This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

3 3433 07598898 4

Plato

1a Ehrentag
Quelfort.

H. J. F.^{ke} Schrader.
1777.

2 Rthr.
1. 5

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX
TILDEN FOUNDATIONS

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ

PLVTARCHI DE LIBERORVM EDVCATIONE COMMENTARIVS

CVM NOVA INTERPRETATIONE LATINA
ET ADNOTATIONIBVS
CHRIST. AVG. HEVMANNI.

EDITIONEM CVRAVIT
GVIL. XYLANDRI SVASQVE OBSERVATIONES
ADDIDIT
IAC. FRIDER. HEVSINGERVS
ACCEDVNT
INDICES LOCVPLETISSIMI.

H.J.F. von Schrader. 1777.

LIPSIAE
APVD MICH. CAROL. FRID. MVLLERVM
MDCCXLVIIII.

4/x

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1918 L

VIRO
IMMORTALIBVS IN REM LITTERARIAM
MERITIS CONSPICVO

IOANNI MICHAELI HEVSINGERO

ILLVSTRIS GYMNASII ISENACENSIS
DIRECTORI GRAVISSIMO
SOCIETATIS LATINAE IENENSIS
COLLEGAE HONORARIO
PATRVO SVO PARENTIS LOCO
VENERANDO

S. P. D.
IAC. FRIDER. HEVSINGERVS
L. A. M.

Quum non ſolum plurimis operoſisque negotiis diſtinearis, verum etiam dura fatorum necesſitate, quae TIBI non ita pridem omnibus virtutibus ornatisſimam ac dilectisſimam con-

iugem immatura morte eripuerunt, in luctu conſtitutus ſis grauisſimo : fortasſe parum opportune facere videar, qui TE hac interpellatione auocare, et ad perlegendum hunc PLVTARCHI librum, meo qualicumque ſtudio politum, inuitare ſuſtineam. Quia tamen praeſenti tunc mihi ſpectare et admirari licuit, tantam fuiſſe animi TVI fortitudinem, vt ne huius quidem doloris magnitudini ſuccumberes, atque etiam recenti vulneri fomenta adhiberi patienter ferres : confidere posſum, iſta quoque conſtantia effectum eſſe, vt iam ad litteras noſtras redieris, et in his moerorem TVVM, non totum illum quidem, at magnam eius depoſueris partem. Nec verendum mihi fuit, ne leue, quod TIBI gratum animum teſtandi cupidus deſtinaui, munuſculum repudiares aut inuitus acciperes, quum vel TVO iudicio, quod ſane maxime facio, vel TVIS exemplis, quae honeſtisſime,

vt

vectisſima, atque, vt gentilia, iure quo-
m meo imitari ſtudeo, edoceri potuerim, mo-
m clarorum virorum nominibus nouos libros
ſcribendi in id potisſimum vſurpandum eſſe,
memoria, et reliquorum, et maxime ac-
ptorum a praeceptoribus, beneficiorum ad
teritatem ſuperfuturis monumentis conſe-
etur. Si qua vero eſt in me Graecos Roma-
sue ſcriptores intelligendi ſolertia, quam
nparare omni ſtudio ſemper laboraui, aut
qua mihi eſt cognitio morum priſcorum ac
uum, qua me non infitior mirifice delectari,
t ſi ab his in doctrinis reliquis, quibus in-
nium excolere adniſus ſum, aliqua lux mihi
it accenſa: earum rerum omnium vel in
imis TIBI, PATRVE exoptatisſime,
atias a me deberi agnoſco. Nam poſt im-
aturum patris mei ex hac vita diſceſſum,
um in reliquis omnibus adfectum parentis
ibi exhibuiſti, tum vera etiam in erudiendo

me tantam operam tantumque poſuiſti borem, vt ſaepe in eam cogitationem inci rim, an a defuncto patre, ſi diuina decr longiorem ei vitam concesſisſent, maiore, mo an pari indulgentia atque amore pot rim educari? Sunt quidem non pauci, q multa beneficia in me contulisſe record TVORVM tamen meritorum erga me t ta eſt amplitudo, vt hebes forem atque gratus, niſi intelligerem ac prae me ferr praeter fratrem TVVM, virum max reuerendum NICOLAVM FRAN SCVM HEVSINGERVM, qui vt i nio TIBI ſimillimus et ſtudiis eſt con ctisſimus, ita etiam me inſtituendi et e nandi curam TEcum partitus eſt, quem pietate atque obſeruantia colere debeam, plane habere neminem. Et profecto ſi pa tes amandi et venerandi ſunt, qui natu lege compulſi ea nobis tribuunt, quae

ti

urpi flagitio non posſent omittere; quanto
more, quanto cultu, quanto denique obſe-
uio TV mibi proſequendus es, qui nullis, cer-
e laxioribus, vinculis adſtrictus ea beneficia
nihi praeſtitiſti, vt plura ab amantisſimo pa-
re proficiſci non potuiſſent. Hae causſae iam
atis graues videri poterant, cur occaſionem
ludum circumſpexerim, et primam quam-
ue oblatam cupide arripuerim, grati erga
E animi perennius aliquod relinquendi mo-
numentum. Huc accedebat peculiaris ratio,
t TIBI hunc potisſimum mea cura prod-
untem libellum offerrem, quod huius eden-
i primus TV mihi conſiliarius et auctor ex-
itiſti. TVI praeterea nominis gratia tan-
a eſt, vt haec ſola ad viros in his litteris
rincipes aditum patefacere et fauorem iſto-
rum potuerit mihi conciliare. Hinc non va-
nam ſpem concepi, fore, vt liber, qui nunc
publicatur, etſi nullam aut admodum exiguam

 ab

ab editoris ingenio commendationem ſperari poſſit, vel ideo in ſcriniis doctorum virorum aliquem locum inueniat, quod in TVVM patrocinium ſit receptus. Quis enim eſt, qui litteras amat, qui non idem aut TVA eruditione in admirationem raptus, aut humanitate et candore TVO ad amicitiam iungendam allectus ſit? Vnus, quod ſciam, ex hoc numero, ſi tamen is vmquam in doctis annumerandus fuit, excipiendus eſt Batauus quidam, qui, vt nomen ſuum ignobile ab obliuione vindicaret, et clarum manſurumque efficeret, conuiciis et calumniis in TE alios-que optimos quosque viros impudentisſime effuſis ſe impetraturum ſperauit. Ille tamen inuitus laudibus TVIS plus profuit, quam offecit, quum prudentisſimo cuique apparet, alium quam eximium virum eſſe non poſſe, qui in hominis pesſimi tam vehementem reprehenſionem incurrat. Et quum reliquae

virtutes TVAE inſignibus documentis iam ſatis illuſtratae ſint; hoc vnum puto gloriae TVAE adhuc debebatur, vt homines, quibus TE propius cognoſcere non datum eſt, praeclaro exemplo doceres, TE rara animi manſuetudine maledicentiſſimorum quoque obtrectatorum petulantiam placide ac ſine vllo vindictae ſtudio comprimere. Alia quam plurima, nec minora, TVA decora libentiſſime commemorarem, niſi meminiſſem, eam eſſe modeſtiam TVAM, vt maior mihi reprehenſio metuenda ſit, quod aliqua ex iſtis, quamuis preſſo ſtilo ac demiſſo, perſequutus ſim, quam quod maximam earum partem ſilentio praetermiſerim. Nec me praeterit, famam laudum TVARVM etiam eorum teſtimoniis, quos non ſolum nullis officiis deuincire, ſed ne videre quidem vmquam TIBI contigit, dudum ita propagatam eſſe, vt TIBI obſtrictum ac domeſticum praeconem plane

ea aſpernetur. Melius igitur officio ac pietatati ſatisfecero, ſi praeſtantisſimas animi atque ingenii TVI virtutes tacite venerans a Deo, recte factorum praeſentisſimo ſpectatore, caſtis precibus contendam, vt pro tot tantisque, quibus me cumulaſti, beneficiis largisſimam TIBI TVISque gratiam rependat TEque de re litteraria in dies praeclarius meriturum quam diutisſime incolumem ſeruet atque florentem. Scrib. Ienae Idibus Octobr.

cIↃ IↃCC XXXXVIII.

LECTORI BENEVOLO S.

Graui ſane praeiudicio M. ANTONII MVRETI, viri non magis eloquendi elegantia, quam litterarum ſcientia clariſſimi, hic, quem nouo habitu ornatum in publicum producimus, de liberorum educatione liber PLVTARCHO abiudicatur. Quia tamen nullas ille ſententiae ſuae in medium protulit rationes, neminem, quod equidem ſciam, maximae alioquin auctoritatis criticus, in ſuas partes deduxit. Quod enim RVALDVM reprehendit in Bibliotheca Graeca magnus FABRICIVS, qui hoc opuſculum ſpuriis accenſeat, in eo quidem culpa vacare RVALDVS videtur. Nam ſi probe memoria retinui (aliquot autem ſunt anni, quum Pariſinum illud exemplar operum PLVTARCHI conſulere mihi non licuit) ſi vero recte commemini, tam lubricae ſententiae ipſe RVALDVS auctor eſſe noluit, ſed hunc librum tantum in numero eorum reponit, quos alii viri docti ſuppoſitos PLVTARCHO iudi-

iudicauerint. Quae vero ratio MVRETVM impulerit, vt hunc librum ſuſpectum haberet, nec ipſe coniectura aſſequi potui, nec dum reliqua PLVTARCHI opera cum hoc commentario contenderem, deprehendi, quod iſtam confirmare videretur ſuſpicionem. Et profecto admodum inualido vteretur argumento, ſi quis putaret, ideo a PLVTARCHO ſcriptum iſtud profectum non eſſe, quia non nulla in eo occurrant, quae a noſtro auctore in aliis libris contrarium in modum prolata aut explicita inueniantur. Dudum enim oſtenderunt viri docti, non inſolitum fuiſſe PLVTARCHO easdem ſententias easdemque hiſtorias flectendo ac torquendo ad diuerſisſimos ſcopos accommodare. Genus certe dicendi, PLATO et EVRIPIDES ſaepisſime in partes vocati, ac reliqua omnia in libro, de quo disputatur, adeo cum caeteris Chaeronenſis philoſophi ſcriptis conſentiunt, vt illum pro germano eiusdem ingenii foetu merito agnoſcamus. Orationem tamen ſi quis obiiciat in hoc ſcripto presſiorem atque circumſcriptiorem occurſare, quam in aliis PLVTARCHI libris, ille meminerit, homines cum aetate, vt mores, ita ſtilum plerumque immutare. Et quid prohibet ſuſpicari, hunc librum a PLVTARCHO aetate iam prouecto conſcriptum eſſe, vt ſenium priorem iſtam abſterſerit redundantiam tumoremque compreſſerit?

Nunc

Nunc paucis exponendum eſt, quo me
onſilio ad hunc librum toties repetitis edi-
ionibus vulgatum et in omnibus librariis ta-
ernis obuium denuo publicandum accinxe-
im. Creberrimis doctorum virorum que-
elis et ipſo vſu didiceram, pleroſque eo-
um, qui hoc ſcriptum a reliquis PLVTAR-
HI operibus ſeiunctum in vſum praecipue
cholarum emiſerant, adeo imparatos ad
oc negotium acceſſiſſe, vt corruptiſſimo-
um exemplarium menda partim negligen-
a, partim inſcitia ſua multiplicata iteratis
ditionibus in poſteritatem propagarent.
)perae pretium igitur facturum me putaui,
ad fidem meliorum codicum emendata
uius libri exemplaria vſibus adoleſcentulo-
um procurarem.

Veſtigia vero ſequutus ſum in edendo
oc opuſculo GVILIELMI XYLANDRI, et
ro exemplar operum PLVTARCHI anno
eculi decimi ſeptimi viceſimo Francofurti
litum deſerui, idque quoties factum eſt,
ties eius rei mentionem feci in adnotatio-
ibus. Iam quoque in eo eram, vt Lati-
am interpretationem ipſe elaborarem,
uum vltro mihi ſubmiſit vir humanitatis
riter atque eruditionis laude celeberrimus
HRISTOPHORVS AVGVSTVS HEVMAN-
VS interpretationem XYLANDRI a ſe ita
terpolatam atque emendatam, vt illa plane
oua merito videri debeat. In hanc nihil

mihi

mihi licere arbitratus ſum, eamque in
gram, qualem accepi, exhibeo, etiam il
locis, vbi ſententiam S. R. HEVMANNI c
fendere non auſim. Hoc ideo mihi h
loco profitendum fuit, ne ſocordiae r
arguant, qui Latinam interpretationem
adnotationibus meis non nunquam disc
pare animaduertent. Eidem viro liberal
ſimo etiam hoc nomine gratia a me habe
da eſt, quod mecum communicauit exe
plar PLVTARCHI Lipſiae anno huius ſaec
quinto cura OLAI HESYCHII publicatu
cui adſcripſerat ipſe HEVMANNVS magna
copiam adnotationum eruditisſimarum. H
quia non omnes vltimam limam paſſ
erant, eas tantum, quae abſolutae ac pe
fectae videbantur, et potiſſimum critic
emendationes, delegi nouisque exempla
bus inſerui. Saepius quidem in obſeru
tionibus meis viri magni ſententiam re
qui et in alia omnia diſcesſi, tantum t
men aberat, vt ipſum hac libertate mea c
fenſum iri putarem, vt potius ob hanc ipſa
impenſius eum fauturum mihi ſperare
Adeoque me iſta ſpes non fefellit, vt pl
ribus epiſtolis ad me ſcriptis factum pr
bauerit, et, quae eſt venerabilis ſenis fac
litas, leues has meas PLVTARCHO adhil
tas curas laudibus ornauerit.

Nec poſſum tacitus praeterire bene
cium viri excellentisſimi atque eruditisſi

IOANNIS CHRISTIANI WOLFII Hamburgenſis Gymnaſii profesſoris celeberrimi, qui ſua manu deſcriptas lectiones variorum codicum manu exaratorum ad me miſit, quas in adnotationibus meis non ſine fructu adhibui, omnesque vna cum iis, quae Francofurtenſes editores ad calcem operum PLVTARCHI exhibent, noſtris exemplaribus in fine adiunxi. Has ſingulis paginis ſubiecisſem, niſi typothetis, de noua moleſtia ſibi inde exoritura grauisſime conquerentibus, gratificandum fuisſet. Et fortasſe facilius iſtae hoc pacto effugere poterunt oculos atque cenſuras quorundam hominum criticae artis, immo omnium ſtudiorum humanitatis ac litterarum expertium, qui in adnotandas plurium librariorum ſcripturas futilem, atque etiam ſuis nugis ineptiorem, laborem inſumi vociferantur.

Praeter has autem, quas dixi, variorum codicum ſcripturas nulla alia mihi fuerunt praeſidia emendandi auctoris noſtri, et quamquam magnum numerum exemplarium poſt ducentos annos impresſorum ſtudioſe comparaueram, nihil tamen in his inueni, quod dignum commemoratione videretur. Fere omnia in omnibus locis deprauatis conſpirant, vt illa ex iisdem codicibus deriuata esſe agnoſcas. GVARINI Veronenſis Latina interpretatio, quam magnis laudibus effert TRITHEMIVS, ſpem, quam de ea conce-

 cepe-

ceperam plane deſtituit. Nec FRANCISCVS PORTVS, quem IOANNES CHERPONTIVS interpretationem Latinam ſuorum exemplarium emendaſſe gloriatur, PLVTARCHO inſigne hac opera beneficium praeſtitit. A Londinenſi editore GEORGIO SYLVANO omnia eximia exſpectaueram, ſed inuento iſto exemplari, quod non ſine magna cura inueſtigaueram, non ſolum nihil, quod me iuuare poſſet, reperi; ſed dubitare etiam coepi, puerisne illa ſcholia, an a puero ſcripta ſint. Sed mittam querelas de vulgaribus huius libelli editoribus, quia tanta eorum eſt multitudo, vt vel nomina enumerare longum foret. At FRANCISCI FABRICII ſcholiis, in hunc librum in multis publicis et plurimis priuatorum bibliothecis ſumma cura a me requiſitis, valde inuitus carui, quia et ſolertia iſtius viri, ex aliis operibus cognita, ſtomachum mihi ſolicitare poterat, et XYLANDRO indice didiceram, ſcriptis codicibus FABRICIVM vſum eſſe.

Praedicanda etiam eſt humanitas clariſſimi mihique amicitia coniunctiſſimi viri IOANNIS TOBIAE KREBSII, qui humanitatis ſtudia Chemnitii profitetur. Hic enim amicitiae et precibus meis hoc indulſit, vt perlecto PLVTARCHO noſtro obſeruationes ſuas eruditas, quibus auctorem partim illuſtrat, partim adnotationes emendat, ſuppeditaret. Earum non nullas in additamentis

pro-

protuli, omnes adiecturus, niſi ab ipſo viro docto alia lex mihi impoſita fuisſet.

Imaginum, quibus bibliopola, commendationem inde aucupans, frontem libelli exornare decreuit, non mihi hoc loco mentionem faciendam putarem, niſi gratiae meae hoc datum esſe agnoſcerem a clarisſimo itidemque mihi amicisſimo viro LAVRENTIO IOANNE DANIELE SVCCOVIO, ſolidae eruditionis artiumque elegantisſimarum laude in hac academia florentisſimo, quod ſcalptorum manus regere, et quum archetypi artificum imperitia aliquoties corrumperentur identidem nouos delineare non grauatus eſt.

Etiam illis gratias profiteor, qui grauioribus negotiis impediti, aut deſtituti facultate, paratum tamen me iuuandi animum declarauerunt.

Tironibus Graecarum litterarum nec celeberrimi HEVMANNI, nec meis, adnotationibus, quae magis emendationem locorum a librariis deprauatorum, quam explicationem rerum in medio poſitarum ſpectant, ſatisfieri potuit. Imo verendum erat, ne etiam paedagogi parum exercitati noſtrum PLVTARCHVM prae IVNCKERI et ſimilium commentatorum exemplaribus ſpernerent, quod haec fere praeterita in ſcholiis noſtris viderent, quibus ipſi maxime indigent explanatis. Itaque in

eorum gratiam IOANNIS HENRICI RAPPII pleniſſimum indicem, quo omnia fere vocabula copioſe illuſtrantur, adiiciendum putaui. Deſcripſi eum ex PLVTARCHO Argentorati anno tertio et ſexageſimo ſaeculi decimi ſeptimi edito. Non vbique illa exemplaria obuia eſſe, vel inde coniicio, quod et recentiores de hoc indice tacent editores, nec eius mentionem facit diligentiſſimus FABRICIVS, quum in quinto libro Bibliothecae Graecae OLAI HESYCHII, quem tamen longo poſt ſe ſpatio relinquit RAPPIVS, indicem in PLVTARCHVM commemoraſſet. Quoniam vero in conſtruendo indice ſuo RAPPIVS numeros ſequutus erat diuerſos ab iis, qui ſcholis vulgo recepti in noſtris quoque exemplaribus ſeruati ſunt perquam moleſtum laborem exantlaui, dum ſingulorum vocabulorum ſedes, quoties cumque in libro PLVTARCHI leguntur, inueſtigandae nouique numeri reſcribendi fuerunt. In hoc negotio ita verſatus ſum vt ſimul innumeros errores in illo indice obuios partim addendo, partim omittendo, partim mutando ſuſtulerim. Et propemodum poenituit me, quod non indicem nouum conficere animum induxi, quum quia non maiore opera fieri potuiſſet, tum quia praeuidebam, pleroſque omnes emendationum a me factarum immemores, earumque plurimarum ne conſcios quidem

cunct

uncta vitia, quae attentionem meam in anto numero ſubterfugerunt, negligentiae neae attributuros, meque retractando labo- e alieno varias reprehenſiones incurſu- um esſe. Parum etiam abeſt, quin ipſe neam ſtultam fortasſe verecundiam repre- iendam, quod ſuperflua quaedam parum- que vtilitatis habitura, et in his futiles quasdam genealogias vocabulorum, reſeca- e dubitauerim.

Si tamen ea mihi contigerit felicitas, vt tudium meum in hunc libellum impen- um aequis iudicibus non plane displiceat, rrorumque meorum facilem veniam aut enignam emendationem conſequar, non perae pretium modo fecisſe me arbitra- or, ſed ad edendos quoque plures ſcripto- es antiquos, et fortasſe ad emendandos etiam alios PLVTARCHI libros alacri animo accedam.

ΑΓΑ-

ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ.

Σεῖο πολυκλήεντα τύπον στήσαντο, Χερωνεῦ
Πλούταρχε, κρατερῶν υἷες Αὐσονίων,
Ὅττι παραλλήλοισι βίοις Ἕλληνας ἀρίστους
Ῥώμης εὐπολέμοις ἥρμοσας ἐνναέταις.
Ἀλλὰ τεοῦ βιότοιο παράλληλον βίον ἄλλον
Οὐδὲ σύ γ' ἂν γράψαις. Οὐ γὰρ ὅμοιον ἔχεις

AGATHIAE SCHOLASTICI IN IMAGINEM PLVTARCHI EPIGRAMMA

INTERPRETE I. F. H.

Conſpicuam grati ſtatuam, Plutarche Quirites
Hanc Chaeronenſi conſtituere tibi,
Quod cum Graiorum geſtis tua ſcripta vicisſim
Contendunt Romae fortia facta ducum.
Tu tamen ipſe tuam nulli componere posſes
Vitam. Namque parem gens tibi neutra tulit.

PHI

PHILIPPI MELANCHTHONIS
PROGRAMMA
QVO PRAELECTIONES PVBLICAS IN HVNC PLVTARCHI LIBRVM DESTINATAS INDICAVIT.

PHILIPPVS MELANCHTHON
IVVENTVTI WITTEBERGENSI
S.

Qui Graeca Germaniae ſcholis profitentur, magna ex parte eos auctores interpretari ſolent, qui ad excolendam orationis εὐμουσίαν *plurimum conducunt, interim animis erudiendis parum vacant. Nobis autem conſultum videtur, e media Graecia deligere optimae notae claſſicos, qui et ad linguae cultum, et ad vitae rationes formandas pertinent. Quo conſilio aliquot ſacras epiſtolas, aliquot item philoſophicos libellos praelegi, et modo Plutarchi librum de Inſtitutione liberorum interpretabor. In quo auctore nihil non*

eſt

eſt ſummum : deinde in hoc libello adeo vobis conciliandae virtutis ratio praeſcribitur, vt dubitem, an a philoſophis vspiam melius quiddam traditum ſit litteris. Proinde veſtrum erit in hoc libello ſic verſari, vt eius lectionem non modo vtilem linguae, ſed omnino etiam vitae emendandae frugiferam putetis. Dii boni, quantum praeſtiterit has Plutarchi breues inſtitutiones didicisſe, quam aliquot interim centurias ſophiſticarum concluſionum, ipſis etiam Siculis nugis nugaciores? Valete et operam linguis diſcendis felicem locate. Wittenbergae, menſe Martio, Anno

M. D. XIX.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ.

PLVTARCHI CHAERONENSIS
L I B E R
DE
EDVCATIONE LIBERORVM.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ.

ΚΕΦ. α.

Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, καὶ τίνι χρώμενοι σπουδαῖοι ἂν τοῖς τρόποις ἀποβαῖεν, φέρε σκεψώμεθα.

ΚΕΦ. β.

Βέλτιον δ' ἴσως ἀπὸ τῆς γενέσεως ἄρξασθαι πρῶτον. Τοῖς τοίνυν ἐπιθυμοῦσιν ἐνδόξων

τέκνων

ΠΕΡΙ ΠΑΙΔ. ΑΓ.] Hunc libellum contuli cum Franciſci Fabricii viri doctisſimi atque diligentisſimi optima editione. Quanto cum fructu, vel adnotationes oſtendent. XYLANDER.

Cap. I. ἔχοι εἰπεῖν] Haec phraſis eſt elliptica. Subaudiendum enim eſt ἐξουσίαν. Id patet ex Luc. XII. 4. et 5. Nam v. 4. eſt ἔχειν, i. e. *poſſe*, ſed v. 5. plenius habetur ἔχειν ἐξουσίαν. Sic Act. IV. 14. habes ἔχω, quod v. 16. diſerte exponitur per δύναμαι. HEUM. Latine etiam ſic reddere posſis verba Plutarchi : *Quid dicendum ſit* etc. Nam verbum ἔχειν a Graecis non de eo ſolum, quod fieri *poteſt*, ſed etiam de eo, quod fieri *debet*, adhibetur. Noſter in erotico p. 753. Ἐὰν δὲ φάσκουσαν γυναῖκα φυγεῖν τις ἂν ἔχοι καὶ βδελυχθείη. Noſtrates dicunt : *man hat ſich in acht zu nehmen.*

σπουδαῖοι ἂν τοῖς τρόποις] Codex Vulcobii σπουδαῖοι τοὺς τρόπους ἂν ἀποβαῖεν exhibet. Hanc ſcripturam

PLVTARCHI CHAERONENSIS

LIBER

DE EDVCATIONE LIBERORVM.

CAP. I.

Conſideremus age, quid dici poſſit de ingenuorum puerorum inſtitutione, et quanam ii ratione ad honeſtatem morum peruenire poſſint.

CAP. II.

Videtur autem ab ipſa ordiendum eſſe natiuitate. Qui igitur patres fieri cupiunt claro-

ram tuetur etiam alia manus in excerptis a Celeb. Wolfio mecum communicatis. Vtraque conſtructio Plutarcho vſitata eſt, vt difficulter iudicari queat, quid hoc loco ſit praeferendum. Conf. infra cap. VI. n. 1. et VII. 5. Quartus tamen caſus apud Atticos ſcriptores magis eſt receptus. Iſocrates ad Demonic. ὅπως τὰ τῶν τρόπων ἤθη σπȣδαῖοι πεφυκέναι δόξȣσι.

Cap. II. 1. Βέλτιον] Comparatiuus h. l. ponitur pro poſitiuo, quem Graeciſmum adnotauit Vechnerus Hellenol. p. 31. ſeq. HEVM. Ita Palaephat. de incredib. XXXII. 3. Καὶ τȣ͂το δὲ γελοιότερον, pro γελοῖον, aut γελοιότατον. Aelian. lib. VI. hiſt. anim. cap. 40. ὧν θίγειν ȣ̓κ ἄμεινον. et cap. 44. ȣ̔́ μοι λέγειν αὐτὸν ἥδιόν ἐϛιν, quae formula etiam occurrit apud Herodot. lib. II. cap. 46. Vid. doctiſſimus Dukerus ad Thucyd. l. III. c. 9. p. 172. ſeq. et Celeberrimus Patruus meus ad Vechner. Hellenol. p. 58.

τέκνων γενέσθαι πατράσιν, ὑποθείμην ἂν ἔγω γε, μὴ ταῖς τυχέσαις γυναιξὶ συνοικεῖν. λέγω δὲ, οἷον ἑταίραις, ἢ παλλακαῖς. 2 Τοῖς γὰρ μητρόθεν ἢ πατρόθεν ἐκ εὖ γεγονόσιν ἀνεξάλειπ]α παρακολεθεῖ τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη παρὰ πάντα τὸν βίον, καὶ πρόχειρα τοῖς ἐλέγχειν καὶ λοιδορεῖσθαι βελομένοις. Καὶ σοφὸς ἦν ἄρα ὁ ποιητὴς, ὅς φησιν·

Ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένες
Ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τὲς ἐκγόνες.

3 Καλὸς ἔν παῤῥησίας θησαυρὸς εὐγένεια, ἧ δὴ πλεῖσον λόγον ποιητέον τοῖς νομίμε παιδοποιΐας γλιχομένοις. 4 Καὶ μὲν δὴ καὶ τὰ φρονήματα τῶν ὑπόχαλκον καὶ κίβδηλον ἐχόντω

πατράσιν] Sic eadem verborum conſtructione Latini dicunt: *non mihi licuit esſe tam beato.* HEVM. Etiam hac de re conſuli poteſt Vechnerus Hellenol. p. 370. ſeq.

λέγω δέ] Λέγω h. l. non ſignificat *inquam*, ſed ſignificat *ich meyne.* Sic Latini loquuntur: Ciceronem dico, *ich meyne den Ciceronem.* Vid. infra VIII. 12. HEVM. Ita ſolent Graeci rem, de qua agitur, clarius explicaturi. Sophocles Trachin. v. 9. Ἀχελῷον λέγω. et v. 750. τὸν δ' ἐμὸν λέγω Πατέρα. Conf. S. Pauli epiſt. ad Epheſ. V. 32. et, quem ibi laudat in curis philol. B. Wolfius, Raphelium.

2. παρακολεθεῖ τὰ τ. δ. ὀνείδη] Exemplum habemus Demeae, Demadis e tibicina meretrice filii, apud Athenaeum dipnoſ. l. XIII. p. 591. ὃν φρυατ]όμενόν ποτε ἐπὶ τε̃ βήματος ἐπεςόμισεν Ὑπερίδης εἰπών· Οὐ σιωπήσῃ, μειράκιον, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων φύσημα.

ὁ ποιη-

clarorum liberorum, iis ego quidem auctor ſum, ne cum vilioris notae mulieribus rem habeant, quales ſunt meretrices et pellices. Quorum enim vel a matre vel a patre aliquid vitii habent natales, eos per omnem vitam opprobria eius rei comitantur, ſuntque in promtu, probra ſi qui in eos et conuicia iacere volunt. Ac proinde ſapienter dictum eſt a Poëta:

Niſi fundamenta ſtirpis iacta ſint probe,
Miſeros neceſſe eſt eſſe deinceps poſteros.

Eſt itaque praeclarus erecti animi theſaurus honeſta natiuitas, cuius maximam ducere debent rationem, qui legitimam liberorum deſiderant procreationem. Enimuero ii, quibus

ὁ ποιητής] Euripides in Hercule furente v. 1261. ſeq. Verſus ipſos puris iambis ita reddidi:

Origo ſtirpis ſi locata ſit male,
Hinc poſterorum pendet infelicitas.

3. θησαυρός] Platonem ſuum ſequitur Noſter, quod ipſe oſtendit in libro de nobilitate poſt principium: Ἔτι δὲ ὁ Πλάτων ὅταν τὴν τῶν γονέων δόξαν θησαυρὸν εἶναι μέγαν φησὶν, οὐ καταφρονεῖν ἑαυτὸν διδάσκει τὴν εὐγένειαν.

4. ὑπόχαλκον καὶ κίβδ.] Metaphora a nummis ſumta. Erant autem ὑπόχαλκα νομίσματα, quae, quum aerea eſſent, extrinſecus aurum vel argentum mentiebantur. Κίβδηλα vero, quibus vilius aliquod metallum admiſcuerant παραχαράκται. De his vid. Spanhem. ad Ariſtoph. Ran. v. 733.

quae elui nullo modo possunt,

των τὸ γένος σφάλλεσθαι καὶ ταπεινῦσθαι πέφυκε. 5 Καὶ μάλα ὀρθῶς ὁ λέγων ποιητής φησι·

Δȣλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ,
Ὅταν συνειδῇ πατρὸς ἢ μητρὸς κακά.

6 Ὥσπερ ἀμέλει τὐναντίον μεγαλαυχίας ἐμπίπλανται καὶ φρυάγματος οἱ γονέων διασήμων.

5. λέγων - φησί] Talia participia apud Graecos eleganter πλεονάζȣσιν. Ita Herodot. III. 156. ἔφη λέγων. Conf. Clariſſ. Io. Conr. Schwartz ad Theophraſt. Char. mor. VIII. 7.

ποιητής] Euripides Hippol. v. 424. ſeq. vbi poſterior verſus ſic legitur: Ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς, ἢ πατρὸς κακά. Et recte ita protulit Noſter eundem verſum de aud. poët. cap. VIII. Nec mireris, matrem praeponi patri. Iſtum ordinem enim non numquam emphaſis requirit. Sic ſupra huius capitis n. 2. ſcripſit Plutarchus: Τοῖς γὰρ μητρόθεν, ἢ πατρόθεν ȣ̓κ εὖ γεγονόσιν. Sophocles Antig. v. 923. Μητρὸς δ' ἐν ᾅδȣ καὶ πατρὸς κεκευθότοιν.

Δȣλοῖ γάρ] Hos verſus ita reddidit Camerarius in fabulis Aeſopi p. 147:

Animos virorum fortium quoque deiicit,
Si patris aut matris meminerint dedecus.

Eosdem rurſus recitat Plutarchus lib. de audiendis poëtis p. 28. eosque reprehendit. Vid. Olearii nota ad Stanleii Hiſtor. philoſ. p. 261. fin. HEVM. Verbum δȣλόω eundem ſignificatum, nimirum *deprimendi, abiectum faciendi* etiam habet apud Thucydidem II. 61. Δȣλοῖ γὰρ φρόνημα, τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον. Confer. Kuhnium ad Aelian. II. V. H. 14.

6. μεγαλαυχίας κ. τ. λ.] Amiotus haec interpretatur: *en ont le coeur plus elevé, et en conçoivent plus de*

bus genus eſt inſincerum nec incorruptum, animos remittere et ad humilia conuertere mentem ſolent: rectisſimeque cecinit Poëta:

Culpae patris matriſue conſcius ſibi
Animus, licet generoſior, ſit debilis.

E diuerſo arrogantia quaedam et inſolentia intrat animos illuſtribus natorum parentibus.

de generoſité. Et posſit aliquis dubitare, vtrum Plutarchus hoc loco de virtute, an vitio τῇ ταπεινότητι καὶ μικροψυχίᾳ oppoſito agere voluerit. Certe αὐχεῖν cum compoſitis ſuis non ſemper pro *iactare* accipitur. Apud Ariſtophanem in Auib. v. 629. ἐπαυχήσας ſcholiaſtes explicat μεγαλοφρονήσας, et Celeb. Hemſterhuſius vertit *erectus.* Nec aliter accipienda eſſe puto apud Suidam tom. II. p. 514. Kuſter. Μεγαλαυχούμενοι, κατεπαιρόμενοι· Ἔτι μεγαλαυχούμενοι τοῖς πραττομένοις, θερμότητα ἄγειν τὸ δεύτερον ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Exponunt ibi interpretes μεγαλαυχούμενοι *gloriantes.* Sed, quantum equidem in eiusmodi ἀποσπασματίῳ intelligere posſum, loci iſtius ſententia haec eſt: *Spiritus, quos e rebus feliciter geſtis ſumſerant, alacriores eos in ſecundum proelium dabant.* Conf. Zoſim. II. hiſt. 46. init. Quo minus tamen dubitem, apud Plutarchum μεγαλαυχίαν pro *iactantia* accipiendam eſſe, facit quod Themiſtoclis filius ſtatim dicitur πολλάκις καὶ πρὸς πολλοὺς iſta oratione vſus eſſe, idque oſtentationem omnino arguit.

Φρυάγματος] Φρύαγμα proprie eſt equorum ferocitate exſultantium. Confer Gataker. ad Antonin. l. X. p. 364. et Spanhemium ad Callim. hymn. in Pallad. v. 2. p. 533. vbi Plutarchi hunc locum attulit, et φρύαγμα vertit *oſtentationem.* Malim, eadem Metaphora in Latina interpretatione ſeruata, vertere *ferociam.*

μων. 7 Διόφαντον γȣ̃ν τὸν Θεμιςοκλέȣς πολλάκις λέγȣσι φάναι καὶ πρὸς πολλȣ̀ς, ὡς ὅ τι ἂν αὐτὸς βȣ́ληται, τȣ̃το καὶ τῷ δήμῳ συνδοκεῖ τῷ τῶν Ἀθηναίων. ἃ μὲν γὰρ αὐτὸ ἐθέλει, καὶ ἡ μήτηρ, ἃ δ' ἂν ἡ μήτηρ, κα Θεμιςοκλῆς, ἃ δ' ἂν Θεμιςοκλῆς, κα πάντες Ἀθηναῖοι. 8 Πάνυ δὲ ἄξιον ἐπαινεῖ καὶ Λακεδαιμονίȣς τῆς μεγαλοφροσύνης, οἵτινες Ἀρχίδαμον τὸν βασιλέα ἑαυτῶν ἐζημίωσαν χρήμασιν, ὅτι μικρὰν τὸ μέγεθος γυναῖ-

κα

7. Διόφαντον] Κλεόφαντον fuiſſe, e Platon et Stobaeo docet Iac. Palmerius in exercitationibu p. 214. Et ipſe Plutarchus in vita Themiſtoclis p. 12 vbi Themiſtoclis ex Archippa liberos enumerat, Cleo phanti, ſed nullam Diophanti, facit mentionem. Ad ſcripſit tamen hoc Plutarchi loco fretus Io. Alb. Fa bricius in bibl. Graec. l. IIII. c. XXII. p. 16. Themi ſtoclis filium numero clarorum Diophantorum. Hiſto riam ipſam aliter, an aliam? narrat Noſter, de The miſtocle in eius vita ſcribens: Τὸν δὲ υἱὸν ἐντρυφῶν τα τῇ μητρὶ, καὶ δι' ἐκείνην αὐτῷ, σκώπτων ἔλεγε πλεῖςον τῶν Ἑλλήνων δύνασθαι. Τοῖς μὲν γὰ Ἕλλησιν ἐπιτάττειν Ἀθηναίȣς, Ἀθηναίοις δ' αὐτὸ αὐτῷ δὲ τὴν ἐκείνȣ μητέρα, τῇ μητρὶ δ' ἐκεῖνον.

συνδοκεῖ] Olaus Heſychius et plures cum eo ed derunt συνδοκεῖν. Vnde hauſerint hanc ſcripturar ignoro, et falſam eam esſe ex ſequentibus apparet.

8. τῆς μεγαλοφροσύνης] Μεγαλοφροσύνη ma gnitudo animi eadem virtus eſt, quam Ariſtoteles με γαλοψυχίαν vocat. Eſt autem μεγαλόψυχος, philoſophus, quum alibi, tum Eudem. l. III. c. 5. d ſcribit: ὅστις ἄξιος ὢν μεγάλων, ἀξιοῖ αὐτὸς ἑαυ τὸν τȣ́των. Lacedaemonios igitur inde μεγαλόφρ νας vocat Noſter, quod regis maieſtatem etiam co

poi

bus. Certe Diophantum, Themiſtoclis filium, frequenter aiunt et ad multos dixisſe, quidquid ſibi placeat, id populo quoque Athenienſi probari. Quod enim ipſe velit, idem probari matri; quod matri, idem Themiſtocli; quod Themiſtocli, idem vniuerſo Athenienſium populo. Egregia vero laude digna eſt Lacedaemoniorum ſapientia, qui Archidamum regem ſuum pecunia mulctauerunt, quod puſillam vxorem ducere ſuſtinuis-

poris proceritate metientes, ſua virtute et gloria indignum putabant, ſi quis regem pumilionem ipſis exprobrare posſet, idque, quanta fieri poterat cura, cauebant. Similis huic eiusdem populi cautio erat, quam Socrates commemorat apud Platonem in Alcibiade primo: Ἠ̃ ἐκ ἤσθησαι τοῖς τε Λακεδαιμονίων βασιλεῦσιν ὡς μεγάλα τὰ ὑπάρχοντα; ὧν αἱ γυναῖκες δημοσίᾳ φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ὅπως εἰς δύναμιν μὴ λάθη ἐξ ἄλλȣ γενόμενος ὁ βασιλεὺς, ἢ ἐξ Ἡρακλειδῶν.

Ἀρχίδαμον] Multi reges Lacedaemoniorum nomen *Archidami* gesſerunt. Vid. Stephani diction. Hiſt. poët. Hic Archidamus fuit Ageſilai, cuius vitam Corn. Nepos ſcripſit, pater. Plutarchus in vita Ageſilai eandem de Archidamo hiſtoriam refert. HEVM.

τὸ μέγεθος] Frequenter haec vox παρέλκει. Sic Herodot. I. 51. κρητῆρας μεγάθεϊ μεγάλȣς. Id. III. 107. μικροὶ τὰ μεγάθεα. et VII. 117. μεγάθεϊ μέγιστον. Theophilus apud Athenaeum l. XIII. p. 563. Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς. Ariſtoph. Plut. v. 734. ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. Aelian. l. VI. Hiſt. Anim. c. 51. ὀλιγωτέρα τὸ μέγεθος. Ibid. c. 63. et lib. VIII. 11. μεγέθει μέγιστον. Herodian. IIII. 8. 14. ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι.

κα γάμῳ λαβεῖν ὑπέμεινεν, ὑπειπόντες, ὡς ἐ βασιλέας, ἀλλὰ βασιλίσκȣς παρασχεῖν αὐτοῖς διανοοῖτο.

ΚΕΦ. γ'.

Ἐχόμενον δ' ἂν εἴη τȣ́των εἰπεῖν, ὅπερ ȣ̓δὲ τοῖς πρὸ ἡμῶν παρεωρᾶτο· ποῖον; ὅτι τȣ̀ς ἕνεκα

γυναῖκα] Eupoliam, Ageſilai matrem, intelligendam eſſe ſuſpicatur vir doctus, qui Breslauiae hunc Plutarchi librum emiſit. Non opus videtur ſuſpicione, quum res probari poſſit ex ipſo Plutarcho, qui quum Ageſilai, ſub initium vitae eius, τὴν πήρωσιν τȣ̃ σκέλȣς retuliſſet, adiecisſetque, ὅτι λέγεται μικρός τε γενέσθαι καὶ κατ' ὄψιν εὐκαταφρόνητος, hiſtoriam de Archidamo mulcta affecto ex Theophraſto ſtatim ſubtexuit.

βασιλίσκȣς] Pro βασιλίδας, βασιλίδια legi, rationem grammaticam Fabriciana editione comprobante. Et quidem apud Plutarchum initio Ageſilai, vbi eadem hiſtoria Dorice refertur, βασιλείδια legitur. Ego *reguneulos* quam *regulos* malui vertere, quia *reguli* vox aliud quam regem pumilionem ſignificat. XYLAND. Βασιλίσκȣς etiam habet Athenaeus, qui eandem hanc hiſtoriam narrat lib. XIII. p. 566. Conf. Muretus lib. III. Var. lect. cap. 2. fin. Porro verti *regulos*, ſecutus Liuium, in cuius lib. XXIX. cap. 30. bis *regulum* vocat, quem cap. 29. nominarat *regem puerum.* Sic rurſus Liuius XXX. 36. et XLII. 24. HEVM. Exemplar Francofurtenſe anni 1620. (quod in poſterum litteris *Francof.* indicare libet) praefert βασιλίσκȣς, idque plerisque editoribus placuiſſe video. Quum tamen βασιλείδια Plutarcho alibi placuerit, eademque ſcriptura nitatur auctoritate codicum, quorum lectiones ad finem huius libri dedimus, non immerito haec ſcriptura praeferenda videri queat. Βασιλίδια poſt Olaum Heſy-

nuiſſet cauſam interponentes, quod is non reges, ſed regulos ipſis cogitaret exhibere.

CAP. III.

Proxime ſequitur, vt dicamus id, quod nec ab iis neglectum eſt, qui ante nos hoc argumen-

Heſychium nuper dedit Breslauienſis editor, et Xylandro id placuiſſe, adnotatio eius docet. Ego non videns, quomodo vox iſta defendi queat, ſuſpicor, Xylandrum *βασιλείδια* ſcribere voluiſſe. Videant ii, quibus Franciſci Fabricii adnotationes inſpicere contigerit. Aldi et Baſileenſe exemplar *βασιλίδας* exhibet.

διανοοῖτο.] Aliquot ex recentioribus, et in his Olaus Heſychius, neſcio vnde acceptum ediderunt *διενοεῖτο.* Sine cauſa. Herodianus V. 7. 11. in re ſimili optatiuo vtitur: Α'*ιτίας γελοιοτάτας ἐπιφέρων, ὡς διαφθείροιεν αὐτῷ τὸν δοκοῦντα υἱόν.*

Cap. III. 1. Ε'*χόμενον δ' ἂν εἴη*] Eadem formula vtitur Ariſtoteles lib. II. Magn. Moral. cap. 15. initio. Idem Nicom. IX. 12. fin. habet: *ἑπόμενον ἂν εἴη.* et Rhet. I. 10. 1. Ε'*χόμενον* ſaepe ſignificat *adhaerens, proximum,* quod quaſi manu tenet alterum. Sic Iſocrates p. 64. *ὁ λόγος ἐχόμενος, ſermo proxime ſequens.* Idem p. 104. *τὰ ἐχόμενα τούτων, quae haec proxime ſequuntur.* et p. 140. *ἡ ἐχομένη νῆσος, vicina, terrae proxima inſula.* Vid. Marc. I. 38. et ad h. l. Elſnerus. In verſione Iunkeri hoc *ἐχόμενον* ridicule redditum fuit: *Habitum eſt.* Et infra cap. V. n. 1. idem multo abſurdius redditum eſt in eadem verſione. Scilicet Iunkerus non penetrauerat ad interiora linguae Graecae hisque literis non imbutus, ſed tantum mediocriter tinctus erat. HEVM.

ποῖον;] Eleganter infra c. VII. n. 10. Τὸ *ποῖον;* addito articulo. Ita ſolere Atticos adnotauit ſcholiaſtes

ἕνεκα παιδοποιΐας πλησιάζοντας ταῖς γυναιξὶν, ἤτοι τὸ παράπαν ἀοίνους, ἢ μετρίως γοῦν οἰνωμένους, ποιεῖσθαι προσήκει τὸν συνουσιασμόν. 2 Φίλοινοι γὰρ καὶ μεθυστικοὶ γίνεσθαι φιλοῦσιν, ὧν ἂν τὴν ἀρχὴν τῆς σπορᾶς οἱ πατέρες ἐν μέθῃ ποιησάμενοι τύχωσιν. 3 Ἧι καὶ Διογένης μειράκιον ἐκστατικὸν ἰδὼν καὶ παραφρονοῦν, Νεανίσκε, ἔφησεν, ὁ πατήρ σε μεθύων ἔσπειρε.

liaſtes Ariſtoph. ad Plut. v. 5. Sic in hac ipſa periodo habemus τὸ παράπαν. Et potuit hoc etiam loco a Plutarcho adiectus excidere articulus ob vltimam ſyllabam verbi praecedentis παρεωρᾶτο. Vide quae ſcripſi cap. XVIII. n. 9. ad vocem ἐβουκόλησε.

τὸ παράπαν] Francof. τοπαράπαν, vna voce. Articulum ſeorſim exhibent recentiores, et hanc ſcribendi rationem priſcorum codicum auctoritate niti et Waſſio probatam eſſe, plures eius adnotationes ad Thucydidem, quae leguntur in praefat. Dukeri, declarant.

μετρίως γοῦν οἰνωμ.] Idem praecipit Plato apud Athenaeum lib. X. p. 431. HEVM.

2. Φιλοῦσιν] *Solent.* Graeciſmus, quo et Latini poëtae ſubinde vtuntur. Exempla pete ex Vechneri Hellenol. ex Cellarii Cur. poſter. et Antibarb. HEVM. Graecorum ſcriptorum exempla Celeb. Alberti in obſ. philol. ad Matth. VI. 5. et index Thucydidis ſuppeditant.

3. παραφρονοῦν] Παραφρονεῖν ſcholiaſtes Ariſtoph. ad Plut. v. 2. explicat μαίνεσθαι et παρὰ τὸ εἰκὸς φρονεῖν. Kuſterus ibi pro παρὰ τὸ εἰκὸς reponendum cenſens εἰκῇ, merito reprehenditur a Lamb. Bos et Celeb. Hemſterhuis. Defendi etiam poteſt dicendi formula παρὰ τὸ εἰκὸς φρονεῖν auctoritate ſcholiaſtae, quem in Sophoclis Aiacem et Electram habeo

gumentum tractauerunt. Quidnam, inquies? Scilicet qui congreſſuri cum vxoribus ſunt prolis gignendae cauſa, eos aut omnino vini vacuos, aut certe mediocriter eo vſos coire conuenit. Solent quippe vinoſi et ebrioſi euadere, quos patres generarunt ebrii. Quam ob rem etiam Diogenes adoleſcentulum videns fatuum et dementer ſeſe gerentem: Adoleſcens, inquit, pater te ebrius ſemina-

habeo ineditum. Is autem ad Electram v. 474. ſcribit: παράφρων, ἤγεν παρὰ τὸ εἰκὸς φρονοῦσα.

ἔσπειρε.] Pro ἔσπειρε Diog. Laërtius lib. VII. §. 18. idem dictum recitans habet ἐγέννησε. Sic σπείρειν ſignificat *generare* apud M. Antoninum Imp. lib. IX §. 3. vbi Gatakerus eum non perſpexit. Sic σπέρμα, *poſteri*. Vid. Pfochenius de ſtylo N. T. §. 109. Etiam σπείρας, i. e. *pater*, legitur in Antipatri epigrammate in Biblioth. MS. Vffenbach. p. 579. Virgil. Aen. II. 540: ſatum *quo te mentiris*. Plautus Amphitr. I, 2, 30: *puer* ſeminatus. Cic. l. 1. de Offic. cap. 32. *Hercules Iouis* ſatu *editus*. Arnobius lib. II. p. 93. *Hi ex conuentu Iouis* inſeminati *et nati ſunt*. Auguſtinus de C. D. lib. XIV. cap. 23. dixit: *ſeminare genitale aruum*. Vid. Keuchenius adnot. ad Samonicum p. 219. Et rectiſſime *ſeminare* de *patre* dicitur. Quantum enim agricola confert ad producendum ex agro frumentum, tantum etiam, non plus, confert pater ad producendos liberos. HEVM. Elegans etiam eſt locus Noſtri in Coniug. praeceptis p. 144. Τούτων δὲ [ἀρότων] πάντων ἱερώτατός ἐστιν ὁ γαμήλιος σπόρος καὶ ἄροτος ἐπὶ παίδων τεκνώσει. Simili metaphora pro σπείρειν etiam adhibent φυτεύειν. Liban. Epitaph. Iulian. f. 89. ὅπως παῖδας φυτεύσειε κληρονόμους τῆς ἀρχῆς. Conf. Celeb. Hemſterhuis ad Luciani colloqu. ſelect. p. 105.

τοσαυ-

ρε. Καὶ περὶ μὲν τῆς γενέσεως τοσαῦτα εἰρήσθω μοι.

ΚΕΦ. δ'.

Περὶ δὲ τῆς ἀγωγῆς καὶ δὴ λεκτέον. Καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, ὃ κατὰ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν λέγειν εἰώθαμεν, ταυτὸν καὶ κατὰ τῆς ἀρετῆς φατέον ἐστὶν, 2 ὡς εἰς τὴν παντελῆ δικαιοπραγίαν τρία δεῖ συνδραμεῖν, φύσιν, καὶ λόγον, καὶ ἔθος. Καλῶ δὲ λόγον μὲν τὴν μάθησιν, ἔθος δὲ τὴν ἄσκησιν. 3 Εἰσὶ δὲ αἱ μὲν ἀρχαὶ τῆς φύσεως, αἱ δὲ προκοπαὶ τῆς μαθήσεως, αἱ δὲ χρήσεις τῆς μελέτης, αἱ δ' ἀκρότητες πάντων. Καθ' ὃ δ' ἂν λειφθῇ τι τούτων, κατὰ τοῦτ' ἀνάγκη χωλὴν γίνεσθαι τὴν ἀρετήν. Ἡ μὲν γὰρ φύσις ἄνευ μαθή-

τοσαῦτα εἰρήσθω μοι.] Hanc formulam habes apud Ariſtotelem I. Rhetor. extr. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἀτέχνων πίστεων εἰρήσθω ταῦτα. Conf. idem Poët. cap. 3. et 4. Similes vide ibidem cap. 14. 15. et 22. et lib. 1. de morib. c. 3. Plura dabimus infra ad cap. X. n. 13.

Cap. IIII. 1. ταυτὸν] Codd. Turn. Vulcob. et Bong. ταυτό. Sed vid. quae dixi ad cap. VII. n. 15.

ἀρετῆς] Ἀρετὴ h. l. non ſignificat virtutem ethicam, ſed *quemuis habitum bonum.* Sic *virtus* apud Phaedrum I. fab. XI. v. 1. HEVM.

2. δικαιοπραγίαν] Male ab omnibus vertitur *iuſtitiam.* Fabricius B. G. III. 4. p. 71. docet, δίκαιος aliquando ſignificare *rechtſchaffen.* Et ſic δικαιοπραγεῖν ſignificat, *etwas ſo machen, daß es recht und rechtſchaffen gemacht heiſſet.* HEVM.

τρία δεῖ συνδραμεῖν] Sic Ariſtoteles lib. III. Rhetoric. cap. 12. ſcribit, tria requiri ad literarum ſtudia *natu-*

† vide Addenda.

minauit. Atque haec quidem de generatione dicta ſunto.

CAP. IIII.

Nunc de educatione dicendum. Vt igitur generatim loquar, quod de artibus et ſcientiis ſolemus, idem et de virtute pronuntiandum eſt: ſcilicet ad eius perfectionem tria oportere concurrere: naturam, inſtitutionem, et adſuefactionem. Inſtitutionis autem nomine intelligi volo doctrinam, et adſuefactionis nomine exercitationem. Initia nimirum debentur naturae, progreſſiones diſciplinae, vſus exercitationi, ſummum faſtigium vniuerſis. Et vbi horum quodcunque defecerit, ab ea parte mancam fieri

naturam, quae incipiat; *artem*, quae dirigat; *vſum*, qui perficiat. Conf. Andr. Schottus lib. 1. Tull. quaeſt. cap. 8. HEVM.

3. τῆς φύσεως, αἱ δὲ προκοπαὶ] Haec verba in quibusdam editionibus non leguntur. Sed et antecedentia et ſubſequentia clamant, verba illa ab improuido librario fuiſſe omiſſa. HEVM.

μελέτης] Μελέτη h. l. ſignificat *exercitationem*, vt *meditatio* apud Quintilianum de cauſ. corr. eloqu. cap. 33. 6. HEVM.

ἀνάγκη] Saepe hoc ſubſtantiuum ſine verbo adiecto a Graecis adhibetur pro ἀναγκαῖόν ἐστιν. Ita Herodot. II. 65. extr. τεθνάναι ἀνάγκη. Xenoph. Cyrop. I. 2. ἀνάγκη τοξεῦσαι et ἀνάγκη θηγεσθαι, Conf. verſus Eurip. ſupra c. II. n. 2. Non nunquam addunt adiectiua. Herodot. II. 35. Τρέφειν τοὺς τοκέας

μαθήσεως τυφλὸν, ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως ἐλλιπὲς, ἡ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν ἀτελές. 4 Ὥσπερ δὲ ἐπὶ τῆς γεωργίας πρῶτον μὲν ἀγαθὴν ὑπάρξαι δεῖ τὴν γῆν, εἶτα δὲ φυτουργὸν ἐπιστήμονα, εἶτα τὰ σπέρματα σπουδαῖα, τὸν αὐτὸν τρόπον γῇ μὲν ἔοικεν ἡ φύσις, γεωργῷ δὲ ὁ παιδεύων, σπέρματι δὲ αἱ τῶν λόγων ὑποθῆκαι, καὶ τὰ παραγγέλματα. 5 Ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἴποιμι, ὅτι συνῆλθε καὶ συνέπνευσεν εἰς τὰς τῶν παρ' ἅπασιν ᾀδομένων ψυχὰς, Πυθαγόρου, καὶ Σωκράτους, καὶ Πλάτωνος, καὶ τῶν, ὅσοι δόξης ἀειμνήστου τετυχήκασιν. 6 Εὐδαίμων μὲν οὖν καὶ θεοφιλὴς, εἴ τῳ ταῦτα πάντα θεῶν τις ἀπέδωκεν. 7 Εἰ δέ τις οἴεται, τοὺς οὐκ εὐ-

νέας τοῖσι μὲν παισὶ οὐδεμίη ἀνάγκη, μὴ βουλομένοισι. τῇσι δὲ θυγατράσι πᾶσα ἀνάγκη. Sophocl. Electr. v. 1628. Ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν; Ibi gloſſator meus ὑπάρχει ſupplet.

6. Εὐδαίμων μὲν οὖν καὶ θεοφιλής] Sic legit Fabricius: ſed noſtra lectio nihilo videtur deterior, quae etiam eſt in ſcripto codice Epiſcopiano noſtro, et eodem recidit. XYLAND. Εὐδαίμων μὲν οὖν καὶ θεόφιλής etiam editum eſt in exemplari Francof. ſed Xylander puto ſequutus erat ſcripturam Aldi et Baſileenſis editoris: Εὔδαιμον μὲν οὖν καὶ θεοφιλές.

θεοφιλής] Θεόφιλος, *qui amat Deum*: θεοφιλής, *qui amatur a Deo*. De hac voce copioſe et erudite agit I. H. Maius iun. Obſ. ſacr. lib. I. cap. 38. Conf. Heinſium ad Heſiodum p. 65. Eodem, quo Plutarchus, ſenſu Virgilius ſcribit Aen. VI. 129: *Hoc opus, hic labor eſt: pauci quos aequus amauit Iupiter - - potuere.* Liuius lib. 1. c. 23: *Si nos dii amant.* Vid. Sciop-pius

fieri virtutem neceſſe eſt. Natura quippe, abſque diſciplina ſi ſit, caeca eſt: diſciplina, ſi a natura deſtituatur, mutila eſt: exercitatio, cui et natura et diſciplina deeſt, imperfecta eſt. Et quemadmodum ad agriculturam primum requiritur bona tellus, deinde peritus colonus, denique ſemina frugi: ita plane hic natura telluri, agricolae magiſter, ſemini praecepta doctrinarum atque regulae reſpondent. Haec ego omnia adfirmare auſim conueniſſe atque conſpiraſſe in animis omnium ore decantatorum hominum, Pythagorae, Socratis, Platonis, atque aliorum, qui nulla vnquam obliuione delendam gloriam ſunt conſecuti. Sane beatus diisque carus eſt, cui deus aliquis iſta tribuit vniuerſa. Quod ſi quis putat, eos, qui

pius ſuſpect. lect. lib. 2. epiſt. 17. Contra Phaedrus IV. 19. 15. *Diis eſt iratis natus, qui eſt ſimilis tibi.* Sic apud Virg. Aen. II. 647. *Diis inuiſus* eſt *infelix*, qui diis non eſt curae. HEVM. Demophilus in ſententiis, quas edidit Gale in opuſc. mythol. p. 624. Σοφὸς ἄνθρωπος καὶ θεοφιλής, *ſapiens homo et diis carus.* Male ibi interpres reddit *pius.* Et recte Gronouius apud Herodot. I. 87. mutata priore verſione, verba ὡς εἴη Κροῖσος καὶ θεοφιλὴς καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς ſic interpretatur: *diis gratum ac bonum virum eſſe Croeſum.*

7. Εἰ δέ τις οἴεται - - ἀναδραμεῖν] Ita legendum ſuſpicor: Εἰ δέ τις οἴεται, τοὺς οὐκ εὖ πεφυκότας, μαθήσεως καὶ μελέτης τυχόντας ὀρθῆς πρὸς ἀρετὴν, εἰς τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν ἐνδέχεσθαι ἀναδραμεῖν, hoc eſt, *facile contingere, vt in naturae ſuae vitium recurrant.* Naturam expellas furca, tamen vsque recurret. De voce ἐνδέχεται vid. Lucae XIII. 33.

εὖ πεφυκότας, μαθήσεως καὶ μελέτης τυχόντας ὀρθῆς πρὸς ἀρετήν, οὐκ ἂν τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τοὐνδεχόμενον ἀναδραμεῖν, ἴστω πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς διαμαρτάνων.
8 Φύσεως μὲν γὰρ ἀρετὴν διαφθείρει ῥαθυμία, φαυλότητα δὲ ἐπανορθοῖ διδαχή· καὶ τὰ μὲν ῥᾴδια τοὺς ἀμελοῦντας φεύγει, τὰ δὲ χαλεπὰ

ταῖς

HEVM. Mire torſit hic locus Plutarchi editores. Olaus Heſychius, quia vox ἀναδραμεῖν ipſi nullum parere ſenſum videbatur, e codice Vulcobii edidit ἀναδαμεῖν. Sed nec expoſuit, nec puto exponere potuit, quem ſenſum ſanum fundat vox ἀναδαμεῖν, quae mihi certe nullo modo hic ferri poſſe videtur. Idem ſentio de verbo ἀναλαβεῖν, quod in aliquot impreſſis deprehendi. Mihi non dubium videtur, quin ἀναδραμεῖν, quod antiquorum codicum et ſcriptorum et impreſſorum fere omnium auctoritate defenditur, genuinum ſit, atque, dum recte explicetur, commodiſſimam ſententiam efficiat. Coniungendum cenſeo infinitum ἀναδραμεῖν cum praecedentibus vocibus πρὸς ἀρετήν. Πρὸς ἀρετὴν ἀναδραμεῖν dixit Plutarchus, vt Thucydides l. III. c. 89. πρὸς τὰ μετέωρα ἀναδραμεῖν. Scilicet ἀνατρέχω ſignificat ἄνω τρέχω, quam vim habet ἡ ἀνὰ in ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι ac ſimilibus. Hoc ſi animaduertiſſet Longi paſtoralium editor, non tentaſſet verba lib. III. p. 101. v. 19. Δάφνις δὲ ἀναδραμὼν ἐξήκετο τρυγῆσαι καὶ κομίσαι δῶρον Χλόῃ. Hoc loco ἀναδραμὼν idem eſt, quod paullo ante ἀνελθών, et vertendum *conſcenſa arbore*. Vide locum in auctore, et apparebit, non opus eſſe cum Petro Moll τρυγῆσαι καὶ κομίσαι mutare in τρυγήσας καὶ κομίσας. Sed ad Plutarchum redeo, cuius haec verba τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν, ita accipio, ac ſi ſcriptum eſſet, διὰ τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν. Saepis-

pis-

qui ingenio non ſunt bono, licet ad virtutem recte inſtituantur atque exerceantur, in naturae vitium facile retro ſublapſos referri; is ſciat, in errore ſe non leui, immo vero maximo verſari. Naturae enim bonitatem ſocordia corrumpit, vitium doctrina corrigit: et quum facilia per negligentiam

piſſime haec praepoſitio ante pronomina ἐλλείπει, nec ante ſubſtantiua haec omiſſio inuſitata. Vid. Lamb. Bos de ellipſ. p. 306. At vir cl. Alberti in obſ. phil. ad Matth. V. 6, p. 28. negat, Graecos, qui proſa quidem oratione vſi ſint, ante ſubſtantiua τὴν διὰ ſubintelligendam omiſiſſe. Sed quid iſti αἰτίαν ταύτην in Pauſaniae Achaicis p. 545. faciamus? An cum Sylburgio δι᾽ αἰτίαν ταύτην reſcribamus? Malo equidem cum Kuhnio ellipſin ſtatuere. Iam vero, ſiue Plutarchi verbis particulam διὰ inſeras, ſiue, quod conſultius puto, ſubaudias; totius loci haec fere erit ſententia: *Quodſi quis putat, illos, quibus natura non ita bonum largita eſt ingenium, etiam ſi recte inſtituantur et exerceantur, non tamen ob naturae defectum vel ad mediocrem adſpirare perfectionem; is ſe ſciat multum, imo prorſus, a veritate aberrare.*

ἴϛω - - διαμαρτάνων.] Pro ἴϛω διαμαρτάνειν. Ita ſolent Attici. Thucyd. VI. 39. μανθάνετε κακὰ σπεύδοντες. Ariſtoph. Plut. v. 945. γινώσκω γὰρ ἥττων ὤν. v. 963. ἴσθ᾽ ἐπ᾽ αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη. Eccleſiaz. v. 512. συμμίξας οἶδα. Xenoph. in Hierone p. 906. E. ἴσασιν ὄντες. Idem apud Diogenem Laërt. l. II. ſ. 55. ᾔδειν θνητὸν γεγεννηκώς. Iulian. Miſopog. p. 363. C. τοιαῦτα εἰπὼν τότε μέμνημαι. Noſter infra cap. VIII. n. 12. μαθέτω γνώμης διαμαρτάνων. Conf. Vechneri Hellenol. lib. 1. P. II. c. 29. pag. 357.

8. χαλεπαὶ ταῖς ἐπιμελείαις] Quintilianus lib. I. Inſtitut.

ταῖς ἐπιμελείαις ἁλίσκεται. 9 Καταμάθοις δ' ἄν, ὡς ἀνύσιμον πρᾶγμα καὶ τελεσιεργὸν ἐπιμέλεια καὶ πόνος ἐςὶν, ἐπὶ πολλὰ τῶν γιγνομένων ἐπιβλέψας. Σταγόνες μὲν γὰρ ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι, σίδηρος δὲ καὶ χαλκὸς ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται· οἱ δ' ἁρμάτειοι τροχοὶ πόνῳ καμφθέντες, οὐδ' ἄν, εἴ τι γένοιτο, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο ἂν λαβεῖν εὐθυω-

ſtitut. Orat. cap. 1. *Praeſtat ingenio alius alium: nemo tamen reperitur, qui ſit ſtudio nihil conſecutus.* HEVM.

9. Σταγόνες μὲν γὰρ ὕδατος] Galenus alicubi ſcribit: Κοιλαίνει πέτραν ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ, h. e. *cauat petram aquae ſtilla aſſiduitate.* Ouidius lib. I. de arte am. v. 475:

Quid magis eſt durum ſaxo? quid mollius vnda?
Dura tamen molli ſaxa cauantur aqua.

Seneca Quaeſt. nat. lib. IV. c. 3. *Stillicidii caſus lapidem cauat.* Vid. Muretus Var. lect. lib. XII. cap. 14. Andr. Schottus Quaeſtion. Tullian. lib. IV. cap. 22. p. 378. Lambinus ad Lucretium I. 314. Rittershuſius ad Iſid. Peluſ. lib. II. epiſt. 284. Fabricius B. G. V. 29. p. 626. HEVM.

σίδηρος] Ouidius Triſt. IV, 6, 13:

Hoc (tempus) *tenuat dentem terras renouantis aratri,*
Hoc rigidas ſilices, hoc adamanta terit. HEVM.

χειρῶν] In Francofurtenſi exemplari ſcribitur χερῶν. Sed quum reliqui editores dederint χειρῶν, et hoc Plutarchi conſuetudini magis conueniat, hanc ſcripturam praetuli.

πόνῳ] Fabricius legit τόνῳ, fidem codicis manu ſcripti ſecutus, quam et noſter ſcriptus comprobat lectio-

tiam non asſequamur, arduis ac difficilibus potimur aſſiduo ſtudio. Caeterum multarum rerum contemplatio docere nos poteſt, quantum valeat quantumque efficere poſſit induſtria atque labor. Nam et guttae aquae petras cauant, et ferrum atque aes manuum contrectatione atteritur: et rotas curruum labore magno curuatas nullo poſſis conatu ad priſtinam reducere rectitudinem: nec in-

lectionem. Ad ſenſum nihil admodum intereſt: niſi quis mecum cogitet, *τόνον* ratione ſui etymi non admodum facere ad curuandum. XYLAND.

εἴ τι γένοιτο] Pro *εἴ τι* legendum videtur *ὅ, τι*, i. e. *quicquid fiat*. HEVM. Nihil muto. Frequenter *εἴ τις* pro *ὅςις*, et *εἴτι* pro *ὅ, τι* ponitur. Xenophon l. V. Hiſt. Graec. p. 564. A. *Τότε τῆς Ὀλυνθίας εἴτι ἦν ἐδῄε.* Fruſtra hic Xenophontis locus quibusdam ſuſpectus eſt. Plutarchus Sympoſ. IIII. 2. p. 665. E. *πᾶν εἴ τι συμμίγνυται.* Herodian. VII. 12. 13. *καὶ εἴ τινες ἦσαν ξύλων ἐξοχαὶ, πολλαὶ δὲ αὗται κατὰ τὴν πόλιν, πῦρ προσετίθεσαν.* Iuſtinus Mart. quaeſt. et reſp. ad Graec. p. 196. C. *Ἐι τοῖς ὑμετέροις ὀνόμασι καλεῖται ὁ Θεὸς, πᾶν εἴ τι καλεῖται.* Longus Paſtoral. l. IIII. p. 243. *Κελεύσας λαμπρὰν ἑςίασιν παρασκευασθῆναι τῶν ἀπὸ γῆς, τῶν ἀπὸ θαλάσσης, καὶ εἴ τι ἐν λίμναις, καὶ εἴ τι ἐν ποταμοῖς.* Plura vide in Miſcell. obſeruationibus critic. nou. Tom. VI. p. 489. ſeq.

ἂν λαβεῖν] Lege *ἀναλαβεῖν*. Nam *ἂν* iam praeceſſit, et turpiter repeteretur. HEVM. Particulam *ἂν* in eadem ſententia ab optimis ſcriptoribus bis poni, obſeruauit Gronouius ad Herodot. l. II. p. 97. v. 36. Satis multa huius rei exempla ſuggerunt indices Euripides Barneſiani, Aeliani Perizoniani, et Thucydidis Duke-

εὐθυωρίαν. Τάς γε μὴν καμπύλας τῶν ὑποκριτῶν βακτηρίας ἀπευθύνειν ἀμήχανον· ἀλλὰ τὸ παρὰ φύσιν, τῷ πόνῳ, τῶν κατὰ φύσιν, ἐγένετο κρεῖττον. 10 Καὶ μόνα ἄρα ταῦτα τὴν ἐπιμελείας ἰσχὺν διαδείκνυσιν; Οὔκ· ἀλλὰ καὶ μυρία ἐπὶ μυρίοις. Ἀγαθὴ γῆ πέφυκεν, ἀλλ' ἀμεληθεῖσα χερσεύεται, καὶ ὅσῳ τῇ φύσει βελτίων ἐςὶ, τοσούτῳ μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται. Ἀλλ' ἔςι τις ἀπόκροτος καὶ τραχυτέρα τοῦ δέοντος, ἀλλὰ γεωργηθεῖσα, παραυτίκα γενναίους καρποὺς ἐξήνεγκε. 11 Ποῖα δὲ δένδρα οὐκ, ὀλιγωρηθέντα μὲν, ςρεβλὰ φύεται καὶ ἄκαρπα καθίσταται, τυχόντα δὲ ὀρθῆς παιδαγωγίας, ἔγκαρπα γίνονται καὶ τελεσφόρα; 12 Ποία δὲ σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθίνει δι' ἀμέλειαν, καὶ τρυφὴν, καὶ καχεξίαν; Τίς δ' ἀσθε-

Dukeriani. Et in ipſo, de quo agimus loco, agnoſcit ac tuetur iſtud ἂν bis poſitum Cl. Hoogeveen ad Viger. de idiot. cap. VII. ſect. 13. n. 16. p. 338. Tamen ſentio cum venerabili Heumanno, in Plutarchi loco ἀναλαβεῖν pro ἂν λαβεῖν reſcribendum esſe. Sic ſenſus poſtulat, et ſic opportune Turnebi codex exhibet. Saepe haec particula librariis errandi occaſionem praebuit. Sic apud Comicum in Pluto v. 453. Τρόπαιον ἀναςήσαιτο ſcribitur, pro quo Suidas, quod pace Cl. Hemſterhuſii contrariam ſententiam probantis dixerim, elegantius et verius exhibet: τρόπαιον ἂν ςήσαιτο. Non equidem reprehendo apud Ariſtophanem in hac ſede iambi anapaeſtum, ſi tamen detur electio, praefero numerum ſuauiorem.

καμπύλας τ. ὑ. βακτηρίας] de his egit Lipſius lib. I. Elect. c. 28.

τῶν

incuruos hiſtrionum baculos in rectum dirigere vlla vis queat. Adeo quod contra naturam labor effecit, ipſa natura factum eſt validius. An vero haec ſola ſunt, quibus induſtriae vis demonſtratur? Minime vero, ſed ſunt innumera praeterea alia. Tellus natura bona ceſſante cultura ſterileſcit: quantoque melior fuit natura, tanto deterior fit incultu et neglectu. Alia contra dura atque aſperior aequo, quando tamen colitur, praeclaros illico edit fructus. Iam quae arbores non tortuoſae naſcuntur fiuntque infrugiferae ſi negliguntur? quae non frugiferae fiunt atque foecundae, ſi recte educantur? Aut quod corporis robur non hebeſcit atque conſumitur ſocordia, luxu, et inualetudine? Quis contra ita eſt inualida natura, vt non exer-

τῶν κατὰ φύσιν] Amplector ſcripturam, quae eſt in ſchedis Wolfianis: τῇ κατὰ φύσιν.

10. Οὐκ] Reſcribe Οὔκουν e codicibus Turnebi, Vulcobii et Bongarſii excerptisque Wolfianis. Eleganter haec particula in reſponſionibus negat. Vid. Deuarius de particulis Graecae linguae p. 292.

Ἀγαθῇ γῇ] Ouidius Triſtium V. 12. 23.

Fertilis, aſsiduo ſi non renouetur aratro,
Nil, niſi cum ſpinis gramen, habebit ager. HEVM.

11. παιδαγωγία] Παιδαγωγία de rebus inanimatis quoque dicitur. Vid. Dauiſius ad Max. Tyrii Diſſ. 14. p. 149. HEVM.

12. καχεξίαν] Nolim equidem καχεξίαν de qualibet inualetudine accipere. Infra quidem c. VIII. n. 11. Noſter dicit τὴν ἰσχὺν νόσῳ εὐάλωτον, ſed iſtius

ἀσθενὴς φύσις ἐ τοῖς γυμνασαμένοις καὶ καταθλήσασι πλεῖςον εἰς ἰσχὺν ἐπέδωκε; 13 Τίνες δ' ἵπποι καλῶς πωλοδαμνηθέντες ἐκ εὐπειθεῖς ἐγένοντο τοῖς ἀναβάταις; τίνες δὲ ἀδάμαςοι μείναντες, ἐ σκληραύχενες καὶ θυμοειδεῖς ἀπέβησαν; 14 Καὶ τί δεῖ τἄλλα θαυμάζειν, ὅπεγε τῶν θηρίων τῶν ἀγριωτάτων ὁρῶμεν πολλὰ καὶ τιθασσευόμενα καὶ χειροήθη γιγνόμενα τοῖς πόνοις; 15 Εὖ δὲ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐρωτηθεὶς, τίνες εἰσὶν οἱ ἠπιώτατοι Θετταλῶν, ἔφη, Οἱ παυόμενοι πολεμεῖν. 16 Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; καὶ γὰρ τὸ ἦθός ἐςι πολυχρόνιον, καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ἐθικὰς ἂν

iſtius loci longe alia eſt ratio. Loquitur ibi Plutarchus de inconſtantia bonorum corporis, quae fortuna facile auferri queant. Hic de eo agit, quod robur corporis ſocordia et intemperantia amitti poſſit. Igitur hoc loco καχεξία ſignificare videtur *malum corporis habitum iſtum, qui hominis negligentia aut intemperantia efficitur.* Et oritur καχεξία, quod Celſus lib. III. cap. 22. teſtatur, quum aliis ex cauſis, tum etiam *quum diu corpori neceſſaria defuerunt, aut quum inuſitatos et inutiles cibos aliquis adſumſit.*

γυμνασαμένοις] Minus eleganter γεγυμνασμένοις legitur in Aldinis et Baſileenſibus exemplaribus, et ſic ediderunt Olaus Heſychius, quique caeci huius veſtigia legerunt.

14. ὅπεγε] Hac ſignificatione particulae ὅπε vſus eſt Plutarchus ad princ. indoct. p. 782. extr. Καὶ τί δεῖ ταῦτα λέγειν, ὅπε καὶ κ. τ. λ. Sextus Empir. Pyrrh. hypot. l. III. c. 24. Καὶ τί δεῖ τὲς βαρβάρες λέγειν, ὅπε καὶ ὁ Τυδεύς. Conf. Aelian. l. VIII. V. H. c. 11. Sic Latini *vbi* pro *quum* vſurpant. Salluſt. Catil. c. LII. n. 23.

exercitationibus et certaminum ſtudio maxima capiat roboris incrementa? Qui porro equi a prima aetate recte domiti non obſequuntur ſeſſoribus? Quotusquisque contra non mature ſubactus durae ceruicis et ferox non euadit? Et quid attinet alia huius generis admirari, quum de beſtiis feriſſimis multas videamus cicures tractabilesque reddi ſtudio et labore? Recte etiam Theſſalus ille percontanti, quinam Theſſalorum eſſent placidiſſimi, reſpondit: Qui militandi finem feciſſent. Sed quid attinet plura commemorare, quum mores ipſi nihil ſint, quam adſue-

n. 23. *Neque mirum; vbi vos ſeparatim ſibi quisque conſilium capitis*, vbi *domi voluptatibus*, *hic pecuniae ſeruitis*. Vid. Vechneri Hellenol. p. 427.

15. ὁ Θεττaλός] Non minus hoc loco dubitant interpretes, gentilene, an proprium nomen ſit *Theſſalus*, quam in iſto Naſonis in Ibide v. 287. Mihi in vtroque loco gentile nomen eſſe videtur. Si tamen hoc plus eſt, quam nihil ſapere.

16. *καὶ γὰρ τὸ ἦθός ἐϛι πολυχρ.*] Fabricianus codex hic, vt et alibi eſt caſtigatior. Ego tamen legi legendumque autumo: *καὶ γὰρ τὸ ἦθος ἔθος ἐϛὶ πολυχρόνιον*, quod monui propter eos, qui noſtra cum Graecis comparabunt. XYLAND. Vtique verum vidit Xylander, nec abeſſe ſine incommodo poteſt vox ἔθος. Facile ob ſimilitudinem nominis ἦθος et ἔθος alterum vocabulum excidere potuit. Hinc eſt quod alii codices ſolum ἦθος, alii tantum ἔθος retinuerunt. Egregie huc facit, quod habes apud Phauorinum voce Ἦθος· Ἦθος, τὸ ἐν ψυχῇ χρονίσαν ἔθος. Veram ſcripturam inueni etiam in excerptis Celeb. Wolfii, ſed

ἄν τις λέγῃ, ἐκ ἄν τι πλημμελεῖν δόξειεν.
17 Ἑνὶ δὲ περὶ τέτων ἔτι παραδείγματι χρησάμενος ἀπαλλάξομαι τῦ ἔτι περὶ αὐτῶν μηκύνειν. Λυκῦργος γὰρ ὁ τῶν Λακεδαιμονίων νομοθέτης δύο σκύλακας τῶν αὐτῶν γονέων λαβὼν, ἐδὲν ὁμοίως ἀλλήλοις ἤγαγεν, ἀλλὰ τὸν μὲν ἀπέφηνε λίχνον καὶ σινάμορον, τὸν δὲ ἐξιχνεύειν καὶ θηρᾷν δυνατόν. Εἶτα ποτὲ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς ταυτὸ συνειλεγμένων· Μεγάλη τοι ῥοπὴ πρὸς ἀρετῆς κτῆσίν ἐστιν, ἄνδρες, ἔφησε, Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἔθη, καὶ παιδεῖαι, καὶ διδασκαλίαι, καὶ βίων ἀγωγαί. καὶ ἐγὼ ταῦτα ὑμῖν αὐτίκα δὴ μάλα ποιήσω φανερά.

parum conſtat mihi, vtrum è codice antiquo, an ex eruditi viri cuiusdam coniectura.

ἐκ ἄν τι πλημμελεῖν δόξειεν] Id eſt ἐκ ἂν πλημμελήσειε, ſiue, vt habet Thucydides I. 71. ὀρθῶς ἂν εἴποι. Graeci verbo δοκεῖν ſaepe vtuntur, vbi ſenſus id non requirit. Aelian. lib. X. H. V. c. 15. οἱ τῶν Ἑλλήνων δοκῦντες διαφέρειν dicit pro οἱ τῶν Ἑλλήνων διαφέροντες. Conf. Cl. I. C. Schwarzius ad Theophraſti Charact. eth. c. 1. p. 5.

17. ἤγαγεν] Ἄγειν *educare* etiam de canibus dixit Xenoph. Mem. Socr. l. IIII. p. 790. D. Καὶ τῶν κυνῶν - - - τὰς μὲν καλῶς ἀχθείσας. et de Venat. p. 977. B. ἠγμέναι [κύνες] ἀνεπιστημόνως. Sic quoque dicere poſsis κύνας κακῶς πεπαιδευμένας; quod habes apud Longum lib. II. Paſtor. p. 45.

ἀπέφηνε] Fere omnia, quae vidimus, exemplaria ἀπέφηνε cum iota ſubſcripto praeferunt, et haec ſcriptura in plerisque auctoribus, qui hodie typis exſcribuntur, retinetur. Praua tamen eſt, ſi audimus grammaticos et doctisſimam Fabram ad Callim. Hymn.

in

adſuefactio diuturna: neque inconcinne morales virtutes dixeris conſuetudinarias. Vno adhuc huius rei exemplo propoſito, deſinam diutius his inhaerere. Lycurgus, Lacedaemoniorum legislator duos catulos iisdem prognatos canibus diuerſa prorſus ratione educauit: alterum guloſum et libidinoſum, alterum indagini et venationibus aptum reddens. Quodam poſtea tempore quum frequentes in concionem Lacedaemonii coiuisſent: Magnum, inquit, Spartani, ad virtutem concipiendam momentum adſert adſuefactio, educatio, doctrina atque inſtitutio: id quod ego

in Iou. v. 9. Nos in reliquis etiam locis, vbi tales aoriſti occurrent, quod hic monuisſe ſufficiet, ſpurium iſtud iota ſubſcriptum delebimus.

σινάμωρον] Ita Aldina, Baſileenſia et Francofurtenſia exemplaria exhibent. Rappius et alii *σινάμωρον* dederunt, quod non placet. *Σινάμωρος* per *ο* ſcribitur apud Herodotum V. 92. 6. Apud eundem I. 151. ex Mediceo oraculo pro *συναμωρέειν* reſtituit *σιναμορέειν* Iac. Gronouius, cuius videatur adnotatio. In Ariſtophanis Nubibus v. 1066. exſcriptum quidem video *σιναμωρουμένη*, ſed fortasſe reponendum eſt ibi *σιναμορουμένη*. Metrum non refragatur, et fauet coniecturae origo vocis, quam innuere videtur ſcholiaſtes comici, dum *σιναμωρουμένη* explicat *μεμορημένη*. Quod ad ſenſum vocabuli *σινάμορον* attinet, credo, verba Plutarchi, *τὸν μὲν ἀπέφηνε λίχνον καὶ σινάμορον* reddenda esſe, *alterum guloſum reddidit ac ligurientem*. Nam, quod didici ex Etymologico magno p. 713. *Οἱ μὲν Ἀττικοὶ λέγουσι σιναμορεῖν τὸ λιχνεύειν, καὶ Φερεκράτης τὰ τοιαῦτα κλέμματα σιναμορεύματα καλεῖ.* τοὺς

νεϱά. Εἶτα πϱοσαγαγὼν τὰς δύο σκύλακ[α]ς διαφῆκε, καταθεὶς εἰς μέσον λοπάδα καὶ λ[α]γωὸν κατευθὺ τῶν σκυλάκων, καὶ ὁ μὲν ε[ἰς] τὸν λαγωὸν ᾖξεν, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν λοπάδα ὥ[ϱ]μησε. 18 Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων ὀδέπω συ[μ]βαλεῖν ἐχόντων, τί ποτε αὐτῷ τοῦτο δύνατ[αι] καὶ τί βουλόμενος τοὺς σκύλακας ἐπεδείκνυ[ε·] Οὗτοι γονέων, ἔφη, τῶν αὐτῶν ἀμφότεϱοι, δι[α]φόϱου δὲ τυχόντες ἀγωγῆς, ὁ μὲν λίχνος, ὁ [δὲ] θηϱευτὴς ἀποβέβηκε. Καὶ πεϱὶ μὲν ἐθῶν κ[αὶ] βίων ἀϱκείτω ταῦτα.

ΚΕΦ. ε.

Πεϱὶ δὲ τϱοφῆς ἐχόμενον ἂν εἴη λέγειν. 2 Δ[εῖ] δὲ, ὡς ἐγὼ ἂν φαίην, αὐτὰς τὰς μητέϱ[ας] τὰ τέκνα τϱέφειν, καὶ τούτοις ὑπέχειν τοὺς μ[α]στούς. 3 Συμπαθέστεϱόν τε γὰϱ θϱέψουσι, κ[αὶ] δι

τοὺς δύο σκύλακας] Deleo vocem δύο monitu Gra[e]uellaniani libri, cuius ſcripturas humaniſſimus Wo[l]fius mecum communicauit. Dixerat iam ante Pl[u]tarchus δύο σκύλακας τῶν αὐτῶν γονέων, et ad i[n]dicandos eos articulus τοὺς abunde ſufficiebat, vt a[d]ditamento tali non opus eſſet. Saepe talia inculc[a]runt librarii. Idem gloſſema Plinii exemplaria inf[e]cit, in cuius lib. VI. ep. XI. n. 1. recentes editores [ſ]ic habent: *audiui ex diuerſo agentes ſummae ſpei, ſumm[ae] indolis iuuenes* duos, *Fuſcum Salinatorem, et Numidiu[m] Quadratum, egregium par.* Merito ibi Brummeriani libr[i], quibus addo exemplar antiquum biblioth. Ienen[s.] academ. et aliud editum Romae anno 1490. merit[o] inquam hi omnes vocem *duos* ad coruos amandant.

ὥϱμησε] Francof. ed. credo errore typothetae h[a]bet ὅϱμησε.

ego vobis ſtatim luculenter commonſtrabo: ac protinus duos iſtos catulos productos, poſita in medio patina et lepore, dimiſit, quorum quum alter cupide leporem, alter patinam peteret, neque etiamnum adſequerentur Lacedaemonii, quid hoc ſibi vellet, et quo ſpectaret iſta catulorum productio: Hi, inquit, iisdem nati parentibus, diuerſa poſtquam educati ſunt ratione, ventri alter deditus, alter venaticus euaſerunt. Ac ſatis iam diximus de adſuefactione et viuendi ratione.

CAP. V.

Sequitur vt de nutritione dicamus. Ac mea quidem ſententia matres ipſae nutrire infantes, iisque mammam dare debent. Maiore enim

18. *τί ποτε αὐτῷ τοῦτο δύναται*] *quo ipſi hoc ſpectaret.* Hac ſignificatione verbo *δύνασθαι* vſi ſunt Thucydides L. VI. c. 36. *Αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται.* Ariſtophanes Plut. v. 843. *Τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται;* et Cebes Tab. cap. II. *τί ποτε αὕτη ἡ γραφὴ δύναιτο;* Olaus Heſychius deceptus Latina phraſi *quid hoc ſibi vult* negat, *αὐτῷ* referri debere ad Lycurgum. Sed eodem modo tertium caſum huic verbo iunctum videas in iambo, qui legitur apud Ciceronem lib. XV. ad Attic. ep. 11. et l. XVI. ep. 6. Ἡ *δεῦρ' ὁδὸς* ΣΟΙ *τί δύναται.* Nec mirum videri debet, quod iunxit Plutarchus *τί δύναται τοῦτο* et *τί βουλόμενος*, quum ſimiliter coniunxerit Cicero l. III. Offic. c. 5. *hoc ſpectant, hoc volunt leges.*

Cap. V. 1. *ἐχόμενον*] Hoc explicaui ſupra ad cap. III.

a. I. HEVM.

2. *ὑπέχειν τοὺς μαστοὺς*] Cod. Turnebi pro *ὑπέχειν*,

διὰ πλείονος ἐπιμελείας, ὡς ἂν ἔνδοθεν, καὶ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐξ ὀνύχων ἁπαλῶν ἀγαπῶσαι τὰ τέκνα. 4 Αἱ τίτθαι δὲ καὶ αἱ τροφοὶ τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσιν, ἅτε μισθοῦ φιλοῦσαι. 5 Δηλοῖ δὲ καὶ ἡ φύσις, ὅτι δεῖ τὰς μητέρας, ἃ γεγεννήκασιν αὐτὰς τιτθεύειν καὶ τρέφειν. Διὰ γὰρ τοῦτο παντὶ ζώῳ τεκόντι τὴν ἐκ τοῦ γάλακτος τροφὴν ἐχορήγησεν. 6 Σοφὸν δὲ ἄρα καὶ ἡ πρόνοια διττοὺς ἐνέθηκε ταῖς γυναιξὶ τοὺς μαστοὺς, ἵνα καὶ εἰ δίδυμα τέκοιεν, διττὰς ἔχοιεν τὰς τῆς τροφῆς πηγάς.

χειν habet ἐπέχειν. Vtrumque probum eſt. Vid. Pollucis Onomaſt. l. III. c. 3. p. 291. et quae ibi adſcripſit Seberus. Plutarchus in Romulo p. 31. D. Νηπίοις ἡ λύκαινα θηλὴν ὑπέσχεν. Quum vero Liuius l. I. c. 4. n. 6. dicat, lupam *ſubmiſſas* infantibus praebuiſſe mammas, poſſit aliquis ſuſpicari, θηλὴν ὑπέχειν conuenientius de lupa dici, quam de homine. Sed nullum eſt discrimen. Nam de lupa quoque Dionyſius Halic. Antiqu. Rom. l. I. c. 84. μαστοὺς ἐπεῖχε τοῖς παιδίοις, et Plutarchus in Quaeſt. Rom. p. 268 F. ac de Fort. Rom. p. 320. D. θηλὴν ἐπεῖχε de eadem adhibuit. Contra de nutricibus Noſter etiam infra c. XIII. n. 7. τὸν μαστὸν ὑπέχουσιν.

3. τὸ δὴ λεγόμενον] Pro κατὰ τὸ λεγόμενον. Vid. Vigerus de idiotiſmis, Graecis cap. I. §. 17. HEVM. Ita loquuntur Graeci quando prouerbium ſignificant. Alciphron l. II. ep. 3. p. 226. τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο, τὰ τῆς γῆς ἀγαθά. Ibid. ep. 4. p. 246. οὐδ' εἰ βίᾳ μοι, τὸ λεγόμενον, φθέγξαιτο. Nec aliter Aelian V. H. l. III. cap. 17. med. et Heliodor. l. III. Hiſt. Aethiop. c. 6.

ἐξ ὀνύχων ἁπαλῶν] Cic. lib. I. ad diuerſ. ep. 6. Prae-

enim adfectu animi alent eos, maioreque ſtudio: vtpote intime et a teneris, quod aiunt, vnguiculis liberos ſuos amantes. Nutricum contra amor ſubdititius atque adſcititius eſt, vtpote pro mercede amantium. Sed et ipſa natura manifeſtum facit, ipſis matribus lactandam eſſe atque alendam ſuam prolem. Ideo enim cuiuis animali parienti alimentum lactis ſuppeditauit. Ac plane ſapienter prouidentia bina mulieribus vbera dedit, vt, etiam ſi gemellos partu edidiſſent, duos haberent

Praeſta te eum, qui mihi a teneris, vt Graeci dicunt, vnguiculis es cognitus. Docet ad h. l. Manutius, in antiquo quodam codice Plutarchi pro ἀγαπῶσαι legi ἀγαπῶσι, quod non probo. HEVM. Edd. Ald. Baſil. et plures veteres ἀπαλῶν omittunt, nec aliter legit Eraſmus in Chiliadibus. Non male. Sic Gregorius Nazianz. Orat. XXXX. p. 648. B. Ἐκ βρέφους ἁγιασθήτω, ἐξ ὀνύχων καθιερωθήτω τῷ πνεύματι.

4. παρέγγραπτον] Dictio haec deſumta eſt a tabulis publicis, ſ. matricula, cui per fraudem interdum inſcribebantur, qui non erant ciues: vt patet ex Cicer. Orat. pro Archia cap. 4. et 5. HEVM.

μισθοῦ φιλοῦσαι] Μισθοῦ dicitur ἐλλειπτικῶς pro ἀντὶ μισθοῦ. Vid. Lamb. Bos de ellipſibus Graecis. HEVM.

5. ἐχορήγησεν] Recentiores plerique ἐχορήγητου, neglecto ν. Ego exhibui, vt inueni in exemplari Francofurtenſi, quia ν ἐφελκυστικὸν in fine ſententiae adhiberi ſcio ante conſonantem. Etiam alibi apud proſaicos iſtud ν conſonantes antecedere, tradit Schurzfleiſchius Animadu. ad Longin. p. 5.

6. τῆς

πηγάς. 7 Χωρὶς δὲ τέτων εὐνέςεραι τοῖς τέκνοις γίγνοιντ' ἂν καὶ φιλητικώτεραι. 8 Καὶ μὰ Δί', ἐκ ἀπεικότως. Ἡ συντροφία γὰρ ὥσπερ ἐπιτόνιόν ἐςι τῆς εὐνοίας. 9 Καὶ γὰρ τὰ θηρία τῶν συντρεφομένων ἀποσπώμενα, ταῦτα ποθῦντα φαίνεται. Μάλιςα μὲν ἔν, ὥσπερ ἔφην, αὐτὰς πειρατέον τὰ τέκνα τρέφειν τὰς μητέρας. 10 Εἰ δ' ἄρ ἀδυνάτως ἔχοιεν, ἢ διὰ σώματος ἀσθένειαν, γένοιτο γὰρ ἄν τι καὶ τοιἔτον, ἢ πρὸς ἑτέρων τέκνων σπεύδεσαι γένεσιν, ἀλλὰ

6. τῆς τροφῆς πηγάς] Gellius lib. XII. cap. 1. mammam vocat *fontem* ſanctiſſimum corporis humani generis educatorem. HEVM. Ante oculos habuit Plutarchus Platonem ſuum, qui in Menexeno, non ita multo poſt principium, ita ſcribit: Πᾶν γὰρ τὸ τεκὸν τροφὴν ἔχει ἐπιτηδείαν, ᾧ ἂν τέκῃ. Ὧι καὶ γυνὴ δήλη τεκἕσά τε ἀληθῶς, καὶ μὴ, ἀλλ' ὑποβαλλομένη, ἐὰν μὴ ἔχῃ πηγὰς τροφῆς τῷ γενομένῳ. Ex eodem Platone ſine dubio hauſit Clemens Alexandr. quum lib. I. Paedogog. p. 127. Potter. Καὶ πηγὴ τροφῆς, inquit, τὸ γάλα, ᾧ δὴ καὶ γυνὴ δήλη τεκἕσα ἀληθῶς καὶ μήτηρ. Vbi tamen ſine neceſſitate obtemperatum eſt Sylburgio contra codices inſerenti καὶ poſt ἀληθῶς. Ἀληθῶς non pertinet ad τίκ]εσα, ſed ad vocem μήτηρ. Ἀληθῶς μήτηρ autem dictum eſt, vt apud Herodotum l. I. c. 137. ἀληθέως τοκεύς. Et ſenſus elegantiſſimus e vulgata ſcriptura prodit, ſi Latine reddas: *lac in ea, quae peperit, argumento eſt, quod vere mater ſit*, nec ſuppoſuerit infantem.

7. Χωρὶς δὲ τέτων] Id eſt *etiam ſi eius rei, quam diximus, nullam habeamus rationem, vel propterea ipſae matres lactare debent infantes ſuos, quia hoc modo maiorem concipiunt erga prolem ſuam amorem ac beneuolentiam.*

ierent alimenti fontes. Sed etiam ſi eius ei, quam diximus, nulla habeatur ratio, onſiderandum, quod iſto modo matres liberis reddantur beneuolentiores, amoremque erga eos maiorem concipiant. Nec id ognitu difficile eſt. Conuictus enim quaſi erticulum quoddam eſt beneuolentiae. pſas enim beſtias, vbi ab iis, quarum vſae rant conuictu, feiunctae fuerint, earum adici videmus deſiderio. Maxime igitur, vt lixi, tentandum hoc eſt, vt ipſae matres nammam ſuis praebeant infantibus. Sin id raeſtare nequeant, vel ob corporis inualetudi-

ntiam. Illam formulam vſurpat Iſocrates p. 380. ertente Wolfio *praeterea.* Sic Theophraſtus Charact. ap. 17. ΠΕΥΜ. Conf. Vigerus de idiot. c. VIIII. ſ. 9.

εὐνέςεραι] Aldina, Baſileenſia, Stephani et alia ntiqua exemplaria praeferunt εὔνες καὶ τοῖς τέκν. Rappius, Olaus Heſychius et quidam recentiores delerunt eam ſcripturam, quam in hac editione ſequutus ſum. Et ignoſcent mihi beneuoli lectores, quod oc loco Francofurtenſe exemplar, in quo Aldina ſcriptura retenta erat, deſerui, quamuis ignorauerim, n codicis alicuius auctoritate nitatur lectio, quam apud Rappium et alios non nullos deprehenſam ſeruaui.

εὐνέςεραι - - καὶ φιλητικώτεραι.] Quomodo liſſerat εὔνοια et φιλία egregie oſtendit Philoſophus Magn. Moral. l. II. c. 12. et alibi.

8. μὰ Δί'] Plerumque negat particula μὰ in iurerando. Vid. Deuarium p. 195. ſeqq. et Berglerum ad Alciphr. l. II. ep. 4. p. 242.

10. ἀδυνάτως ἔχοιεν] I. e. οὐ δύναιντο. Vid. Hoogeveen ad Viger. de idiot. cap. V. p. 194.

ἀλλὰ τάς γε τίτθας καὶ τροφοὺς, οὐ τὰς τυχούσας, ἀλλ' ὡς ἔνι μάλιστα σπουδαίας δοκιμαστέον ἐστί· πρῶτον μὲν τοῖς ἤθεσιν Ἑλληνίδας. 11 Ὥσπερ γὰρ τὰ μέλη τοῦ σώματος εὐθὺς ἀπὸ γενέσεως πλάττειν τῶν τέκνων ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἵνα ταῦτα ὀρθὰ καὶ ἀστραβῆ φύηται· τὸν αὐτὸν τρόπον ἐξ ἀρχῆς τὰ τῶν τέκνων ἤθη ῥυθμίζειν προσήκει. 12 Εὔπλαστον γὰρ καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης, καὶ ταῖς τούτων ψυχαῖς ἁπαλαῖς ἔτι τὰ μαθήματα ἐντήκεται· πᾶν δὲ τὸ σκληρὸν χαλεπῶς μαλάττεται. 13 Καθάπερ γὰρ σφραγῖδες τοῖς ἁπαλοῖς ἐναπομάττονται κηροῖς, οὕτως αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἔτι παιδίων ψυχαῖς ἐναποτυποῦνται. 14 Καί μοι δοκεῖ Πλάτων ὁ δαιμόνιος ἐμμελῶς παραινεῖν ταῖς τίτθαις,

ἀλλά τάς γε] Ἀλλὰ h. l. ſignificat *ſaltem*. Vid. Deuarius de partic. Graec. ling. p. 10. Sic Cicero pro Milone cap. 34: *Si mihi rep. bona frui non licuerit*, at *carebo mala*. Orat. I. in Catil. cap. 9: *Si minus in praeſens tempus*, at *in poſteritatem*. Curtius VI, 7, 9: *Si id ſuſtinere non poſſet*, attamen *ne proderet ſe*. HEVM.

δοκιμαστέον] Δοκιμάζω h. l. ſignificat aliquid *eligere praemiſſo diligenti examine*. Sic ἀποδοκιμάζω infra cap. 9. n. 15. ſignificat *improbare*. HEVM.

ἤθεσιν Ἑλληνίδας] Id eſt, non ſolum patria ſint Graecae, ſed etiam moribus. HEVM.

11. Ὥσπερ γὰρ τὰ μέλη] Hoc ſimile mutuatus eſt Noſter a Platone, qui l. II. de Rep. p. 604. B. ſcribit: τὰς δ' ἐγκριθέντας [μύθους] πείσομεν τὰς τροφοὺς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον, ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν.

12. ὑγρόν]

tudinem, (accidere enim et hoc poteſt) vel quia ad nouae ſobolis feſtinant procreationem, ſaltim nutrices non quasuis, ſed quam fieri poteſt maxime probas deligant. Ac primum eae ſint moribus Graecae. Sicut enim infantum membra corporis inde ſtatim ab ipſis natalibus ſunt fingenda, vt recta adoleſcant, neque distorqueantur; eundem in modum iam inde ab initio mores liberorum componendi ſunt. Eſt namque pueritia cerea et facile formari poteſt, animisque puerorum adhuc teneris firmiter infigi queunt diſciplinae: contra quae induruerunt, difficulter molliuntur. Et ſicuti ſigilla mollibus ceris, ſic doctrinae puerilibus adhuc animis feliciter imprimuntur. Ac mihi videtur diuinus Plato nutricibus prudenter prae-

12. ὑγρόν] Ita in libro de discrim. am. et adul. p. 51. C. a Plutarcho adulator dicitur: *ὑγρὸς ὢν καὶ πιθανὸς μεταβάλλεσθαι ἐπὶ τὰς ἐξομοιώσεις.* Translatio ab vda argilla deſumta, qua facillime quiduis imitari poſſis. Sed haec occupauit diligentia Henrici Stephani, ex cuius Theſauri Tom. III. p. 1727. haec eadem, et plura, petat, qui volet.

ἐντήκεται] Ἐντήκω ſignificat proprie *liquefactum aliquid infundo.* Quia igitur liquefactum metallum, quum infunditur, firmiter inhaeret, hinc fit, vt *ἐντήκω* per translationem ſignificet *firmiter imprimere*, *inſinuare.* HEVM.

13. *ἐναπομάττονται*] De hoc verbo vid. Spanhemius ad Callimach. hymn. in Del. v. 14. p. 331.

14. *Πλάτων*] Loco paullo ante n. 11. indicato.

 ταῖς

θαις, μὴ τὰς τυχόντας μύθους τοῖς παιδίοι λέγειν, ἵνα μὴ τὰς τούτων ψυχὰς ἐξ ἀρχῆ ἀνοίας καὶ διαφθορᾶς ἀναπίμπλασθαι συμ βαίνῃ. 15 Κινδυνεύει δὲ καὶ Φωκυλίδης ὁ ποιη της καλῶς παραινεῖν λέγων·

Χρὴ παῖδ᾽ ἔτ᾽ ἐόντα
Καλὰ διδάσκειν ἔργα.

ΚΕΦ. ϛ'.

ΟΥ' τοίνυν οὐδὲ τοῦτο παραλιπεῖν ἄξιόν ἐστι ὅτι καὶ τὰ παιδία τὰ μέλλοντα τοῖς τρο φίμοις ὑπηρετεῖν, καὶ τούτοις σύντροφα γί νεσθαι

ταῖς τίτθαις] In variantibus ſcripturis a Cel. Wolfio mecum communicatis inuenio: τὰς τίτθας. Nec temere hanc lectionem repudiare auſim. Si legamus: Καί μοι δοκεῖ Πλάτων ὁ δαιμόνιος ἐμμελῶς παραινεῖν, τὰς τίτθας κ. τ. λ. ſenſus erit: *Mihi videtur diuinus Plato prudenter praecipere, ne quaslibet fabulas nutrices alumnis narrent.* Et ſane Platonis verba intuentibus clarum erit, philoſophum non tam nutricibus praecipere, quam patres monere, vt videant, ne pueris futiles hiſtoriae a mulierculis narrentur, et molles animi his deliramentis imbuti corrumpantur.

15. Κινδυνεύει] Κινδυνεύω ſaepe ſimpliciter ſignificat nihil aliud, quam *videor*. Hoc loco res clariſſima eſt. Nam pro δοκεῖ, quod in praecedente periodo exſtat, hoc loco ponitur κινδυνεύει. Fruſtra igitur ſe cruciat Clericus T. I. Art. Crit. p. 189. 191. hoc ignorans, et emphaſin quaerens, vbi nulla eſt. Conf. Guil. Budaeus Comm. ling. Graec. p. 392. Aeſchines Dial. 1. p. 18. et not. Clerici ad h. l. p. 20. HEVM.

Χρὴ παῖδ᾽ ἔτ᾽ ἐόντα] Verti ab initio: *Inſtituenda bonis eſt ipſa puertia rebus.* Sed ſciolus pro *puertia* (quod

præcepiſſe, ne quaſuis fabulas pueris recitent, ne ſcilicet eorum animi ſtatim a principio ſtoliditate atque corruptione occupentur. Sed et Phocylides poëta videtur bene hortari hoc verſu:

Inſtituenda bonis doctrinis
iunior aetas.

CAP. VI.

Eſt vero nec id quidem praetermittendum, debere pueros, qui alumnis inſeruiant, vnaque alantur, quaeri ante omnia, qui bonis

(quod Horatius etiam vſurpauit) *pueritia* poſuerat, verſu corrupto. Verſus hic in Phocylideis hodie non exſtat, vt et alius in libello de ratione audiendi adductus, aliique alias. Eſt autem vitiatus, et fortaſſe ſic recte legitur: Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεὼν δὴ καλὰ διδασκέμεν ἔργα. XYLAND. Exemplo parum ſalubri recepta eſt in Francofurtenſia exemplaria nimis violenta emendatio Xylandri: Παῖδ' ἔτ' ἐόντα χρεὼν δὴ καλὰ διδασκέμεν ἔργα. Longe facilior eſt ratio, quam iniit Olaus Heſychius, contendens, e duobus hexametris Phocylidis ſententiam deſumtam, prioris finem, initiumque poſterioris referre. Nec dubitaui ex illius mente verſus hos in exemplaribus noſtris exſcribendos curare.

Cap. VI. 1. τροφίμοις] *Alumnis.* Recta haec verſio. Sic apud Senecam in Medea v. 158. nutrix eius ipſam vocat *alumnam* ſuam: item v. 380. Ita Ouid. Metam. II. 635. Curtius IV. 6. 1. HEVM. Τρόφιμος eſt *herilis filius.* Pollux onomaſt. l. III. c. 8. p. 301. exempl. Hemſterh. Καὶ ὁ νεώτερος δεσπότης, δεσπόσυνος καὶ τρόφιμος. Vide plura in Theſauro

 Ste-

νεσθαι, ζητητέον πρώτιςα μὲν σπȣδαῖα τȣ̀ς τρόπȣς, ἔτι μέν τοι Ἑλληνικὰ καὶ περίτρανα λαλεῖν, ἵνα μὴ συναναχρωννύμενοι βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς ἀποφέρωνταί τι τῆς ἐκείνων φαυλότητος. [2] Καὶ οἱ παροιμιαζόμενοι δέ φασιν, ȣ̓κ ἄπο τρόπȣ λέγοντες, ὅτι ἂν χωλῷ παροικήσῃς, ὑποσκάζειν μαθήσῃ.

ΚΕΦ. ζ.

Ἐπειδὰν τοίνυν ἡλικίαν λάβωσιν, ὑπὸ παιδαγωγοῖς τετάχθαι, ἐνταῦθα δὴ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἑκτέον ἐςὶ τῆς τȣ́των καταςάσεως, ὡς μὴ λάθωσιν ἀνδραπόδοις, ἢ βαρβάροις, ἢ παλιμ-

Stephani hac voce. Idem iam ſenſit anonymus Breslauienſis, qui Plutarchi librum hunc anno huius ſaeculi XXXVIII. edidit.

περίτρανα λαλεῖν] Id eſt, *qui nullum habeant vitium linguae, ſed expedite ac perſpicue loquantur.* HEVM. Olaus Heſychius infinitiuum λαλεῖν pro imperatiuo poſitum eſſe credidit. Iſtud autem ob antecedens ζητητέον fieri non debere, manifeſtum eſt. Rectius igitur dicas, adiectiua Ἑλληνικὰ et περίτρανα hoc loco cum infinitiuo ordinari, vt apud Latinos *doctus cantare, ſollers ornare* et ſimilia inuenimus. Vid. Vechneri hellenolexia l. I. part. II. c. 21. p. 303. ſeqq.

συναναχρωννύμενοι] Hoc proprie ſignificat *eodem imbuti colore.* Niſi forte reſcribendum συγχρώμενοι, quod in ſacris Ioann. IV, 9. ſignificat *commercium, familiaritatem habere cum aliquo.* De συγχρωτίζεσθαι vid. Diogenes Laërtius lib. VII. §. 2. et Fabricius Bibl. Graec. lib. V. cap. 40. p. 796. HEVM. Elegans eſt vſus verbi συναναχρώννυμαι, quod proprie eſſet *colorem ex aliqua re adſumo,* hic vero translata

nis ſint moribus, deinde Graeco vtantur, eoque plano ſermone: ne, ſi barbarorum et prauis praeditorum moribus conſuetudine vtantur, inde aliquid vitii contrahant. Prouerbio enim ſententia non inconcinna iactatur: ſi cum claudo habites, ſubclaudicare diſces.

CAP. VII.

Poſtquam eo aetatis liberi peruenerint, vt ſint paedagogis ſubdendi, tum magna in his conſtituendis adhibenda parentibus eſt cura, ne filios ſuos imprudenter mancipiis, aut

lata ſignificatione ſumendum eſt, pro *inficior*, *contagione laedor*. Ita Noſter de Diſcrim. am. et adul. p. 53. med. ἀνάχρωσιν dicit *contagionem*.

φαυλότητος] Φαυλότης ſignificat et ſermonis et morum vitia. HEVM.

2. Καὶ οἱ] Francof. Καὶ τὸν παροιμιαζόμενοι. Puto typographi lapſu.

ἄπο τρόπε] Nuperi editores negligenter ὀξυτόνως ſcripſerant ἀπό. Meliora docent Henr. Stephanus theſ. tom. I. p. 492. ſeq. et Vigerus de idiot. c. VIIII. ſect. 1. n. 17. p. m. 419.

ἂν χωλῷ] Hoc prouerbium verſu Iambico exhibet Scholiaſtes Pindari, citante Alex. Moro not. ad 1. Corinth. XV. 33. vbi et plura huius generis dicta coaceruauit, quod et fecit Gatakerus Cinni lib. I. cap. 4. p. 172. ſeqq. HEVM.

Cap. VII. 1. παιδαγωγοῖς] De paedagogis eorumque officio vid. Pignorius de ſeruis cap. XV. et qui infra ad cap. XIII. n. 9. laudantur a Cel. Heumanno.

παλιμβόλοις τὰ τέκνα παραδόντες. 2 Ἐπεὶ νῦν γε τὸ γινόμενον πολλοῖς, ὑπερκαταγέλαστόν ἐστι. Τῶν γὰρ δούλων τῶν σπουδαίων τοὺς μὲν γεωργοὺς ἀποδεικνύουσι, τοὺς δὲ ναυκλήρους, τοὺς δὲ ἐμπόρους, τοὺς δὲ οἰκονόμους, τοὺς δὲ δανειστάς· ὅ, τι δ' ἂν εὕρωσιν ἀνδράποδον οἰνόληπτον καὶ λίχνον, πρὸς πᾶσαν πραγματείαν ἄχρηστον, τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. 3 Δεῖ δὲ τὸν σπουδαῖον παιδαγωγὸν τοιοῦτον εἶναι τὴν φύσιν, οἷός περ ἦν ὁ Φοῖνιξ ὁ

τοῦ

2. ὑπερκαταγέλαστόν ἐστι.] Id eſt *non poteſt ſatis rideri et exſibilari.* HEVM. Plane geminum eſt iſtud Aeſchinis contra Cteſiph. p. 203. Τὸ δὲ νυνὶ γινόμενον πρᾶγμα ὑπερκαταγέλαστόν ἐστιν. Ne quis vero miretur, Plutarchum ſcripſiſſe: νῦνγε τὸ γινόμενον, pro, τὸ νῦν γινόμενον, ſciat hanc tranſpoſitionem Graecis non inſuetam eſſe. Ita Xenophon Mem. Socr. l. II. c. 10. n. 4. Νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματα, ſcripſit pro Διὰ δὲ τὰ νῦν πράγματα.

Τῶν γὰρ δούλων] Eadem querela Quintiliani in dialogo de oratoribus XXIX. 1. quod ſcilicet infanti et puero praeficiatur vnus et alter ex omnibus ſeruis plerumque vilisſimus, nec cuiquam ſerio miniſterio accommodatus. HEVM.

ὅτι δ' ἂν εὕρωσιν] Pro ὅτι lego ὅτε, *quando.* Et ſic habent quaedam editiones. HEVM. Quum vir acutisſimus in ſuis libris vitioſe editum videret ὅτι, facile ſuſpicari potuit, reſcribendum eſſe ὅτε. Iam vero quum e Francofurtenſi aliisque melioribus exemplaribus ὅ, τι repoſui, nihil hic ſuſpectum eſſe poterit.

φέροντες ὑποβάλλουσι] Vtuntur Graeci participio φέρων indicaturi impetum, ſiue feſtinationem actionis. Aeſchines contra Cteſiph. p. 286. A. εἰς τοῦ-

το

ut barbaris, aut nequam hominibus tradant c permittant. Nam plus quam deridicuum eſt, quod hodie a plerisque fit. Nam üuum ſeruorum, quos habent probos, alios griculturae, alios rei nauticae, alios mercaurae, alios adminiſtrationi rei familiaris, lios vſurae exercendae adhibeant, ſi quod ıueniunt mancipium ebrioſum ac gulae deitum, et ad quaeuis inutile negotia, id libeis praeficiunt. Oportet autem bonum paedgogum eo eſſe ingenio, quo fuit Phoenix Achil-

ο φέρων περιέςησε τὰ πράγματα. Alciphron l. III. p. 3. p. 280. καὶ συναγαγὼν τὰ νομίσματα σὺν αὐοῖς τόκοις φέρων ἀπέδωκα. i. e. μετὰ σπȣδῆς καὶ ρμῆς ἀπέδωκα. Aelian. l. VI. V. H. c. 1. extr. ἑαυȣς κατὰ πόλεις ἐνεχείρισαν αὐτῷ φέροντες. Sic ulianus Miſopog. p. 354. B. Conf. Heupel. de dialetis can. 119. Perizon. ad Aelian. VIII. 14. Hemſterhuis d Luciani dial. ſel. p. 32. ſeq. Bengel. ad Chryſoſt. de àcerdotio §. 109.

3. οἷός περ ὁ Φοίνιξ] Hic apud Homerum Iliad. I. v. 486. Achilli commemorat, quo adfectu et qua atientia ipſum educauerit:

Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ ςήθεσσι χιτῶνα,
Οἴνȣ ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
Ὣς ἐπί σοι μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα.

Hinc Noſter etiam in vitis Philopoemenis et Alexanlri nomen Phoenicis vt exemplum optimi paedagogi elebrat. Ceterum quaedam exemplaria Plutarchi, t, quod magis mirandum, recens typis excuſa Ilias ıomen huius paedagogi προπεριςπώμενον faciunt, juum tamen ex poëtis (e. g. Hom. Iliad. I. v. 223.) ap-

τȣ̃ Ἀχιλλέως παιδαγωγός. 4 Τὸ δὲ πάν
μέγιςον καὶ κυριώτατον τῶν εἰρημένων ἔρ
μαι φράσων. 5 Διδασκάλȣς γὰρ ζητητ
τοῖς τέκνοις, οἳ καὶ τοῖς βίοις εἰσὶν ἀδιάβ
τοι, καὶ τοῖς τρόποις ἀνεπίληπτοι, καὶ τ
ἐμπειρίαις ἄριςοι. 6 Πηγὴ γὰρ καὶ ῥίζα
λοκἀγαθίας, τὸ νομίμȣ τυχεῖν παιδείας. 7
καθάπερ τὰς χάρακας οἱ γεωργοὶ τοῖς
τοῖς παρατιθέασιν, ȣ̔́τως οἱ νόμιμοι τῶν
δασκάλων, ἐπιμελεῖς τὰς ὑποθήκας καὶ πα
ραινέσεις παραπηγνύȣσι τοῖς νέοις, ἵν᾽ ὀρ
τȣ́των βλαςάνοι τὰ ἤθη. 8 Νῦν δέ τις
καταπτύσειε τῶν πατέρων ἐνίων, οἵτινες π
δοκιμάσαι τȣ̀ς μέλλοντας διδάσκειν, δι᾽ ἄγνοι

ἔς

pareat, iota vltimae Syllabae vocis Φοίνιξ natura
produci.

4. ἔρχομαι φράσων] Elegans Graeciſmus, qu
Galli exprimunt, quum dicunt *je m'en vais dire*.
de indicem Xenophont. Leunclau. voce Ἔρχομαι.
Vigerum de idiot. c. V. ſ. 3. n. 16. Sic Herodot. II
Ἔρχομαι περὶ Αἰγύπτȣ μηκυνέων.

7. χάρακας] *Pedamenta* verti τὰς χάρακας. N
enim τȣ̀ς, ſed τὰς legendum eſt. Quippe Euſtath
in primum Vlysſeae librum docet, feminino gen
vſurpandam vocem, quum *pedamentum*, id eſt *pa*
ſignificat, *quo in ſolum defixo vitis nititur.* et in Iliad
citat prouerbialem verſum:

Ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

Idemque eſt apud Pollucem diſerte praeceptum I.
Fabricius quoque τὰς legit in vetuſto libro XYLAI

ἐπιμελεῖς] Si vera eſt haec ſcriptura, ſic Lat
reddendam puto: *magna cura*, *ſollicite.* Non er
ἐπιμελεῖς referendum eſt ad ὑποθήκας καὶ παραι

σ

Achillis paedagogus. Nunc vero quod dicam, omnium eſt eorum, quae dicenda ſunt, maximum ac potisſimum. Quaerendi ſcilicet ſunt liberis magiſtri, quorum et inculpata ſit vita, et mores reprehenſioni non obnoxii, et peritia excellens. Fons enim et radix virtutis atque honeſtatis vitae eſt inſtitutio proba. Vtque agricolae ſtirpibus pedamenta apponunt, ſic probi magiſtri accuratis praeceptis admonitionibusque adoleſcentes ſuffulciunt, vt mores recti inde progerminent. Quae quum ita ſint, conſpuendos dixeris parentes non nullos, qui, non prius explorantes futuros magiſtros, per igno-

σεις, ſed iungendum cum verbo, ita, vt aduerbii vicem ſustineat. Si vero ex Aldinis Baſileenſibusque libris amplectaris ἐμμελεῖς, tunc commodius ſtatuere posſis, hanc vocem ad ὑποθήκας καὶ παραινέσεις pertinere.

8. καταπτύσεις] Summa ignominia putabatur in faciem alicuius inſpuere. Inde εἰς τὴν ὄψιν πτύειν, προσπτύειν τινὶ, καταπτύειν τινὸς, et ſimilia, ſignificant *contumelia adficere*, aut abominari aliquem. Plane eodem ſenſu, quo Latini *conſputare* vſurpant. Vid. Cl. Hemſterhuſius ad Luciani Coll. ſel. p. 49.

δι' ἄγνοιαν] Ne locus hic obſcuri quid alat, ſcias, eos *ignorantia* peccare dici, qui, quum idonei ſint ad examinandos praeceptores, id non faciunt: eis vero *imperitiam* tribui, qui licet vellent, non valent bonum praeceptorem a malo discernere. HEVM. Suſpicabar aliquando, legendum esſe ἄνοιαν. Et ſane has voces ſaepe confundere librarios memini. Vid. Sylburg. ad Pauſan. in Phoc. cap. XXIII. p. 855. Caſaubonus

ἔσθ᾽ ὅτε καὶ δι᾽ ἀπειρίαν, ἀνθρώποις ἀδοκίμ
καὶ παρασήμοις ἐγχειρίζουσι τοὺς παῖδας. 9 K
οὔπω τοῦτό ἐστι καταγέλαστον, εἰ καὶ δι᾽ ἀπειρ
αὐτὸ πράττουσιν· ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπ
Τὸ ποῖον; 10 Ἐνίοτε γὰρ εἰδότες, αἰσθομέν
μᾶλλον αὐτοῖς τοῦτο λεγόντων, τὴν ἐνίων τῶν πο
δευτῶν ἀπειρίαν ἅμα καὶ μοχθηρίαν, ὅμως τούτ
ἐπιτρέπουσι τοὺς παῖδας· οἱ μὲν ταῖς τῶν ἀρεσκ
μένων ἡττώμενοι κολακείαις· εἰσὶ δὲ, οἳ δεομέν
χαριζόμενοι φίλοις. 11 Παρόμοιον ποιοῦντ
ὥσπερ ἂν εἴ τις τῷ σώματι κάμνων, τὸν σ
ἐπισ

nus ad Dionyſ. Halic. l. II. Antiqu. c. 36. et Grabe
Irenaeum I. 13. Sed iam nihil mutare hic auſim.
verbis, quae paullo poſt leguntur, εἰ καὶ δι᾽ ἀπ
ρίαν, colligere licet, maius crimen, et minus eti
venia dignum Plutarcho eſſe τὴν ἀπειρίαν. Iam
ἄνοιαν reponat aliquis, maius foret hoc crimen, qu
ἀπειρία. Seruata igitur vulgata ſcriptura, ſic interpr
tor: *per errorem*, ſ. *imprudentiam*, *interdum etiam p*
imperitiam. Quid ſit ἄγνοια, et quomodo differa
δι᾽ ἄγνοιαν πράττειν atque ἀγνοοῦντα ποιεῖν, doc
Ariſtoteles l. III. de Morib. c. 2. Conf. eiusd. Anal
poſter. l. I. c. 13. Non multum abit explicatio Bres
uienſis Anonymi, qui ἄγνοιαν de defectu notitiae h
minum ſingularium, ſiue, quae ipſius verba ſunt, pr
ceptorum in indiuiduo, accipiendam arbitratur. Ἀπ
ρίαν autem eſſe τὴν ἀμαθίαν ignorantium, quae v
tutes ad bonum praeceptorem requirantur, puto
tis apparere.

ἔσθ᾽ ὅτε] Hac formula vtitur et Aelianus V
Hiſt. IV. 11. Latini etiam imitantur: *eſt quum*. V
Vechner. Hellenol. p. 350. HEVM.

10. Ἐνίοτε] Eleganter hoc aduerbium dedu
eru

gnorantiam, interdum etiam per imperitiam, neptis et malae notae hominibus filios ſuos committunt. Quamquam non hoc eſt vsque adeo ridiculum, ſi id per imprudentiam fiat. Illud extreme abſurdum, quod aliquando, monentibus qui id melius norunt, ſcientes, quanta ſit magiſtrorum imperitia iuxta atque prauitas, iis tamen ſuos mandant liberos, alii adulationibus blandientium victi, alii amicorum id dantes precibus. Quod quidem perinde eſt, ac ſi quis aegrotans, omiſſo, qui ſcien-

ruditisſimus Saluinus ad Euſtathium tom. I. p. 151. ab *νι ὅτε*, pro *ἔνεςιν ὅτε*. Sic etiam videri poteſt, adiectiuum *ἔνιοι* dictum esſe pro *ἔνι οἱ* i. e. *εἰσὶν οἱ*.

αἰσθομένων] Ita poſt Olaum Heſychium plures ediderunt. Francofurtenſia exemplaria, quae *αἰσθομένοις μᾶλλον* ſine ſenſu praeferebant, hic deſerenda putaui, quum altera ſcriptura codicum auctoritate nitatur. Nec contemnenda videtur lectio, quae eſt in excerptis Cl. Wolfii: *αἰσθόμενοι ἄλλων*.

ἀρεσκομένων] Ἀρέσκω non ſolum ſignificat *placeo*, ſed et *placere ſtudeo*. Vid. Galat. I. 10. Rom. XV. 2. REVM. Codices Turnebi, Vulcobii ac Bongarſii exhibent *ἀρεσκευομένων*, atque ita iam hunc ipſum locum attulit H. Stephanus in theſauro, eandemque ſcripturam praefert Anonymus Breslauienſis. Vtrumuis eligas, bene habebit. Vid. Gatakerus ad Antonin. philoſ. l. V. p. 187. Receptam vero ſcripturam loco mouere nolim, praecipue quum ſciam, *ἀρεσκομένους* a Graecis dici eos, *qui apud alios multum gratia valent*. Sic locus Herodoti l. I. c. 8. Ἦν γάρ οἱ [τῷ Κανδαύλῃ] τῶν αἰχμοφόρων Γύγης ὁ Δασκύλου ἀρεσκόμενος μάλιστα. Τούτῳ τῷ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαιέστερα τῶν πρηγμάτων ὑπερετίθετο ὁ Κανδαύλης.

II. παρα-

ἐπιςήμῃ δυνηθέντα ἂν σῶσαι παραλιπὼν, λῳ χαριζόμενος, τὸν δὲ ἀπειρίαν ἀπολέσε ἂν αὐτὸν προέλοιτο· ἢ ναύκληρον τὸν ἄρ ἀφεὶς, τὸν χείριςον δοκιμάσειε, φίλȣ δεη τος. 12 Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες, πατήρ τις κα μενος, πλείω λόγον τῆς τῶν δεομένων ποιέ χάριτος, ἢ τῆς τῶν τέκνων παιδεύσεως; 13 ȣκ εἰκότα πολλάκις ὁ Κράτης ἐκεῖνος ὁ παλ ἔλεγεν, ὅτι εἴπερ ἄρα δυνατὸν ἦν, ἀναβο ἐπὶ τὸ μετεωρότατον τῆς πόλεως ἀνακρα μέρος· Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε, οἳ χρημάτων μὲν κτήσεως πέρι πᾶσαν ποιεῖ σπȣδὴν, τῶν δ' υἱέων, οἷς ταῦτα καταλείψ μικρὰ φροντίζετε; 14 Τȣτοις δ' ἂν ἔγ προσθείην, ὅτι οἱ τοιȣ̃τοι πατέρες παραπ σιον ποιȣ̃σιν, οἷον εἴ τις τȣ̃ μὲν ὑποδήμε φροντίζοι, τȣ̃ δὲ ποδὸς ὀλιγώρως ἔχοι. 15 Γ λοὶ δὲ εἰς τοσȣ̃τον τῶν πατέρων προβαι

φιλ

11. παραλιπὼν] Iidem codices, qui paullo voci ἀρεσκομένων ſuſpicionem adſperſerant, e hoc loco ad eiiciendum vocabulum παραλιπὼν ſpirant, pro quo περιλιπὼν nobis obtrudunt. hic minus etiam, quam illic apud nos valere d horum auctoritas. Iſocrates Panegyr. p. m. 122. π λιπόντες τȣ̀ς μείζω δύναμιν ἔχοντας.

12. Ζεῦ καὶ θεοί] Nota indignantium formul qua legi queat Spanhemius ad Ariſtoph. Plut. Quemadmodum vero hic Iupiter a reliqua deo turba ſecernitur, ita ſolent etiam Latini facere. I tus Captiu. initio Act. V. *Ioui diisque ago gratias rito magnas.*

13. Εἶτ'] Haec particula εἶτα in interrogati

ienter mederi poſſet, medico, in amici
atiam deligat alium, qui ipſum per impe-
tiam necaturus ſit ; aut repudiato nauis
otimo rectore, amico petente, peſſimum
ligat. Dii immortales! patris nomen ge-
ntem gratiae precantium maiorem habere
tionem, quam inſtitutionis liberorum!
onne igitur conſentaneum eſt, quod anti-
ius ille Crates ſaepius dixit: ſe, ſi fieri poſ-
t, altisſimo vrbis loco conſcenſo proclama-
rum: Quo tenditis, homines, qui rei fa-
undae omne impenditis ſtudium, at filio-
im, quibus opes veſtras relinquetis, curam
ritis perexiguam? Quibus ego adiecerim,
les patres haud ſecus agere, ac ſi quis de
lceo ſit ſolicitus, at pedem nihil curet.
Iulti etiam parentes eo progrediuntur aua-
ritiae,

us ex indignatione profectis vſurpari ſolet. Vid. Ca-
ubonus Animadu. in Athenaeum lib. VII. cap. 20.
. 555. Index Aeliani et Deuarius de partic. Gr. linguae
. 126. HEVM.

ὅτι εἶπερ] Ὅτι h. l. abundat, vt in N. T. quum
eſponſio inducitur. HEVM. Solent Graeci hanc par-
iculam πλεονάζουσαν praemittere, quoties alicuius
erba referuntur. Lucianus, dial. VIII. mort. ἐντέλ-
λομαί σοι - - εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοὶ, ὦ Μένιπ-
πε, κελεύει κ. τ. λ. Conf. Heupelius de dialectis
mone 140.

15. τοσοῦτον] Solito conſenſu codices Turnebi,
ulcobii ac Bongarſii τοσοῦτο exhibent. Idem ten-
rant ſupra c. IIII. n. 1. in ταὐτόν. Sed adiectio lit-
rae ν Atticis valde familiaris eſt in his neutris. Το-
σοῦτον

φιλαργυρίας ἅμα καὶ μισοτεκνίας, ὥσθ', μὴ πλείονα μισθὸν τελέσειαν, ἀνθρώπους τ μηδενὸς τιμίους αἱροῦνται τοῖς τέκνοις παιδευτ εὔωνον ἀμαθίαν διώκοντες. 16 Ἧι καὶ Ἀρίστι πος οὐκ ἀκόμψως, ἀλλὰ καὶ πάνυ ἀστεί ἐπέσκωψε τῷ λόγῳ πατέρα νοῦ καὶ φρενῶν κενόν. Ἐρωτήσαντος γάρ τινος αὐτὸν, πό αἰτοίη μισθὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ τέκνου παιδεύσε Χιλίας, ἔφη, δραχμάς. Τοῦ δὲ, Ἡράκλ εἰπόντος, ὡς ὑπέρπολυ τὸ αἴτημα, δύναμ γὰρ ἀνδράποδον χιλίων πρίασθαι· Τοιγαρ εἶπε, δύο ἕξεις ἀνδράποδα, καὶ τὸν υἱὸν, κ ὃν ἂν πρίῃ. 17 Τὸ δ' ὅλον πῶς οὐκ ἄτοπον, μὲν δεξιᾷ συνεθίζειν τὰ παιδία δέχεσθαι τ τροφὰς, κἂν προτείνῃ τὴν ἀριστερὰν, ἐπι μ

τοῦτον habes apud Philoſtratum in vita Apoll. VIII. Aelian. V. H. l. XII. c. 1. med. Plutarch. de aud. pc p. 15. A. Ταὐτὸν adhibuit Ariſtot. l. II. Analyt. pri c. 27. init. Plutarchus de Genio Socr. p. 577. B. Sic hoc noſtro libro cap. V. n. 10. eſt τοιοῦτον, et ſim apud optimum quemque ſaepiſſime reperiuntur. Cc Maittairius in libro de dialectis p. 36. ſeq.

μισοτεκνίας] Μισοτεκνία ſignificat non *odium* *rum liberorum*, ſed *neglectum eorum*, qui loquendi n dus in ſacris litteris vſitatior eſt. Vid. Glaſſius philol p. 799. HEVM.

16 νοῦ καὶ φρενῶν κενόν.] Poteſt reddi: *menti conſilii inopem*, vel *mente et conſilio carentem*, vti Ci ro Romanam curiam vocat *templum mentis et con publici*. Orat. pro Milone cap. 33. HEVM.

Χιλίας, ἔφη, δραχμάς.] Drachma Attica ſec dum Eiſenſchmidium valuit XIII. cruciatis et dimic

iae, iisque tam viles ſunt liberi ſui, vt, ne
ior ipſis ſoluenda ſit merces, magiſtros
iis eligant homines nullius pretii, inſci-
nque ſectentur, non magno parabilem.
uamobrem Ariſtippus patrem aliquem ex-
rαtm non inelegante, imo vrbaniſſimo
ommate excepit, quum ab eo interroga-
, quantum mercedis pro filii ſui inſtitu-
ne poſceret, mille denarios reſpondit:
que exclamante: Hercules, vt valde ni-
um exigis, quum poſſim mille denariis
uum emere: Proinde, dixit, duo habe-
mancipia, filium ſcilicet tuum, et illud
ıncipium, quod emeris. Denique qui non
prorſus abſurdum, quum adſuefacias pue-
m, vt cibum dextra capiat manu, incre-
p

i ad noſtram pecuniam exacti efficiunt III. groſſos
tres quintas partes. Mille igitur drachmae aequant
XXV. florenos imperiales, ſiue CL. thaleros.

17. τῇ μὲν δεξιᾷ] In libro de Fortuna p. 99.
ς δὲ παῖδας, inquit, καὶ ὑποδεῖσθαι καὶ περιβάλ-
σθαι διδάσκομεν, καὶ τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τὸ
ν, τῇ δὲ ἀριστερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον.

κἂν προτείνεις] Κἂν non ſemper ſignificat *quam-*
, ſed ſaepe etiam, vt hic, ponitur pro *ſique*, *et ſi*.
ſter de adulat. p. 62. D. κἂν μὴ κελευσθῇ, *ac*,
iubeatur. Ibid. p. 64. A. κἂν εἰπεῖν δεήσῃ, *ac*, *ſi*
s fuerit dicere. Nec aliter explicanda eſt haec par-
ıla apud Theophraſtum Char. eth. c. III. n. 14. Κἂν
ομένῃ τις αὐτὸν, μὴ ἀφίστασθαι. Cl. Schwartzium
efellit, puto, iſtud κἂν, quod pro *quamuis* acce-
at, permouitque, vt pro ὑπομένῃ reponendum
ıſuerit ὑποφύγῃ. Theophraſti ſententia eſt: *Et*,

μᾶν, μηδεμίαν δὲ ποιεῖσθαι πρόνοιαν τῆ λόγων ἐπιδεξίων καὶ νομίμων ἀκύειν; 18 Τί ὖν συμβαίνει τοῖς θαυμαστοῖς πατράσιν, ἐπειδὰν καλῶς μὲν θρέψωσι, κακῶς δὲ παιδεύσωσι τὺς υἱεῖς; Ἐγὼ φράσω. Ὅταν γὰρ εἰς ἄνδρας ἐγγραφέντες, τῦ μὲν ὑγιαίνοντος καὶ τεταγμένυ βίυ καταφρονήσωσιν, ἐπὶ δὲ τὰς ἀτάκτυς καὶ ἀνδραποδώδεις ἡδονὰς ἑαυτὺς κρημνίσωσι, τότε δὴ μεταμέλονται τὴν τῶν τέκνων προδε-

ſi quem garrulus nactus fuerit, qui ſuſtineat vaniloquentiam eius, difficulter ab eo diſcedit. Ideo autem dicit *ſi quis ei ſe patientem praebeat,* quia, vt Plutarchi verbis vtar de Garrul. p. 503. θαυμαστὸν, εἴ τις πόδας ἔχων τὸν τοιῦτον ὑπομένῃ. Praeterea imperitos monere liceat, quaedam Plutarchi exemplaria, et in his Wittebergae anno 1598. edita, κἀν ſine accentu male exhibere. Alia enim ratio eſt, vbi κἀν pro καὶ ἐν ponitur.

18. ἐπειδὰν κακῶς] Pro κακῶς lego καλῶς. Nam proxime dixit, parentibus curae eſſe, vt liberi *inter edendum* dextra, non ſiniſtra, manu vtantur: ſed mentes liberorum negligi. HEVM. Equidem, quia Plutarchum ad ea, quae cap. V. et ſequente dixerat, reſpexiſſe ſimul arbitror, nihil hic mutare auſim. Quum praecepta, tam de *nutriendis*, quam de *inſtituendis* liberis propoſuiſſet, nunc loco ſatis idoneo oſtendit, quae mala patribus ſint exſpectanda, qui neglectis ſaluberrimis admonitionibus, liberos ratione praepoſtera, et nutriuerint, et inſtituerint. Nec ſemper μὲν, quando praecedit τὴν δὲ, concedentis eſt particula, ſed haud raro etiam ἐν τοῖς μερισμοῖς adhibetur.

Ἐγὼ φράσω.] Haec, interpoſita minore tantum interpunctione, prioribus cohaerent in Francofurtenſibus exemplaribus. Ego praetuli, quod in recentioribus,

esque, ſi laeuam porrigat, nullam interim e curam adhibere, vt dextros probosque ſermones audiat? Iam quid eueniat miificis iſtis parentibus, poſtquam liberos ene enutritos male inſtituerunt, ediſſeram. Poſtquam ſcilicet hi ſumta iam virili toga, ontemto ſano et compoſito vitae genere, in ncompoſitas atque verniles et illiberales oluptates ſeſe praecipitauerunt, tum vero os poenitet male adminiſtratae liberorum inſti-

ibus quibusdam inueni, ſignum interrogationis ante aec verba poſitum. Ἐγὼ φράσω eſt formula reſpondendi. Exemplum ſuccurrit ex Platone in Timaeo poſt principium, vbi Critias Socrati interrogani reſpondet: Ἐγὼ φράσω. Et ſolet Noſter frequener quaeſtiones proponere, quibus ipſe reſpondeat.

ἐγγραφέντες] Non nulli nuper impreſſi libri ἐγγραφθέντες, et haud multo poſt pro μεταμέλονται xhibent μεταμελοῦνται. Ego in his, vt in pleriſque, Francofurtenſia exemplaria ſequutus ſum. Ceterum aud alienum erit hic ſubiicere tironibus profuturam dnotationem Breslauienſis Anonymi, qui: Adoleſcen:es, inquit, Athenis bis inſcribebantur in tabulas pulicas. Primum quum peruenisſent ad annum aetatis XVIII. et proinde admitterentur in numerum τῶν ἐφήβων. Iterum quum esſent nati annos XX. atque n δήμους referrentur, idque dicebatur εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, quo facto erant ſui iuris, et incipiebant ſua negotia tractare. Vid. Potteri Archaeolog. Graec. Vol. I. l. 1. c. 9. p. 48. ſeq. Adoleſcentes vero Romani anno aetatis XVIII. togam virilem ſumebant, atque in viros transſcribebantur. Conf. Pitiſc. ad Sueton. Auguſt. c. 8.

 19. ἀσή-

προδεδωκότες παιδείαν, ὅτε οὐδὲν ὄφελος, τοῖς ἐκείνων ἀδικήμασιν ἀδημονοῦντες. 19 Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν κόλακας καὶ παρασίτους ἀναλαμβάνουσιν, ἀνθρώπους ἀσήμους καὶ καταράτους, καὶ τῆς νεότητος ἀνατροπέας καὶ λυμεῶνας· οἱ δέ τινες ἑταίρας καὶ χαμαιτύπας μισθοῦνται σοβαρὰς καὶ πολυτελεῖς· οἱ δὲ κατοψοφαγοῦσιν· οἱ δὲ εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσιν. 20 Ἤδη δέ τινες καὶ τῶν νεανικωτέρων ἅπτονται κακῶν, μοιχεύοντες καὶ κιττοφοροῦντες,

19. ἀσήμους] Significat *ignobiles*. Per μειότητα verto *infames*. Sic ſupra VII. 8. παράσημος. Nec aliter *illaudatus* apud Virgilium. HEVM.

χαμαιτύπας] Ridiculo errore Athenaei interpres lib. XIII. p. 570 κορίσκην (*puellam*) et χαμαιτύπην (*ſcortum*) vertit *Coriſcam et Chamaetypen*, quaſi eſſent nomina propria. HEVM. Χαμαιτύπαι vocabantur vilia ſcorta, et maiorem turpitudinem ſignificat χαμαιτύπη, quam ἑταίρα, quod vt Latina interpretatione adſequaris, redde, *ſcorta ac proſtibula*. Cognato vocabulo feminae, quae corpora vulgabant, χαμεταιρίδες dicebantur. De his aliiſque vilium ſcortorum appellationibus egit Cuperus obſeruat. lib. I. cap. XVI.

μισθοῦνται] Olaus Heſychius ex Aldinis Baſileenſibusque exemplaribus, quibus accedit Voſſianus liber in excerptis Cel Wolfii, ediderat λυτροῦνται, quae ſcriptura, ſi vera eſt, accipienda videtur de iis, qui ſcorta redimebant a πορνοβοσκοῖς ſeruas ad meretricium quaeſtum adhibentibus. Sic Hyperides, vt eſt apud Athenaeum l. XIII. p. 590. Philan πολλῶν ὠνησάμενος χρημάτων εἶχεν ἐλευθερώσας. Plura exempla pete ex comicis, et confer diligentiſſimi I. C. Schwarzii adnot. ad Theophraſti char. eth. c. VI.

inſtitutionis, moerorem ex eorum ſceleribus percipientes: ſed iam ſero et nequicquam. Alii enim adulatores ſibi adiungunt ac paraſitos, hominum genus infame et exſecrabile, perniciem peſtemque iuuentutis: alii ſcorta et meretrices redimunt ſuperbas atque ſumtuoſas: alii abliguriunt ſua: alii aleae ſe dant et comiſſationibus. Sunt, qui et maioribus inquinantur flagitiis, adulterio ſe contaminantes, et vel vnam voluptatem morte redimen-

κύβες] Teſſeris ludere, vt de Romanis taceam, a Graecis etiam infame putabatur. Hinc ab Ariſtotele Ethic. IV. 1. in eundem cenſum coniiciuntur ὁ κυβευτὴς, καὶ ὁ λωποδύτης, καὶ ὁ λῃστής. Et Noſter infra c. XV. n. 5. inter ἀδικήματα ὑπερφυᾶ καὶ σχέτλια recenſet τὰς κύβες. Κυβεία etiam, quia teſſeris plerumque de maiore pecunia agebatur, magis infamis erat, quam πεττεία. Differebat autem κυβεία a πεττεία, quod in illa cubi, ſeu teſſerae fritillo antea motae in tabulam fundebantur, in πεττεία calculi ſolum mouebantur. Ludos tamen habebant, qui per teſſeras et calculos ſimul peragebantur. Inde factum, vt non nunquam πεσσοὶ et κύβοι eundem ludum ſignificent. Vid. erudita adnotatio, imo diſſertatio, hac de re Politi ad Euſtathium in Iliad. B. tom. I. p. 431. ſeq.

20. νεανικωτέρων] De hac voce vid. I. A. Boſius Exercit. in 2. Timoth. II. cap. 2. §. 10. p. 13. et cap. 8. §. 7. p. 71. ſeq. et infra Plutarchus cap. XV. n 5. HEVM. Non raro νεανικὸς ſignificat *magnum*. Ariſtophanes Plut. v. 1138. habet νεανικὸν κρέας. Vid. ad h. l. adnotatio Kuſteri.

 κιττο-

τες, καὶ μίαν ἡδονὴν θανάτου τιμώμενοι. 21 Φιλοσόφῳ δὲ ὁμιλήσαντες οὗτοι, οὐ τοῖς ἴσοις πράγμα-

κιττοφοροῦντες] Lego κοιτοφθοροῦντες, *lectum coniugalem polluentes.* Nam ex ſequenti phraſi patet, Plutarchum h. l. loqui de ſolo adulterio. Sic. Hebr. XIII. 4. κοίτη iubetur eſſe ἀμίαντος. Conf. Rom. XIII, 13. Ita φθορεὺς, *corruptor mulierum*, *adulter*, apud Plutarchum de poët. aud. p. 18. Διαφθείρειν ſignificat *vitiare* ſeu *ſtuprare mulierem* apud Lyſiam Orat. I. p. 4. 6. 9. 18. et apud Aelianum Var. Hiſt. IX. 8. Apud Heſychium οἰκοφθόροι ſunt *moechi.* Παιδοφθόρος eſt *puerorum corruptor et ſtuprator.* Conf. Hammondus not. ad 2. Petr. I. 4. Sic virgo ἀδιάφθορος, *incorrupta* apud Aelianum XII. 1. p. 546. Vid. Suicerus Theſ. eccl. v. ἀῤῥενοφθορέω. In Athenaeo etiam pro διαφορὰν repoſuit διαφθορὰν Caſaubonus Animadu. lib. XV. cap. 8. p. 903. Plutarchus infra cap. XV. n. 5. meminit οἰκοφθορίας γυναικῶν γαμετῶν. Διαφθορὰ etiam apud Herodianum I. 11. 12. ſignificat *corruptionem virginitatis.* HEVM. Κοιτοφθορεῖν an dixerint veteres, ignoro. Et ſi vel eo ſenſu, quem Vir ſumme venerabilis voluit, adhibuerint, tamen poſt verbum μοιχεύειν, mihi non veriſimile ſit, Plutarchum vocabulum eiusdem ſignificationis addidiſſe. Libentius igitur verbum κιττοφορεῖν cum pluribus interpretor *bacchari*, idque eo maiore fiducia, quod ſummum noſtri aeui philologum Io. Matth. Geſnerum in Chreſtom. Plin. XXX. 4. huic ſententiae accedere memini. Notum eſt, Bacchi eiusque cultui deditorum geſtamen thyrſum, ſiue hederam fuiſſe. Hinc Niceratus in Anthol. l. I. c. 59. epigr. 7. de Cratino vinolento poëta:

> Τοὶ γὰρ ὑπὸ στεφάνοις μέγας ἔβρυεν, εἶχε δὲ κισσῷ
> Μέτωπον ὥσπερ καὶ σὺ [Διόνυσε] κεκροκωμένον.

In

menteſ. Qui ſi verſati cum philoſopho aliquo fuisſent, nunquam profecto talibus ſeſe man-

In hoc epigrammate, quod in tranſcurſu attingam, pro νεκροκωμένον, quod male ab H. Stephano in theſauro explicatur, nec, ſi quid video, commode hic explicari poteſt, equidem reſcribendum esſe coniicio κεκριμωμένον. Quod ad hederae geſtationem attinet, Antigonum etiam κιττοφορȣ̃ντα habes apud Herodianum l. I. hiſtor. c. 3 n. 7. Puto igitur eodem ſenſu Noſtrum κιττοφορεῖν dixisſe, quo Iuuenalis ſat. II. v. 3. *bacchanalia viuere.* Nec vero dubitabit, quin bacchantium libidines νεανικὰ, imo τραγικὰ, ἁμαρτήματα vocari queant, ſi quis legerit horum ſcelera apud Liuium l. XXXVIIII. c. 8. ſeqq. et apud Garellium, quem ſub nomine Matthaei Aegyptii latere ferunt, in erudita ſenatus conſulti de Bacchanalibus explicatione.

μίαν ἡδονὴν θανάτȣ τιμ.] Senſus eſt: *vel ob vnicum gaudium, ſiue furtum, mortis periculum ſubire non dedignantur.* Moechorum enim teſte Venuſino poëta lib. I. ſat. II. v. 41.

Hic ſe praecipitem tecto dedit: ille flagellis
Ad mortem caeſus reliqua.

21. Φιλοσόφῳ δὲ ὁμιλ.] Codices Vulcobii, Bongarſii et Voſſianus liber φιλοσοφίᾳ δὲ ὁμιλήσαντες exhibent. Vtramque phraſin priſcis esſe familiarem, nec ſolum ὁμιλεῖν πολεμίοις, verum etiam ὁμιλεῖν πολέμῳ et ſimilia apud optimos legi ſcio. Hic tamen vulgata ſcriptura multum praeſtat. Non enim Plutarchus hoc loco agit de doctrinis, quibus imbuendi ſint, ſed de hominibus, quibuscum verſari debeant adoleſcentuli.

ȣ̓ τοῖς ἴσοις] Veram iudico ſcripturam codicum Vulcob. Bongarſ. et Voſſ. ȣ̓ τοιȣ́τοις ἴσως.

 φορτι-

πράγμασιν ἑαυτὸς ἂν καταπειθεὶς παρέσχοντο, καὶ τόγε παράγγελμα τοῦ Διογένους ἔμαθον ἂν, ὃς φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν, ἀληθῶς δὲ τοῖς πράγμασι παραινεῖ, καί φησιν· Εἴσελθε εἰς πορνεῖόν που, ἵνα μάθῃς, ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια οὐδὲν διαφέρει.

ΚΕΦ. ή.

Συνελὼν τοίνυν ἐγώ φημι, καὶ χρησμολογεῖν μᾶλλον, ἢ παραινεῖν δόξαιμ' ἂν εἰκότως, ὅτι ἓν πρῶτον, καὶ μέσον, καὶ τελευταῖον

φορτικῶς μὲν τοῖς ῥήμασιν] I. e. οὐκ εὐσχημόνως, *verbis parum caſtis, ridiculis, ſcurra magis, quam philoſopho dignis, atque ob id ipſum viro graui moleſtis.* Hunc vſum aduerbii φορτικῶς me docuit ipſe Plutarchus in vita Solonis p. 79. E. vbi dicitur Solon φορτικώτερον, ἢ φιλοσοφώτερον ἐν τοῖς ποιήμασι διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν, quae verba Cruſerius non male interpretatur: *in verſibus licentiore, quam pro philoſopho oratione vſus de voluptatibus.* Et Solonis verſiculos fuiſſe non admodum pudicos, vel ea λείψανα teſtantur, quae profert Plutarchus in Amatorio et alibi. Etiam apud Ariſtophanem Veſp. v. 66. κωμῳδία φορτικὴ, niſi me fallit coniectura, eſt, quae propinat γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον. Adde quod Ariſtoteles lib. III. Ethicor. Nicom. cap. 14. Οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ, inquit, ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοὶ, γλιχόμενοι πάντως τοῦ γελοίου, καὶ μᾶλλον στοχαζόμενοι τοῦ γέλωτα ποιῆσαι, ἢ τοῦ λέγειν εὐσχήμονα, καὶ μὴ λυπεῖν τὸν σκωπτόμενον. Non recte interpres Ariſtotelis vocabulum φορτικοὶ reddidiſſe videtur *contemti homines.* Φορτικοὺς puto philoſophum dixiſſe τοὺς αἰσχρολόγους.

ὅτι

mancipaſſent rebus, ſed Diogenis praeceptum didiciſſent, qui verbis quidem durioribus, vere tamen, quod ad rem ipſam attinet, monuit: Ingredere lupanar aliquando, vt diſcas, nihil ibi pretioſa differre a vilibus.

CAP. VIII.

Vt ſummatim omnia comprehendam, (etſi haud iniuria vaticinari potius, quam praecipere videri poſſim,) ita pronuntio: vnum

ὅτι τῶν ἀναξίων] Egregie emendauit S. R. Heumannus Xylandrum interpretem, qui nullo ſenſu dederat: *nihilne res honeſtae ab indignis differant.* Verum ſenſum iam viderat Amiotus iniuria a Breslauienſi Anonymo reprehenſus, quod haec verba ita in Gallicum transtulerat: *que le plaiſir, qui ne coute guere, ne differe rien de celui, que l'on achete bien cherement.* Diogenis ſententia eſt eadem, quae Horatii l. I. ſat. 2. v. 62. ſeq. *Quid inter - Eſt in matrona, ancilla, peccesne togata?* Idem voluit Antiſthenes, qui teſte Laërtio l. VI. c. 1. ſ. 4. *ἰδὼν ποτε μοιχὸν φεύγοντα, Ὦ δυστυχής, εἶπε, πηλίκον κίνδυνον ὀβολοῦ διαφυγεῖν ἐδύνασο.*

Cap. VIII. 1. *χρησμολογεῖν*] Ouidius e Ponto I. 1. 47: *Vaticinor moneoque*, i. e. ego tanquam vates hortor ac moneo. Sed in praeſenti Plutarchi loco *vaticinari* eſt *inſanire*, vti apud Ciceronem II. ad diu. ep. 16. vbi Manutius ſimilem locum ex Ciceronis Oratione pro Sextio [cap. 10.] affert. Haec enim eſt Plutarchi ſententia: *Quod vnum idemque toties praecipio et identidem repeto, furioſae vatis inſtar potius loqui, quam grauiter dicere, videri poſſim.* HEVM.

 2. ἀνθρώ-

ταῖον ἐν τούτοις κεφάλαιον, ἀγωγὴ σπουδαία, καὶ παιδεία νόμιμός ἐστι. Καὶ ταῦτα φορὰ καὶ συνεργὰ πρὸς ἀρετὴν καὶ πρὸς εὐδαιμονίαν φημί. 2 Καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπινα, καὶ μικρὰ, καὶ οὐκ ἀξιοσπούδαστα καθέστηκεν. 3 Εὐγένεια καλὸν μὲν, ἀλλὰ προγόνων ἀγαθόν. 4 Πλοῦτος δὲ τίμιον μὲν, ἀλλὰ τύχης κτῆμα. 5 Ἐπειδὴ τῶν μὲν ἐχόντων πολλάκις ἀφείλετο, τοῖς δ᾽ οὐκ ἐλπίσασι φέρουσα προσή-

2. ἀνθρώπινα] Homines vocantur *mortales*. Ergo *humana* h. l. ſunt *mortalia*, *caduca*. HEVM.

μικρά] Scilicet reſpectu virtutis. Nam per ſe cetera quoque bona ſunt *praeclara*, vti paulo poſt fatetur de diuitiis, gloria, ſanitate, cet. ſed in comparatione virtutis leuia vtique bona ſunt. HEVM.

3. προγόνων ἀγαθόν] Ridiculum eſt, quum Ouidius Triſt. IV. 10. 7. 8. narrat, ſe nobilibus maioribus ortum, non nuper demum *fortunae munere* equitem factum eſſe. Quaſi vero non et illud ſit *fortunae munus*, natum eſſe parentibus vetuſtae nobilitatis. HEVM. Quemadmodum εὐγένεια h. l. dicitur προγόνων ἀγαθὸν, ita eadem a Noſtro vocatur οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν ὄν in libro de Nobilitate. Ouidii locum, quem reprehendit Vir venerabilis, excuſare poſſumus, ſi dicamus, elegantiſſimi ingenii, nec minoris iudicii poëtam non negare, ſe Fortunae munere equitem factum, ſed hoc negare, ſe *modo*, ſiue nuper demum, vt optime Vir doctus explicat, Fortunae munere equeſtrem obtinuiſſe dignitatem. Haec ſi cui diſpliceant, eligat alteram ſcripturam, cui fauent codices, et ipſe, at quantus teſtis, Burmannus: *Non modo* militiae turbine *factus eques*. Mihi tamen hanc ſcripturam, quam in alio Naſonis carmine l. III. Amor. eleg. 10. v. 6. legerant, librarii hoc loco temere inculcaſſe videntur. Idque eo

vnum eſse, adeoque et primum, et medium et vltimum in hac re caput, educationem rectam, legitimamque inſtitutionem, atque hanc ego ducem ad virtutem ac felicitatem, imo vtriusque effectricem eſse aio. Nam cetera quidem bona ſunt humana et leuia, neque digna, quae ardentiori quaeras ſtudio. Natalium ſplendor res eſt pulchra ſane, ſed non tam noſtrum, quam maiorum noſtrorum bonum eſt. Diuitiae quoque magni ſunt habendae: verum earum poſseſsio a fortuna pen-

eo propius vero arbitror, quod in altero Ouidii loco non minus turpi oſcitatione quosdam librarios *Fortunae munere* ex libris Triſtium ſuggesſisſe animaduerto.

5. ἐχόντων] Posſis ex antecedentibus intelligere τὸν πλȣ̃τον. Alioquin etiam Graeci τὸς ἔχοντας abſolute ponunt pro *diuitibus*. Ita Ariſtophanes Plut. v. 596. Vid. ad hunc comici locum doctisſimus Kuſterus, vbi ſimul contra aliorum ſententiam recte adſtruit, apud Sophoclem Aiac. Flagrif. v. 157. τὸν ἔχοντα eſse *virtute et gloria clarum*. Suffragatur Kuſtero glosſator ineditus Sophoclis, qui ſupra τὸν ἔχοντα ſcripſit: εὐτυχȣ̃ντα, ἔνδοξον. Latinorum *habere* pro diuitem eſse vſurpantium exempla ſuppeditant viri docti a Patruo meo, nunquam ſine pietatis teſtificatione appellando, excitati ad Vechneri Hellenol. p. 131.

πολλάκις] Lege πολλοῖς. Alias non habes, quo referas τῶν ἐχόντων. HEVM. Ab ἀφείλετο pendet iſtud τῶν ἐχόντων. Nota eſt conſtructio ἀφελέσθαι τί τινος. Herodian. VII. 3. 3. Τὰς ȣ̓σίας ἀφαιρȣ́μενον τῶν οἰκείων. Et ita ſaepisſime legimus apud optimos auctores, vt nulla hic mutatione opus ſit.

Φέρȣσα προσήνεγκε] Mira phraſis *ferens afferebat*. Sic

προσήνεγκε. 6 Καὶ ὁ πολὺς πλῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βυλομένοις βαλάντια τοξεύειν, κακύργοις οἰκέταις καὶ συκοφάνταις. 7 Καὶ τὸ μέγιςον, ὅτι καὶ τοῖς πονηροτάτοις μέτεςι. 8 Δόξα γε μὴν σεμνὸν, ἀλλ᾽ ἀβέβαιον. 9 Κάλλος δὲ περιμάχητον μὲν, ἀλλ᾽ ὀλιγοχρόνιον.

Sic fere Curtius IV. 7. 28: *ſacrificium facere.* HEVM. Delectantur omnino Graeci eiusmodi pleonaſmis. Sophocles Electr. v. 1218. Φέροντες κομίζομεν. Herodianus III. 2. 11. Βαςάσαντες τὴν κλίνην φέρυσιν. Aelianus l. III. V. H. c. 33. et Iulianus Miſopog. p. 359. ἀπιὼν ᾤχετο. Plutarchus ſupra c. II. n. 5. ὁ λέγων ποιητής φησι. Non tamen ſine emphaſi aliqua dixit Noſter φέρυσα προσήνεγκε. Vid. quae diximus ad cap. VII. n. 2.

6. βαλάντια] Ita plerique ediderunt. Aldina et Francofurtenſia exemplaria βαλλάντια habent. Eadem varietas in aliorum ſcriptorum occurrit codicibus. Mihi non displicet Henrici Stephani ſuſpicio, metri cauſa opinantis poëtas non nunquam λ geminaſſe.

βαλάντια τοξεύειν] Si verbum τοξεύειν eo, qui hic requiritur, ſenſu apud bonum auctorem inuenitur, bene habet. Sed dum exempla requiruntur equidem praetulerim e libro Voſſiano, cuius ſcripturas habes in Wolfianis excerptis, βαλαντιοτομεῖν, quo verbo ipſe Plutarchus vtitur in libro de Fortuna p. 97.

κακύργοις οἰκέταις] Κακῦργοι ſaepe ſubſtantiue ſignificant, vt eſt apud Lexicographum, τὺς λῃςὰς καὶ τὺς ἐνεδρευτὰς, vt ſuſpicari aliquis poſſit in Plutarchi loco ſeiungendos eſſe κακύργυς ab οἰκέταις. Sed malim tamen prius vocabulum poſterioris epitheton dicere. Apud Herodotum l. I. c. 41. leguntur κλῶπες κακῦργοι. Et Apollonius Tyaneus eandem, quam

hoc

pendet, quae eas ſaepenumero adimit habentibus et aliis non opinantibus largitur. Magnae opes tanquam ſcopus propoſitae ſunt iis, qui ſolent crumenis inſidiari, verbi cauſa ſeruis maleficis, ac delatoribus. Quodque maximum eſt, etiam peſſimi habent diuitias. Gloria venerabilis quidem res eſt, ſed inſtabilis. Pulchritudo auide quidem appetitur, ſed admodum paruo durat tempore.

hoc loco Plutarchus, ſententiam proferens ſeruorum ac ſycophantarum tantum mentionem facit, et teſte Philoſtrato in eius vita l. VII. c. 12. amisſurum diuitias ita conſolatur: *Non opus tibi erit in poſterum* θεραπεύειν τὰς συκοφάντας τε καὶ τὰς δούλους, οἷς δι' αὐτὸν [τὸν πλοῦτον] ὑπέκειτο.

συκοφάνταις] Hoc loco συκοφάντης ſignificare videtur eum, qui iniuſta litigatione alicuius opes exhaurit. Sic et infra n. 15. accipitur συκοφαντεία. HEVM. Συκοφάνται Athenis dicebantur *delatores*. Κεκωλυμένα γὰρ ἐκφέρειν τὰ σῦκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες τὰς ἐξάγοντας, ἐκλήθησαν συκοφάνται, vt explicat ipſe Plutarchus ſub finem libri de Curioſitate.

9. περιμάχητον] Περιμάχητος eſt *deſiderabilis, qui ſummo ſtudio expetitur*. Non male igitur Thucydidis iſtud l. VII. c. 84. extr. περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς [τὸ ὕδωρ] ſcholio explicatur σπουδαιότατον. Nec video, quae ratio commouerit H. Stephanum in theſ. tom. II. p. 916. ſeq. vt ſuſpicaretur ſcholiaſten ſcripſiſſe περισπούδαστον. Nam praeter id, quod σπουδαῖος adhibetur pro περισπούδαστος, etiam σπουδαῖον ὕδωρ, vt νάματα σπουδαῖα apud Dionyſ. Halic. lib. I. Ant. R. c. 23. explicari poteſt *aqua ad bibendum idonea*. Aquam igitur quamuis foedam ac turbulentam ſitientibus aptisſimam et exoptatisſimam ad bibendum viſam

eſſe

γιον. 10 Ὑγίεια δὲ τίμιον μὲν, ἀλλ᾽ εὐμετάςατον. 11 Ἰσχὺς δὲ ζηλωτὸν μὲν, ἀλλὰ νόσῳ εὐάλωτον καὶ γήρᾳ. 12 Τὸ δὲ ὅλον, εἴ τις ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ Φρονεῖ, μαθέτω γνώμης διαμαρτάνων. Πόσον γάρ ἐςιν ἰσχὺς ἀνθρωπίνη τῆς τῶν ἄλλων ζώων δυνάμεως; λέγω δὲ, οἷον ἐλεΦάντων καὶ ταύρων καὶ λεόντων. 13 Παιδεία δὲ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐςὶν ἀθάνατον καὶ θεῖον. 14 Καὶ δύο τὰ πάντων ἐςὶ κυριώτατα ἐν ἀνθρωπίνῃ Φύσει, νοῦς καὶ λόγος.

15 Καὶ

eſſe Thucydides ait, ſi vera eſt ſcholiaſtae explicatio. Nec intelligo, quae neceſſitas nos cogat in hiſtorici loco vocabulum περιμάχητον proprie accipere, et dicere, multos de iſta aqua inter ſe digladiatos eſſe, quum ex fluuio, quem effuſe intrauerant, affatim leuare ſitim potuerint. Translatam quoque ſignificationem habet hoc vocabulum in locis Ariſtophanis Auium v. 1404. et Theſmoph. v. 326. quem locum imperite, vt ſolet, explicat Bourdinus. Lucianus etiam in Contemplantibus tom. I. p. 349. Graeu. aurum vocat ἀοίδιμον. ὄνομα καὶ περιμάχητον. Add. Chryſoſtomus de Sacerd. l. III. ſ. 190.

ὀλιγοχρόνιον] Theocritus Idyll. 23. v. 32. Καὶ κάλλος καλόν ἐςι τὸ παιδικὸν, ἀλλ᾽ ὀλίγον ζῇ. Iſocrates in Paraeneſi poſt principium: Κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανεν. Ibidem Iſocrates fere eadem bona, quae Plutarchus hoc loco eruditioni confert, virtuti comparauit.

10. τίμιον μέν] Francofurtenſia exemplaria, puto negligentia typothetae, omittunt μέν.

12. Φρονεῖ] Dictum eſt pro μέγα Φρονεῖ. Vid. Sylburgius ad Pauſan. p. 927. Kuhn. et Elſnerus Obſ. ſacr. tom. II. p. 85. ſeq.

πέςον]

pore. Sanitas pretioſa res eſt, ſed eadem mutationi obnoxia. Robur digna res videtur, cui ſtudeas, ſed morbo ac ſenectute facile aboletur. Quid? quod imperite facit, qui ob vires corporis ſibi placet. Quanto enim minus eſt hominis robur viribus ceterarum animantium, elephantorum puta, taurorum, leonum! Doctrina omnium noſtrorum bonorum ſola immortalis eſt ac diuina. Sunt enim duo in hominis natura praecipua, mens (ſiue ratio) et oratio. Mens orationem

πόϛον] Aldus et Baſileenſes πόσον ediderunt. Aliquot ſaeculo XVI. impreſſa, ac recentisſima quaedam exemplaria exhibent: πόσον γάρ ἐϛὶν ἰσχὺς ἀνθρωπίνη ἥττων. Ego ſcripturam librorum Francof. et credo optimorum codicum praetuli, quae etiam ἐμφατικωτέρα videri poteſt. Sic Antoninus Philoſ. l. XII. de rebus ſuis c. 32. Πόϛον μέρος τȣ̃ ἀπείρȣ καὶ ἀχανȣ̃ς αἰῶνος ἀπομεμέρισαι ἑκάϛω;

13. Παιδεία] Ita Iſocrates in Paraen Σοφία γὰρ μόνη, inquit, τῶν κτημάτων ἀθάνατον.

14. νȣ̃ς καὶ λόγος] Quum Xylander *mens et ratio* interpretatus eſſet, Olaus Heſychius maluit *mens et oratio.* Idem iam ante Heſychium Amioto placuiſſe video. Sed horum ſententiae equidem accedere nondum poſſum. Nam verba quae ſtatim ſequuntur, τύχη μὲν ἀνάλωτος et reliqua ad *orationem* referri neqeunt. Et Amioto Heſychioque vt credam, haec pertinere ad vocem νȣ̃ς, ob perturbatum, qui inde efficeretur, orationis nexum, nullo modo a me impetrare poſſum. Et mihi pariter errare hi interpretes videntur, ac ſi quis λόγον pro *oratione* accipere vellet in iſtis Athenagorae Apologet. ſect. V. Τὸ μὲν γὰρ θεῖον ἀγέννητον εἶναι καὶ ἀΐδιον, νῷ μόνῳ καὶ λόγῳ θεωρȣ́-

15 Καὶ ὁ μὲν νοῦς ἀρχικός ἐστι τοῦ λόγου, ὁ δὲ λόγος ὑπηρετικὸς τοῦ νοῦ, τύχῃ μὲν ἀνάλωτος, συκοφαντίᾳ δὲ ἀναφαίρετος, νόσῳ δ' ἀδιάφθορος, γήρᾳ δ' ἀλύμαντος. 16 Μόνος γὰρ ὁ νοῦς παλαιούμενος ἀνηβᾷ, καὶ ὁ χρόνος τἄλλα πάντ' ἀφαιρῶν, τῷ γήρᾳ προστίθησι τὴν ἐπιστήμην. 17 Ὅγε μὴν πόλεμος χειμάῤῥου δίκην πάντα σύρων καὶ πάντα παραφέρων, μόνην οὐ δύναται παιδείαν παρελέσθαι. Καί μοι δοκεῖ Στίλπων ὁ Μεγαρεὺς φιλόσοφος ἀξιομνημόνευτον ποιῆσαι ἀπόκρισιν, ὅτε Δημήτριος ἐξανδραποδισάμενος τὴν πόλιν εἰς ἔδαφος κατέβαλε, καὶ τὸν Στίλπωνα ἤρετο, μή τι ἀπολωλεκὼς εἴη; Καὶ ὅς· Οὐ δῆτα,

εἶπε

θεωρούμενον. et ſect. VIIII. νῷ μόνον καὶ λόγῳ καταλαμβανόμενον. Alius Plutarchi locus ſuccurrit e libro de Fortuna p. 98. C vbi νοῦς et λόγος coniunguntur, ſed ibi aliquis dubitationi locus eſt, vtrum λόγος *rationem*, an *orationem* ſignificare debeat. In loco vero, de quo nunc diſputamus, Xylandri *mens et ratio* vnice mihi probatur. Ita Cicero l. II. de legib. c. 7. et alibi *mentem et rationem* homini ineſſe affirmat. Differunt autem inter ſe, quod fortaſſe auctores alterius interpretationis ignorarunt, *mens* et *ratio*. Egregie docet iſtud diſcrimen Marſilius Ficinus in Platonis Menonem. *Prima vis*, inquit, *animae* mens *eſt, cuius actus eſt perpetua contemplatio veritatis. Secunda* ratio, *cuius actus veritatis inueſtigatio.* Ficino fidem faciunt ſimulque ex iſta Ficini definitione facilius intelliguntur haec Ariſtotelis l. II. Analyt. poſter. c. 18. extr. Ἐπιστήμη δ' ἅπασα μετὰ λόγου ἐστί. Τῶν γὰρ ἀρχῶν ἐπιστήμη μὲν οὐκ ἂν εἴη. Ἐπεὶ δ' οὐδὲν ἀληθέστερον ἐνδέχεται εἶναι ἐπιστήμης, ἢ νοῦν, νοῦς ἂν εἴη

τῶν

tionem (ſiue ſermonem) gubernat: oratio mentis miniſtra eſt. Haec fortunae non obnoxia, nec aut vlla calumnia auferri, aut morbo ſenioue corrumpi poſſunt. Sola enim mens ſeneſcens iuueneſcit, et quum tempus cetera auferat omnia, ſenectuti ſcientiam tribuit in dies maiorem. Et bellum, quum torrentis in morem omnia proruat, ſolam doctrinam auferre non valet. Ac mihi quidem videtur dignum memoratu Stilponis Megarenſis philoſophi dictum, qui a Demetrio, quo is tempore Megaram vi bellica ſubactam ſolo aequauit, interrogatus ecquid ſuarum rerum amiſisſet? ſe vero nihil amiſis-

τῶν ἀρχῶν. Copioſe etiam περὶ τοῦ νοῦ disſerit Mich. P. ·lus de omnifaria doctrina cap. XX. - XXVII.

15. ὁ δὲ λόγος ὑπηρετ.] Plutarchus h. l. dicit, ſermonem esſe miniſtrum mentis, i. e. hominem ſermone vti miniſtro ad ſenſa ſua alteri prodenda. Pari modo Ouidius epiſtolam vocat *ſermonis miniſtram et* ... *Litera ſermonis fida miniſtra mei*, inquit ... Et V. 13. 30: *Et peragant linguae charta manusque vices.* Idem in epiſtola Leandri ad Hero v. 24. *Eſt tamen* [dextra mea ſcribens] *et ſenſus apta miniſtra mei.* HEVM. Ex noſtra interpretatione ſenſus erit: *Mens gubernat rationem, ratio autem ſeruit menti.* Mens enim ratione vt miniſtra vtitur in veritatibus inueniendis.

17. ἐξανδραποδισάμενος] Hac voce etiam Iſocrates vtitur p. 334. ſignificat *vi bellica vrbem in ſuam poteſtatem redigere.* Nam qui ita victi erant, victoris arbitrium ſubire cogebantur. HEVM.

εἶπε· πόλεμος γὰρ οὐ λαφυραγωγεῖ ἀρετήν.
18 Σύμφωνος δὲ καὶ συνῳδὸς καὶ ἡ Σωκράτους ἀπόκρισις ταύτῃ φαίνεται. Καὶ γὰρ οὗτος, ἐρωτήσαντος αὐτόν, μοι δοκεῖ, Γοργίου, ἣν ἔχει περὶ τοῦ μεγάλου βασιλέως ὑπόληψιν, καὶ εἰ νομίζοι τοῦτον εὐδαίμονα εἶναι· Οὐκ οἶδα, ἔφησε, πῶς ἀρετῆς καὶ παιδείας ἔχει· ὡς τῆς εὐδαιμονίας ἐν τούτοις, οὐκ ἐν τοῖς τυχηροῖς ἀγαθοῖς κειμένης.

ΚΕΦ. θʹ.

Ὥσπερ δὲ παραινῶ τῆς παιδείας τῶν τέκνων μηδὲν ποιεῖσθαι προὐργιαίτερον, οὕτως αὖ πάλιν φημί, δεῖν τῆς ἀδιαφθόρου καὶ ὑγιαινούσης ἔχεσθαι, τῶν δὲ πανηγυρικῶν λήρων ὡς

ποῤ-

18. Γοργίου] Exſtat locus apud Platonem in Gorgia, ſed quaerit Polus. Stilponis dictum Simplicius, aut certe ſimile eius, refert in Categoriis ad oppoſita priuatiue: ἐπιςάμην οὐδεὶς φέρει. XYLAND.

ἣν ἔχει] Recentes ἣν ἔχοι.

μεγάλου βασιλέως] Per *regem magnum* Graeci ſcriptores κατ' ἐξοχὴν deſcribunt regem Perſarum. Sic Iſocrates paſſim et Xenophon lib. I. Exped. Cyri p. 254. 260. 262. et lib. II. p. 279. Errauit igitur id non obſeruans interpres Baſilii M. de legendis ethnicis, p. 75. Etiam Corn. Nepos regem Perſarum ſimpliciter vocat *regem*. Vid. Boſii Index Corn. Nep. HEVSK. Adde Scholiaſten veterem ac Spanhemium ad Ariſtoph. Plut. v. 170. Euſtathium ad Dionyſ. Perieg. v. 1056. et viros doctos ad Thucyd. VIII. 17.

τῆς εὐδαιμονίας] Codd. Turn. Vulc. et Bong. πρώτης εὐδαιμονίας. Et facile fieri potuiſſet, vt ex compendio, quo ſcribebant πρώτης, librarii efformauerint τῆς. Sed vulgatam ac receptam lectionem non temere cen-

ſeo

amiſiſſe reſpondit, neque enim virtutem bel-
lica capi inter ſpolia. Cui concinit atque
conſonat Socratis illud, qui Gorgiae, niſi fal-
lor, quaerenti, quid de Perſarum rege ſenti-
ret, et an eum felicem eſſe putaret: Ignoro,
inquit, quantum virtute valeat et doctrina:
in his, non in fortunae bonis, felicitatem
eſſe poſitam.

CAP. VIIII.

Ceterum quemadmodum hortor, vt inſti-
tutione liberorum nihil habeamus anti-
quius; ita rurſum moneo, ſectandam eſſe
eam, quae incorrupta et ſana ſit, et a nugis
iſtis, quibus oratores populares ſeſe iactant,
quam

ſeo repudiandam. Ex Socratica enim doctrina non *praecipua* modo, ſed *vnica* felicitas eſt virtus et eruditio. Socrates teſte Laërtio l. II. ſ. 3. ἔλεγεν, ἓν μόνον ἀγαθὸν εἶναι, τὴν ἐπιςήμην, καὶ ἓν μόνον κακὸν, τὴν ἀμαθίαν. Sic eius diſcipulus Cebes Tab. c. XXXVII. n. 8. Cicero pro Marcello c. VI. de virtute ac ſapientia: *quae non modo ſumma bona, ſed nimirum audebo vel ſola dicere.*

Cap. VIIII. 1. πανηγυρικῶν λήρων] *Panegyricas ineptias* Plutarchus dicit ventoſam et calamiſtris intortam orationem, quae dulcia tantum et ſonantia, ſiue, vt cum Satyrico loquar, mellitos verborum globulos et dicta quaſi papauere et ſeſamo ſparſa, propinat. Explicat ipſe Noſter in politic. p. 802. Ὁ μέν τοι λόγος ἔςω τοῦ πολιτικοῦ μήτε νεαρὸς καὶ θεατρικὸς, ὥσπερ πανηγυρίζοντος καὶ ςεφανηπλοκοῦντος ἐξ ἁπαλῶν καὶ ἀνθηρῶν ὀνομάτων. Eſt igitur πανηγυρικὸς *accommodatus ad oſtentationem, et ad applauſum*

προῤῥωτάτω τȣ̀ς υἱεῖς ἀπάγειν. 2 Τὸ γὰρ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐςὶν ἀπαρέσκειν. 3 Μαρτυρεῖ δέ μȣ τῷ λόγῳ καὶ Εὐριπίδης, λέγων·

4 Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δȣ̃ναι λόγον,
Ἐις ἥλικας δὲ κὠλίγȣς σοφώτερος.
- - - Οἱ δ' ἐν σοφοῖς
Φαῦλοι παρ' ὄχλῳ μȣσικώτεροι λέγειν.

5 Ορῶ δ' ἔγωγε τȣ̀ς τοῖς συρφετώδεσιν ὄχλοις ἀρεςῶς καὶ κεχαρισμένως ἐπιτηδεύοντας λέγειν, καὶ τὸν βίον ὡς τὰ πολλὰ ἀσώτȣς καὶ φιληδόνȣς ἀποβαίνοντας. 6 Καὶ νὴ Δί' εἰκότως. Εἰ γὰρ ἄλλοις ἡδονὰς παρασκευάζοντες ἀμελȣ̃σι τȣ̃ καλȣ̃, σχολῇ γ' ἂν τῆς ἰδίας ἡδυπαθείας καὶ τρυφῆς ὑπεράνω τὸ ὀρθὸν καὶ ὑγιὲς ποιή-

ſum excitandum compoſitus. Sic Plutarchus de diſcrim. amici et adul. p. 63. coniunxit ἐπιδεικτικὸν καὶ πανηγυρικόν. Et in praeceptis coniug. p. 142. τὸ περιττὸν καὶ ἑταιρικὸν καὶ πανηγυρικόν. In commentario de aud. poët. c. VIIII. πανηγυρικὸν μάντιν opponit ἀνδρὶ φρονίμῳ. Vid. ad iſtum locum erudita adnotatio politisſimi et mihi amicisſimi Krebſii p. 172. ſeq. Et fortasſe in libro de diſcrim. amic. et adul. p. 56. E. πανηγυρισμοὶ nihil aliud ſignificant, quam *oſtentationem, et ſtudium popularis aurae captandae*, quo ſenſu eadem vox occurrit in ſcripto an ſeni resp. ſit gerenda p. 791. B.

2. τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν] Seneca lib. de vita beata cap. 2: *Non tam bene cum rebus humanis agitur, ut meliora pluribus placeant. Argumentum pesſimi turbae eſt. Non tamen ſemper errat vulgus*, inquit Tacitus in Vita Agricolae: *aliquando et eligit*, i. e. optimum amplexatur. HEVM.

3. Εὐριπίδης] In Hippolyto v. 986. ſeqq. Euripidis

quam longisſime abduci oportere filios. Vulgo enim placere, ſapientibus eſt diſplicere. Id quod teſtimonio ſuo et Euripides confirmat, dicens:

Ad turbam ego verba facere ſum imperitior,
Inter ſed aequales paucosque doctior.
Sed inter eruditos qui nihil valent,
Gratior apud vulgum eſt eorum oratio.

Equidem animaduerti, qui in eo ſtudium ſuum ponunt, vt dicendo placeant purgamentis ciuitatis: et apud vulgum gratioſi ſint, ipſorum quoque fere vitam intemperantem et voluptatibus deditam euadere. Neque vero eſt, id cur miremur. Qui enim nulla honeſtatis ratione habita aliis voluptates conciliare ſtudent, ii haud ſane id, quod rectum

pidis vero exemplaria, quae verſu ſecundo pro *κώλίγȣς* male exhibent *κώλίγȣ*, e Plutarcho ſunt emendanda. Verſum tertium Tragicus ita dedit: *Ε'χει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'. Οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς*, idque non pauci editores inuitis libris vetuſtis in Plutarcho exprimendum curauerunt. Recte factum videri poſſet, niſi ſciremus, Plutarchum et alios bonos teſtimonia auctorum, quibus vtuntur, ita exſcribere, vt ea negligant, quae ad ſuam ſententiam nihil faciant probandam.

4. *παρ' ὄχλῳ μȣσικ.*] Huc reſpexit, et de ratione huius rei diſputat Ariſtoteles lib. II. Rhetor. c. 22. ſcribens: *ὥσπερ φασὶν οἱ ποιηταὶ, τȣ̀ς ἀπαιδεύτȣς παρ' ὄχλῳ μȣσικωτέρȣς λέγειν. κ. τ. λ.*

6. *σχολῇ*] Significat *nequaquam*. Complura eam

in

ποιήσαιντο, ἢ τὸ σῶφρον ἀντὶ τῦ τερπνῦ διώξαιεν. 7 Πρὸς δὲ τύτοις, τί ἂν τὺς παῖδας χρηςὸν ἕτερον διδάξαιμεν, καὶ τίσιν ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι παραινέσαιμεν; 8 Καλὸν γάρ τοι μηδὲν εἰκῆ μήτε λέγειν μήτε πράττειν, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, χαλεπὰ τὰ καλά. 9 Οἱ δ' αὐτοσχέδιοι τῶν λόγων πολλῆς εὐχερείας καὶ ῥᾳδιυργίας εἰσὶ πλήρεις, ὐθ' ὅθεν ἀρκτέον, ὐθ' ὅποι παυςέον ἐςὶν, εἰδότων. 10 Χωρὶς δὲ τῶν ἄλλων πλημμελημάτων, οἱ ἂν ἐκ τῦ παραχρῆμα λέγωσιν, εἰς ἀμετρίαν δεινὴν ἐμπίπτυσι καὶ πολυλογίαν. 11 Σκέψις δ' ὐκ ἐᾷ τῆς ἱκνυμένης συμμετρίας τὸν λόγον ἐκπίπτειν. 12 Ὁ Περικλῆς, ὡς ἡμῖν ἀκύειν παραδέδοται, καλύμενος ὑπὸ τῦ δήμυ, πολλάκις ὐκ ὑπήκυσε, λέγων

in rem exempla profert Duportus not. in Theophraſt. Charact. p. 272. ſeq. Vid. Baſilius M. lib. de legendis ethnicis cap. 10. initio. HEVM.

8. Καλὸν γάρ τοι μηδὲν εἰκῆ] Malim vocabulum καλὸν cum Xylandro interpretari *pulchrum eſt*, quam *honeſtatis eſt*. Alioqui ſequentia non ſatis commode fluunt. Sed quod attinet ad particulam εἰκῆ praeclare S. R. Heumannus emendauit Xylandri interpretationem, qui ſenſu refragante aduerbium hoc transtulerat *fruſtra*. Eandem, quae hic requiritur, ſignificationem habes apud Iſocratem in Panathenaico p. 412. τοῖς εἰκῆ, καὶ φορτικῶς, καὶ χύδην ὅ, τι ἂν ἐπέλθοι λέγυσιν.

9. ὅποι] Sic Francof. At Ol. Heſychius eumque ſequuti ὅπυ male in illius locum ſubſtituerant.

11. ἐκπίπτειν] Francof. ἐμπίπτειν, manifeſto errore.

12. ἀσυν-

ſtum eſt ac ſanum, pluris, quam ſuam oble-ctationem luxuriamque, facturi ſunt, nec honeſtum pro delectabili ſectaturi. Quae quum ita ſint, quid nos igitur e contrario ſuadebimus pueris, quibusque eos bonis inhaerere iubebimus? Nimirum honeſtatis eſt, nihil temere et inconſulte neque dicere neque facere: et, vt in prouerbio eſt, difficilia ſunt quae pulchra. • Contra orationes extemporales pleniſſimae ſunt leuitatis atque temeritatis, neque initium habentes aptum neque finem. Ac, ne de aliis peccatis dicam, qui ſubito dicunt in ſummam incidunt verborum confuſionem atque loquacitatem: quum contra meditatio non ſinat orationem iuſtae proportionis modum excedere. Narrant, Periclem ſaepenumero vocatum a populo non obtemperaſſe, cauſatum ſe eſſe incompoſitum.

12. ἀσύντακτος εἶναι] Graeci modis infinitis caſum rectum pro quarto iungere ſolent, Xenoph. Cyrop. I. 4. διὰ τὸ φιλομαθὴς εἶναι. et paucis interiectis: διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι. Theophraſtus Char. mor. c. XV. n. 6. ἥκειν φέρων. Vid. Vigerus de idiot. c. V. ſ. 3. reg. 2. Ratio, puto, quaerenda eſt in eo, quod Graecorum infinitiui non ſemper accuſatiuum requirunt teſte Apollonio Alex. de ſyntaxi l. III. c. 16. Hinc fit, vt nomina infinitis addita caſum ſaepe referant, in quo ſubiectum praeceſſit, ſiue praecedere debuit. Ita ſupra c. II. n. 1. tertius caſus infinitiuo additus eſt. Et fortaſſe c. IIII. n. 7. ἴστω διαμαρτάνων, et ſimilia, eadem ratione explicare poſſis, ſi dicas, ὅτι δεῖ ἔξωθεν παραλαμβάνειν τὸ εἶναι, ἢ τυγχάνειν.

γων ἀσύνταϰτος εἶναι. 13 Ὡσαύτως δὲ ϰαὶ Δημοσθένης, ζηλωτὴς τῆς τούτου πολιτείας γενόμενος, ϰαλοῦντων αὐτὸν τῶν Ἀθηναίων σύμβουλον, ἀντέβαινεν, Οὐ συντέταγμαι, λέγων. 14 Καὶ ταῦτα μὲν ἴσως ἀδέσποτός ἐστι ϰαὶ πεπλασμένη παράδοσις· ἐν δὲ τῷ ϰατὰ Μειδίου τὴν τῆς σϰέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι. Φησὶ γοῦν· Ἐγὼ δ᾽ ἐσϰέφθαι μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι, φημὶ, ϰοὐϰ ἂν ἀρνηθείην, ϰαταμεμελετηϰέναι γε, ὡς

13. Ὡσαύτως δὲ ϰαὶ Δημοσθένης] Imitatus Periclem et Demoſthenem Auguſtus *neque in ſenatu, neque apud populum, neque apud milites loquutus eſt vmquam, niſi meditata et compoſita oratione, quamuis non deficeret ad ſubita, extemporali facultate.* Suet. Aug. c. 84.

τῆς τούτου πολιτείας] Quid ſit πολιτεία optime explicat Noſter, περὶ μοναρχίας ϰαὶ δημοϰρ. ϰαὶ ὀλιγαρχ. p. 826. Λέγεται δὲ ϰαὶ βίος ἀνδρὸς πολιτιϰοῦ ϰαὶ τὰ ϰοινὰ πράττοντος πολιτεία. ϰαθὸ τὴν Περιϰλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν ϰαὶ τὴν Βίαντος, ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερβόλου ϰαὶ Κλέωνος. Apparet, hunc intellectum esſe huius loci. Reliquos ſignificatus qui requirit, adeat ipſum Plutarchum loco indicato.

ϰαλοῦντων αὐτόν] ὀνομαστὶ, ϰαθημένον ἐν ἐϰϰλησίᾳ. Rem narrat Noſter in vita Demoſth. p. 849.

σύμβουλον] Σύμβουλοι δήμου vocabantur olim oratores. Vid. Lamb. Bos Animadu. Graec. cap. III. p. 13. HEVM.

ϰατὰ Μειδίου] Locus eſt p. 411. circa finem. Poſt nomen Μειδίου plerique recentes editores inſerunt λόγῳ. Ego, quia nec in Francof. reperi, nec in ſcripturis codicum, ſatisque eleganter hoc vocabulum abesſe poteſt, vt glosſatoris additamentum proſcripſi.

ὦ Ἀθη-

tum. Eodemque modo Demoſthenes, aemulus eius, quum ab Athenienſibus ad conſilium dandum arceſſeretur, recuſauit, Non ſum, dictitans, compoſitus. Verum haec fortasſe nullo autore tradita ſunt et conficta. Ceterum in oratione contra Mediam perſpicue declarat meditationis vtilitatem his verbis: Ego vero, Athenienſes, meditatum me esſe profiteor: neque infitiabor, me, quam potui, ſummam adhibuisſe diligentiam. Ac ſane

ὦ Ἀθηναῖοι] Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι eſt in Demoſthenis exemplaribus. Et ita ſolet Demoſthenes. Contra Plinius ep. 26. lib. VIIII. ex Aeſchine adfert ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, vbi Aeſchines, vt alibi, ἄνδρες omiſit. Sed non ſolent ſcriptores priſci haec minuta, quae ſenſum non turbant, in adferendis aliorum ſententiis operoſe ſectari.

κἂν] Ita Francof. nec vllam varietatem inuenio e codd. MSS. adlatam. Quamuis igitur hodie in Demoſthene legatur καὶ οὐκ, idque etiam multa, et nuper edita, Plutarchi exemplaria praeferant, tamen κἂν ſeruandum cenſui. Et fortasſe hac parte rectius Demoſthenis libri e Plutarcho, quam contra, emendari posſint.

καταμεμελετηκέναι] In operibus Demoſthenis editum eſt καὶ μεμελετηκέναι. Recte. Καταμελετᾷν neſcio an alibi legatur, certe hic non placet. Verba κἂν ἂν ἀρνηθείην, παρενθετικῶς accipienda ſunt, vt Demoſthenem inſpicientibus clarius apparebit, et μεμελετηκέναι pendet a Φημὶ, non ab οὐκ ἂν ἀρνηθείην. Simile mendum haeret in Palladio de febribus c. XVIII. Μηκυνθεὶς γὰρ οὗτος [ὁ πυρετὸς] καταναλώσας κ. τ. λ. Lege καὶ ἀναλώσας. Veroſimilius ſane videtur, καὶ in κατὰ ab librariis mutatum esſe,

ὡς ἐνῆν μάλιςα ἐμοί. καὶ γὰρ ἂν ἄθλιος ἦν, εἰ τοιαῦτα παθὼν καὶ πάσχων, ἠμέλυν, ὧν περὶ τύτων ἐρεῖν ἔμελλον. 15 Τὸ δὲ δὴ παντάπασιν ἀποδοκιμάζειν τῶν λόγων τὴν ἑτοιμότητα, ἢ πάλιν αὖ ταύτην ὐκ ἐπ᾽ ἀξίοις ἀσκεῖν, ὐ φαίην ἂν ἔγωγε· ἀλλ᾽ ὡς ἐν φαρμάκυ μοίρᾳ τῦτο

eſſe, quam, quod Cl. Bernardus ſuſpicatur, propter praecedens σ ante verbum καταναλώσας excidiſſe particulam καὶ. Contrario modo erratum eſt apud Longum Paſtoral. lib. I. p. 21. v. 8. Ἡ δὲ ἥδετο ἰδῦσα, καὶ ἐφίλησε καὶ λαβῦσα. Pro καὶ λαβῦσα ſine dubio reponendum cenſeo καταλαβῦσα.

καταμεμελετηκέναι γὲ] Particulam γὲ omittunt Francofurtenſia exemplaria. Agnoſcunt eam plerique alii impreſſi Plutarchi ac Demoſthenis libri. Et caue putes, ſignificatione hic carere iſtam voculam. Σχεδὸν γὰρ ἕκαςος τῶν παραπληρωματικῶν συνδέσμων, inquit acutiſſimus grammaticus Apollonius Alexand. l. III. ſyntax. c. 28. p. 265. ἴδιόν τι ἐπηγγέλλετο. Μείωσιν μὲν ὁ ΓΕ, ἐν τῷ· Τῦτό γέ μοι χάρισαι. Modeſtiae igitur cauſa orator hanc particulam addidit, cuius vis iſta magis etiam elucet in ἔγωγε ac ſimilibus.

ἄθλιος] Id eſt *homo excors et ineptus*. Vid. paulo poſt n. 20. HEVM. Quia Graeci philoſophi docebant, ſolam ſapientiam felices facere homines, et vnicum homini malum eſſe τὴν ἀμαθίαν (vide locos adlatos ſupra cap. VIII. n. 18.) hinc factum puto, vt miſer et infelix non nunquam pro ſtupido et inepto dicatur. Ita apud Ariſtophanem Plut. v. 684. Ταλάνταт᾽ ἀνδρῶν puto ſignificat: *Homo vecors*, ſ. *ſtupidiſſime*. Apud eundem Pacis v. 1270. ὦ τριςκακόδαιμον eundem facit intellectum. Et in Ἐκκλησιαζ. v. 654. τάλαν malim explicare *homo inepte*, quam cum Kuſtero (in indice voc. Τάλας) dicere h. l. blandam compella-

ſane excors esſem, ſi talia perpesſus, atque etiamnum perferens, non probe conſiderarem, quae ſum dicturus. Interim ego extemporalitatem disſerendi neque improbandam in vniuerſum, neque rebus non dignis adhibendam aio: ſed inſtar medicamenti

vſur-

pellationem esſe. Quamuis non negem in blanditiis alibi hanc vocem adhiberi.

ἄθλιος ἦν] Pro imperfecto ſubiunctiui, quo carent Graeci, praeſens adhiberi docent Grammaticae vulgares. Sed ſaepius etiam imperfectum indicatiui pro eo vſurpant. Ita Noſter infra cap. XIIII. n. 16. εἰ μὴ λίαν ὠργιζόμην. Nec aliter Cleomedes Meteor. l. I. pag. 5. Ἀλλὰ, φασὶν, εἰ ἦν ἔξω τȣ̃ κόσμȣ κενὸν, ἐφέρετο ἂν δι' αὐτȣ̃ ὁ κόσμος. Sic enim locum emendo e codice MS. cuius lectiones margini exemplaris ſui adſcripſit I. A. Boſius. Vulgata exemplaria male exhibent, εἰ ȣ̃ν ἔξω τȣ̃ κόσμȣ κ. τ. λ.

ὧν περὶ τȣ́των] Lege: ὧν πέρι. HEVM. Nihil mutant edita Demoſthenis exemplaria, nec opus eſt mutatione. Genus hoc dicendi Atticis eſt vſitatisſimum. Alius ſcripſisſet: ἠμέλȣν ἐκείνων, ἃ περὶ τȣ́των ἐρεῖν ἔμελλον. Sic in Sophoclis Electr. v. 638. e codd. MSS. reponendum esſe: δειμάτων, ὧν νῦν ἔχω, alibi oſtendi. Exempla quia ſunt obuia aceruare nolui. Hoc vnum addo, Latinos hunc Græciſmum imitari. Ita Liuius I. 29. *Raptim* quibus *quisque poterat elatis*; pro *Raptim* iis, quae *quisque poterat elatis*.

15. ȣ̓κ ἐπ' ἀξίοις] Francof. et alii exhibent ἐπαξίοις vna voce. Sed verior eſt ſcriptura, quam dederat Olaus Heſychius, et quam auctoritate Vosſiani libri confirmatam praetuli. Οὐκ ἐπ' ἀξίοις eſt idem et ἐν τῷ μὴ δέοντι, *vbi non conueniat, vbi id fieri non debeat*. Hoc ſenſu Thucydides VII. 63. dixit: μὴ πρότερον ἄξιον ἀπολύεσθαι.

16. προσ-

τῦτο ποιητέον ἐςί. 16 Μέχρι δὲ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἡλικίας, ὐδὲν ἐκ τῦ παρατυχόντος ἀξιῶ λέγειν. ἀλλ' ὅταν τις ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν, τότε τῶν καιρῶν καλῦντων ἐλευθεριάζειν τοῖς λόγοις προσῆκον. 17 Ὥσπερ γὰρ οἱ πολὺν χρόνον δεθέντες, κἂν λυθεῖεν ὕςερον, ὑπὸ τῆς πολυχρονίυ τῶν δεσμῶν συνηθείας ὐ δυνάμενοι βαδίζειν, ὑποσκελίζονται· 18 τὸν αὐτὸν τρόπον οἱ πολλῷ χρόνῳ τὸν λόγον σφίγξαντες, κἂν εἴ ποτε ἐκ τῦ παραχρῆμα δεήσειεν εἰπεῖν, ὐδὲν ἧττον τὸν αὐτὸν τῆς ἑρμηνείας χαρακτῆρα φυλάσσυσι. 19 Τὸ δὲ ἔτι παῖδας ὄντας ἐᾶν ἐπὶ καιρῦ λέγειν, ματαιολογίας τῆς ἐσχάτης αἴτιον καθίςαται. 20 Ζωγράφος, φασὶν, ἄθλιος Ἀπελλῇ δείξας εἰκόνα, Ταύτην, ἔφη, νῦν γέγραφα. Ὁ δὲ, Καὶ ἢν μὴ λέγῃς, εἶπεν, οἶδα, ὅτι ταχὺ γέγραπται· θαυμάζω δὲ, πῶς ὐχὶ τοιαύτας πλείυς γέγραφας. 21 Ὥσπερ τοίνυν, ἐπανάγω γὰρ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τῦ λόγυ ὑπόθεσιν,

16. προσῆκον] Ita Francof. Sed codd. Turn. Vulcob. Bongarſ. et Voſſ. 3. προσῆκεν. Et hoc receperunt nouiſſimi editores, quod et ipſe feciſſem, niſi ſcirem, etiam alteram dicendi rationem Graecis haud inuſitatam eſſe. Iſocrates Panegyr. p. m. 153. καὶ μεῖζον ἢ προσῆκον αὐτοῖς φρονήσαντας.

18. ἑρμηνείας] Ἑρμηνεία h. l. non eſt *interpretatio*, ſed ſignificat id, quod Latini rhetores vocant *elocutionem*. Vid. Hermogenes et Dionyſius Halicarn. Vnde falſiſſime liber Ariſtotelis περὶ ἑρμηνείας redditur *de interpretatione*. HEVM.

χαρακτῆρα] Quas Quintilianus lib. de cauſis corr. eloqu. XXV. 3. XXVI. 1. XVIII. 2. vocat formas dicendi, Graeci rhetores vocant χαρακτῆρας. Etiam Latini ſcriptores

ſurpandam cenſeo: ceterum ante virilem etatem non puto de argumento forte obato verba facienda eſſe. Aſt vbi facultas liſſerendi radices egerit, tunc, inuitante ocaſione, audere aliquid oratione licebit. Nam uemadmodum qui diu fuerunt vincti, poſtnodum ſoluti ob diuturnam vinculorum onſuetudinem ingredi non valent ac vacilant; ita qui orationem multo a tempore onſtrictam tenuerunt, ii, etiamſi quando porteat ſubito dicere, nihilominus eandem locutionis formam retinent. Permittere vero adhuc pueris, vt ex tempore dicant, a vero cauſa eſt extremae vaniloquentiae. Ferunt quendam ineptum pictorem Apelli maginem oſtendiſſe, hanc, dicentem, modo inxi, tuliſſeque id ab Apelle reſponſi: Vileo vel te tacente, eam eſſe feſtinanter pitam, ac miror, quod non plures tales (eo patio temporis) pinxeris. Sicut igitur (redeo

tores (e. g. Plinius lib. I. epiſt. 20. Gellius VII. 14.) ocant characterem ſermonis. Conf. Voſſius Partit. rat. lib. V. cap. 4. HEVM.

19. *ἐπὶ καιρῦ*] Voſſianus liber habet *ἐκ καιρῦ λέγειν*, quo etiam alii vtuntur pro *ἐκ τῦ παραχρῆμα λέγειν*. Praeterea *ἐπὶ καιρῦ* videri poſſit magis ignificare *tempeſtiue* ſ. *opportune*, quam *ſubito dicere*. t iam obelum minitabatur manus vulgatae ſcripturae, quum peropportune occurreret, adeoque impeum iſtum reprimeret, locus Noſtri e vita Demoſthenis p. 849. D. vbi *ἐπὶ καιρῦ λέγειν*. etiam pro *ex tempore dicere* legitur.

21. *ἐπανάγω*] Metaphora ab iis ſumta, qui quum alios

θεσιν, τὴν θεατρικὴν καὶ παρατραγῳδον, ὅτ αὖ πάλιν καὶ τὴν σμικρολογίαν τῆς λέξεως κ ταπείνωσιν παραινῶ διευλαβεῖσθαι καὶ Φεύγε 22 Ἡ μὲν γὰρ ὑπέρογκος ἀπολίτευτός ἐστιν, δὲ ἰσχνὴ λίαν ἀνέκπληκτος. 23 Καθάπερ τὸ σῶμα ȣ̓ μόνον ὑγιεινὸν, ἀλλὰ καὶ εὐεκτικ εἶναι χρὴ, καὶ τὸν λόγον ὡσαύτως ȣ̓κ ἄνοσ μόνον, ἀλλὰ καὶ εὔρωστον εἶναι δεῖ. 24 Τὸ μ γὰρ ἀσφαλὲς ἐπαινεῖται μόνον, τὸ δὲ ἐπικι δυνον καὶ θαυμάζεται. 25 Τήνδε τυγχά γνώμην ἔχων καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ δι θέσεως. Οὔτε γὰρ θρασὺν, ȣ̓τ' ἄτολμον κ καταπλῆγα προσῆκεν εἶναι. Τὸ μὲν γὰρ ε ἀναισχυντίαν, τὸ δὲ εἰς ἀνδραποδωδίαν περ σταται. 26 Ἔντεχνον δὲ τὸ τὴν μέσην ἐν ἅπα τέμνειν ἐμμελέστατα. 27 Βȣ́λομαι δ' ἕως ἔ μέμν

alios curſu praeuerterunt, deinde reuertuntur ad ei quos reliquerant. Iulianus Orat. II. p. 69. extr. Ν δὲ τὸ συνεχὲς ἀποδόντες τῷ παρόντι λόγῳ ἐπὶ τ ἐξ ἀρχῆς ἐπανάγωμεν, ὥσπερ οἱ προεκθέοντες τοῖς δρόμοις. Conf. infra c. XVII. 13.

21. τὴν θεατρικὴν καὶ παρατραγῳδον] Subau λέξιν, *ſtylum* ex ſubſequenti commate. HEVM.

22. ἀπολίτευτος] Φιλοσοφία ȣ̓κ ἀπολίτευτ ἐστιν, inquit Aelianus Var. Hiſt. in titulo capitis ı libri III. HEVM.

23. ȣ̓κ ἄνοσον μόνον, ἀλλὰ καὶ εὔρωστον] Eade ſimilitudine vtitur Quintilianus Dial. de orat. cap. XX n. 14. Cicero lib. I. ad Famil. epiſt. 9: *Vellem, non ſolu ſalutis meae, quemadmodum medici, ſed etiam, aliptae, virium et coloris rationem habere voluiſſe* Vid. infra Plutarchus cap. X. n. 5. HEVM.

24. Τὸ μὲν γὰρ ἀσφαλὲς ἐπαινεῖται μόνο Egr

eo enim ad inſtitutum,) orationis formam theatralem nimisque tragicam, ita rurſum quoque nimiam dictionis humilitatem atque tenuitatem ſtudioſe vitare atque fugere iubeo. Nam et nimio turgens faſtu ad orationes publicas inepta eſt, et nimis gracilis nihil habet ad percellendum roboris. At ſicuti corpus non ſanum modo, ſed et firmo habitu esſe; ſic oratio non morbo tantum carere, ſed et robur habere debet. Secura enim laudantur duntaxat; quae autem cum periculo ſunt coniuncta, etiam in admiratione ſunt. Eademque eſt mea de animi adfectione ſententia, quem neque ferocem, neque timidum abiectumque esſe conuenit. Alterum enim impudentes, alterum ſeruiles reddit homines. Artis vero eſt, accurate in omnibus medium tenere. Ceterum dum, quae ſit mea de inſtituendis pueris ſententia, edis-

Egregie haec illuſtrat Plinius lib. VIIII. ep. 26. et Longinus de ſublim. ſect. XXXIII. ad cuius n. 2. Tollius praeter Plinii locum laudatum plures aliorum ſcriptorum locos hanc ſententiam praeclare explicantes collegit.

26. τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν] Hoc vno verbo ὀρθοτομεῖν vocat Paulus 2. Timoth. II. 15. Subaudiendum autem ὁδός. Nam τέμνειν ὁδὸν μέσην, *mediam ingredi viam* ſignificat, vt patet ex Budaeo Comm. ling. Graec. p. 440. v. ὀρθοτομεῖν et διχοτομεῖν. Sic Latini habent adagium, *medium ferire* apud Cic. de fato c. 17. vbi vid. Lambinus, et Victorius Var. lect. lib. I. cap. 18. HEVM.

ἐμμελέςατα] Hic olim ſic adnotaueram. Si a voce

μέμνημαι τῆς παιδείας, ὡς ἔχω δόξης περὶ αὐτῆς, εἰπεῖν, ὅτι τὸν μονόκωλον λόγον πρῶτον μὲν ἀμουσίας οὐ μικρὸν ποιοῦμαι τεκμήριον, ἔπειτα δὲ καὶ πρὸς τὴν ἄσκησιν ἀψίκορον καὶ πάντῃ ἀνεπίμονον εἶναι νομίζω. 28 Μονῳδία γὰρ ἐν ἅπασίν ἐστι πλήσμιόν τε, καὶ πρόσαντες. ἡ δὲ ποικιλία τερπνὸν, καθάπερ κἂν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, οἷον ἀκούσμασιν ἢ θεάμασιν.

ΚΕΦ. ι.

Δεῖ τοίνυν τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον ἐᾷν εἶναι, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ περιδρομῆς μαθεῖν, ὥσπερεὶ γεύματος ἕνεκεν, ἐν ἅπασι γὰρ τὸ τέλειον ἀδύνα-

voce μέσην incipias, omnino eſſe videtur verſus ſenarius: et metrum habet forte trochaici pars octonarii. Hoc vt putarem, fecit vox ἐμμελέστατα, quae videbatur ſita μετριώτερον, itaque legit etiam Fabricius. Sed vbi ſcriptum codicem (fuit enim ad me aliquanto poſt quam haec ſcripſiſſem miſſus) eum ergo vbi conſului, ἐμμελέστε in eo exaratum vidi, ita quidem perſpicue, vt appareret correctoris manu librarii ſcripturam in extrema voce correctam: planeque eam lectionem amplector. XYLAND. Codd. Vulcob. et Bongarſ. et alia manus in excerptis Cel. Wolfii ἐμμελές τε exhibent, vnde Xylandri emendatio ſatis fit probabilis. Mihi tamen recepta editoribus ſcriptura nondum diſplicet. ʃ

27. ὡς ἔχω δόξης] Eſt Graeca formula ſignificans *quid ſentiam*, ſ. *quae mea ſit ſententia.* Plures huius generis formulas vid. in Scapula v. ἔχω. HEVM.

ἀνεπίμονον] Ἀνεπίμονος λόγος ſignificare videtur orationem, quae ita faſtidioſa eſt, vt auditores *non maneant*

ediſſero, illud adiicio, quod orationem prorſus vniformem primum pro ſigno non leui imperitiae habeam: deinde etiam iudicem, eam in recitatione faſtidium parere nec diu poſſe auditores retinere. Vbique enim vnius tenoris cantilena ſatietatem adfert, et auribus grauis eſt: varietas contra delectat, vt in omnibus aliis ſiue auditionibus ſiue ſpectaculis.

CAP. X.

Ceterum ferri non oportet, vt puer ingenuus vllius ex circularibus, quas vocant, diſciplinis rudis permaneat: ſed hae quidem in tranſcurſu, veluti guſtus percipiendi gratia diſcendae: (nam in omnibus perfectionem conſequi nemo poteſt,) philoſophia vero omnibus anteferenda: quam meam

maneant ad finem vsque recitationis, ſed ſenſim ſe ſubducant et auditorium oratoremque ineptum deſerant. Vid. quae alibi occurrunt de recitationibus veterum. HEVM. Hoc ſenſu quia vocem ἀνεπίμονος alibi legi nondum obſeruatum eſt, Breslauienſis Anonymus coniicit, ἀνυπομόνητον legendum eſſe.

Cap. X. 1. ἐγκυκλίων παιδευμάτων] Quintilianus l. I. c. 10. n. 1. *vt efficiatur* orbis ille doctrinae, *quam Graeci ἐγκύκλιον παιδείαν vocant.* Lege A. Schotti obſ. human. l. II. c. 1. et quos laudat I. A. Fabricius ad Ariſtotelis ἐγκύκλια l. III. Bibl. Gr. c. VII. p. 188.

ἀνήκοον] Plutarchus in praeceptis coniug. p. 145. dicit, μὴ ἀνηκόως ἔχειν ἀστρολογίας.

ἀδύνατον, τὴν δὲ φιλοσοφίαν πρεσβεύειν. 2 Ἔχω δὲ δι' εἰκόνος παραστῆσαι τὴν ἐμαυτ[οῦ] γνώμην. Ὥσπερ γὰρ περιπλεῦσαι μὲν πολλὰς πόλεις καλὸν, ἐνοικῆσαι δὲ τῇ κρατίστῃ χρήσιμον. 3 Ἀστείως δὲ καὶ Βίων ἔλεγεν ὁ φιλόσοφος, ὅτι ὥσπερ οἱ μνηστῆρες τῇ Πηνελόπῃ πλησιάζειν μὴ δυνάμενοι, ταῖς ταύτης ἐμίγνυντο θεραπαίναις· οὕτω καὶ οἱ φιλοσοφίας μὴ δυνάμενοι κατατυχεῖν, ἐν τοῖς ἄλλοις παιδεύμασι τοῖς οὐδενὸς ἀξίοις ἑαυτοὺς κατασκελετεύουσι. 4 Διὸ δεῖ τῆς ἄλλης παιδείας ὥσπερ κεφάλαιον ποιεῖν τὴν φιλοσοφίαν. 5 Περὶ μὲν γὰρ τὴν τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν διττὰς εὗρον ἐπιστήμας οἱ ἄνθρωποι, τὴν ἰατρικὴν, καὶ γυμναστικήν· ὧν ἡ μὲν τὴν ὑγείαν, ἡ δὲ τὴν εὐεξίαν ἐντίθησι. 6 Τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀρρωστημάτων καὶ παθῶν ἡ φιλοσοφία μόνη φάρ-

μακο

2. Ὥσπερ γὰρ περιπλεῦσαι] Sic et Nicolaus Damaſcenus in Excerptis Peireſcianis p. 416: *Quemadmodum*, inquit, *iis, qui longam peregrinationem ſusceperunt, vſu venit, vt in quibusdam diuerſoriis prandendi cauſa commorentur, in illis pernoctent, et in nonnullis quidem locis pluſculos dies conſiſtant, alia vero obiter tantum ac praetergredientes adſpiciant, tandem autem reuerſi in ſuis penatibus degant; ita etiam eos, qui literis operam nauant, in quibusdam breuius, in aliis immorari diutius oportere, et has quidem integras perdiſcere, illas vero duntaxat delibare, tandem ad vnam, tanquam ad patriam ac lares reuerſos conſidere.* Sic Seneca ep. 2. HEVM.

3. πλησιάζειν -- ἐμίγνυντο] Nota verecundiam ſtyli in deſcribendo actu Venereo, de qua Conf. Feſſelii Aduerſ. S. lib. II. c. 20; Gatakeri lib. de ſtylo N. T.

cap

am ſententiam hac ſimilitudine poſſum
ſtrare, quod pulchrum quidem eſt, mul-
vrbes nauibus circumuehi, vtile autem,
abitare praeſtantisſimam. Vrbanum eſt
m Bionis philoſophi dictum: Sicut proci
quum non poſſent Penelopa potiri, rem
n eius ancillis habuerint: ita, qui philo-
hiam nequeant conſequi, eos aliis nul-
pretii diſciplinis ſeſe macerare. Itaque
quorum ſtudiorum quaſi caput habenda
philoſophia. Etenim ad corporis cura-
nem duae inuentae ſunt ab hominibus
ntiae, medicina et gymnaſtice: quarum
ra ſanitatem, altera firmam ſani corpo-
conſtitutionem conciliet. Animi autem
rmitatibus atque morbis ſola medetur
loſophia. Huius ope ac ductu cognoſce-
re

XI. et Exc. re. p. 836. Latini etiam dicunt: *miſce-* *alicui.* HEVM.

πλησιάζειν] Ita Noſter ſupra cap. III. n. 1. πλησιά-ες ταῖς γυναιξίν. Dicunt etiam eodem ſenſu σιάζειν ſine caſu. Exempla vide apud Dioſcori- l. III. c. 139. Athenaeum l. XIII. p. 605. extr. Plu-hum Sympoſ. lib. VIII. probl. 1. p. 718. A.

θεραπαίναις] Alii θεραπείαις. Non male. Nam atini *ſeruitia* dicunt pro *ſerui.* HEVM. Haud ra-triusque linguae ſcriptores abſtractis vti pro con-is memini. Noſter de capiend. ex inim. vtil. p. 92. E. ραπείαις βασιλέων poſuit pro σατράπαις. Conf. I. C. Schwartzius ad Olear. de ſtyl. N. T. p. 207. d Theophraſti Char. mor. proœm. p. 3. Ego tamen πείαις, quod praefert venerabilis Heumannus, juam inueni.

 6. Διὰ

μακόν ἐςι. Διὰ γὰρ ταύτην ἐςὶ καὶ μετὰ ταύτης γνῶναι, τί τὸ καλὸν, τί τὸ αἰσχρὸν τί τὸ δίκαιον, τί τὸ ἄδικον· τί τὸ συλλήβδην αἱρετὸν, ἢ φευκτόν· πῶς θεοῖς, πῶς γονεῦσι, πῶς πρεσβυτέροις, πῶς νόμοις, πῶς ἀλλοτρίοις, πῶς ἄρχουσι, πῶς φίλοις, πῶς γυναιξὶ, πῶς τέκνοις, πῶς οἰκέταις χρηςέον ἐςί· ὅτι δεῖ θεοὺς μὲν σέβεσθαι, γονέας δὲ τιμᾶν, πρεσβυτέρους αἰδεῖσθαι, νόμοις πειθαρχεῖν, ἄρχουσιν ὑπείκειν, φίλους ἀγαπᾶν, πρὸς γυναῖκας σωφρονεῖν, τέκνων ςερκτικοὺς εἶναι, δούλους μὴ περιϋβρίζειν· 7 τὸ δὲ μέγι-

6. Διὰ γὰρ ταύτην] Lego ταύτης, *per eam* HEVM. Eundem ſenſum parit recepta ſcriptura, et praeclare Ariſtophanis ſcholiaſtes ad Pluti v. 93. Ἰςέον, inquit, ὅτι ἡ ΔΙΑ' πρόθεσις οὐ μόνον γενικῇ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ ἐνέργειαν, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ, ὡς ἐνταῦθα. Εὑρήσεις δὲ τοῦτο καὶ ἐν πολλοῖς τῶν λογοποιῶν. κ. τ. λ. Conf. Vigerus de idiot. c. VIIII. ſ. 2. n. 7. Schurzfleiſch Animadu. Longin. cap. III. p. 14. ſeq. et Kuſterus ad Comici Plutum v. 143.

τί τὸ καλὸν, τί τὸ αἰσχρ. κ. τ. λ.] Ex hac deſcriptione apparet, Plutarchum praecipue commendare eam philoſophiam, quam Socrates coluit, h. e. philoſophiam moralem. Socrates enim teſte Xenophonte Memor. Socr. I. 1. poſtpoſitis reliquis philoſophiae partibus περὶ ἀνθρωπείων διελέγετο, σκοπῶν, τί εὐσεβὲς, τί καλὸν, τί αἰσχρὸν, τί δίκαιον, τί ἄδικον, τί σωφροσύνη, τί μανία reliqua. Qua deſcriptione ethicae philoſophiae vtitur et Horatius, qui l. I. Epiſt. 2. Homerum optime dicere adfirmat, *quid ſit pulchrum, quid turpe, quid vtile, quid non.* Conf. Laërtius II. 21. et quae tradit h. l. Aldobrandinus.

χρηςέον ἐςί.] Ex ſententia grammaticorum ſcribendum esſet ἐςίν. Quia tamen exemplaria conſentiunt,

re datur, quid honeſtum ſit, quid turpe, quid iuſtum, quid iniuſtum, vno verbo, quid expetendum, quid fugiendum, quo modo nos erga deos, erga parentes, ſeniores, leges, alienos, magiſtratus, amicos, vxores, liberos, ſeruos gerere debeamus: ſcilicet vt veneremur deos, parentes honore adficiamus, ſeniores reuereamur, legibus obtemperemus, imperantibus pareamus, amicos diligamus, erga vxores prudenter nos geramus, liberos amemus, ſeruos inhumaniter ne

tiunt, nihil mutandum eſſe credidi. Et memini, etiam in aliorum ſcriptorum codicibus vetuſtis ν ἐφελκυστικὸν negligi. Vid. Waſſius ad Thucyd. p. 316. v. 3. in praefatione Dukeri.

πρὸς γυναῖκας σωφρονεῖν] Hoc explicatur 1. Petri III. 7. Magis vero huc pertinent verba Pauli Tit. II. 6. vbi maritos pariter iubet erga vxores σωφρονεῖν. Scilicet σωφρονεῖν h. l. ſignificat *prudenter ſe gerere erga vxores*, non ancillarum modo eas tractare, nec viciſſim earum ſe ſubiicere imperio. Πρὸς γυναῖκας σωφρονεῖν etiam ſignificat *vna vxore contentum eſſe, non ſectari feminas alias*. Aelianus V. H. IV. 1. fin. HEVM. Verbum σωφρονεῖν pulchre explicat ſcholiaſtes MS. Sophoclis ad Aiac. v. 132. vbi tradit, huius oppoſitum eſſe τὸ μαίνεσθαι, et vti μαίνεσθαι de omni eo, qui modum non ſeruet, adeoque de omni vitio, adhibeatur; ita τὸ σωφρονεῖν dici de omni virtute. Inde patet, τοῖς σωφρονοῦσι πρὸς γυναῖκας oppoſitos eſſe non ſolum τοὺς αἰκιστὰς τῶν γυναικῶν, ſed etiam τοὺς δούλους αὐτῶν καὶ τοὺς γυναικομανεῖς, h. e. φιλογύνους, vt explicat hanc vocem Athenaeus l. XI. p. 464.

μέγιϛον, μήτε ἐν ταῖς εὐπραγίαις περιχαρεῖς, μήτε ἐν ταῖς συμφοραῖς περιλύπȣς ὑπάρχειν· μήτε ἐν ταῖς ἡδοναῖς ἐκλύτȣς εἶναι, μήτε ἐν ταῖς ὀργαῖς ἐκπαθεῖς καὶ θηριώδεις, ἅπερ ἐγὼ πάντων τῶν ἐκ φιλοσοφίας περιγινομένων ἀγαθῶν πρεσβύτατα κρίνω. 8 Τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς εὐτυχεῖν, ἀνδρός· τὸ δ' ἀνεπιφθόνως, εὐηνίȣ ἀνθρώπȣ· τὸ δὲ τοῖς λογισμοῖς περιεῖναι τῶν ἡδονῶν, σοφῶν· τὸ δὲ ὀργῆς κατακρατεῖν, ἀνδρὸς ȣ̓ τȣ̃ τυχόντος ἐϛί. 9 Τελείȣς δὲ ἀνθρώπȣς ἡγȣ̃μαι τȣ̀ς δυναμένȣς τὴν πολι-

7. περιχαρεῖς - - περιλύπȣς] Iſocrates Paraeneſ. p. 26. Οὔτ' εὐτυχῶν ἔσῃ περιχαρὴς, ȣ̓́τε δυστυχῶν περίλυπος.

ἐν ταῖς ὀργαῖς ἐκπαθεῖς] Ἐκπαθὴς, *quem immodicus vrget affectus.* Sic ἐκπαθῶς apud Porphyrium, et ἔκθαμβος Actor. III. 11. Vid. Acta philoſ. P. I. p. 141. HEVM.

8. Τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς εὐτυχεῖν] Ego ſic lego: Τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς ἀτυχεῖν, ἀνδρός· τὸ δὲ ἀνεπιφθόνως εὐτυχεῖν, εὐηνίȣ etc. Occaſio, quae ad errandum data fuit librario, facile apparet. Nam quia praecedebat εὐγενῶς, hinc ſcripſit εὐτυχεῖν pro ἀτυχεῖν, et quum in ſeq. commate ſcribere deberet εὐτυχεῖν, in ſubſequentem vocem, pariter ab εὖ incipientem, incidit, et proxime praecedens εὐτυχεῖν omiſit. Ἀνεπιφθόνως εὐτυχεῖν ſignificat *ita ſe gerere in fortuna ſecunda, vt aliorum inuidiam non concitemus.* Nam inuidia eſt pediſequa fortunae. Sic ſupereſt Plutarchi liber περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἀνεπιφθόνως. De inuidia fortunatos ſequente vid. Aelianus Var. Hiſt. lib. XII. cap. 9. et lib. II. cap. 12. HEVM. Olaus Heſychius non dubitabat, quin legendum ſit: Τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς εὐτυχεῖν, ἀνδρός· τὸ δὲ

ne tractemus, et quod maximum eſt, neque rebus ſecundis nimio efferamur gaudio, neque aduerſis nimio luctu deiiciamur, ac neque voluptatibus diffluamus, neque ira ad ſeuitiam ferarum more nos abripi ſinamus. Quae ego omnium ex philoſophia conſequendorum bonorum praecipua iudico. Fortunam enim aduerſam generoſe ferre, viri eſt: citra inuidiam ſecundis rebus vti, hominis moderati: ratione vincere voluptates, ſapientis: iram compeſcere, viri plane ſingularis. Perfectos autem viros ego eos cenſeo,

δὲ ἀνεπιφθόνως ἀτυχεῖν. Sed longe felicius res ſucceſſit venerabili Heumanno, qui acumine ſuo ſcripturam vnice veram, quam nunc etiam Voſſianus liber firmat, adſequutus eſt. Et hanc ſine cunctatione in ſuum locum repoſuiſſem, niſi maluiſſem ob nimiam fortaſſe verecundiam quibusdam diſplicere, quam temeritatis et audaciae ſuſpicionem in me ſuſcipere.

σοφῶν] Ita Francof. Sed Oſ. Heſychius et alii poſt eum repoſuerunt σοφȣ̃, quam lectionem etiam exhibet Voſſ. 1.

ἀνδρὸς ȣ̓ τȣ̃ τυχόντος] Optime S. R. Heumannus: *viri plane ſingularis*. Ita intelligenda haec ſunt, vt Liuii lib. XXX. c. 45. *haudquaquam ſpernendus auctor*. Sic Longinus de ſublim. ſ. VIIII. n. 18. ὁ τῶν Ἰȣδαίων θεσμοθέτης, ȣ̓χ ὁ τυχὼν ἀνὴρ. H. e. φρονήσει πολλῇ καὶ ἀνδρείᾳ πλεῖστον διαφέρων, quo elogio Moſen ornat Siculus Diodorus. Simili ſenſu dixit Aelianus l. VI. V H. c. 12. δεῖγμα ȣ̓ τὸ τυχόν. Et S. Lucas Actor. XVIIII. 11. Δυνάμεις ȣ̓ τὰς τυχȣ́σας. Conf. adnotatio Tanaqu. Fabri ad Longini locum indicatum.

πολιτικὴν δύναμιν μῖξαι καὶ κεράσαι τῇ φιλοσοφίᾳ. 10 Καὶ δυοῖν ὄντοιν μεγίστοιν ἀγαθοῖν ἐπηβόλους ὑπάρχειν ὑπολαμβάνω, τοῦ τε κοινωφελοῦς βίου, πολιτευομένους, τοῦ τε ἀκύμονος καὶ γαληνοῦ, διατρίβοντας περὶ φιλοσοφίαν. 11 Τριῶν γὰρ ὄντων βίων, ὧν ὁ μέν ἐστι πρακτικὸς, ὁ δὲ θεωρητικὸς, ὁ δὲ ἀπολαυστικός· ὁ μὲν ἔκλυτος καὶ δοῦλος τῶν ἡδονῶν, ζωώδης καὶ μικροπρεπής ἐστιν· ὁ δὲ θεωρητικὸς τοῦ πρακτικοῦ διαμαρτάνων, ἀνωφελής· ὁ δὲ πρακτικὸς ἀμοιρήσας φιλοσοφίας, ἄμουσος καὶ πλημμελής. Πειρατέον οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὰ κοινὰ πράττειν, καὶ τῆς φιλοσοφίας ἀντιλαμβάνεσθαι κατὰ τὸ παρεῖκον τῶν καιρῶν. 12 Οὕτως ἐπολιτεύσατο Περικλῆς, οὕτως Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, οὕτω Δίων ὁ Συρακούσιος,

οὕτως

9. δύναμιν] Pari modo *ſcientiam* et *facultatem* contradiſtinguit Quintilianus Dial. 33, 4. HEVM.

φιλοσοφίᾳ] Φιλοσοφία h. l. ſtricte ſignificat *philoſophiam moralem*. Per πολιτικὴν δύναμιν ſignificatur *facultas bene adminiſtrandi munus quodpiam politicum*. HEVM.

10. δυοῖν ὄντοιν] Dualis numerus, qui et reponi debet in Baſilii M. libello de legendis ethnicis cap. 15. vbi pro Φρυγῶν lege Φρυγοῖν, cuius ſcripturae veſtigium quum haberet editio altera Baſileenſis, exhibens Φρυγεῖν, miror, Cl. Maium, qui in ſua editione p. 48. iſtam ſcripturae diuerſitatem annotauit, non animaduertiſſe, hic ſubeſſe mendum. Idem Baſilius in fine cap. 20. p. 77. de duobus loquens, Phidia et Polycleto, dualem vſurpat. HEVM.

11. Τριῶν γὰρ ὄντων βίων] Eandem habemus diuiſionem apud Ariſtotelem Eudem. lib. I. cap. 4. vbi

βίον

qui norunt vitam ciuilem permiſcere et
ıtemperare cum philoſophia : duobusque
s ſummis bonis exiſtimo potiri, ſcilicet
ı in publicum vtili, dum munus aliquod
ɔublicae adminiſtrant, et vita tranquilla
etaque, dum tractant philoſophiam. Quum
m tria ſint vitae genera, vnum in agendo,
:rum in contemplando, tertium in per-
endis voluptatibus occupatum; qui ter-
m hoc ſequitur, disſolutus et volupta-
n ſeruus, belluarum ſimilis abiectique ani-
eſt: contemplator, ſi actionibus abſtineat,
ıtilis: rebus gerendis deditus, philoſo-
iae expers, rudis eſt et facile labitur. Pro
ibus igitur enitendum eſt, vt et reipubli-
: inſeruiamus, et, quantum ratio tempo-
ſinit, philoſophiae nos demus. Hunc in
ıdum vitam inſtituerunt Pericles, Archy-
tas

ν πολιτικὸν dicit, quem Noſter πρακτικὸν vocat;
φιλόσοφον, qui Plutarcho eſt θεωρητικός. Conf.
sdem Ethic. Nicomach. lib. I. cap. 3.
ζωώδης] Ex ſententia Philoſophi lib. I. Eth. Nicom.
. οἱ πολλοὶ [de quibus ante dixerat, ὅτι τὸν βίον
κπῶσι τὸν ἀπολαυστικόν] παντελῶς ἀνδραποδώ-
ς φαίνονται, βοσκημάτων βίον προαιρούμενοι.
12. οὕτω Δίων] Alii, et in his Olaus Heſychius:
ως Δίων. Legitur quidem particula οὕτως etiam
ɔi ante conſonantem litteram, vt apud Noſtrum de
cr. am. et adul. p. 49. B. οὕτως δεινόν, et ibid. p. 50. A.
ως τῷ βίῳ, et ſaepe apud alios: mihi tamen Fran-
: exemplaria hoc loco deſerere, praeſertim quum
il e codicibus varietatis adferri viderem, temera-
m videbatur.

οὕτως Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαῖος· ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο συνουσιαςής. 13 Καὶ περὶ μὲν παιδείας οὐκ οἶδ' ὅ, τι δεῖ πλείονα λέγοντα διατρίβειν. 14 Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις χρήσιμον, μᾶλλον δὲ ἀναγκαῖόν ἐςι, μηδὲ τῆς τῶν παλαιῶν συγγραμμάτων κτήσεως ὀλιγώρως ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τούτων ποιεῖσθαι συλλογὴν, κατὰ τὸ γεωργῶδες. 15 Τὸν γὰρ αὐτὸν τρόπον ὀργα-

ἑκάτερος] Codd. Turn. Vulc. et Bong. praeter hos duo Voſſ. ἕκαςος exhibent. Male, Cel. Heumanno iudice. Vocabulum συνουσιαςὴς, quod ſequitur, diſcipulum ſignificat, vt in illo Xenophontis lib. I. Mem. Socr. cap. 6. βουλόμενος τοὺς συνουσιαςὰς αὑτοῦ παρελέσθαι. Et veriſimile eſt, iſtam ſignificationem ab ipſo Socrate ortum traxiſſe, qui, puto ob modeſtiam, diſcipulos ſuos non μαθητὰς, ſed συνουσιαςὰς ſ. συνδιατρίβοντας appellauerit. Xenophonte enim teſte, οὐδεπώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι τῆς ἀρετῆς.

13. οὐκ οἶδ' ὅ, τι] Diaſtolen inſerui ab omnibus, quod equidem ſciam, editoribus neglectam. Ita Iſocrates epiſt. ad Mitylen. οὐκ οἶδ' ὅ, τι δεῖ πλείω λέγειν. Quae totidem verbis etiam leguntur apud Dionyſium Halic. Antiqu. R. l. I. c. 3. extr. Nimirum ὅ, τι poſitum eſt pro δι' ὅ, τι, qua ſignificatione non raro ſimplex τὶ, etiam in ſimilibus tractationem concludendi formulis, occurrit. Vt apud Iſocratem Panegyr. p. 142. οὐχ ὁρῶ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν. apud Noſtrum de fortuna Rom. p. 316. Τί δεῖ τὰ πολλὰ μηκύνειν ἐξαριθμούμενον. et p. 326. Ἀλλὰ τί δεῖ περὶ ταῦτα διατρίβειν.

14. κτήσεως] Olaus Heſychius κτίσεως, quod quamuis viro cuidam erudito probatum viderem, mihi placere non potuit.

κατὰ τὸ γεωργῶδες] Locus videtur Fabricio non iniuria mutilus. In ſcripto vltimae literae correctoris

as Tarentinus, Dio Syracuſanus, et Epamiondas Thebanus, de quibus poſteriores luo Platonis fuerunt familiares. Neque am puto pluribus immorandum disputatioi de recta eruditione. Praeter autem ea, quae diximus, vtile eſt etiam, aut neceſſaium potius, vetuſtorum librorum coëmtioiem non negligere, ſed colligere eos eo modo, quem agricolae ſequi ſolent. Pari namque

ris ſunt, ac lacunula trium vel quatuor verborum capax. Ego relinquere ſuum cuique diuinandi acumen, quam mea inculcare, ſatius duxi. Locus Platonis, qui mox citatur, eſt in fine ſeptimi de republica. XYLAND. Γεωργὸς interdum ſignificat *agricolam*, nterdum generatim *oeconomum*. Poſteriori hoc ſenſu ic vocem illam accepit Plutarchus, itemque Virgilius uum opus ſuum inſcripſit *Georgica*, quod inſcribere oterat *Oeconomica*. Non enim in eo de ſola agricultura agit, ſed de tota oeconomia. Hinc patet, nomen *Georgii* non ſignificare *agricolam*, ſed *oeconomum*. HEVM. Deſperatis quidem Hippocrates vetat adhibere medicinam, et hic fere conclamatum eſt. Ignoſcent tamen, ſpero, artis periti, ſi loco exulcerato, etſi non ſanitatem perfectam, cuius ſine potente panacea codicum MSS. vix vlla ſpes ſupereſt, certe commodiorem habitum reſtituere tentauero. Κατὰ τὸ γεωργῶδες ſignificat *more ſ. exemplo agricolarum*, qui ſeruos, iumenta, vehicula, aratra et alia ad culturam agri neceſſaria coëmunt. Notum enim eſt, agricolae multis inſtrumentis opus eſſe, et inde exempla ac ſimilia ſaepe deſumere priſcos. Maximus Tyrius diſſ. 34. init. καὶ ἔοικε [φιλοσοφία] γεωργῷ, ἐπειδὰν ἐν περιουσίᾳ γένηται ὀργάνων πολλῶν, ἀκαρποτέρᾳ τῇ γῇ χρωμένῳ. Nec mirabitur, me ad inſtrumenta ruſtica ſeruos

ὄργανον τῆς παιδείας ἡ χρῆσις τῶν βιβλίω ἐςὶ, καὶ ἀπὸ πηγῆς τὴν ἐπιςήμην τηρεῖν συμ βέβηκεν.

ΚΕΦ. ιά.

Οὐ τοίνυν ἄξιον ἐδὲ τὴν τῶν σωμάτων ἀγω νίαν παρορᾶν, ἀλλὰ πέμποντας ἐς παιδο τρίβι

ſeruos et boues et ſimilia referre, qui meminerit, Ariſtotelem lib. I. de rep. cap. 4. tradere: τῶν ὀργάνων τὰ μὲν ἄψυχα, τὰ δ' ἔμψυχα. Sic etiam l. 8. π. de inſtr. leg. inſtrumentis agricolarum adnumerantur ſerui, boues, cetera. Et fortasſe ſtudio Noſter omiſit verbis indicare, quem potisſimum morem agricolarum reſpiciat, idque ab attentis lectoribus ex orationis nexu intelligi voluit. In hanc ſententiam ducor ab Aem. Porto, qui ad Xenophontis Hier. p. 904. docuit, vſitatam fuisſe Graecis eiusmodi βραχυλογίαν in ſimilibus proferendis. In ſequentibus poſt verba ὄργανον τῆς παιδείας recentes editores addunt ἡ κτῆσις ἀλλὰ, quae tria verba, quia nec in Francof. nec in vllo bonorum exemplarium, nec in ſcripturis codicum inuenio, nec illa ad ſcopum Plutarchi hic quidquam facere exiſtimo, vt putidum glosſema repudianda iudico. Iam vero lenioribus remediis res non amplius ſuccesſura videtur, nec boni medici eſt θροεῖν ἐπωδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Igitur ad ἰατρικὸν σμιλίον confugio, et verbum συμβέβηκεν, ὡς καρκινώδη ὄγκον τινὰ reſeco. Ita verbum τηρεῖν penderet ab ἀναγκαῖόν ἐςι, ſimulque ratio appareret, cur Plutarchus ſimile praecedens non ita plene perſequutus ſit, nimirum ne vltima verba per nimis longam parentheſin ab antecedentibus, ad quae referenda erant, ſeiungerentur. Et fuit fortasſe in codice aliquod ſpatium inane relictum ob nouam, quae ſtatim incipit, tractationis partem. Hanc videns

que modo inſtrumentum doctrinae eſt non poſſeſſio, ſed vſus librorum. Et a fontibus conſeruare ſcientiam vſu venit.

CAP. XI.

Iam ne corporum quidem exercitatio eſt negligenda: ſed mittendi in gymnaſium pueri,

dens glosſator aut librarius aliquis, nec animaduertens quo referatur verbum τηρεῖν, omisſum esſe aliquod verbum ſuſpicari, et hinc συμβέβηκεν illud de ſuo adiiciendi, adeoque locum corrumpendi, anſam arripere potuit. Totam igitur periodum ita conſtitui et explicari posſe crediderim: Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις χρήσιμον, μᾶλλον δὲ ἀναγκαῖόν ἐστι, μηδὲ τῆς τῶν παλαιῶν συγγραμμάτων κτήσεως ὀλιγώρως ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τούτων ποιεῖσθαι συλλογὴν, κατὰ τὸ γεωργῶδες (τὸν γὰρ αὐτὸν τρόπον ὄργανον τῆς παιδείας ἡ χρῆσις τῶν βιβλίων ἐστί) καὶ ἀπὸ πηγῆς τὴν ἐπιστήμην τηρεῖν. *Vtile praeterea, imo necesſarium eſt, priſca ſcripta haud negligenter parare, ſed et haec conquirere agricolarum* [qui ſeruos, boues, vehicula, aratra et alia ad agri cultum necesſaria coëmunt] *exemplo* (*itidem enim* [vt ſerui et reliqua ſunt inſtrumenta rei ruſticae] *vſus librorum eſt inſtrumentum eruditionis*) *et ſcientiam a fonte ſeruare.* Sentio tamen, quam in lubrico hic verſer, nec mihi ipſe his coniecturis ſatisfacio, ac facile in alterius ſententiam transibo, ſi quis meliora et probabiliora, aut quod magis equidem optem, certa protulerit.

15. καὶ ἀπὸ πηγῆς] Haec verba vsque ad finem videntur esſe mutila ac partim corrupta. Συμβέβηκεν h. l. ſignificare videtur *conueniens eſt*. Vid. 2. Petri II. 22. Verti igitur poteſt: *Ac ex puteo haurire decet ſapientiam.* Videtur esſe dictum prouerbiale. HEVM.

Cap.

τρίβε τὲς παῖδας ἱκανῶς ταῦτα διαπονεῖν, ἅμα μὲν τῆς τῶν σωμάτων εὐρυθμίας ἕνεκεν, ἅμα δὲ καὶ πρὸς ῥώμην. 2 Καλὸν γὰρ γήρως θεμέλιον ἐν παισὶν ἡ τῶν σωμάτων εὐεξία. 3 Καθάπερ ὖν ἐν εὐδίᾳ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα προσῆκε παρασκευάζειν, ὕτως ἐν νεότητι τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν σωφροσύνην ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι. 4 Οὕτω δὲ ταμιεύεσθαι τὸν τῦ σώματος πόνον, ὡς μὴ καταξήρες γινομένες,

πρὸς

Cap. XI. 1. ἐς παιδοτρίβε] Vid. Vechnerus Hellenol. p. 70. ſeq. [ed. nou. p. 124. ſeq.] Sic apud Baſilium M. Orat. de leg. libr. ethnic. p. 8 lege: εἰς διδασκάλε. Conf. Hugheſius Nob. ad Chryſoſt. de ſacerdotio p. 284. Quid ſit παιδοτρίβης, vid. Goldaſti Centur. epiſt. philol. p. 122. ſeq. Clericus not. ad Aeſchinis dial. I. p. 18. et dial. III. p. 94. I. H. Maius not. ad Baſilii M. librum de leg. eth. p. 51. ſeq. HEVM. Supplent alii δόμον. Fortaſſe rectius ſubintelligere poſſis γυμνάσιον, vel ſimile quid. Pollux in Onomaſtico: Τὰ δὲ χωρία τῆς ἀσκήσεως, ἀποδυτήριον, γυμνάσιον, παλαίστρα, κονίστρα, καὶ ὁ ἐφεστηκὼς, παιδοτρίβης τε καὶ γυμναστής. Non ſine cauſa vetus grammaticus ad Ariſtophanis Nub. v. 969. verba ἐν παιδοτρίβε explicat: Εἰς τὸν τόπον, ὅπε γυμνάζονται καὶ διατρίβεσιν οἱ παῖδες. Et recte doctiſſimus Berglerus verba Alciphronis l. III. ep. 64. εἰς φιλοσόφε φοιτᾷν interpretatus eſt: *in philoſophi* ſcholam *itare:* non, *in philoſophi* domum. De paedotribis vero, ſiue athleticae artis magiſtris, quorum erat καλὲς τε καὶ ἰσχυρὲς ποιεῖν τὲς ἀνθρώπες τὰ σώματα, vide praeter eos, quos indicauit S. R. Heumannus, doctam obſeruationem Spanhemii ad ſupra ſcriptum comici locum, et quos laudat Io. Alb. Fabricius ad Sextum Empir. aduerſus Logic. lib. VIII. p. 535.

2. ταῦτα

pueri, eorumque corpora ibi non mediocriter exercenda, quum propter corporis concinnam conformationem, tum roboris augendi gratia. Nam corporum in pueris firmitas eſt fundamentum bonae ſenectutis. Quemadmodum igitur tranquillo coelo praeparanda ſunt, quae aduerſus tempeſtates faciunt; ita in adoleſcentia moderationem et temperantiam pro viatico ſenectutis reponi recondique par eſt. Sic autem labori moderandum eſt, ne nimia exercitatione exhauſti ad litterarum ſtudia laſſeſcant ac

2. *ταῦτα διαπονεῖν*] Subaudi *σώματα*. Sic alibi in vita Lycurgi p. 47. F.] Plutarchus: *τὰ σώματα παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν*. HEVM.

3. *ἐφόδιον*] Ἐφόδια, ſi fides ſcholiaſtae Ariſtophanis ad Pluti v. 1025. proprie dicuntur *τὰ ἐν τῇ ὁδῷ γενόμενα ἀναλώματα*. Senectus autem cum aliqua via longa, quae homini conficienda ſit, eleganter comparatur. Vid. Cicero de ſeneſt. cap. II. extr. Scite igitur vocabulum *ἐφόδιον* transfertur ad pecuniam et opes, quas ſibi quisque in ſenectutem reponit. Ariſtophanes loco paulo ante indicato: *Γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν.* Nimirum *τἀφόδια* hic vocantur quae Noſter infra c. XVII. n. 20. *τὰ ἐφόδια τοῦ γήρως* dicit. Nec minus ſuaui translatione hic utitur Plutarchus, dum iubet *τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν σωφροσύνην ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι*, quibus verbis innuit, iuuentute compoſite et temperanter exacta, nullum theſaurum maius et firmius praeſidium ſenectutis esſe. Libidinoſa enim, vt eſt apud Tullium in Catone c.VIIII. et intemperans adoleſcentia effoetum corpus tradit ſenectuti.

4. *ἀπα-*

πρὸς τὴν τῆς παιδείας ἐπιμέλειαν ἀπαγορεύε 5 Κατὰ γὰρ Πλάτωνα ὕπνοι καὶ κόποι μαθ μασι πολέμιοι. 6 Καὶ τί ταῦτα; ἀλλ' ὃ πρά των ἐστὶ κυριώτατον τῶν εἰρημένων, σπεύδω λ γειν. Πρὸς γὰρ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀγῶνας π παῖδας ἀσκητέον, ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς κα αθλοῦντας, καὶ τοξείαις καὶ θήραις. 7 Τ γὰρ τῶν ἡττωμένων ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθ τοῖς νικῶσιν ἆθλα πρόκειται· πόλεμος δὲ ἐσκι τραφημένην σωμάτων ἕξιν οὐ δέχεται· ἰσχν δὲ στρατιώτης, πολεμικῶν ἀγώνων ἐθὰς, ἀθλ τῶν καὶ πολεμίων φάλαγγας διωθεῖ. 8 Τ

4. *ἀπαγορεύειν*] Eodem ſenſu, nempe *deficien* haec vox occurrit in Aeliano Var. Hiſt. lib. III. cap. 2 Vid. omnino Geſnerus ad Luciani Philopatr. p. 15 et 159. HEVM. Addere licet Hemſterhuſii adnotatio nem ad Luciani colloquia ſel. p. 78. et D' Arnaud an madu. crit. c. 31. p. 173. ſeq.

5. Πλάτωνα] De republ. l. VII. p. 707. A. vbi ta men tranſpoſitis verbis legitur : *κόποι καὶ ὕπνοι.*

6. Καὶ τί ταῦτα;] Humanisſimi Wolfii benefi cio didici, in Voſſiano libro quodam adnotatum eſſe Καὶ ταῦτα μέν τοι ταῦτα. Atticum hoc eſt et ele gans σχῆμα ἀποθετικὸν τῆς πρώτης διανοίας.' Si Sophocles Electrae v. 698. Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ Huic formulae ſimilis eſt iſta apud Ariſtophanem Plu v. 8. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Scholion, quo alieno loco antea poſitum rectisſime ad hunc verſum Ariſtophanis reuocauit Cl. Hemſterhuis, ita emendan dum videtur : Τὸ δὲ ταῦτα τὸ δεύτερον, οὐκ ἔστι ἀντὶ τοῦ ταύτῃ, ὡς οἴονταί τινες· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ τοιαῦτα. πάλιν Ἀττικῶς. Sine ſenſu ediderunt ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ταῦτα. Ad formulam ipſam quod at tinet

ıc deficiant. Nam, vt ait Plato, ſomni et leſatigationes ſtudiorum ſunt hoſtes. Sed quorſum haec? Ad id venio, quod omnium naxime monendum eſt. Exercendi ſunt adoleſcentes ad militaria opera iaculorum et ſagittarum miſſionibus ac venationibus. Eorum enim, qui in proeliis ſuccumbunt, bona praemio victoribus ſunt propoſita: ad bellum vero corporis habitus in vmbra educati non eſt idoneus: gracilis autem miles, bellicis adſuetus certaminibus athleticisque, vel integras phalangas hoſtium disiicit. Forſitan

tinet, conferri poteſt Spanhemius in adnotatione ad laudatum Comici locum, et apparebit, locutionem καὶ ταῦτα μέν τοι ταῦτα Plutarcho non indignam eſſe. Vtrum vulgatae ſcripturae praeferenda ſit, equidem dubito. Suadere illud videtur, quod ea, quae Plutarchus in praecedentibus praecepit, non ita minuta et leuia ſunt, vt adhibita formula Καὶ τί ταῦτα; ad ſequentia transire debuerit. Quia tamen parum mihi conſtat, an codici antiquo debeatur haec ſcriptura, nihil decerno.

καὶ τοξείαις καὶ θήραις] Ita Perſarum pueri Xenophonte teſte ἐμάνθανον τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, et iuuenes rex ipſe ad venationes ſubinde educebat, ὅτι ἀληθεστάτη δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι. Etiam Tullius l. II. de natura deor. c. 64. venationem quum ob alia commendat, tum vt *exerceamur in venando ad ſimilitudinem bellicae diſciplinae.*

7. τοῖς νικῶσιν ἆθλα] Salluſtius Catil. XX. 14. *Fortuna omnia victoribus praemia poſuit.* Vid. ad hunc locum eruditisſimus Cortius.

ἀθλητῶν] Lege: καὶ ἀθλητικῶν, et refer ad ἀγώνων.

ἂν; ἄν τις εἴποι, σὺ δὲ δὴ τῆς περὶ τῶν ἐ
θέρων παίδων ἀγωγῆς ὑποσχόμενος παρα
γματα δώσειν, ἔπειτα φαίνῃ τῆς μὲν τῶν π

ἀγώνων. Homo, inquit, qui et militaribus et at
ticis exercitiis certaminibusque adſuetus eſt, inte
turmas hoſtium fugare poteſt. Egit enim Plutar
hoc capite primum de athletarum, deinde de mili
exercitationibus et concertationibus. HEVM. (
rupta videntur Olao Heſychio verba ἀθλητῶν
πολεμίων φάλ. Addit rationem. *Athletae*, in
quum ſint homines militaribus rebus exercitati,
opponi posſunt ἰσχυρῷ στρατιώτῃ πολεμικῶν ἀγω
ἔθάδι. Tantum vero abeſt, vt concedam ἀθλ
bonum esſe militem, vt potius contendam, rectis
athletas opponi posſe, et hoc loco a Noſtro oppo
esſe gracili bellicisque certaminibus adſueto m
Optimum ſententiae meae confirmatorem in med
producam ipſum Plutarchum, qui in vita Philo
menis p 357. C. haec habet: Τῶν δὲ φαμένων,
ἦν, ἀθλητικὸν στρατιωτικοῦ σῶμα διαφέρειν
πᾶσι, μάλιστα δὲ δίαιταν ἑτέραν καὶ ἄσκησιν ε
τῶν μὲν ὕπνῳ τε πολλῷ καὶ πλησμοναῖς ἐνδελε
σι, καὶ κινήσεσι τεταγμέναις καὶ ἡσυχίαις αὐ
των τε καὶ διαφυλαττόντων τὴν ἕξιν, ὑπὸ π
ῥοπῆς καὶ παρεκβάσεως τοῦ συνήθους ἀκρεσφ
πρὸς μεταβολὴν οὔσαν· τὰ δὲ πάσης μὲν πλ
ἔμπειρα καὶ πάσης ἀνωμαλίας προσῆκον εἶναι, κ. τ
Addo Iulianum in orat. I. p. 10. D. Conſtantium
laudantem: Τῆς μὲν οὖν ἐπιμελείας τῆς περὶ
ἰσχὺν οὐ τὸ πρὸς τὰς ἀποδείξεις ἁρμόζον ἤσκη
ἥκιστα βασιλεῖ πρέπειν ὑπολαβὼν τῶν τὰς πα
στρας κατειληφότων τὴν θρυλλουμένην εὐεξίαν, μ
λοντι τῶν ἀληθινῶν ἀγώνων μεθέξειν. Lege p
ter ea, quae ibi ſequuntur, eruditas Spanhemii ad
tationes, quibus hanc partem orationis Iuliani p
c

itan dixerit quiſpiam, me, de ingenuorum pverorum educatione praecepta pollicitum, pauperum et plebeiorum neglecta inſtitutione,

...ſlate illuſtrat. Athletarum igitur eſt ἐσκιατραφημένη σωμάτων ἕξις, ſiue (ita dicitur Clementi Alexand. Paedag. l. II. p. 163. Potter.) ἰσχὺς ἄδικος, σφαλερὰ καὶ ἀθλία. Loco verborum ἀθλητῶν καὶ πολεμίων e codd. Turnebi, Vulcobii, Bongarſii et ſcripturis librorum Voſſianorum reponendum eſſe cenſeo, ἀθλητῶν εἰς πόλεμον. Praepoſitio εἰς poſita eſt ἀντὶ τῆς κατὰ, ἢ ἀντὶ τῆς ἐν. Ἀθλητῶν φάλαγγες ſunt *athletarum turmae*, ſiue *cohortes hominum athletico victu, et athletarum exercitationibus vſorum*. Φάλαγγα autem dici *quamuis confertam aciem*, docet Spanhemius ad eandem, quam dixi, Iuliani orationem p. 231. ſeq. Ita totius loci haec erit ſententia: *Gracilis bellicaque diſciplina exercitatus miles per athletarum, ſi belli legibus res gerenda ſit* (ſ. *in bello*) *turmas erumpit*.

8. τῆς περὶ τῶν ἐλευθ.] Retineo vulgatam lectionem, ſolo mutato accentu legens: τῆς πέρι, quod ponitur pro περὶ τῆς. Sic ſupra Plutarchus cap. VII. n. 13. κτήσεως πέρι. Theocritus Idyll. I. v. 39: τοῖς δὲ μέτα, pro μετὰ τοῖς. Laërt. I. 28. et 33. τρίποδος πέρι. Aeſchines Dial. 2. p. 30. 36. 42. 54. 74. Euripides in Cyclope ſtatim ab initio ὕπο, pro ὑπό. HEVM. Olaus Heſychius praefert ſcripturam codicis Vulcobii: περὶ τῆς τῶν ἐλ. Vulgata lectio mihi non diſplicet. Praepoſitio περὶ non nunquam etiam πλεονάζει ante genitiuum. Plutarchus in Conſol. ad vxor. p. 612. A. ἡ περὶ τούτων ἀλήθεια, pro ἡ ἀλήθεια τούτων. Antoninus l. I. de rebus ſuis n. 2. παρὰ τῆς δόξης καὶ μνήμης τῆς περὶ τοῦ γεννήσαντος, pro τῆς τοῦ γεννήσαντος. Quidni igitur dicere liceat ἡ περὶ ἐλευθέρων παίδων ἀγωγή; Nec auſim dicere, hoc loco caſui

των καὶ δημοτικῶν παραμελῶν ἀγωγῆς, μόνοις δὲ τοῖς πλουσίοις ὁμονοεῖς τὰς ὑποθήκας διδόναι. 9 Πρὸς οὓς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Ἐγὼ γὰρ μάλιστα ἂν βουλοίμην πᾶσι κοινῇ χρήσιμον εἶναι τὴν ἀγωγήν. 10 Εἰ δέ τινες ἐνδεῶς τοῖς ἰδίοις πράττοντες, ἀδυνατήσουσι τοῖς ἐμοῖς χρήσασθαι παραγγέλμασι, τὴν τύχην αἰτιάσθωσαν, οὐ τὸν ταῦτα συμβουλεύοντα. 11 Πειρατέον μὲν οὖν εἰς δύναμιν, τὴν κρατίστην ἀγωγὴν ποιεῖσθαι τῶν παίδων, καὶ τοῖς πένησιν. εἰ δὲ μή, τῇ γε δυνατῇ χρηστέον. 12 Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ λόγῳ παρεφορτισάμην, ἵν᾽ ἐφεξῆς καὶ τἄλλα

ſuo poſtpoſitam esſe praepoſitionem, quia ob ſequentem genitiuum minus concinne Plutarchus vſus fuisſet hac transpoſitione, et ſi omnino adhibere eam voluisſet, collocasſet potius τὴν περὶ poſt ſubſtantiuum, quam poſt articulum, et ſcripſisſet: τῆς τῶν ἐλ. παιδ. ἀγωγῆς πέρι.

πενήτων καὶ δημοτικῶν] Vt Latinis pauperes dicuntur, qui, quum diuitiis non ſint adfluentes, non tamen ſunt egeni, ita πένης Graecis eſt, qui non plura habet, quam ad parcum victum ſunt necesſaria. Πτωχοῦ δὲ βίος ζῆν ἐςι μηδὲν ἔχοντα. Praeclare hoc discrimen τοῦ πένητος καὶ πτωχοῦ docet Ariſtophanes Pluti v. 552. ſeqq. Apte vero coniungit Plutarchus τοὺς πένητας καὶ δημοτικούς. Opponuntur enim οἱ δημοτικοὶ τοῖς πλουσίοις καὶ ἐνδόξοις. Ita Homerus Iliad. B. v. 198. ἐξόχῳ ἀνδρὶ opponit ἄνδρα δήμου, ſiue, vt explicat ſcholiaſta, δημοτικόν. Conf. viros doctos ad Thucyd. l. II. c. 65.

ὁμονοεῖς] A Nomin. ὁμονοής, *conueniens, congruus.* HEVM. Adiectiuum ὁμονοής nullibi inueni, nec ſimile a νοῦ aut a νοῦς formari memini. Malo igitur deducere a verbo ὁμονοῶ, et dicere ὁμονοεῖς dictum

esſe

ne, regulas ſolis diuitibus congruentes præſcribere videri. At facilis eſt reſponſio. Enimuero optauerim, vt haec mea inſtitutio omnibus in vniuerſum esſet vtilis. Quod ſi vero quidam ob ſuam inopiam vti meis praeceptis non poterunt, cum fortuna ii querantur, non mecum talia praecipienti. Nimirum pro virili etiam pauperibus enitendum eſt, vt quam optime ſuos educent liberos. Sin id non licet, ea vtantur, qua posſunt, ratione. Atque haec ego hic interſerui, vt deinceps reliqua etiam ad rectam ado-

esſe pro ὁμονοεῖς σεαυτῷ i. e. ὁμογνωμονεῖς σεαυτῷ, *in eadem ſententia perſiſtis.* Vid. Stephani theſ tom. I. p. 1846. ſeq. Sententia igitur haec erit: *pauperum ac plebeiorum inſtitutionem negligere videris, et in hoc ſolum tibi conſtas* (ſ. *promisſis tuis ſatisfacis*) *vt regulas diuitibus praeſcribas.* Ὁμολογεῖς, quod quidam codices praeferunt, a glosſatore profectum videtur.

9. Πρὸς οὓς οὐ χαλ.] Οὓς pro ὅν. Scilicet Plutarchus verborum immemor hoc loco fuit, ſcribens ita, quaſi in plurali *quidam* praecesſerit. Vnde et in Latina verſione poſui *quibus.* HEVM. Saepe Graeci e ſingulari numero in pluralem transeunt et contra. Ita Noſter quum in libro de discrim. amic. et adul. p. 53. E. ſcripſisſet: Ὁ δὲ βουλόμενος κ. τ. λ. ſtatim ſubiicit ἀξιοῦσι καὶ προσποιοῦνται. Conf. Celeb. Heumanni adnot. infra ad cap. XIII. n. 11. et lege quos magno numero laudat B. Wolfius in curis philol. ad Gal. VI. 1. et 1. Tim. II. extr.

10. ἐνδεῶς πράττοντες] Ita Ariſtophanes Plut. v. 629. μακαρίως πεπράγατε. et Pac. v. 1254. ἀθλίως πεπράγαμεν.

ἐπιπλήξεσιν ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι, καὶ πάλιν ἀνακαλεῖσθαι τοῖς ἐπαίνοις, 7 καὶ μιμεῖσθαι τὰς τίτθας, αἵτινες, ἐπειδὰν τὰ παιδία κλαυθμυρίσωσιν, εἰς παρηγορίαν πάλιν τὸν μαστὸν ὑπέχουσι. 8 Δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν. Χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται.

ΚΕΦ. ιγ'.

Ἤδη δέ τινας ἐγὼ εἶδον πατέρας, οἷς τὸ λίαν φιλεῖν τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέστη. Τί οὖν ἐστιν ὃ βούλομαι λέγειν; ἵνα τῷ παραδείγματι φωτεινότερον ποιήσω τὸν λόγον. 2 Σπεύδοντες γὰρ τοὺς παῖδας ἐν πᾶσι τάχιον πρωτεῦσαι, πόνους αὐτοῖς ὑπερμέτρους ἐπιβάλλουσιν, οἷς ἀπαυδῶντες ἐκπίπτουσι, καὶ ἄλλως βαρυνόμενοι

Cap. XIII. ἵνα τῷ παραδείγματι] Vox ἵνα videtur eiicienda. Orta fortaſſe eſt ex finalibus praecedentis proxime vocis literis ιν. HEVM. Verba ἵνα τῷ παραδείγματι φωτεινότερον ποιήσω τὸν λόγον videntur accipienda eſſe παρενθετικῶς. Delectatur eiuscemodi parentheſibus Plutarchus. Similem inuenias infra c. XIIII. n. 10. ἵνα ἀπὸ τοῦ τελευταίου πρῶτον ἄρξωμαι. Particula γάρ, quae legitur poſt Σπεύδοντες, ad interrogationem praecedentem eſt referenda, et in reſponſionibus iſtam adhiberi tralatitium eſt. Articulum τῷ ante vocabulum παραδείγματι ſi ſine accentu ſcribas, commode ille pronominis τινί vice fungeretur. Sic recte Leunclauius apud Dionem lib. LXI. Rom. hiſt. p. 690. emendauit παρά του γέροντος.

2. ἀπαυδῶντες] Quem ſenſum et proprie, et h. l. metaphorice habet ἀπαυδάω, eundem habet vox ἀπαγο-

ſciuiunt, reprehenſionibus pudor iis incutiatur, rurſusque laudibus animus addatur: imitandaeque in hoc genere nutrices, infantibus, quos ad fletum prouocarunt, rurſum conſolationis gratia mammam præbentes. Nec tamen inflandi ſunt elatique reddendi laudibus. Intumeſcunt enim laudatione nimia delicatique redduntur.

CAP. XIII.

Ceterum ego quoque patres quosdam noui, qui cur non amarent liberos, nimius ipſorum amor in cauſa erat. Quibus verbis quid mihi velim, exemplo aliquo faciam perſpicuum. Scilicet operam dantes, vt ipſorum filii omnibus in rebus breui tempore excellant, immodicos eis imponunt labores, quibus confecti deficiunt, et, quum

ἀπαγορεύω, quae ſupra occurrit c. XI. n. 4. Vide citatam ibi notam Geſneri. HEVM.

ἐκπίπλουσι] Male erat impreſſum *ἐμπίπλουσιν*. Itaque ſemper iudicaui legendum vt correxi, adſtipulante Fabricio ex codice veteri. Ἐκπίπλειν vox eſt, quae apud Platonem quoque *excidere inſtituto*, *deficere*, et *elangueſcere* ſignificat. Et D. Paulus hoc ſenſu eam cap. 9. ad Rom. et 1. Cor. 13. vſurpauit, aliique alias, noſter frequenter. XYLAND. Expreſſum eſt in Francof. *ἐμπίπλουσι* Xylandro inuito, quod apparet ex eius adnotatione. De ſignificatione verbi *ἐκπίπλειν* conf. Cl. Alberti obſ. philol. ad Rom. VIIII. 6. p. 318.

καὶ ἄλλως] Ἄλλως h. l. ſignificat *fruſtra*. Plutarchi ſententia haec eſt: irritum eſſe, ſi pueri nimiis

μενοι ταῖς κακοπαθείαις ἐ δέχονται τὴν μάθησιν εὐηνίως. 3 Ὥσπερ γὰρ τὰ φυτὰ τοῖς μὲν μετρίοις ὕδασι τρέφεται, τοῖς δὲ πολλοῖς πνίγεται, τὸν αὐτὸν τρόπον ψυχὴ τοῖς μὲν συμμέτροις αὔξεται πόνοις, τοῖς δ᾽ ὑπερβάλλουσι βαπτίζεται. 4 Δοτέον ἐν τοῖς παισὶν ἀναπνοὴν τῶν συνεχῶν πόνων, ἐνθυμεμένες, ὅτι πᾶς ὁ βίος ἡμῶν εἰς ἄνεσιν καὶ σπεδὴν διῄρηται. 5 Καὶ διὰ τἕτο ἐ μόνον ἐγρήγορσις, ἀλλὰ

laboribus obruantur, nec parentes ſcopum ſuum, qui erat, vt filii celeriter in omnibus excellant, conſequi, quia duri laboris taedia in teneris animis odium doctrinarum efficiant. Vſum hunc aduerbii ἄλλως praeclare adſtruit Cl. Hemſterhuis ad Ariſtoph. Plut. v. 800. p. 269. quamuis in verſu iſto comici particula ἄλλως, qua metro vis adfertur, neutiquam admitti poſſe videatur Non enim, hac voce recepta, anapaeſtus, quod vir doctus adfirmat, ſed amphimacer quartam Iambi ſedem occupat. Ceterum non valde diſsimilis eſt ſignificatio τἕ ἄλλως, vbi pro *temere*, *forte*, *caſu* adhibetur. Ita Noſter de diſcrim. am. et adul. p. 54. E. Διαφέρει δὲ ὅτι τἕτο μὲν [τὸ μύρον] πρὸς ἡδονὴν καὶ πρὸς ἐδὲν ἕτερον γέγονεν, ἐκεῖνο δὲ [τὸ ἀντίδοτον] ἄλλως εὐῶδές ἐςι. Sic reponendum eſt in Quaeſtionibus Rom. p. 286. B. χρῆται δὲ [ὁ γὺψ] τοῖς ἄλλως ἀποθανἕσιν, vbi vulgo legitur τοῖς ἄλλοις. Adde Ariſtoph. Plut. v. 1100. et confer Perizonium ad Aelian. l. II. V. H. c. 13.

ταῖς κακοπαθείαις] Legendum videtur τὰς κακοπαθείας, i. e. qui alioqui labores et moleſtias ferre et ſubire *grauantur*. *Grauari* reſpondet τῷ βαρύνεσθαι. Sic Horatius lib. IV. od. 11. v. 26: *terrenum equitem* grauatus *Pegaſus*. Seneca epiſt 24. ſub finem: *grauantur vitam*. Tacitus Hiſt. II. 20. 3. HEVM. Plutar-

num alioquin laborum ſint impatientes, in terarum ſtudiis ſegnes ſe praebent ac dif- ciles. Quem enim in modum plantas mo- ica aqua alit, nimia ſuffocat; pari modo nenti moderati labores veluti incrementum fferunt, immodicis contra obruta emori- ur. Danda ergo pueris a continentibus iboribus reſpiratio: animoque reputan- lum eſt, omnem noſtram vitam in requiem t laborem eſſe diuiſam. Et hancce ob cau-

rebus βαρύνεσθαί τινι non aliter vſurpat, quam Thucydides l. II. c. 64. Μήτε ἔνδηλοί ἐςε τοῖς παρ- σι πόνοις βαρυνόμενοι. Plura exempla ſuppeditat tephanus in theſauro.

3. συμμέτροις αὔξεται πόνοις] Iſocrates Orat. ad Demonicum p. 8. eadem habet verba: τὰ σώματα υμμέτροις πόνοις - - - αὔξεσθαι πέφυκε. Συμ- ιέτροις ad verbum reddi poſſet *commenſuratis*. Sic Vitruuius συμμετρίας nomen reddidit *commenſum*. IEVM.

4. ἄνεσιν] Vt Latini ſtudio et labori *remiſſionem*, ita Graeci τῷ πόνῳ καὶ τῇ σπȣδῇ τὴν ἄνεσιν oppo- unt. Vid. Noſter infra n. 8. et de Garrulitate p. 503. F. Ariſtoteles de moribus l. VII. c. 8. Ἡ γὰρ παιδιὰ, nquit, ἄνεσίς ἐςιν, εἴπερ ἐςὶν ἀνάπαυσις. Hoc ſenſu ulianus Caeſarum initio dicit ἄνεσιν τῆς ψυχῆς. Niſi amen ibi τῆς ψυχῆς a gloſſatore additum eſt, quod nihi vel inde veriſimile fit, quod optimus codex ad- itamentum iſtud non agnoſcit.

σπȣδὴν] Σπȣδὴ h. l. ſignificat *laborem*. Sic ſae- e Aelianus. Apud Platonem quoque libro de legibus pponuntur inter ſe ἄνεσις et σπȣδή. HEVM.

διῄρηται] Seneca epiſt. 3. *Inter ſe iſta miſcenda unt: et quieſcenti agendum, et agenti quieſcendum eſt.*

Cum

ἀλλὰ καὶ ὕπνος εὑρέθη· οὐδὲ πόλεμος, ἀλλὰ εἰρήνη. οὐδὲ χειμὼν, ἀλλὰ καὶ εὐδία· οὐδὲ ἐ- γοὶ πράξεις, ἀλλὰ καὶ ἑορταί. 6 Συνελ- δὲ εἰπεῖν, ἡ ἀνάπαυσις, τῶν πόνων ἄρτυμά 7 Καὶ οὐκ ἐπὶ τῶν ζώων μόνων τοῦτο ἴδοι γινόμενον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀψύχων. γὰρ τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵνα ἐ- τεῖναι δυνηθῶμεν. 8 Καθόλου δὲ σώζεται ς- μα μὲν ἐνδείᾳ καὶ πληρώσει, ψυχὴ δὲ ἀνέ- καὶ πόνῳ. 9 Ἄξιον δ' ἐπιτιμᾶν τῶν πατέ- ἐνίοις, οἵ τινες παιδαγωγοῖς καὶ διδασκάλ- ἐπιτρέψαντες τοὺς υἱεῖς, αὐτοὶ τῆς τούτων μ- θήσι

Cum rerum natura delibera. Illa dicet tibi, ſe et d- feciſſe et noctem. HEVM.

5. εὑρέθη] Eſt Graeca phraſis, quae non po- reddi per *inuentus eſt*, vt neque Matth. I. 18. HEV- Ita Sophocles Aiac. v. 621. φίλοις μέγα πένθος εὑ- ται. Conf. Gatakerus ad Antonini l. VIIII. p. 329. Cl. Io. Conr. Schwarzius ad Olear. de ſtilo N. T. p. et 464.

6. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν] Haec formula occu- etiam apud Noſtrum de diſcrim. am. et adul. p. 55. apud Antonin. l. II. de rebus ſuis n. 17. et ſaepe ali- Lamb. Bos dictum putat pro ὡς συνελόντι λό- εἰπεῖν. Sed dubito, vtrum συνελὼν λόγος Grae- dicatur. Thucydides l. VI. c. 80. dicit ξυνελόντες λ- γομεν, Plutarchus ſupra c VIII. n. 1. Συνελὼν τ- νῦν ἐγώ φημι, et Athenagoras Apolog. cap. XII συνελόντα φάναι. Puto igitur, datiuum συνελό- non referendum eſſe ad omiſſum vocabulum λόγ- ſed ad perſonam loquentis. Ille vſus autem dati participiorum obſeruatur etiam in aliis dicendi ge- ribus. Herodotus l. I. c. 14. ἀληθεῖ δὲ λόγῳ χρε- με

auſam non vigilia modo, ſed et ſomnus obis conceſſus eſt: neque bellum tantum, ed et pax: neque ſola hiems, verum etiam oeli ſerenitas, neque ſolum labores, ſed t feriae. Vtque paucis dicam, requies laorum condimentum eſt. Neque in iis antum, quae animata ſunt, id obſeruare icet, ſed in inanimatis quoque. Nam et rcus et lyras remittimus, vt intendere rurſus poſſimus. Atque in vniuerſum ſeruatur corpus ingeſtione ciborum, ſed non continua, animus autem remiſſione et labore. Obiurgandi autem ſunt parentes nonnulli, qui poſtquam filios ſuos paedagogis magiſtris-

ιέγω i. e. *vt vera dicam.* Thucydides l. II. c. 51. πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι, *vt multa alia omittam.*

7. ζώων μόνων] Aliqua typis impreſſa exemplaia μόνον exhibent. Non imperite hanc litem comonit codex Granuellani, in quo abeſſe vocabulum ιόνων ex Celeb. Wolfii excerptis conſtat. Nec rara ſt ellipſis τȣ̃ μόνον. Vid. Gatakerus ad Antonin. l. II. . 1. et B. Wolfius in Curis philol. ad Matth. X. 20. Ioann. XII. 44. et alibi. Non ita frequenter tamen haec ellipſis occurit ante particulas ἀλλὰ καὶ. Vid. Dukerus ad Thucydid. IIII. 92. p. 292. Mihi ſcriptura optimorum codicum editorumque μόνων hoc loco Plutarchi valde placet.

τὰ τόξα] Phaedrus III. 14. 10. *Cito rumpes arcum, ſemper ſi tenſum habueris: At, ſi laxaris, cum voles, erit vtilis.* HEVM. Ouidius in epiſtola Phaedrae v. 91. *Arcus, - - Si numquam ceſſes tendere, mollis erit.*

9. παιδαγωγοῖς καὶ διδασκάλοις] De diſcrimine αιδαγωγῶν et διδασκάλων vid. Xenophon de rep. Laced.

θήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται τὸ παράπαν, οὔτε αὐτήκοοι, πλεῖστον τοῦ δέοντος ἁμαρτάνοντες. 10 Αὐτοὺς γὰρ παρ᾽ ὀλίγας ἡμέρας δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων, ἀλλὰ μὴ τὰς ἐλπίδας ἔχειν ἐν μισθωτοῦ διαθέσει. 11 Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι πλείονα ποιήσονται τὴν ἐπιμέλειαν τῶν παίδων, μέλλοντες ἑκάστοτε διδόναι τὰς εὐθύνας. 12 Κἀνταῦθα δὴ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου χάριεν, ὡς οὐδὲν οὕτω πιαίνει τὸν ἵππον, ὡς βασιλέως ὀφθαλμός. 13 Πάντων δὲ μάλιστα τὴν μνήμην τῶν παίδων ἀσκεῖν καὶ συνεθίζειν. 14 Αὕτη γὰρ ὥσπερ τῆς παιδείας ἐστὶ ταμεῖον,

Laced. p. 676. d. Diog. Laert. III. 92. Aelianus V. H. III. 21. Liuius lib. V. cap. 27. Petronius p. 108. Quintilianus lib. I. cap. 1. Conſ. Ianus Gebhardus Crepund. iuuenil. lib. I. cap. 5. Colerus parerg. iuris cap. 26. et Suicerus Theſ. eccleſ. T. II. p. 421. HEVM.

10. παρ᾽ ὀλίγας ἡμέρας] Παρὰ τετάρτην ἡμέραν apud Polybium ſignificat *quartò quoque die.* Hinc liquet, h. l. παρ᾽ ὀλίγας ἡμέρας ſignificare *ſubinde.* HEVM.

11. ἐκεῖνοι] Reſpicit ad μισθωτοῦ. Plutarchus verborum ſtructurae h. l. immemor fuit. Sic ſupra cap. XI. n. 9. HEVM.

12. οὐδὲν οὕτω πιαίνει] Vid. Phaedrus lib. II. fab. 8. Eraſmus Adag. Chil. I. 2. 19. Βασιλέως i. ei *domini.* Apud Latinos quoque *domini* ſaepe ſalutantur *reges.* Pari modo ἄναξ Graecis ſignificat *et regem* et *herum.* HEVM. Exſtat in Xenoph. Oecon. c. 12 [illegible]

13. Πάντων δὲ μάλιστα] E codicibus Turn. Vulcob. Bongarſ. et Granuellani repone πάντων δέ μοι μάλιστα. Vid. Vechnerus Hellenol. lib. I. part. II. cap. 6. pag. 175.

συνε-

risque commiſerunt, omnem de ipſorum
ofectibus curam animo eiiciunt: id quod
inime fieri debebat. Oportet enim ipſos
binde explorare puerorum profectus, non
mercenarii arbitrio omnem ſpem col-
care. Quin etiam illi maiorem diligen-
ım pueris ſunt adhibituri, ſi identidem
tionem ſibi reddendam fore ſcierint. Ac
ne venuſte dixit equiſo ille, nihil eſſe,
ıod perinde ſaginet equum, atque oculus
ɔmini. Ceterum omnium maxime me-
oria puerorum eſt exercenda. Ea enim
t veluti cella penuaria eruditionis: eamque
ob

συνεϑίζειν] Elliptice, ſubauditur δεῖ. Vid. Lamb.
ɔs de ellipſibus Graecae linguae p. 261. HEVM. Ita
fra cap. XIIII. n. 3. codex Vulcobii pro συνεϑιςέον
bet συνεϑίζειν. Et ſaepe Graeci ante infinitiuos
nittunt verbum δεῖ, ſiue κελεύω. Conf. Lamb.
ɔs de ellipſ. p. 284. Hinc emendandum puto Ari-
phanem Ἐκκλησιαζ. v. 1099. Θάψαι μ' ἐν αὐτῷ
ῦ ςόματι τῆς ἐσβολῆς. Reſcribo diuiſis vocibus
ά ψαι μ'. Sic facile patebit, quo referendi ſint,
i ſequuntur, accuſatiui καταπιττώσαντας et μο-
βδοχοήσαντας. Valde tamen placet mihi ſcriptu-
, quam inuenio in exemplaribus Ariſtophanis apud
atandrum 1532. exſcriptis, καταπιττώσαντες et μο-
βδοχοήσαντες. Infinitiuis enim pro imperatiuis,
hibitis non ſemper accuſatiuos, ſed non numquam
am nominatiuos iungi, docet Cl. D'Oruille in Van-
critica p. 341. Conf. omnino comicum in Veſpis
384. ſeq. Commode ſubintelligi poſſit in eiusmodi
is verbum ὀφείλω, quam ellipſin a nemine adhuc
ıotatam vidi.

ἐμυϑο-

ταμεῖον. καὶ διὰ τοῦτο μητέρα τῶν μουσ ἐμυθολόγησαν εἶναι τὴν Μνημοσύνην, αἰνιττ μενοί καὶ παραδηλοῦντες, οὕτως οὐδὲν γεννᾶν κ τρέφειν, ὡς ἡ μνήμη πέφυκε. 15 Καὶ τοίν ταύτην κατ' ἀμφότερα ἀσκητέον, εἴτε ἐκ φι σεως μνήμονες εἶεν οἱ παῖδες, εἴτε καὶ τοὐνα τίον ἐπιλήσμονες. 16 Τὴν γὰρ πλεονεξίαν τ φύσεως ἐπιῤῥώσομεν, τὴν δ' ἔλλειψιν ἀνα πληρώσομεν· καὶ οἱ μὲν τῶν ἄλλων ἔσοντ βελτίους, οἱ δ' ἑαυτῶν. 17 Τὸ γὰρ Ἡσιόδει καλῶς εἴρηται·

I

ἐμυθολόγησαν] ſcil. οἱ ποιηταί. Recte hoc vo cabulum ſupplere Vechnerum Hellenolexias lib. part. II. cap. 3. pag. 119. oſtendit Maximus Tyr. diſ XXVIII. extr. Διὰ τοῦτο ἄρα καὶ οἱ ποιηταὶ τὴ Μνημοσύνην αἰνίττονται Μουσῶν μητέρα, Μούσα μὲν τὰς ἐπιστήμας ὀνομάζοντες, ἠγάθεον χορὸ καὶ ἔργον Διός, ὑπὸ Μνημοσύνης δὲ γεννωμένα καὶ συντατπομένας. Frequenter autem hanc genea logiam Muſarum allegant ſcriptores. Plato in Theae teto: Δῶρον τοίνυν αὐτὸ φῶμεν εἶναι τῆς τῶν Μο σῶν μητρὸς Μνημοσύνης. Confer fragmentum libr Plutarchi de anima apud Fabricium Bibl. Graec. l. VI c. 5. p. 265. Etiam Naſo l. V. Metam. v. 268. Muſa vocat *Mnemonidas*, vbi vid. Nic. Heinſii adnotatio.

Μνημοσύνην] Videri alicui poſſet, Μνημοσύνη non recte verti poſſe *Memoriam*, quum ſit nome proprium. Fecit tamen illud Arnobius lib. II. Simil exemplum reperitur apud Hyginum fab. 1. vbi Phryx matrem *Nebulam* vocat, quae *Nephele* adpellanda era Haec obſeruatio eſt Olai Heſychii. Sic apud Gel lium XIII. 8. vetus poëta Sapientiam inducit ita lo

quen

ob cauſam Mnemoſynen fabulati ſunt veteres esſe Muſarum matrem, innuentes ac ſignificantes, nulla re aeque et gigni et ali eruditionem, ac memoria. Quapropter exercenda ea eſt, ſiue natura valent memoria pueri, ſiue obliuioſi ſunt. In alteris enim facultatem corroborabimus; in alteris, quod deeſt, ſarciemus: atque vt hi alios, ita illi ſeipſos vincent. Eſt enim praeclare ab Heſiodo dictum:

Nam

quentem: *Vſus me genuit, mater peperit Memoria.* HEVM.

ὄυτως ὀυδὲν γεννᾷν] Elegans eſt ſcriptura codicis Vulcobii, quae etiam inuenitur in omnibus Vosſianis, ὅτι ὄυτως ὀυδέν. Nimirum verbum γεννᾷν iungendum eſt cum πέφυκε. Sic Iſocrates Paraen p. 9. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε. Plutarchus ſupra cap. II n. 4. ταπεινοῦσθαι πέφυκεν. Et in libro de discrim. amici et adul. p. 53. C. ex Sophocle: Οὐ γὰρ συνεχθεῖν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυ. vbi tamen ex Antigona Sophoclis, vnde verſus iſte deſumtus eſt, imo e codicibus MSS. Plutarchi, reſcribendum eſt συνέχθειν pro συνεχθεῖν. Herodianus I. 17. 14. θυμῷ τε δουλεῦσαι πεφυκώς. Nec Latini abhorrent ab hac verborum ſtructura. Ouidius in Nuce v. 113. *At rubus, et ſentes tantummodo laedere natae.*

15. κατ' ἀμφότερα] Has duas voces in verſione exprimere nihil attinet. Aliter ſcilicet Graecis loqui mos eſt, aliter Latinis. HEVM.

17. Ἡσιόδειον] Locus eſt ἔργων l. I. v. 461. ſeq.

18. παρά-

ἐπίςασθαι καλὸν, ἐν οἷς τὸ νικᾷν βλαβερό. Ἔςι γὰρ ὡς ἀληθῶς καὶ νίκη Καδμεία. 7 Ἔχ δὲ μάρτυρα τέτων Εὐριπίδην τὸν σοφὸν ἐπα γαγέσθαι, λέγοντα·

Δυοῖν λεγόντοιν, θατέρε θυμεμένε,
Ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις σοφώτερος.

8 Ἃ τοίνυν τῶν εἰρημένων ἐδενὸς ἧττόν ἐςιν, ἀλλ καὶ μᾶλλον ἐπιτηδευτέα τοῖς νέοις, καὶ δ λεκτέον. 9 Ταῦτα δέ ἐςι· τὸ τὸν βίον ἀτρί φητον ἀσκεῖν, τὸ τὴν γλῶτ̓ταν κατέχειν, τ τῆς ὀργῆς ὑπεράνω γίγνεσθαι, τὸ τῶν χειρῶ κρατεῖν. Τέτων ἕκαςον ἡλίκον ἐςὶ, σκεπ̓τέο

Ἐς

6. ὡς ἀληθῶς] Eodem modo ὡς ἀληθῶς leg tur apud Aelianum Var. hiſt. lib. III. c 24. Vbi ὡ abundat. HEVM. Conf. Vigerus de idiot. c. VIII. ſ. 9.

νίκη Καδμεία] *Victoria Cadmea* eſt vbi vinco qui dem, ſed magno cum damno meo. Vid. Bouhier diſſ. de literis Graecis, Montfauconii Palaeographiæ Graecae ſubnexa §. 22. HEVM. Herodotus l. I. c. 166 Καδμείη τις νίκη τοῖσι Φωκαιεῦσι ἐγένετο. De tal victoria Ouidius lib. II. Faſt. v. 812. ſcribit: *Quid vi ctor gaudes? haec te victoria perdet.*

7. μάρτυρα τέτων] Placet τέτε, quod eſt i excerptis Cel Wolfii.

Εὐριπίδην] Stobaeus ſermon. 19. citat ex Euripidi Proteſilao. XYLAND. Verſus hi leguntur inte fragmenta Hippolyti operti p. 474. tom. II. Barneſ. Vb tamen pro Δυοῖν exſcriptum video Δυεῖν. Et fall recentiores quidam grammatici, δυεῖν in feminin tantum genere apud Atticos vſitatum fuiſſe affirman Contrarium oſtendit non hic tantum Euripidis locu ſed etiam ille Electrae v. 536. Δυεῖν ἀδελφοῖν, e v. 649. Δυεῖν ὄντοιν. Sic δυεῖν in neutro gener

edidi

re, ſed etiam ſcire vinci pulchrum eſt; vbi ctoria eſt damnoſa: quippe et Cadmea aedam victoria eſt. Poſſumque teſtem us, quod dixi, ſapientem illum Euripi- em adducere, cuius haec ſunt verba:

Dicentibus duobus, irato altero,
Qui non repugnat dictis, eſt ſapientior.

ddenda his ea, in quibus non minus, quam i iis, quae diximus hactenus, imo etiam aius ponendum eſt ſtudium. Sunt autem ec: Vita degenda eſt ſine luxu, lingua coër- enda, ira ſuperanda, manus continendae. uae quanti ſint momenti, ſingulorum exem- plis

idit e MS. Celeb. Dukerus Thucydidis lib. I. cap. 33. tr. Exemplum Polybii ſuppeditat Suidas v. Δυεῖν. ide Plutarchum de aud. poët. p. 21. C. quaeſt. Rom. 278. E. de def. oracul. p. 415. E. de vitioſo pudore 534. B. Politic. p. 802. A. Conf. Schurzfleiſchius imadu. ad Longin. cap. I. p. 4. et Dukerus ad Thucyd. IIII. c. 8.

9. τὸ τὸν βίον] Francof. omittunt articulum τὸ, em quum neceſſarium putarem, eumque in ex- rptis Celeb. Wolfii inuenirem, ſimulque viderem, laum Heſychium et alios ita edidiſſe, in noſtra exem- aria recepi.

ἀσκεῖν] Eleganter adhibetur, pro *colere*. Ariſtoph. ut. v. 47. Ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. *vt filius moribus inter noſtrates receptus ſtudeat.* Ita time interpretatur hunc locum Kuſterus. Conf. eius- m comoediae v. 50. Herodot. l. I. c. 96. ἐπιμαοσύ- ἤσκεε. Iulianus Miſopog. p. 354. B. σωφροσύνην κεῖν. Et ſic ſaepiſſime alii.

 ιι. Γυμν-

Ἔςαι γὰρ ἐπὶ παραδειγμάτων γνωριμώτ
10. Οἷον, ἵνα ἀπὸ τῦ τελευταίυ πρῶτον ἄρ
μαι, τὰς χεῖράς τινες ὑποσχόντες λήμμ
ἀδίκοις, τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐξέχ
11 Ὡς Γύλιππος ὁ Λακεδαιμόνιος, τὰ σα
τῶν χρημάτων παραλύσας, Φυγὰς ἀπηλ
τῆς Σπάρτης. 12 Τό γε μὴν ἀόργητον, ἀν
ἐςὶ σοφῦ. 13 Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσα
αὐτὸν νεανίσκυ θρασέος μάλα καὶ βδελ
τὺς ἀμφ' αὐτὸν ὁρῶν ἀγανακτῦντας καὶ σ
δάζοντας, ὡς καὶ διώκειν αὐτὸν ἐθέλειν· Ἀ
ἔφησε, καὶ εἴ με ὄνος ἐλάκτισεν, ἀντιλα
σαι τῦτον ἠξιώσατε ἄν; Οὐ μὴν ἐκεῖνός
παντελῶς κατεπροΐξατο, πάντων δὲ αὐτὸν
δι

11. Γύλιππος] Gylippi μικρολογία καὶ πλεον
vt legitur apud Noſtrum in Nicia p. 541. ſeq.,
ἀῤῥώςημα πατρῷον, ἐφ' ᾧ καὶ Κλεανδρίδης ἐ
τὴν αὐτῦ δώρων ἁλὺς ἔφυγε, καὶ ὗτος αὐτὸς
τῶν χιλίων ταλάντων, ἃ Λύσανδρος ἔπεμψεν εἰς
Σπάρτην, ὑφελόμενος τριάκοντα, καὶ κρύψας
τὸν ὄροφον τῆς οἰκίας, εἶτα μηνυθεὶς αἴσχιςα
των ἐξέπεσεν. Fuſius rem narrat Plutarchus in
ſandro p. 442. Conf. Diodor. Sic. bibl. l. XIII. p. 36
et Athenaeus l. VI. p. 234.

12. Τό γε μὴν ἀόργητον] Praecipuum fuit in
primenda ira Pythagoraeorum ſtudium. Iamblic
de vita Pythag. ſ. 197. Λέγεται δὲ καὶ τάδε
τῶν Πυθαγορείων, ὡς ὔτε οἰκέτην ἐκόλασεν
αὐτῶν, ὑπὸ ὀργῆς ἐχόμενος, ὔτε τῶν ἐλευθ
ἐνυθέτησέ τινα, ἀλλ' ἀνέμενεν ἕκαςος τὴν τῆς
νοίας ἀποκατάςασιν.

13. σφαδάζοντας] Σφαδάζειν ſignificat pe
humum pulſare prae ira, HEVM. Pluribus expl

olis propoſitis fiet manifeſtius. Vt a poſtremo ordiamur, non nulli, dum iniuſtas pecuniae rapacesque admouerunt manus, omnem ante acta vita collectam effuderunt gloriam. Vt Gylippus Spartanus, qui nummorum publicorum ſacculos quum aperuiſſet, actus eſt in exilium. Ira autem vacare, id vero ſapientis eſt. Socrates calce percuſſus ab adoleſcentulo admodum feroce et flagitioſo, quum ſuos videret indigne id ferre ac fremere, adeo vt et perſequi illum (plagisque afficere) cuperent: Quid? inquit, an, ſi me aſinus calce feriret, vos contra calcem ei impingendam duceretis? Neque tamen impune id ille tulit, ſed omnibus ei faci-

viri docti ad Longinum de ſublim. ſ. XXV. Etymologus poſt plures huius verbi ſignificationes a ſe aceruatas obſeruat, ſecundae ſyllabae vocali verbi *σφαδάζειν* iota ſubſcribendum eſſe, quia factum ſit a *σφαδαΐζειν*.

διώκειν αὐτόν] *Διώκειν* interdum ſignificat *aliquem in ius vocare*. Vid. Budaei Comm. ling. Graecae p. 1. et Raphelius Annot. ex Xenoph. p. 17. ſed hoc loco id alienum eſt, vt patet ex ſequenti *ἀντιλακτίσαι*. REVM. *In ius trahere* interpretatur Xylander, quae explicatio mihi nondum diſplicet, quum ob alia, tum quia Diogenes Laërtius hanc hiſtoriam narrans lib. II. 21. Socratem dixiſſe ſcribit: *Εἰ δέ με ὄνος ἐλάκτιςε*, ΔΙΚΗΝ *ἂν αὐτῷ ἐλάγχανον*;

κατεπρoίξατο] Haec ſcriptura eſt codicis Vulcobii, quam etiam inuenio in excerptis Cl. Wolfii. Et ita iam ediderant Rappius, Olaus Heſychius et alii. *Κατεπράξατο*, quod praeferunt Francof. et alia exem-

 plaria,

διζόντων καὶ λακτισὴν ἀποκαλέντων, ἀπή-
το. 14 Ἀρισοφάνες δὲ, ὅτε τὰς Νεφ
ἐξέφερε, παντοίως πᾶσαν ὕβριν αὐτοῦ κ
σκεδαννύντος, καί τινος τῶν παρόντων τὰ
αὖτα ἀνακωμῳδοῦντος· Οὐκ ἀγανακτεῖς, εἰ
τος, ὦ Σώκρατες; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε,

plaria, corruptum eſſe, cuilibet apparet. He
tus l. III. c. 156. Οὐ γὰρ δή, ἐμέ γε ὧδε λω
μενος, καταπροίξεται. Et ita ſaepe Ariſtophane
ius locos habes in indice Kuſteri.

14. ἐξέφερε] Sic Tacitus ſaepe dicit *edere*
Sic Terentii Andria legitur *edita* M. Marcello, Cr
picio Coſſ. Curtius III. 7. 5. *edere ſpectaculum ludi*
Eodem modo Plutarchus h. l. vſurpat vocem ἐ
ρειν, quem ſignificatum nec Scapula annotauit
Budaeus, qui tamen diligenter agit de hoc v
HEVM.

αὐτῷ κατασκεδαννύντος] An forte κατασ
ζοντος? Κατασκεδαννύναι ſignificat *diſpergere*.
videtur gloſſema irrepſiſſe, et tota oratio ſic
genda: Ἀρισοφάνες δὲ, ὅτε τ. ν. ἐ., π. π. ὕ.
ἀνακωμῳδοῦντος, καί τινος τῶν παρόντων
τοιαῦτα (ſubaudi κατά) οὐκ ἀγανακτεῖς; εἰπ
HEVM. Olaus Heſychius et alii nonnulli mal
derunt αὐτῷ κατασκεδαννύντος, quum Franco
τοῦ praeferant, nec vlla varietas e codicibus a
tur Dionyſius Halic. in iudic. de Thucyd. c. X
p. 255. Ταῦτα τὰ ὀνείδη κατεσκέδασεν αὐτῆς.
tarchus in Theſeo p. 7. A. Ἀλλ' ἐπικρατήσαν
τραγικοί, πολλὴν ἀπὸ τοῦ λογείου καὶ τῆς
ἀδοξίαν αὐτοῦ κατεσκέδασαν. Conf. Suiceri th
rus eccleſiaſticus voce κατασκεδάζω. Ex his
apparet, vocabulum κατασκεδαννύντος in hoc
loco ſuſpectum eſſe non debere. Sequentia

ıcinus hoc exprobrantibus, calcitronemque ppellitantibus, ſuſpendio vitam finiit. Idem ıocrates, quum Nebulas fabulam edens Ariſtophanes nullo non genere contumeliae pſum adficeret, atque e ſpectatoribus aliquis liceret: Non iſta moleſte fers, Socrates? Ego vero, inquit, haud ſane. Nam in theatro, veluti

ita interpungenda arbitror: καὶ τινος τῶν παρόντων· Τὰ τοιαῦτα ἀνακωμῳδοῦντος, οὐκ ἀγανακτεῖς, εἰπόντος, ὦ Σώκρατες; Ἀνακωμῳδοῦντος ſcil. Ἀριστοφάνους. Solent enim Graeci e genitiuis, quos vocant conſequentiae, alterum non numquam omittere. Lucianus in encomio Demoſthenis: Καὶ καθαπτομένου [ſubintell. Δημοσθένους] τῶν πραττομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε; Plutarchus de diſcrim. am. et adul. p. 55. C. Πείσαντος δὲ [ſcil. Βάττου] τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελουμένου διηλλάγη. Adde Cl. Dukeri adnotationem ad Thucyd. lib. VIII. cap. 6. p. 510. extr. Totam periodum Plutarchi ita Latinam reddo: *Ariſtophanes autem quum Nubes in theatrum ferens omnis generis contumeliam in eundem iaceret Socratem, diceretque aliquis eorum, qui aderant: Hoc talia in comoedia proferente, non commoueris, Socrates? Nequicquam, inquit, per Iouem tibi adiuro.*

Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε] Seruauit Noſter Socrati Atticam elegantiam. Frequenter enim Attici pronomine ἔγωγε vtuntur in reſponſionibus. Ariſtophanes Pluti v. 1070. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦγ'. Saepiſſime adhibent in adfirmationibus. Ita apud Cebetem tabul. c. XXXV. quum Senex interrogaſſet, καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν καὶ ἀγαθὸν εἶναι; Reſpondet Hoſpes: Ἔγωγε. Conf. Ariſtoph. Nubes v. 327. et v. 824. ac Theſmophor. v. 202. Vid. etiam B. Wolfius in Curis philol. ad Matth. XXI. 30.

σεν. Ὡς γὰρ ἐν συμποσίῳ μεγάλῳ, τῷ θεάτρῳ σκώπτομαι. 15 Ἀδελφὰ τούτοις καὶ σύζυγα φανήσονται πεποιηκότες Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος καὶ Πλάτων. 16 Ὁ μὲν γὰρ ἐπανελθὼν ἀπὸ τοῦ πολέμου, στρατηγῶν δὲ ἐτύγχανε, γῆν καταλαβὼν κεχερσωμένην, τὸν ἐπίτροπον καλέσας αὐτῆς· 17 Ὤιμωξας ἂν, ἔφησεν, εἰ μὴ λίαν ὠργιζόμην. Πλάτων δὲ δούλῳ λίχνῳ καὶ βδελυρῷ θυμωθεὶς, τὸν τῆς ἀδελφῆς υἱὸν Σπεύσιππον καλέσας· Τοῦτον, ἔφησεν, ἀπελθὼν κρότησον· ἐγὼ γὰρ πάνυ θυμοῦμαι.

ἐν συμποσίῳ] Vulgo non capitur ſententia Socratis, quae haec eſt : Vti nemo conuiuarum ad iram ſe patitur commoueri dicteriis, quae in ipſum iacit ſcurra idemque paraſitus, magnis in conuiuiis adhiberi ſolitus, (vt vel ex Xenophontis Sympoſio apparet,) ita nec me decet iraſci Ariſtophani. Comoedus enim eſt ſcurra, qui vult, populo ſuas placere fabulas. HEVM.

15. ἀδελφὰ] Sic Aelianus V. H. II. 18. λόγος ἀδελφὸς τῷ προειρημένῳ. HEVM.

Ἀρχύτας] Cicero Tuſcul. lib. IV. cap. 36: *Quum Archytas villico factus eſt iratior :* Quo te modo, *inquit*, accepiſſem, niſi iratus eſſem. Vid. omnino ad Diog. Laërt. lib. III. §. 38. et 39. Menagius. Seneca lib. I. de ira cap. 15. hanc hiſtoriam narrat de Socrate. HEVM. Idem de Pythagora praedicant. Vid. Laërtius l. VIII. ſ. 20.

16. ἐπανελθὼν] ἐκ στρατιᾶς νεωστὶ παραγεγονὼς, ἣν ἐστρατεύσατο ἡ πόλις εἰς Μεσσηνίους, vt eſt apud Iamblichium de vita Pythag. ſ. 197. Ibidem vberius narratur Archytae hoc factum, et Cliniae ſimilis ἀοργησία laudatur, de quo etiam conferri queant, quae ex Chamaeleonte Pontico refert Athenaeus l. XIIII. p. 623. ſeq.

17. ᾤμωξας]

·eluti in magno conuiuio, illudor. Simillima his et maxime gemina videntur, quae re-ata legimus de Tarentino illo Archyta deque Platone. Ille quum a bello, in quo exercitum duxerat, reuerſus agrum offendiſſet in-cultum, arceſſito procuratori: Non impune, inquit, laturus eras, niſi ego admodum ira exarſiſſem. Plato autem in ſeruum gulo-ſum et flagitioſum accenſus ira, vocato filio ſororis ſuae Speuſippo: Hunc tu, inquit, verbera: ego enim vehementer iratus ſum. Difficilia,

17. ὤμωξας] Οἰμώζειν non ſolum ſignificat *plorare*, ſed etiam *poenas dare*. Vid. Budaeus Comm. ling. Gr. p. 468. et 521. Atque poſterior ſenſus eſt huius loci. Bodem ſenſu adhibetur ab Ariſtophane in Pluto v. 58. et 111. Aelian. Var. hiſt. XII. 1. p. 545. Vid. omnino Andr. Schottus Quaeſt. Tullian. lib. IV. cap. 2. p. 277. HEVM.

δούλῳ] Xenophon lib. V. Hiſt. Graec. p. 561. ſimi-ſcribit: οὐδ᾽ οἰκέτας χρὴ ὀργῇ κολάζειν. HEVM.

ἀπελθὼν κρότησον] Menagius ad Diogenem Laërtium l. III. ſ. 38. hunc Plutarchi locum ita ordinat: Τοῦτον (ἔφησεν ἀπελθὼν) σκύτισον. Crederem, virum doctum vocabulum σκύτισον in aliquo exemplari inueniſſe, niſi conſtaret, non ea, qua par erat, accuratione ab eodem aliorum etiam ſcriptorum teſtimonia exſcripta eſſe. Queſtus iam eſt hac de re I. Wolfius ad Pſeudorigenis philoſophumena cap. XVIII. p. 108. et ſeq. Salmaſius, quod teſtantur ſchedae Celeb. Wolfii, κόῤῥισον legendum eſſe coniicit, quam vocem equidem non intelligo. Non vero negauerim, mihi etiam dubium videri, an verbum κροτεῖν ea, quam hic locus poſtulat, ſignificatione vllibi legatur. Et ſuſpicor, Plutarchum κόλασον, aut ſimile quod-

μαι. 18 Χαλεπὰ δὲ ταῦτα καὶ δυσμίμητα φαίη τις ἄν. Οἶδα κἀγώ. Πειρατέον ἦν εἰς ὅσον οἷόν τέ ἐστι, τούτοις παραδείγμασι χρωμένους τὸ πολὺ τῆς ἀκρατοῦς καὶ μαινομένης ὑφαιρεῖν ὀργῆς. Οὐδὲ γὰρ ἐς τἄλλα ἐνάμιλλοι ταῖς ἐκείνων ἐσμὲν οὔτ' ἐμπειρίαις, οὔτε καλοκἀγαθίαις· ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἐκείνων, ὥσπερ θεῶν ἱεροφάνται καὶ δᾳδοῦχοι τῆς σοφίας ὄντες, ὅσα πέρ ἐστιν ἐν δυνατῷ, ταῦτα μιμεῖσθαι καὶ περινικῶν

ἐπιχει-

quoddam verbum dediſſe. Quod vero Menagius participium ἀπελθὼν cum ἔφησεν iunxit, nemo factum probabit, cui frequentiſſimus vſus participiorum ἰὼν, ἀπιὼν, ἀπελθὼν, et ſimilium haud ignotus eſt.

18. τὸ πολὺ] Πολὺ, inquit, id eſt, *nimium*. Scilicet Plutarchus non ἀπάθειαν, ſed μετριοπάθειαν ſtatuebat. Itaque non vult iram radicitus euelli, ſed intra ſuos fines coërceri. H. F. V M.

ταῖς ἐκείνων] Olaus Heſychius cum aliis non nullis dedit: τῶν ἐκείνων, quod factum eſt ex confuſione compendiorum ſcripturae.

ἐκείνων, ὥσπερ θεῶν ἱεροφ.] Poſt θεῶν comma ponendum arbitror. Non enim coniungenda ſunt θεῶν ἱεροφάνται καὶ δᾳδοῦχοι, ſed ἱεροφάνται καὶ δᾳδοῦχοι τῆς ἐκείνων σοφίας. Plutarchi ſententia haec eſſe videtur: *Etiam aliis in rebus iſtorum virorum ſcientiam ac virtutes aequare non poſſumus, nihilo minus tamen illorum, quaſi deorum, ſapientiae myſtae atque antiſtites ſumus, ac tantum, quantum fieri poteſt, imitari et adſequi ſtudemus.* Imitatores autem ſummorum philoſophorum δᾳδούχους καὶ ἱεροφάντας ſapientiae illorum vocat Noſter, quia ſolebant vocabula a myſteriis deſumtas ad philoſophiae et artium ſtudia transferre. Vid. erudita adnotatio B. Wolfii ad Pſeudorigenis philoſophumena cap. II. p. 28. In

Mar-

ficilia, inquies, haec ſunt, neque ad imitandum procliuia. Ego vero id facile largior. Sed tamen ſummis enitendum viribus eſt, vt haec intuentes exempla impotentiam ac furorem irae reprimamus. Nam neque aliis in rebus eorum aequamus vel peritiam vel virtutem: non minus tamen, quam illi veluti deorum ſacerdotes ac facigeri ſapientiae, facta eorum, quantum fieri poteſt, imitari ſecta-

Marcellinus in vita Thucydidis ſub init. Τῶν Δημοσθένȣς μύςας γεγενημένȣς θείων λόγων τε καὶ ἀγώνων - - ὥρα λοιπὸν καὶ τῶν Θȣκυδίδȣ τελετῶν ἐντὸς καταςῆναι. Hinc explicandum eſt iſtud Naſonis lib. III. Triſt. eleg. XIIII. v. 1. *Cultor et antiſtes doctorum ſancte virorum.* Nolim enim cum Verpoortennio, haud imperito alioquin Ouidii explicatore, *antiſtitem* hic accipére pro eo, *qui alios omnes antecedat.*

ἐςιν ἐν δυνατῷ] Francof. ἐςι, omiſſo ν.

περικνίζειν] Sane quid κνίζειν ſit, non ignoro: quid περὶ faciat ſic ſatis video, quid autem hic poſſit ſignificare περικνίζειν, dicat qui nouit. Suffridus vertit *imitari atque diſcerpere.* Fabricius noſter, *circumrodere.* Ego quid horum ſit περικνίζειν, aut qui huc quadret non video: ſuſpicor legendum παριχνίζειν, *veſtigia ſectari.* In narratione de Antigono et Theocrito, ineſt mendum Vid. β. συμποσιακῶν c. 1. et Macrobium 7. Saturnal. 3. XYLAND Xylander pro περικνίζειν legendum putat παριχνίζειν. Neutra vox poteſt admitti. Nam παριχνίζω nusquam legitur. Ergo emendatione hic opus eſt, quam nondum video HEVM. Περικνίζειν ſignificat *molem aut numerum paulatim minuere.* Exemplum huius ſignificationis ſuggerit Dionyſius Halic. l.VIII. Antiqu. Rom. c. 32. p. 565. Ἀλλὰ περικνίζετε αὐτὴν [τὴν συγκλη-

ἐπιχειρῶμεν. 19 Τὸ τοίνυν τῆς γλώττης κρατεῖν, περὶ τούτου γὰρ, ὥσπερ ὑπεθέμην, εἰπεῖν λοιπὸν, εἴ τις μικρὸν καὶ φαῦλον ὑπείληφε, πλεῖστον διαμαρτάνει τοῦ δέοντος. 20 Σοφὸν γὰρ εὔκαιρος σιγὴ καὶ παντὸς λόγου κρείττων. 21 Καὶ διὰ τοῦτο, μοὶ δοκεῖ, τὰς μυστηριώδεις τελετὰς οἱ παλαιοὶ κατέδειξαν, ἵνα ἐν ταύταις σιωπᾷν ἐθισθέντες, ἐπὶ τὴν τῶν ἀνθρωπίνων μυστηρίων πίστιν τὸν ἀπὸ τῶν θεῶν μεταφέρωμεν φόβον. 22 Καὶ γὰρ αὖ, σιωπήσας μὲν οὐδεὶς μετενόησε, λαλήσαντες δὲ παμπληθεῖς.

σύγκλητον] καὶ κατὰ μικρὰ διαλύετε. In Plutarchi loco verbum περικνίζειν equidem interpretarer *paulatim adſequi.* Fauere huic conie&turae videtur Heſychius, qui verbum χναύεται explicat περικνίζεται, λαμβάνει.

19. Τὸ τοίνυν τῆς γλώττης κρατεῖν] Ideo Pythagoras, teſte Iamblichio vit. Pythag. c. 22. quinquennale ſilentium diſcipulis ſuis imperauit, vt exploraret, πῶς ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο, τὸ τῆς γλώσσης κρατεῖν.

ὥσπερ ὑπεθέμην] Cicero lib. 1. de offic. cap. 14: *Deinceps* (vt erat propoſitum) *de beneficentia dicatur.* HEVM.

20. κρείττων] Fortasſe Plutarchus ſcripſerat κρεῖττον. Et ſic eſt in ſchedis Cel. Wolfii. Sententiam vero eandem fuſius tra&tat Plutarchus in libro de Garrulitate, vbi p. 505. ſcribit: Οὐδεὶς οὕτω λόγος ὠφέλησε ῥηθεὶς, ὡς πολλοὶ σιωπηθέντες. Ἔστι γὰρ εἰπεῖν ποτὲ τὸ σιγηθὲν, οὐ μὴν σιωπῆσαί γε τὸ λεχθέν.

21. τὰς μυστηριώδεις τελετάς] Vid. omnino Roeſchelii disputatio de Teletis. HEVM. Etiam Iamblichius

ſectarique annitimur. De fraenanda lingua reſtat vt dicamus, quam rem, qui exigui momenti aut vilem putat, plurimum a vero aberrat. Sapientiae enim fructus eſt ſilentium tempeſtiuum, et quauis oratione potius. Eaque, opinor, de cauſa priſci myſtica ſacra inſtituerunt, vt in his taciturnitati adſueſcentes reuerentiam ac fidem diis praeſtitam ad hominum arcana transferamus. Nam tacuiſſe quidem neminem poenituit, locutos eſſe poenituit permultos: ac facile eſt arcanum eloqui: dictum vero indictum fieri nullo

blichius loco paulo ante indicato opinatur, myſtica ſacra, vt ſilentio adſuefierent homines, inuenta eſſe. Et ipſa myſteria a ſilentio, quod iis debebatur, nomen ſortita ſunt. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Ran. v. 459. Μυςήρια δὲ, inquit, ἐκλήθη, παρὰ τὸ τὰς ἀκέοντας μύειν τὸ ςόμα, καὶ μηδενὶ ταῦτα ἐξηγεῖσθαι. Μύειν δέ ἐςι, τὸ κλείειν τὸ ςόμα.

22. Καὶ γὰρ αὖ] Αὖ h. l. eſt παραπληρωματικὸν et pro δὴ ponitur, quem huius particulae vſum etiam Budaeus obſeruauit Comm. ling. Gr. p. 487. HEVM.

ὀδεὶς μετενόησε] Sic Cato ille pſeudonymus lib. I, diſt. 12: *Nulli tacuiſſe nocet, nocet eſſe locutum.* *Nemo*, inquit Plutarchus, *nulli* Cato: quod capiendum de vniuerſalitate morali, quam vocant philoſophi, i. e. *non facile quisquam* ſiue *raro quisquam*. Nam interdum etiam nocet ſilentium, vti docent exempla Siſinis et Philotae apud Curtium. HEVM. Profeſſus eſt Simonides, teſte Plutarcho de Garrulit. libro extr. ὅτι λαλήσας μὲν πολλάκις μετενόησε, σιωπήσας δὲ ὀδέποτε. Idem Simonidis dictum et plura ſimilia inuenias apud Stobaeum περὶ σιγῆς.

24. οἶδα

πληθεῖς. 23 Καὶ τὸ μὲν σιγηθὲν ἐξειπεῖν ῥᾴδιον, τὸ δὲ ῥηθὲν ἀναλαβεῖν ἀδύνατον. 24 Μυρίους δ' ἔγωγε οἶδα ἀκούσας ταῖς μεγίσταις συμφοραῖς περιπεσόντας διὰ τὴν τῆς γλώττης ἀκρασίαν. 25 Ὧν τοὺς ἄλλους παραλιπὼν, ἑνὸς ἢ δυοῖν τύπου ἕνεκεν ἐπιμνησθήσομαι. 26 Τοῦ γὰρ Φιλαδέλφου γήμαντος τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην, Σωτάδης εἰπών·

Εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς,

ἐν δεσμωτηρίῳ πολλοὺς κατεσάπη χρόνους· καὶ τῆς ἀκαίρου λαλιᾶς οὐ μεμπτὴν ἔδωκε δίκην. ἵνα δὲ

24. οἶδα ἀκούσας] Verbis cognitionem ſignificantibus eleganter Graeci participia addunt modum cognoſcendi indicantia. Ita Herodotus l. I. c. 20. Δελφῶν οἶδα ἐγὼ οὕτω ἀκούσας γενέσθαι. Id. l. III. c. 117. extr. Ὡς δ' ἐγὼ οἶδα ἀκούσας. Pauſanias Boeot. p. 775. ἰδὼν οἶδα. Cebes Tab. poſt princip. γινώσκεις ἑωρακώς;

26. Φιλαδέλφου γήμαντος τὴν ἀδελφήν] Pauſanias in Atticis: Οὗτος ὁ Πτολεμαῖος, inquit, Ἀρσινόης, ἀδελφῆς ἀμφοτέρωθεν, ἐρασθεὶς, ἔγημεν αὐτὴν, Μακεδόσιν οὐδαμῶς ποιῶν νομιζόμενα, Αἰγυπτίοις μέντοι, ὧν ἦρχε.

Σωτάδης] De Sotade κιναιδολόγων principe, a quo mollia carmina et impudica Sotadea dicta ſunt, vid. I. A. Fabricii Biblioth. Graec. lib. II. cap. XXII. p. 789. vbi ſimul oſtenditur, hunc Sotadem ab aliis eiusdem nominis, Attico mediae comoediae poëta, diſtingendum esſe. Conf. Hudſon ad Dionyſ. Halic. tom. II. p. 344.

Εἰς οὐχ ὁσίην] Sotades fuit poëta. Vnde ſuſpicor, ita fluxisſe verſum eius: Οὐκ εἰς τρυμαλιὴν ὁσίην σὸν κέντρον ἔωσας. Videtur alluſisſe ad ludos

nullo pacto poteſt. Sexcenta audire me memini exempla eorum, qui ob linguae intemperantiam in grauiſſimas inciderunt calamitates, quorum reliquis omiſſis vnum duntaxat atque alterum pro ſpecimine adducam. Quum Ptolemaeus Philadelphus ſororem ſuam Arſinoën in matrimonium duceret, Sotades, dicens: Inceſto foramini aculeum infigis; in carcerem coniectus eſt, vbi diuturno moerore confectus poenam dedit importunae loquacitatis non iniu-

los equeſtres, *Ringelrennen.* Vid. Ge. Schubarti diſſ. de ludis equeſtribus. HEVM. Athenaeus eandem hiſtoriam narrans nihil mutat. Nec opus eſt. Verſum in Sotadeo genere integerrimum et reliquis Sotadis carminibus, quae Athenaeus, Stobaeus aliique conſeruauerunt, ſimillimum eſſe apparebit, ſi vnum ex pluribus, qui apud Stobaeum ſerm. LXXXXVI. leguntur, verſibus hunc adpoſuero: *Αὐτὸς γὰρ ἐὼν παντογενὴς ὁ πάντα γεννῶν.* Sine cunctatione igitur in noſtris Plutarchi exemplaribus Sotadis verſum, quod in carminibus facere ſolent, ab oratione proſa ſeiunxi. Illum ſi quis eodem carminis genere Latinum reddi velit, hunc omnibus ſyllabis Graeco reſpondentem habeat: *Non legitimum tu fodicas foramen haſta.* Vt autem Sotades *οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν* dixit, ita inceſtum cum ſorore vterina *ἀνοσίους γάμους* vocat Ariſtophanes Ran. 874.

ἐν δεσμωτηρίῳ] Athenaeus l. XIIII. Dipnoſ. p. 620. ſeq. ex Hegeſandro grauiore poena Sotadem adfectum narrat. En verba eius: *Πάτροκλος οὖν ὁ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν, καὶ εἰς μολυβῆν κεραμίδα ἐμβαλὼν, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντωσε.* Cum Athenaeo facit

Euſta-

δὲ γέλωτα παράσχῃ τοῖς ἄλλοις, αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσεν.27 Ἐνάμιλλα δὲ τούτοις καὶ σύζυγα καὶ Θεόκριτος ὁ σοφιστὴς εἶπέ τε καὶ ἔπαθε, καὶ πολὺ δεινότερα. Ἀλεξάνδρου γὰρ πορφυρᾶς ἐσθῆτας κελεύσαντος κατασκευάζειν τοὺς Ἕλληνας, ἵνα ἐπανελθὼν, τὰ ἐπινίκια τοῦ πολέμου τοῦ κατὰ τῶν βαρβάρων θύσειε, καὶ τῶν ἐθνῶν κατὰ κεφαλὴν εἰσφερόντων ἀργύριον· Πρότερον μὲν, ἔφησεν, ἠμφισβήτουν, νῦν δὲ ἤσθη-

Euſtathius ad Iliad. Π. v. 432. vbi ſimul hiſtoriam peſſimi rhetoris et atrociore etiam, quam Sotades, poena digni commemorat, qui Ptolemaeum in ſcelere confirmauit adhibito verſu Homeri: Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε, ὡς οἷα συμβολικῶς παρακαλῶν, μὴ καινοπραγεῖν τὸν βασιλέα τῇ ἀδελφῇ συγχρωτιζόμενον, εἰ τοιοῦτος καὶ ὁ Ζεύς.

27. Θεόκριτος] Hunc Theocritum cum altero idylliorum ſcriptore confundit Ouidius, et plures. Vid. quae adſcripſi ad Fabricii Bibl. Graec. lib. III. cap. 17. p. 431. De illo Theocrito Chio vid. Ionſius I. 9. p. 46. Athenaeus lib. VI. p. 230. et lib. VIII. p. 344. et 540. Simul ex hoc Plutarchi loco diſcimus, hunc Theocritum vna cum Anaxarcho, Calliſthene, aliiſque doctis viris ab Alexandro comitem aſſumtum fuiſſe expeditionis Aſiaticae. De dicacitate Theocriti Chii vid. Leopardus Emend. lib. IX. cap. 3. et lib. XVII. c. 24. HEVM. Ariſtotelem etiam epigrammate ſatyrico luſit Theocritus iſte Chius, quod ex Ambryonis vita Theocriti deſcripſit Laërtius Diogenes lib. V. Locus Ouidii, quo Theocritum Chium cum Syracuſano confuſum ſuſpicatur Venerab. Heumannus, eſt in Ibide v. 551. Sed facilius omnia mihi perſuaderi patiar, quam ab Naſone celeberrimum poëtam cum Sophiſta iſto confundi potuiſſe.

σεφι-

iuſtam. Scilicet aliis riſum moturus multas ſibimet ipſi expreſſit lacrymas. Eiusdem generis fuit dicacitas pariter ac poena Theocriti ſophiſtae: niſi quod poena ipſi contigit haud paulo grauior. Quum enim Alexander Graecis mandaret, vt purpureas ſibi veſtes pararent, quippe domum reuerſus e bello ſacrificium ob deuictos barbaros peracturus, eoque nomine gentes pecuniam viritim conferrent, aiebat Theocritus, ſibi antea fuiſſe ambiguum, nunc autem exploratisſimum, hanc

ὁ σοφιςής] Athenaeus l. XII. c. 9. eandem hiſtoriam narrans σοφὸν appellat hunc Chium Theocritum. Nec id mirum. Nam docente Philoſtrato de vitis Sophiſt. lib. I. init. τὴν ἀρχαίαν σοφιςικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφȣ̃σαν.

θύσειε] Θύω cum accuſatiuo iungitur cauſam ſacrificii ſignificante, inquit Budaeus Comm. linguae Gr. p. 178. idque comprobat exemplis. HEVM. Ita dicunt γάμȣς θύειν, pro διὰ τȣ̀ς γάμȣς θύειν ſ. *celebrare nuptias*, Κρόνια θύειν, *Saturnalia celebrare*. Vid. Cuperus obſeru. lib. III. cap. 13. p. 313. ſeqq. Et miror doctisſimum Berglerum apud Alciphronem ep. 39. lib. III. p. 359. pro τα Καλλιγένεια θύȣσι legere iusſiſſe τῇ Καλλιγενείᾳ. Quidni enim τὰ Καλλιγένεια Graece dici posſit, quemadmodum τὰ Ἀσκλήπια et ſimilia? In Plutarchi tamen loco θύειν in ſignificatione propria accipio pro *ſacrificare*. Θύειν ἐπινίκια, (ſcil. ἱερὰ) dicitur vt θύειν χαριςήρια, σωτήρια κ. τ. λ. In his et ſimilibus omisſam eſſe vocem ἱερὰ, patet ex Thucydide, qui lib. V. cap. 116. διαβατήρια ἱερὰ appellat, quae cap. 54. et alibi διαβατήρια tantum dixerat.

ἤσθημαι σαφῶς, ὅτι ὁ πορφύρεος Ὁμήρε ·
νατος ἐτός ἐςιν. Ἐξ ὧν ἐχθρὸν ἐκτήσατο
Ἀλέξανδρον. 28 Ἀντίγονον δὲ τὸν βασιλέα
Μακεδόνων ἑτερόφθαλμον ὄντα, τὴν πήρ
προφέρων, εἰς ἐ μετρίαν ὀργὴν κατέςησε. 29 '
γὰρ ἀρχιμάγειρον Εὐτροπίωνα, γεγενημ
ἐν τάξει, ἐκπέμψας, παραγενέσθαι πρὸς
τὸν ἠξίε, καὶ λόγον δῦναι καὶ λαβεῖν. Ταὶ
δὲ ἀπαγγέλλοντος ἐκείνε πρὸς αὐτὸν, καὶ π
λάκις προσιόντος· Εὖ οἶδα, ἔφησεν, ὅτι ὠ
με θέλεις τῷ κύκλωπι παραθέσθαι· ὀνειδί

πορφύρεος Ὁμήρε θάνατος] Homerum im
tus Virgilius Aeneid. IX. 349. ita canit: *Purpur
vomit ille animam et cum ſanguine mixta Vina refert
riens.* Ex quo Virgilii loco apparet, errare Ma
nium in Hiſt. Crit. de rep. des lettres T. V. p. 278.
docentem, in loco Homeri vertendum eſſe non *n
tem purpuream*, ſed *mortem atram*. HEVM. Mu
parodiis occaſionem praebuit verſus hic Homeri Il
E. v. 83. Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μο
κραταιή, ad quem reſpexit Theocritus. Conf. Diog
Laërt. VI. 57. et ad hunc locum Menagius. Aelia
lib. XVI. Hiſt. An. cap. 1. et ex eo Euſtathius tra
purpuream mortem dici eorum, qui *vno ictu celeriter*
moriantur. Quia *purpurae*, quae quidem ad la
tingendas capiantur, vno ſaxi ictu cum teſta confi
gantur, quum alioquin ad tincturam inutiles redd
tur, ſi dolorem ex leuiore ictu ſenſerint.

28. Ἀντίγονον] De hoc Antigono vid. omnino
lianus lib. XII. Var. hiſt. cap. 43. ibique Perizoni
Hiſtoriam vero Plutarchus lib. II. Sympoſ. p. 633. C. l
ge aliter narrat, ita vt mirum videri queat, ab eod
auctore de iisdem tam diuerſa narrari. Macrobi
qui lib. VII. Saturnal. cap. 3. eandem rem narrat,

ſi

hanc ipſam eſſe purpuream illam mortem Homeri: qua voce Alexandrum ſibi inimicum reddidit. Idem quum Antigono, Macedoniae regi, altero carenti oculo, vitium hoc obiecisſet, iram eius grauisſimam prouocauit. Miſerat is Eutropionem, coquorum magiſtrum, ſui tum officii vice fungentem, qui Theocritum ad ſe venire iuberet in colloquium. Id quum hic ei renunciaret, ac ſaepius reuerſus, vt regem adiret, moneret: Probe intelligo, inquit Theocritus, te crudum me velle cyclopi apponere: atque ita

ſentitur narrationi Plutarchi in Sympoſiacis, non autem illi, quam hic legimus.

προφέρων] *exprobrans.* Ita Philoſtratus de vita Apoll. lib. V. cap. 3. προφέρειν δ' αὐτῷ μανίαν. Et paucis interiectis: τὸ δὲ ὠμόταΐον τῶν ἐκείνε μὴ προφέρειν αὐτῷ.

29. ἐν τάξει] Τάξις ſignificat h. l. *munus*, quem illius vocis ſignificatum exemplis probauit Budaeus Comm. L. Gr. p. 332. et Reineſius epiſt. ad Boſium p. 278. ſeq. edit. Schmidii. Reineſio tamen iſta verba: γεγενημένον ἐν τάξει, ad Theocritum relata volenti, non asſentior. HEVM.

ἠξίε] Ἀ'ξιεν, ſignificat *rogare.* Sic apud Aelianum V. H. I. 16. et 25. vbi notetur error verſionis. Et *poſtulare.* Aelianus V. H. III. 26. qui locus huc optime quadrat. et IX. 29. HEVM.

λόγον δῦναι καὶ λαβεῖν] Significat *ſermonem cum aliquo habere*, annotante Budaeo loc. cit. p. 93. et 94. vbi tamen hunc Plutarchi locum omiſit. Sic Virgil. Aeneid. I. 413. Vid. Clericus Sylu. philol. cap. 5. HEVM. Dionyſius Halic. lib. V. Antiqu. cap. 52. init. ὅτε δῦναι λόγον ἀξιεντες, ὅτε λαβεῖν.

τῷ μὲν, ὅτι πηρὸς, τῷ δὲ, ὅτι μάγειρος ἰ
30 Κἀκεῖνος· Τοιγαροῦν, εἰπὼν, τὴν κεφαλ
οὐχ ἕξεις, ἀλλὰ τῆς ἀθυροστομίας ταύτης κ
μανίας δώσεις δίκην, ἀπήγγειλε τὰ εἰρημέ
τῷ βασιλεῖ, καὶ ὁ μὲν πέμψας ἀνεῖλε τ
Θεόκριτον. 31 Παρὰ πάντα δὲ ταῦτα, ὅπερ ἐ
ἱεροπρεπέστατον, συνεθιστέον τοὺς παῖδας τἀλη
λέγειν. Τὸ γὰρ ψεύδεσθαι, δουλοπρεπὲς, ἰ
πᾶσιν ἀνθρώποις μισεῖσθαι ἄξιον, καὶ ἰ
μετρίοις δούλοις συγγνωστόν. 32 Ταῦτα μὲν
οὐκ ἐνδοιάσας, οὐδὲ μελλήσας, περὶ τῆς τῶν π
δων εὐκοσμίας καὶ σωφροσύνης διείλεγμαι. Π
δὲ τοῦ ῥηθήσεσθαι μέλλοντος ἀμφίδοξός ε
καὶ διχογνώμων, καὶ τῇδε κἀκεῖσε κλίνων,
ἐπὶ πλάστιγγος, πρὸς οὐδέτερον ῥέψαι δύναμ
πολὺς δ' ὄκνος ἔχει με καὶ τῆς εἰσηγήσεως ἰ
τῆς ἀποτροπῆς τοῦ πράγματος. Ἀποτολμ
τέον οὖν ὅμως εἰπεῖν αὐτά. Τί οὖν τοῦτό ἐ
33 Πότερα δεῖ τοὺς ἐρῶντας τῶν παίδων ἐὰν ἰ

τ

μάγειρος] Notum eſt ex Athenaeo, coquos iactantiam ſuae nationi propriam olim ludibrio fui Vid. Caſaubonus Animaduerſ. in Athenaeum lib. V cap. XI. p. 516. HEVM.

30. τὴν κεφαλὴν οὐχ ἕξεις] Κεφαλὴ (vt ca apud Latinos) h. l. ſignificat *vitam*. Sic Aelia lib. XIII. cap. 2. fin. Herodianus II. 13. 18: κεφα κῶς κολάζεσθαι, *capitis ſupplicio affici*. HEVM. Demaratus apud Herodotum lib. VIII. cap. 65. ἢν τοι ἐς βασιλῆα, inquit, ἀνενειχθῇ τὰ ἔπεα ταῦ ἀποβαλέεις τὴν κεφαλήν.

πέμψας ἀνεῖλε] Phraſis eadem exſtat Ma XIV. 10. Vid. Xenophontis loca ibi a me adſcri

HE

ita huic, quod coquus, illi, quod vnoculus esſet, exprobrauit. At Eutropio, Hoc, inquit, tu haud impune feres, ſed iſtam linguae petulantiam atque adeo inſaniam capite lues. Statimque ad regem hoc retulit, qui Theocritum interfici iuſſit. Praeter haec omnia adſuefaciendi ſunt pueri, vt vera dicant, qua n re ſumma eſt ſanctimonia. Mentiri enim eruile eſt, ac merito omnibus hominibus xoſum, ac ne illis quidem ſeruis, qui non int infimae conditionis, condonandum. Atque haec quidem de pueris ad elegantiam norum atque ad prudentiam inſtituendis rmo intrepidoque animo disſerui. De eo utem, quod nunc perſequar, in diuerſas nimus trahitur partes, ac quaſi in trutina oſitus modo huc, modo illuc impellor, eutra parte praeponderante: adeoque admodum aegre ſuaſorem disſuaſoremque me oraebeo. Dicenda tamen eſt ſententia, definien-

HEVM. Sic Matthaeus II. 16. *ἀποςείλας ἀνεῖλε.* Vid. ad iſtum locum philologi.

31. *ἱεροπρεπέςατον*] Reſpicit Plutarchus ad dicta Pythagorae de veritate. Vid. Schefferus de philoſophia Italica p. 47. ſeqq. 58. 62. HEVM.

33. *Πότερα δεῖ τὰς ἐρῶντας*] Haec quaeſtio hodie videri poteſt inepta, ſed illi aeuo erat accommolata, quo inter ethnicos corruptio Venerea pulcrorum dolefcentulorum non minus erat vſitata, quam corruptio virginum. Vnde Corn. Nepos laudat Socraem, quod in eodem lecto iacuerit cum Alcibiade nec amen eum violarit. Vti igitur hodie recte quaeritur,

 an

τοῖς συνεῖναι καὶ συνδιατρίβειν, ἢ τοὐναντίον εἴργειν αὐτοὺς καὶ ἀποσοβεῖν τῆς πρὸς τούτους ὁμιλίας προσῆκεν. 34 Ὅταν μὲν γὰρ ἀποβλέψω πρὸς τοὺς πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας, καὶ στρυφνούς, οἳ διὰ τὴν τῶν τέκνων ὕβριν οὐκ ἀνεκτὴν νομίζουσι τὴν τῶν ἐρώντων ὁμιλίαν, εὐλαβοῦμαι ταύτης εἰσηγητὴς γενέσθαι καὶ σύμβουλος. 35 Ὅταν δ' αὖ πάλιν ἐνθυμηθῶ τὸν Σωκράτην, τὸν Πλάτωνα, τὸν Ξενοφῶντα, τὸν Αἰσχίνην, τὸν Κέβητα, τόν πάντα χορὸν ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἳ τοὺς ἄῤῥενας ἐδοκίμασαν ἔρωτας, καὶ τὰ μειράκια προήγαγον ἐπί τε παιδείαν, καὶ δημαγωγίαν, καὶ τὴν ἀρετὴν

τὴν

an docto iuueni committenda ſit inſtitutio venuſtae adoleſcentulae, e. g. Abaelardo Heloiſſae, ſic olim altera quaeſtio aeque debebat excuti. HEVM. De puerorum amore multa diſſerit Plato in conuiuio, et Plutarchus in Amatorio. Conf. erudita adnotatio Io. Mich. Heuſingeri ad Nepot. praefat. n. 4.

34. διὰ τὴν τῶν τέκνων ὕβριν] *propter filiorum corruptionem.* Ὕβρις μὲν γὰρ (Sic explicat Vlpianus in Demoſthenis orat. contra Midiam p. 161. B.) καὶ ἡ τῶν πληγῶν, ὕβρις δὲ καὶ ἡ αἰσχρὰ συνουσία.

35. τὸν Σωκράτην] De amore Socratico diſſerit Maximus Tyrius diſſ. 8. 9. 10. et 11. Socrates ceterique h. l. memorati, fuerunt amatores puerorum non flagitioſi et Sodomitici, ſed honeſti. *Amorem pium puerorum* vocat Virgilius Aen. V. 296. HEVM.

προήγαγον] In Georgii Syluani exemplaribus, credo typothetae culpa, male προσήγαγον legitur. Saepe haec confunduntur. Vid. Cel. Patruus meus ad Iuliani Caeſares p. 99. Προσάγειν τινὰ ſignificat *aliquem adducere in ſententiam, in partes allicere.* Iſocrates

tes

finiendumque, vtrum amatoribus puerorum permittenda ſit eorum conſuetudo, an potius ab iis arcendi ſint repellendique. Quum enim oculos conuerto in patres intractabiles ac moribus aſperos auſteroſque, qui conſuetudinem amantium ob infamiam inde ad liberos redundantem ferri oportere negant, vereor eius rei autor fieri atque ſuaſor. Rurſus quum in mentem venit Socratis, Platonis, Xenophontis, Aeſchinis, Cebetis, totiusque chori iſtorum virorum, qui maſculos approbauerunt amores, ſeque adoleſcentulis duces praebuerunt quum ad eruditionem, tum ad mores gratioſos pariter ac honeſtos

tes Panegyr. p. 104. Τὴν μὲν οὖν ἡμετέραν πόλιν ῥᾴδιον ἐπὶ ταῦτα προσαγαγεῖν. et p. 133. τῷ ποιεῖν εὖ προσαγόμενοι τὰς πόλεις. Sed προάγειν τινὰ ἐπί τι eſt *ducem ſe alicui praebere ad aliquid conſequendum.* Xenophon lib. I. Mem. Socr. cap. 4. Προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον εἶναι, προαγαγεῖν ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἱκανόν. Iſocrates Panegyr. p. 112. τοὺς δ' Ἕλληνας [ταύτης ἡγεμονίας] ἐπὶ τοσαύτην εὐπορίαν προαγαγούσης.

δημαγωγίαν] Δημαγωγεῖν ſignificat *gratiam alicuius ſibi conciliare.* E. δημαγωγία ſignificat *gratiam morum* ſ. *gratioſos mores.* Vid. Budaeus p. 420. Apud Aelianum V. H. lib. XIII. cap. 37. δημαγωγία ſignificat *ciuilitatem imperantis.* Vbi male Interpres. HEVM. Malo tamen hoc Plutarchi loco cum Olao Heſychio δημαγωγίαν accipere de *adminiſtratione publicae rei.* Fuerunt enim iſtorum virorum Φοιτηταὶ καὶ ἐρώμενοι, qui praeclare rem publicam geſſerunt.

τὴν τῶν τρόπων, πάλιν ἕτερος γίνομαι, καὶ κάμπτομαι πρὸς τὸν ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ζῆλον. 36 Μαρτυρεῖ δὲ τούτοις Εὐριπίδης οὕτω λέγων·

Ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως,
Ψυχῆς δικαίας, σώφρονός τε, κἀγαθῆς.

37 Τὸ δὴ τοῦ Πλάτωνος σπουδῇ καὶ χαριεντισμῷ μεμιγμένον οὐ παραλειπτέον. Ἐξεῖναι γάρ φησι δεῖν τοῖς ἀριστεύσασιν, ὧν ἂν βούλωνται τῶν καλῶν φιλῆσαι. Τοὺς μὲν οὖν τῆς ὥρας ἐπιθυμοῦντας ἀπελαύνειν προσήκε, τοὺς δὲ τῆς ψυχῆς ἐραστὰς ἐγκρίνειν κατὰ τὸ σύνολον. 38 καὶ τοὺς

μὲν,

ἕτερος γίνομαι] Sic etiam Plautus loquitur Trinummo I. 2. 124: *Prob dii immortales! verbis paucis quam cito Alium feciſti me: alius ad te veneram.* HEVM. Theophraſtus Charact. cap. I. n. 11. Καὶ λέγειν, ἑαυτὸν ἕτερον γεγονέναι. Cicero ad Brutum lib. XI. ep. n. n. 5. *Itaque homines alii facti ſunt.* Vid. ibi diligentiſſimus Cortius.

36. Εὐριπίδης] Locus legitur in fragmento Dictyos v. 3. p. 464. tom. II. Barneſ.

37. Πλάτωνος] Lib. V. de reb. p. 662. B.

ὧν ἂν βούλωνται] Sic Francof. ſatis Attice. Olaus Heſychius cum codd. Vulc. et Bong. quibus accedunt tres Voſſiani libri, dedit ὃν ἂν βούλωνται.

φιλῆσαι] Idem dictum recitat Maximus Tyr. Diſſ. VIII. p. 86. vbi φιλεῖν Heinſius vertit non *oſculari*, ſed *amare*. Haec verba plane non posſunt verti. Nam in καλῶν et φιλεῖν eſt ambiguitas, (prius enim et *pulchros* et *bonos*; poſterius quum *amare*, tum *oſculari* ſignificat:) quae Latinis verbis exprimi non poteſt. Posſunt enim ea verba ita capi, vt licitum iudicetur, *oſculari pulchros*. Sed et hunc admittunt ſenſum: *Licet*

amare

eſtos comparandos, ſententiam muto, et
d imitandos viros illos excitari me ſentio.
Accedit Euripidis teſtimonium, ita dicentis:

Sed eſt et alius inter mortales amor,
Quo iuſta mens prudensque amatur ac proba.

Nec illud Platonis praetermittendum, qui
eriae rei admiſcens vrbanitatem aiebat, per-
nisſum esſe debere viris excellentibus, vt
quemcunque velint, oſculentur. Arcendi
gitur ſunt, qui pulchritudinem corporis ap-
etunt: mentis autem amatores omnino
com-

amare bonos. Ac poſterior quidem ſenſus a Platone innuitur, non prior. HEVM.

ἐγκρίνειν] Κρίνειν Graecis eſt *diſtinguere*, *ſeparare*, *ſecernere*, quam ſignificationem retinuerunt Latini in verbo *cernere*. Vid. nouus Lat. linguae theſaurus, quem edit Io. Matthi. Geſnerus ille ſaeculi noſtri quot Varrones! voc. *Cerno*. Inde ἐγκρίνειν eſt *poſt factam ſecretionem admittere*, *in numerum probatorum recipere*. Plato de rep. lib. II. p. 604. καὶ ὃν μὲν ἂν [οἱ μυθοποιοὶ] καλὸν μῦθον ποιήσωσιν, ἐγκριτέον, ὃν δ᾽ ἂν μὴ, ἀποκριτέον. Plutarchus lib. I. de plac. philoſ. cap. 8. Ἐπίκȣρος δὲ ȣ̓δὲν τȣ́των ἐγκρίνει. Adde Cl. Elſneri obſ. ſacr. tom. II. p. 154.

38. τȣ̀ς μὲν Θήβησι καὶ τȣ̀ς Ἤλιδι] Per amores Thebanos et Eleos intelligi concubitus cum pueris ſ. παιδεραςίαν, diſci poteſt ex Xenophontis de rep. Laced. libro p. 678. Sympoſ. p. 898. ex Max. Tyrio diſſ. X. p. 113. et Sexto Empir. lib. III. Hyp. Pyrrh. §. 199. et ex Aeliano lib. XIII. V. H. cap. 5. HEVM.

τὸν

μὲν Θήβησι καὶ τὰς Ἤλιδι φευκτέον ἔρωτ
καὶ τὸν ἐκ Κρήτης καλάμενον ἁρπαγμόν·
δὲ Ἀθήνησι καὶ τὰς ἐν Λακεδαίμονι ζηλωτέ
[καὶ τῶν παίδων μιμητέον.] Περὶ μὲν ἂν τάτ
ὅπως ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτὸν πέπεικεν, ἂτ
ὑπολαμβανέτω.

ΚΕΦ. ιέ.

Ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περὶ τῆς τῶν παίδων εὐτ
ξίας εἴρηκα καὶ κοσμιότητος, καὶ ἐπὶ τ
τ

τὸν ἐκ Κρήτης καλάμ. ἁρπαγμόν] *Raptum ex Cr*
eſſe raptum puerorum formoſorum, patet ex Athena
lib. XIII. p. 601. et 602. fin. Sexto Emp. lib. I.
Pyrrh. hyp. §. 199. Conf. Bayle Dictionn. v. *Chryſip*
fils not. B. p. 920. Perizonius ad Aelianum V. I
lib. III. cap. 9. p. 186. HEVM. Vt deſinant paedago
cum Weſthuſio τὸν ἐκ Κρήτης ἁρπαγμὸν male
raptu Ganymedis explicare, ex Strabonis lib. X. p. 4
morem amandi Cretenſium commemorabo. *Non pe*
ſuadendo Cretenſes, ſed raptu ſibi amaſios quaerun
Praedicit amator aliquot ante diebus amicis pueri,
rapturum eſſe. His turpe putatur occultare puerum
aut domi continere, quia ſic confeſſio facta videretu
puerum amatore indignum eſſe. Congreſſi igitur, ſi aequ
lis ſit raptor, ſiue dignior, reluctantur quidem, ſed len
ter tantum, et vt legi ſatisfiat. Tunc laeti puerum a
duci ſinunt. Amabiles putant non qui forma, ſed q
fortitudine et modeſtia inſignes ſunt. Raptus ab am
tore, acceptis donis et comitantibus iis, qui raptui inte
fuerunt, ducitur quocunque libuerit. Conuiuio et ven
tione vſi per bimeſtre (diutius enim raptum detinere n
licet) deinde in vrbem reuertuntur. Dimittitur rurſ
puer veſte bellica, boue et poculo donatus. His dom
quae ſunt legitima, accedunt alia, eaque ita ſumtuoſ

:omprobandi: adeoque Thebani quidem et Elei amores fugiendi ſunt, itemque raptus ·x Creta, quem vocant; ſtudendum autem is amoribus eſt, qui Athenis vigent et Lacedaemone. Sed hac de re eam quisque, quam verisſimam iudicauerit, ſequatur ſententiam.

C A P. XV.

Poſteaquam de aetate puerili ad humanitatatem morumque elegantiam informanda

nt ob ſumtuam magnitudinem amici ſaepe ſtipem conferant. Plura qui cupit Strabonem adeat et conferat Meurſii Cretam lib. III. cap. 13. ac Begeri Theſ. Brandenb. tom. I. p. 398. ſeq. Apud Plutarchum autem pro *ἐκ Κρήτης* codex Vulcob. et alius in excerptis Cel. Wolfii *ἐν Κρήτῃ* ſuppeditat. Nihil tamen muto, quia utraque ſcriptura eundem facit intellectum. Sic *ἀντὶ τῆς* ἘΝ Ἄ*ργει ἀσπίδος* inuenias etiam *τὴν* ἘΞ Ἄ*ργους ἀσπίδα*. Vid. Spanhemius ad Callimachi hymn. in Pall v. 35. p. 570. ſeq.

καὶ τῶν παίδων μιμητέον] Iam dudum mihi ſuboluit, haec verba, [de quibus in varr. lectt. exempl. Francof. adnotatum eſt, in áliquot codicibus ea non legi, ſed relictum esſe inane ſpatium] esſe manifeſtum glosſema: Scilicet *ζηλωτέον* explicat *τὸ μιμητέον*, et voci *ἔρωτας* aliquis adiecerat *τῶν παίδων*. HEVM. Vtique abiicienda ſunt haec verba, quae etiam in interpretàtionibus ſuis neglexerunt in Germanica Io. Fichardus, et Amiotus in Gallica. Quam acute huius glosſematis natales inueſtigauerit venerabilis Heumannus, vel illud argumento eſt, quod in vno libro Celeb. Volfio indice *Φευκτέον τῶν παίδων ἔρωτας* legitur.

Cap. XV. *εὐταξίας - κοσμιότητος*] Vtrumque verbum

τῶν μειρακίων ἡλικίαν ἤδη μεταβήσομαι, μικρὰ παντάπασιν εἰπών. 2 Πολλάκις γὰρ κατεμεμψάμην τοὺς μοχθηρῶν ἐθῶν γεγονότας εἰσηγητὰς, οἵτινες τοῖς μὲν παισὶ παιδαγωγοὺς καὶ διδασκάλους ἐπέστησαν, τὴν δὲ τῶν μειρακίων ὁρμὴν ἄνετον εἴασαν νέμεσθαι, 3 δέον αὖ τοὐναντίον πλείω ποιεῖσθαι τούτων εὐλάβειαν καὶ φυλακὴν, ἢ τῶν παίδων. 4 Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν, ὅτι τὰ μὲν τῶν παίδων πλημμελήματα μικρὰ καὶ

bum etiam coniunxit Herodianus quum Hiſt. lib. II. 4. 9. Pertinacem laudat, quod milites a rapinis iniuriisque reuocauit εἰς τε τὸ εὔτακτον καὶ κόσμιον. Item lib. VI 3. 15. HEVM.

μικρὰ παντάπασιν εἰπών] Hae tres voces quid ſibi velint, non video. Posſunt abesſe. Videtur esſe varia lectio, in margine adſcripta n. 4. ad verba μικρὰ καὶ παντελῶς. HEVM. Ego ſcripturam codicis Vulcob. amplector, μικρὰ παντάπασι προειπών. Ita nihil ſuperfluum videri poterit. Plutarchus nimirum dicit, *ſe ad adoleſcentulorum aetatem transgresſurum, ſi pauca omnino praefatus fuerit.* Totum enim caput XV. commode haberi poteſt praefatiuncula partis tractationis, quam Noſter de adoleſcentibus ſubiunxit.

2. ἐθῶν] Lego ἠθῶν. Vocat enim eos auctores malorum morum, qui adoleſcentiae frena laxant. HEVM. Cum Celeb. Heumanno faciunt codd. Vulc. Bong. et aliquot Voſſ.

3. δέον αὖ τοὐναντίον] Deleui τελείαν στιγμὴν ante vocabulum δέον, quam turpi oſcitatione editores inuexerant. Quam arcte haec cum praecedentibus cohaereant, praeter alios interpretes vidit etiam Xylander, qui praeclare haec ita reddit: *quum contra hi maiore quam pueri cura atque cuſtodia fuerint regendi.* Participio δέον, vt aliis innumeris, vtuntur Graeci pro

dixi, nunc ad adoleſcentes progredior. epenumero enim vituperaui parentes, ad sque prauorum morum retuli originem, od, quum pueris paedagogos et magiſtros aeficiant, adoleſcentum affectibus frena tent, eosque libere ferri patiantur. Imo ro his maior, quam pueris, cura atque cuodia eſt adhibenda. Quis enim neſcit, leora esſe peccata puerorum nec inſanabilia? uid enim peccant, niſi quod aliquando paeda-

o genitiuis abſolutis. Ita Herodotus lib. I. cap. 35. ιρεόν. Sophocles Electr. v. 367. ἐξὸν, quod inedis ſcholiaſta explicat δυνατῦ ὄντος. Ariſtophanes ſiſtr. v. 13 εἰρημένον, vbi vid. Kuſterus. Demoſthes contra Ariſtog. p. 495. C. et Aelianus in epilogo ſtor. animal. ἐξόν. Plutarchus de def. orac. p. 414. B. ξαν, quod etiam legitur apud Longum Paſtoral. lib. I. 4. v. 21. Iulianus Miſopog. p. 354. δέον. Conf. Cel. ukerum ad Thucydidis lib. VI. cap. 82. p. 429. Nec ibito, quin apud Thucydidem lib. II. cap. 47. licet a omnia cenſeant antiqui et noui interpretes, partiium λεγόμενον eadem ratione explicandum ſit. ſita ante vocabulum λεγόμενον maiore interpunone periodum ita necto et explico: Λεγόμενον μὲν ἡ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ ῆμνον, καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις, ὐ μέν τοι τοσῦτός λοιμὸς, ὐδὲ φθορὰ ὕτως ἀνθρώπων ὐδαμῦ νημονεύετο γενέσθαι. *Quamuis conſtaret ex relanibus, et ante pluriſariam inuaſiſſe circa Lemnum et bi, nemo tamen de tam graui peſtilentia, tantaque houm ſtrage vſpiam facta recordabatur.* Et miror, c non vidisſe ſcholiaſten, qui participium εἰρημένον iiliter a Thucydide adhibitum toties explicauerat.

4. παν,

καὶ παντελῶς εἰσὶν ἰάσιμα, παιδαγωγῶν ἴσως ὀλιγωρία, καὶ διδασκάλων παραγωγῆς ἀνηκουστία. 5 Τὰ δὲ τῶν ἤδη νεανισκευομένων ἀδικήματα πολλάκις ὑπερφυᾶ γίνεται καὶ σχέτλια, ἀμετρία γαστρὸς, καὶ κλοπαὶ πατρῴων χρημάτων, καὶ κύβοι, καὶ κῶμοι, καὶ πότοι, καὶ παρθένων ἔρωτες, καὶ γυναικῶν οἰκοφθορίαι γαμετῶν. 6 Οὐκοῦν τὰς τούτων ὁρμὰς ταῖς ἐπιμελείαις δεσμε-

4. παντελῶς εἰσίν] Probo, quod codices Turn. Vulcob. et Bongarſii habent, παντελῶς ἐστίν.

παραγωγῆς] Lege hic παρ' ἀγωγὴν ἀνηκουστία, ſicut emendat Fabricius. Legebatur enim παραγωγῆς, quae tamen ipſa quoque vtcunque lectio videtur ſtare poſſe, vt παραγωγὴ ſit *debortatio a vitio* ſiue *deductio*, quam tamen adoleſcentes auerſentur. In ſcripto legitur παραγωγὴν, et ſuper παρὰ eſt πρὸς rubrica annotatum. Vnde Fabriciana lectio iuuari poteſt, quam ſequutus ſum. XYLAND. Plane deleo, ortum quippe ex proxime praecedenti voce παιδαγωγῶν. HEVM. Francof. exemplaria habent παραγωγῆς. Olaus Heſychius, quem alii ſequuti ſunt, ex Fabricii emendatione dedit παρὰ ἀγωγήν. Mihi non diſplicet, quam nec Xylander damnat, vulgata ſcriptura παραγωγῆς. Παραγωγὴ ſignificat *a priore ſententia ac voluntate auocationem.* Hoc ſenſu dicit Plato lib. II. de re publ. p. 364. D. Stephan. ex Homeri verbis στρεπτοὶ δέ γε καὶ θεοὶ αὐτοί, quoſdam teſtimonium deſumere τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς. h. e. *deos ab hominibus flecti, eorumque iram ac vindictam euitari poſſe.* Nec ſemper παράγειν ſignificat *fraude*, ſiue *in deterius aliquem perducere*, ſed in bonam etiam accipitur partem, et generatim adhibetur pro *alio deducere*, *mutare animum*. Plato in libro, quem dixi, p. 365. E. ὡς εἰσὶν [οἱ θεοὶ] οἷοι θυσίαις τε

paedagogum ſuum contemnunt, vel magiſtro non praeſtant obedientiam? At eorum, qui ex ephebis excesſerunt, delicta ſaepenumero ſunt atrocia et nefaria, vt intemperantia, furta pecuniae paternae, alea, comesſationes, compotationes, virginum amores, nuptarumque mulierum corruptiones. Annon igitur iuueniles impetus ſollicita obſeruatione velut vin-

τε καὶ εὐχωλαῖς ἀγανῇσι καὶ ἀναθήμασι παράγεσθαι ἀναπειθόμενοι, *poſſe deos victimis et precibus et donariis flecti et placari.* Plutarchus in vita Pompeii p. 659. C. ὑποκατακλινομένου τοῦ Κρατίππου, καὶ παράγοντος αὐτὸν [τὸν Πομπήϊον] ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας. Eſt igitur διδασκάλων παραγωγῆς ἀνηκουςία, *ſi quis praeceptorum monita, quibus flectere diſcipulos et in meliorem ſententiam pertrahere laborant, non audiat.*

5. ὑπερφυᾶ] Atticae dialecti ignarus mutauerat in ὑπερφυῆ. Ariſtophanes Ran. v. 624. Μάλ' ὑπερφυᾶ. Conf. Heupelius de dialect. can. 8.

οἰκοφθορίαι] Φθείρω vſurpatur de libidinoſa corruptione mulierum. Vid. quae adnotaui ad cap. VII. n. 20. Οἰκοφθόρος occurrit in Ignatii Epiſt. ad Epheſ. §. 16. HEVM.

γαμετῶν] Cod. Vulcob. καὶ γαμετῶν. Sed coniunxit Plutarchus γυναῖκας γαμετὰς, vt Xenophon Mem. Socr. p. 826. C. καὶ γυναιξὶ ταῖς γαμεταῖς. Dionyſ. Halic. lib. VIII. Antiqu. Rom. cap. 56. Ὁσίῳ πόλεως νόμῳ, γυναῖκες γαμεταὶ, δεδώκατέ με. Herodian. lib. I. Hiſt. cap. 16. n. 9. ἡ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικός.

6. Οὐκοῦν] h. l. accipiendum eſt in ſignificatione collectiua. Vid. Deuarius de particulis p. 289. ſeq. Cel. Heumannus interpretatus eſt, ac ſi legeretur οὔκουν.

θεσμεύειν καὶ κατέχειν προσῆκεν. 7 Ἀταμίευτον γὰρ τῶν ἡδονῶν ἡ ἀκμὴ, καὶ σκιρτητικὸν καὶ χαλινοῦ δεόμενον. Ὥσθ' οἱ μὴ τῆς ἡλικίας ταύτης ἐῤῥωμένως ἀντιλαμβανόμενοι, τῇ διανοίᾳ διδόντες ἐξουσίαν ἐπὶ τὰ ἀδικήματα λανθάνουσι.

ΚΕΦ. ιϛ'.

Δεῖ τοίνυν τοὺς ἔμφρονας πατέρας παρὰ τοῦτον μάλιστα τὸν καιρὸν φυλάττειν, ἐγρηγορέναι, σωφρονίζειν τοὺς μειρακίσκους διδάσκοντας, ἀπειλοῦντας, δεομένους, συμβουλεύοντας, ὑπισχνουμένους, παραδείγματα δεικνύντας τῶν μὲν διὰ φιληδονίαν συμφοραῖς περιπεσόντων, διὰ δὲ καρτερίαν ἔπαινον καὶ δόξαν ἀγαθὴν περιποιησαμένων. 2 Δύο γὰρ ταῦτα ὥσπερ στοιχεῖα τῆς ἀρετῆς εἰσὶν, ἐλπίς τε τιμῆς, καὶ φόβος τιμωρίας. Ἡ μὲν γὰρ ὁρμητικωτέρους πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἡ δὲ ὀκνηροὺς πρὸς τὰ φαῦλα τῶν ἔργων ἀπεργάζεται.

ΚΕΦ

7. τῇ διανοίᾳ] Muretus in Var. Lect. lib. XIV. cap. 1 legendum putat τῇ ἀνοίᾳ, cuius ſententiam probat Cel. Heumannus et interpretatur *ſtolidae aetati* ſ. *ſtolidis adoleſcentibus.* Non ſperno Mureti lectionem quam habes etiam in Voſſ. 1. et addita particula δὴ in Voſſ. 2. in ſchedis Cel. Wolfii. Malo tamen explicare τῇ ἀνοίᾳ ſcil. ἑαυτῶν, vt ſententia prodeat: *ignorant, feneſtram hac ſtultitia ſua filiis ad flagitia patefieri.* Niſi tamen τῇ διανοίᾳ eodem modo explicari poteſt.

τὰ

vinciendi ſunt continendique? Aetas enim illa non comprimit cupiditates ſuas, ſed laſciuit et freno opus habet: adeoque qui aetatem iſtam non valide cohibent, imprudentes concedunt ſtolidae aetati poteſtatem ea, quae dixi, flagitia committendi.

CAP. XVI.

Quod quum ita ſit, cordatis parentibus ea maxime tempeſtate vigilandum eſt, vt cuſtodiant adoleſcentes atque coërceant, docendo, minando, rogando, ſuadendo, pollicendo, exempla demonſtrando quum eorum, quos voluptatum ſtudium in miſeriam coniecit, tum eorum, qui continentia laudem ſibi gloriamque parauerunt. Haec enim duo quaſi elementa ſunt virtutis, ſpes honoris, et metus poenae: quorum illa homines reddit alacriores ad pulcherrima quaeque ſtudia, hic ſegniores ad vitia.

CAP.

τὰ ἀδικήματα] Τὰ i. e. ταῦτα, quae modo dixi. HEVM. Nolim equidem haec ad ea tantum, *quae dixerat* Plutarchus, vitia reſtringi, quae ad flagitia etiam alia extendenda ſunt.

Cap. XVI. τῶν μὲν διά] Placet ſcriptura Voſſ. e. in Celeb. Wolfii collatione: τῶν, διὰ μὲν Φιλ.

διὰ δὲ καρτερίαν] Ita Francof. Olaus vero Heſychius et Breslauienſis editor, neſcio vnde acceptum, dederunt τῶν δὲ διὰ καρτερίαν.

ΚΕΦ. ιζ.

Καὶ καθόλου δὲ ἀπείργειν προσήκει τοὺς πα-
δας τῆς πρὸς τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους συν
σίας. 2 Ἀποφέρονται γάρ τι τῆς τούτων κ
κίας. 3 Τοῦτο δὲ παρήγγελλε καὶ Πυθαγόρ
αἰνίγμασιν, ἅπερ ἐγὼ παραθεὶς ἐξηγήσομ
Καὶ γὰρ ταῦτα πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν συμβάλλ
ται ῥοπὴν οὐκ ἐλαχίστην. 4 Οἷον, μὴ γεύεσθ
μελανούρων, τοῦτ' ἔστι, μὴ συνδιατρίβειν μέλα
ἀνθρώποις διὰ κακοήθειαν. 5 Μηδὲ ζυγ
ὑπερβαίνειν, ὅτι δεῖ τῆς δικαιοσύνης πλεῖς
ποιεῖσθαι λόγον, καὶ μὴ ταύτην ὑπερβαίνε
6 Μηδὲ ἐπὶ χοίνικα καθίσαι, φεύγειν ἀργία
καὶ προνοεῖν, ὅπως τὴν ἀναγκαίαν παρασκευ
σωμεν τροφήν. 7 Μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δ
ξιὰν, ἀντὶ τοῦ, προχείρως οὐ δεῖ συναλλάττε
8 Μὴ φορεῖν στενὸν δακτύλιον, ὅτι δεῖ τὸν βί
ἐπιτηδεύειν, καὶ μὴ δεσμῷ προσάπτε

αὐτό

Cap. XVII. τοὺς παῖδας] Ex vſu Atticorum re dendum *filios*. Et ſic paulo poſt n. 14. Plutarch enim non iam de pueris, ſed agit de adoleſcentibus.

3. αἰνίγμασιν] De Pythagorae ſymbolis videant quos laudat Io. Alb. Fabricius Bibl. Graec. lib. II. c. XI p. 464. ſeqq.

6. χοίνικα] Quid fuerit χοῖνιξ, vid. Aelian V. H. lib. I. cap. 26. Senſus ſymboli huius: *Non c gites: Iam habeo cibum et potum, ergo edam et bibam; ſ labores ſtrenue, ne poſt breuem voluptatem premar egeſtate.* HEVM. Χοῖνιξ erat menſura, tantum fru menti capiens, quantum vno die homini ſatis eſſe quae inde ἡμεροτροφὶς vocabatur. Vid. Raphelii adno philol. ad Apocal. VI. 6. et Eiſenſchmidius de ponde et menſur. p. 81. ſeqq.

8. τ

CAP. XVII.

In vniuerſum vero malorum conſuetudine hominum prohibendi ſunt pueri. Nam affricatur illis aliquid inde vitii. Atque idem hoc Pythagoras ſuis praecepit aenigmatibus, quae ego adducam atque explicabo, non minimum quippe momentum in virtutis ſtudio habentia. En vnum atque alterum! *Ne veſcaris melanuris*, hoc eſt, noli familiariter vti hominibus ob malitiam nigris. *Stateram ne in alteram partem inclines*, hoc eſt, maximam habeto rationem iuſtitiae, neque eius fines tranſito. *Choenici ne inſideas*, hoc eſt, fuge ignauiam, ac proſpice de neceſſario victu. *Non cuiuis porrigas dextram*, hoc eſt, non temere contrahenda amicitia. *Anguſtum annulum ne geſta*, id eſt, vitae genus liberum ſectare, nec vin-

8. τὸν βίον ἐπιτηδεύειν] Mihi videtur mendum ineſſe in hac voce. An forte ſcribendum ἐπιγηθέειν? HEVM. Olaus Heſychius e codice Vulcobii legendum cenſet τὸν βίον ἐλεύθερον ἐπιτηδ. Suffragantur huic ſcripturae tres codd. Voſſ. in ſchedis Celeb. Wolfii, eandemque vnice veram iudico. Praecipit Pythagoras, liberae atque otioſae vitae ſtudendum. Pythagorici enim agere negotium publicum, iudiciis et conſiliis publicis priuatisue intereſſe, indignum iudicabant homini philoſophiae dedito, quem ſibi viuere et ſapientiae ſolum vacare volebant. Vid. Schefferus de Philoſ. Ital. cap. VIII. p. 63. et ſeqq. Conf. Rappoltus ad Horat. p. 465.

καὶ μὴ δεῖν] Pro δεῖν, quod hic locum habere non

 poteſt

αὐτόν. 9 Πῦρ σιδήρῳ μὴ σκαλεύειν, ἀντὶ τῦ,
ἐρεθίζειν θυμȣ́μενον, ȣ̓ γὰρ προσῆκεν, ἀ
ὑπείκειν τοῖς ὀργιζομένοις. 10 Μὴ ἐσθίειν κα
δίαν, μὴ βλάπτειν τὴν ψυχὴν, ταῖς φρον
σιν αὐτὴν κατατρύχοντα. 11 Κυάμων ἀπέχ
σθαι, ὅτι ȣ̓ δεῖ πολιτεύεσθαι. Κυαμευταὶ γ
ἦσαν ἔμπροσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δἰ ὧν πέρ
ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρχαῖς. 12 Σιτίον εἰς ἀμ
μὴ ἐμβάλλειν, ἐπισημαίνει γὰρ, ὅτι εἰς πο

poteſt propter proxime praecedens δεῖ, vide an leg
dum ſit τινί. HEVM. Scio equidem, Graecos n
nunquam in altero periodi membro finitum, in alt
modum infinitum ponere. S. Marcus euang. cap.
n. 14. ſeq. Καὶ ἐποίησε δώδεκα, ἵνα ὦσι μετ᾽
τȣ̃, - - - καὶ ἔχειν ἐξȣσίαν θεραπεύειν τὰς νόσ
Conf. Sylburgius ad Pauſan. p. 930. ſeq. Kuhn. N
reprehendo tamen acutam Salmaſii coniecturam, qu
μηδενὶ pro μὴ δεῖν reponere voluiſſe, humani
Cel. Wolfii diſcere licuit. Non enim admodum g
videtur repetitio eiusdem verbi, interiecto interu
tam exiguo.

προσῆκεν] Menagius ad Diog. Laërt. lib. VIII.
hunc locum adſcribens, legit προσῆκον. Conf. ſi
ad cap. VIIII. n. 16. Puto tamen, hanc ſcriptu
nec libro alicui, nec Menagii ingenio, deberi,
potius τῇ ἀμβλυωπίᾳ αὐτȣ̃, quam notaui ad
XIIII. n. 17.

10. καρδίαν] E codice Vulcobii et Diogene L
tio lib. VIII. ſ. 17. vbi idem aenigma recitat, lego
δίην. Ita etiam Lucianus in auctione vitarum Py
goram facit Ionice loquentem. Et quamuis Do
dialecto pleraque Pythagorica commentaria ſcr
fuerint, eaque dialecto Pythagoras delectatus ſit,
men ipſum, vtpote Samium, ab Ionica non ab

r

vinculo temetipſe adſtringe. *Ignem gladio ne fodias*, hoc eſt, iratum noli irritare, (eſt enim hoc indecorum,) ſed ira percitis concede. *Cor ne edas*, id eſt, mentem curis conficere noli. *Fabis abstine*, hoc eſt, rempublicam ne capesſas. Nam olim magiſtratus per ſuffragia fabis lata creabantur. *Cibum in matulam ne iniicias*, id eſt, malae menti non

ruisſe veriſimile videtur Io. Alb. Fabricio Bbl. Graec. lib. II. cap. XII. p. 464.

11. Κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν] Ridens hunc morem Socrates Xenophonte teſte lib. I. Memorab. cap. 2. dixerat, ὡς μωρῶν εἴη τὰς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίςασθαι· κυβερνήτῃ δὲ μηδένα θέλειν κεχρῆσθαι κυαμευτῷ, μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῇ. Etymologus: Διαφρυκτεῖν, τὸ διαψηφίζειν, ἢ διακληροῦν· εἴρηται ἀπὸ τῶν κυάμων, δι' ὧν τὸ παλαιὸν ἐψηφίζοντο. Ὕςερον γὰρ ταῖς ψήφοις ἐχρήσαντο. κ. τ. λ. Conf. Eduardus Corſini in Faſtis Atticis vol. I. disſ. I. n. 15. ſeq. Non tamen κυαμευτὰς ψηφοφορίας *fabarum ſortes*, ſed potius *fabarum ſuffragia* dixerim. Ariſtophanis ſcholiaſtes ad equit. v. 41. χειροτονείας τῶν ἀρχόντων et corruptionis τῶν χειροτονούντων mentionem facit, cui in ſortitione locus non fuisſet.

δι' ὧν πέρας] An forte ſcribendum δι' ὧνπερ? An forte γέρας? Vid. Ariſtot. Rhet. II. 2. 16. HEVM. Statim vt legeram hunc locum, reponendum putabam δι' ὧν γέρας. Et magis haec coniectura placere mihi coepit, ex quo vidi, Venerabili Heumanno eandem in mentem venisſe. Vocabulum γέρας autem pro *munere* et *honore* vſurpari, multa docere posſunt exempla. Herodotus lib. I. cap. 114. Τῷ δέ τῳ τὰς ἀγγελίας φέρειν ἐδίδου γέρας. Iſocrates Panegyr. p. 106.

ϱὰν ψυχὴν ἄϛεῖον λόγον ἐμβάλλειν ἐ προσήκεν. Ὁ μὲν γὰρ λόγος τροφὴ διανοίας ἐϛί· τῦτον δὲ ἀκάθαρτον ἡ πονηρία ποιεῖ· τῶν ἀνθρώπων. 13 Μὴ ἐπιϛρέφεσθαι ἐπὶ τὺς ὅρυς ἐλθόντας, τῦτ' ἔϛι, μέλλοντας ἀποθνήσκειν, καὶ τὸν ὅρον τῦ βίυ πλησίον ὄντα ὁρῶντας, φέρειν εὐκόλως, καὶ μὴ ἀθυμεῖν. — Ἀναμιμνήσκει δὲ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς τῦ λόγυ πρόθεσιν 14 Ἁπάντων μὲν γὰρ, ὅπερ ἔφην, τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων ἀπάγειν δεῖ τὺς παῖδας, μάλιϛα δὲ τῶν κολάκων. 15 Ὅπερ γὰρ πολλάκις καὶ πρὸς πολλὺς τῶν πατέρων διατελῶν λέγω καὶ νῦν ἂν εἴποιμι. Γένος ὐδέν ἐϛιν ἐξωλέϛερον

p. 106. Ἀξιῦσι δὲ τὴν ἡγεμονίαν ἔχειν ὥσπερ ἄλλο τι γέρας. Plutarchus in Camillo p. 129. D. Τῶν τ' ἄλλων γερῶν ἔτυχε, καὶ τιμητὴς ἀπεδείχθη. Conf Etymologicon M. p. 227. v. 14. et Aldobrandinus ad Diogen. Laërt. lib. I. ſ. 53. p. 32. Quam facile autem vocabula γέρας et πέρας confundi potuerint, docent viri docti, quos laudat Cl. Alberti obſ. ad 2. ep. Petr c. II. n. 13. p. 467. De vſu vocabuli ἀρχαὶ, quod h. l adhibetur pro ἄρχυσι ſiue *principibus*, vid. Spanhem ad Ariſtoph. Nub. v. 1199. et Elſneri obſ. ſacr. t. II. p. 43.

13. Μὴ ἐπιϛρέφεσθαι Laërtius haec ita profert Ἀποδημῦντα ἐπὶ τοῖς ὅροις ἀνεπιϛρεπτεῖν, et paulo poſt: Εἰς ἀποδημίαν βαδίζοντα μὴ ἐπιϛρέφεσθαι Ergo ſynonyma ſunt μὴ ἐπιϛρέφεσθαι et ἀνεπιϛρεπτεῖν. Haec ideo adſcripſi, vt appareat, ἐπιϛρέφεσθαι in Plutarcho iniuria ſuſpectum eſſe Ola Heſychio. Nec raro verba Graecorum de voluntat tantum ſunt intelligenda. Vid. Cl. Io. Conr. Schwarzius ad Theophr. Char. mor. cap. I. p. 7.

τῦ λόγυ πρόθεσιν] Cum Vietore Olaus Heſy chiu

non eſt tradenda pulchra doctrina. Eſt enim doctrina cibus animi, quem immundum reddit malitia auditoris. *Ad fines vbi perueneris, noli reuerti*, id eſt, quum mors inſtat, et finem vitae adesſe vides, aequo id animo feras, nec moerori indulgeas. Sed eo, vnde digresſus ſum, mea reuertatur oratio. Quum itaque pueri ab omnibus, vt dixi, malis hominibus ſunt arcendi, tum maxime ab adulatoribus. Quod enim identidem et multis dicere patribus conſueui, nunc quoque affirmo: genus hominum adulatoribus peſti-

chius et recentiores dederunt ὑπόθεσιν, quo vocabulo vſus eſt Noſter ſupra cap. VIIII. n. 21. Nullam tamen varietatem codicum adnotatam video, nec mutatione opus eſt.

15. διατελῶν λέγω] Videtur legendum: διατελῶ λέγων. HEVM. Verum eſt ex vſu vulgari dicendum fuisſet διατελῶ λέγων. Ita Demoſthenes περὶ ςεφάνυ init. Ὅσην εὔνοιαν ἔχων διατελῶ. Sed egregie docet praeſtantisſimus Cortius ad Salluſt. Catil. cap. LVII. n. 2. p. 364. Graecos atque Latinos in vſu participiorum, quando duo adſint verba, illud perſaepe mutare in participium, quod propter ſenſum non debuerint. Vide exempla ab eo adlata, et adde Cl. Hogeveen ad Vigeri idiot. Graec. dict. p. 270. n. V. Sic obſeruante Barlaeo Lucianus in Timone tom. II. p. 102. Graeu. θέει φέρων dixit pro φέρει θέων. Hinc explico Ariſtophanis locum ab interpretibus non ſatis intellectum Ἐκκλησιαζ. v. 511. Ὅτι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ἐπακεῖν. Senſus poſtulabat: Ὅτι ἡμεῖς ὀρθῶς ἐπακέσαι ξύμφορόν σοι δρᾶν δόξομεν. *Quia digna nobis videris, cuius dictis pareamus.*

ϛερον, ὐδὲ μᾶλλον καὶ θᾶττον ἐκτραχηλίζει τὴν νεότητα, ὡς τῶν κολάκων, 16 οἳ καὶ τὰς πατέρας καὶ τὰς παῖδας προῤῥίζους ἐκτρίβουσι, τῶν μὲν τὸ γῆρας ἐπίλυπον, τῶν δὲ τὴν νεότητα ποιοῦντες, τῶν δὲ συμβουλευμάτων δέλεαρ ἀφύλακτον προτείνοντες τὴν ἡδονὴν 17 Τοῖς παισὶ τοῖς πλουσίοις οἱ πατέρες νήφειν παραινοῦσιν, οἱ δὲ μεθύειν· σωφρονεῖν, οἱ δὲ ἀσελγαίνειν· φυλάττειν, οἱ δὲ δαπανᾶν· φιλεργεῖν, οἱ δὲ ῥᾳθυμεῖν. 18 Στιγμὴ χρόνου πᾶς ὁ βίος ἐστὶ, λέγοντες, ζῆν καὶ οὐ παραζῆν προσ-ήκει

ἐκτραχηλίζον] Proprie, de luctatoribus vſurpatur quorum alterum depreſſo collo alter proſternit. Aelianus lib. XII. V. H. cap. 58. fin. Vid. Menagius ad Laërt. VI. 61. HEVM. De hoc vſu verbi τραχηλίζειν et ἐκτραχηλίζειν vid. Cuperi Obſeruat. lib. I. cap. 12. Fabricius ad Sextum Empir. p. 722. et Cl. Alberti Obſ philol. ad Hebr. IIII. 13. p. 422. Potuit tamen Plutarchus reſpicere ad aliam huius verbi ſignificationem qua adhibetur pro *collum frangere*. Ita vſus eſt Ariſtophanes Plut. v. 70. ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. Scholiaſta ibi explicat: τὸν τράχηλον κατακλασθῇ. Polluce teſte adhibetur etiam verbum ἐκτραχηλίζειν pro ἐκ τραχήλου ὦσαι, et dicitur de equis qui, vt alius lexicographi verbis vtar, τὸν αὐχένα ἐπικάμψαντες ἀποσείονται τὸν ἐπιβάτην. Sic Plutarchus de diſcrim. amici et adul. p. 58. extr. ἐκτραχηλίζει [ὁ ἵππος] τοὺς μὴ δυναμένους ὀχεῖσθαι.

ὡς τῶν κολάκων] Fortaſſe: ὡς τὸ τῶν κολάκων

16. Τῶν δὲ συμβουλευ.] Videtur hoc δὲ delendum eſſe. Et id iam indicaſſe videtur Xylander, v ex ipſius verſione colligo. HEVM.

17. σωφρονεῖν] Significat *continentiae ſtudioſum eſſe a libidine abstinere*. Sic apud Aelianum IV. 1. fin. Si

σώφρων

:ſtilentius nullum eſſe, neque quod magis
: celerius iuuenes in perniciem praecipi-
:t. Illi enim et parentes et natos radici-
ıs perdunt, et ad ſua ſequenda conſilia vo-
ıptate tanquam eſca incautos illicientes,
arentum ſenectutem iuxta et filiorum iu-
entutem dolorum plenam reddunt. Diui-
ibus liberis parentes ſobrietatem commen-
lant, adulatores ebrietatem: illi continen-
iam, hi libidinem: illi parſimoniam, hi
rofuſionem: induſtriam illi, hi ignauiam.
'unctum aiunt adſentatores, temporis eſt
ɔta noſtra vita: frui vita debemus, non
eam

ώφρων, *caſtus*, apud Plutarchum in vita Pauli Aemilii
. 257. et in Praeceptis connubialibus p. 141. HEVM.

18. ζῆν καὶ ὂ παραζῆν] I. e. *Viuamus adeoque de-
iciis omnibus perfruamur, non autem, vitam tanquam
arergon habentes, curis et laboribus nos conficiamus.*
Vid. omnino Ennii verſus apud Gellium Noct. Attic.
XIX. 10. Seneca epiſt. 93: *vt agam vitam, non vt prae-
teruehar vitam.* Conf. Rutgerſius Var. lect. IV. 17. et
Lamb. Bos Animaduerſ. Graec. cap. III. p. 17. ſeq. Hoc
παραζῆν male interpretatur Gottfr. Olearius Obſ. XIV.
d Matthaeum §. IV. p. 128. HEVM. Ζῆν Graecis,
ıeque ac Latinis *viuere*, eſt *vitae fructum capere, bene
c iucunde viuere, genio indulgere.* Agathias in An-
:holog. lib. II. cap. XXXXVII. p. 176. Steph. Πῖνε
γέρον καὶ ζῆθι. Conf. Rappolti commentar. in Horat.
epiſt. lib. I. cap. 37. p. 787. et Heinſius ad Ouid. tom. I.
). 428. Burm. Verbum παραζῆν Spanhemius ad Iu-
iani orat. I. p. 137. interpretatur: *ſecus viuere, quam
decet.* Malim dicere παραζῆν eſſe, *vitam ſine vo-
uptate tranſire*, ſ. *ita vitam agere, vt iſta vita non ſit
putan-*

ἤκει. 19 Τί δὲ φροντιςέον ὑμῖν τῶν τῦ π
-τρὸς ἀπειλῶν; Κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐ
-καὶ μετέωρον αὐτὸν ἀράμενοι τὴν ταχίςην ἐξ
-σομεν. 20 Καθῆκε δέ τις καὶ χαμαιτύπ
-καὶ προηγώγευσε γαμετὴν, καὶ τὰ τῶν πα
-ρων ἐφόδια τῦ γήρως περικέκοφε καὶ σεσ
-ληκε. 21 Μιαρὸν τὸ φῦλον, ὑποκριταὶ φιλ
-άγευςοι παῤῥησίας, πλυσίων μὲν κόλακες, π
νήτ

putanda, βίον ἀβίωτον ζῆν. Ἡ γὰρ Παρὰ ἐντα
-θα τὴν ἔξω σχέσιν δηλοῖ, vt explicat verbum π
-ραφρονεῖν Scholiaſtes Ariſtoph. ad Plut. v. 2. Et
verſu Philemonis apud Stobaeum ſerm. LXXXII
(al. CCXXXVI.) Ὅςις πένης ὢν ζῆ, παραζῆν β
-λεται, eadem ſignificatio commodum locum habe
poteſt, niſi cum Spanhemio verſum iſtum ſeque
iungendum eſſe putemus. Sic interpretari poſſis:
*quis ſuſtineat viuere, quum pauper ſit, illi placet, vi
quae vita nulla eſt.* Siue: *Non eſt putanda vita, vi
pauperis.*

19. φροντιςέον ὑμῖν] Ita Francof. ſed Vict
Weſthuſius, Olaus Heſychius, et Anonymus Bresla
dederunt ἡμῖν, quod et ipſe praefero.

Κρονόληρος καὶ σοροδαίμων] Sunt appellation
contumelioſae ſenum. Plauti ſtylo reddere poſ
capuli decus Aſin. V. 2. 42. Terentii Adelph. IV. 2.4
Silicernium. De voce σοροδαίμων vid. Duportus a
Theophraſt. Charact. cap. 16. p. 452. ſeq. HEVM. Κρο
-νόληρος eſt, quem Germani dicunt *einen alten narre*
Κρόνυς apud priſcos dicebant ἀρχαίυς, μωρὺς, λ
-ρυς, ἀναισθήτυς obſeruante ſcholiaſte vetere ad Co
mici Veſpas v. 1471. Confer eundem ad Nubes v. 92
et lege Spanhemii adnotationem ad Pluti v. 581.

ἐξοίσομεν] Ἐκφέρειν, vt apud Latinos *efferre*, d
ſepeliendis mortuis adhibetur. Vid. Suiceri the
ecclesia

am praetermittere. Quid ad nos minae patris? Silicernium eſt et capuli decus: breui illum ſublimem arreptum efferemus. Non deſunt inter eos, qui et ſcorta ſubmittant, et nuptas adducant, et parentum viatica ſenectutis diripiant ac deſpolient. Plane execrabilis eſt haec natio, amicitiam, quae nulla eſt, ſimulant, ingenuae libertatis (quae ineſt veris amicis) expertes, diuitibus adulantur, paupe-

cleſiaſt. tom. I. p. 1074. Contemtim autem ita de nibus loquebantur. Acerbo igitur ioco Chremylus Ariſtoph. Plut. v. 1009. vetulae glorianti, adoleſcendum ſaepiſſime domum ſuam, ventitaſſe, reſponet ἐπ' ἐκφοράν. Lege ibi eruditam adnotationem cl. Hemſterhuſii.

20. προηγώγευσε] Legebatur προσηγόρευσε, quod tineri non incommode poterat. *Quidam*, inquit, *adulatorum ſcortum pro ſua ipſius vxore* (ſcilicet qui huc vsque gratificatus vellet videri, vt ei etiam ſuae toris, copiam faceret) *deducit*. Sed Fabricius et oſter ſcriptus habent προηγόρευσε: quod amplexus im. Talis fuit Cabbas, qui ſuam vxorem Maecenati oſtituit, vt Noſter in Erotico oſtendit. In fine libri urydices Epigrammate εὔοιςον legit Fabricius. Ego im ſcripto Εὔιςον, qui a voce Μούσαις verſum inhoat, vt ſententia ſit, deſiderium ſuum Muſis fuiſſe ene cognitum. XYLAND. Vnice vera eſt ſcriptura, uae in Francofurtenſibus libris expreſſa eſt, προηγώγευσε. Repone idem verbum in Erotico Plutarchi 759. F.. πολλοὶ γὰρ ἀφροδισίων ἑτέροις ἐκοινώνησαν, οὐ μόνον ἑταίρας ἀλλὰ καὶ γαμετὰς προαγωγεύοντες. Male ibi legitur προαγωρεύοντες.

21. παῤῥησίας] Παῤῥησία ſignificat *morem amicorum, quo alter alteri non aſſentatur, ſed eum libere admonet*

νήτων δὲ· ὑπερόπτῃ, ὡς ἐκ λυρικῆς τέχνης τὰς νέας ἀγόμενοι, σεσηρότες δ'ἔθ' οἱ τρέφοι γελῶσι, καὶ ψυχῆς ὑποβολιμαῖα καὶ νι μέρη βίυ. πρὸς δὲ τὸ τῶν πλυσίων νεῦμα ζ τες, τῇ τύχῃ μὲν ἐλεύθεροι, τῇ προαιρέσει δῦλοι. ὅταν δὲ μὴ ὑβρίζωνται, τότε ὑβρίζεσ δοι

monet et corrigit. *Libertatem* vocat Cicero Orat Quir. poſt. red. cap. XI. *Ingenuitatem* etiam vo poſſis. HEVM.

ἐκ λυρικῆς τέχνης] Ex cap. XIII. n. 7. patet, ρκν Graecis dici omne inſtrumentum muſicum, q chordis obductum intendi ac remitti poteſt. E *ars lyrica* h. l. ſignificat ſolertiam et prudentiam ı ſicorum, qui blanditiis variis et ſuauitate ſuae ε adoleſcentes emungunt. De illo vſu vocis λύρα Aelianus Var. hiſt. IX. 38. et Laërtius VI. 27. Id h. l. ſenſus eſt, qui ſuperius n. 16. vbi dicit, *adul tes eſca voluptatis vti ad illiciendos et perdendos adoleſ tes.* HEVM.

ἐπὶ τὰς νέας ἀγόμενοι] Breslauienſis anony coniicit legendum: ὡς ἐκ λυρικῆς τέχνης τὰς ν ἀγόμενοι, et interpretatur, *quaſi lyrica arte adoleſ tulos inducentes.* Mihi placet ſcriptura a Cel. Wo prolata: ὡς ἐκ λυρικῆς τέχνης τὰς νέας ἐπαγόμε Ἐπάγεσθαι ſignificat *venari, allicere, pellicere.* P tarchus de diſcr. amici et adul. p. 52. B. Ὁ δὲ κόλ αὐτὸς ἑτέρας ἐπάγεται καὶ παλεύει μιμύμε Irenaeus lib. I. adu. haer. praefat. πειθανῶς μὲν ἐπ γόμενοι διὰ λόγων τέχνης τὰς ἀκεραίυς εἰς τὸν ζητεῖν τρόπον· Conf. Celeb. Hemſterhuſius ad P tum Ariſtophanis p. 58. Etiam venatores ἐπακτῆ vocantur. Vid. Spanhemius ad Callim. hymn. Iou. v. 77.

auperes contemnunt, more muſicorum ad doleſcentes accedentes, ridentibus, qui pſos alunt, ipſi quoque labia in riſum didu- :unt, tanquam ſubdititia ac ſpuria generis iumani membra, ad nutum diuitum vi- iunt, forte liberi, vitae genere ſerui, contu- nelia ſe adfici putantes, ſi non tractentur contu-

σεσηρότες] Σεσηρέναι hic ſignificat *os vultumque ridentis figurare*, ſiue vt Plautus Capt. III. 1. 26. loqui- ur, *dentes reſtringere*. Ita Plutarchus in praeceptis oniug. p. 139. F. εἰκόνα dicit ἱλαρὰν καὶ σεσηρυῖαν.

οἱ τρέφοντες] Ita vocantur *reges paraſitorum*. ılciphron lib. III. ep. 66. Α᾽ γὰρ οἱ τρέφοντες παί- ουσι, ταῦτα μὴ τρέφων ἐτόλμησεν. Timocles pud Athenaeum lib. VI. p. 237. Δίκαια ταῦτα τῷ ρέφοντι νενομικώς.

καὶ ὑποβολιμαῖα] Olaus Heſychius delendas pu- at voces καὶ ψυχῆς. Haec coniectura etiam mihi n mentem venit, ante quam hanc notam vidi. Βίος utem ſaepe *genus humanum* ſignificat, quod multis xemplis docuit Caſaubonus Animaduerſ. in Athe- iaeum lib. XV. cap. 5. p. 954. ſeq. Leopardus Emendat. lib. XI. cap. 4. Eodem ſenſu Cicero de diuin. lib. I. :ap. 24. et 39. dixit *vitam communem*. HEVM. Equi- lem totum locum ſic interpretarer: *vultum ad bila- itatem componunt quoties rident, qui ipſos alunt, etiam irca prauas animi adfectiones et turpes actiones.* Ψυχῆς ποβολιμαῖα ſunt, quae Noſter de diſcrim. am. et dul. p. 61. E. vocat ὕπουλα καὶ φλεγμαίνουσα τῆς ψυχῆς. Nec inſolens eſt μέρη ψυχῆς dicere. Conf. Plutarchus de vit. pudor. p. 529. B. et politic. p. 821. B. Quae vero noſter hic appellat νόθα μέρη βίου, eadem n libro de capienda ex hoſt. vtil. p. 87. D. dixit νο- σοῦντα τοῦ βίου, καὶ φαῦλα, καὶ πεπονθότα.

ὅτι

δοκȣ̃ντες, ὅτι μὴ μάτην παρατρέφονται. 22 Ὥς εἴ τῳ μέλει τῶν πατέρων τῆς τῶν τέκνων εὐα γωγίας, ἐκδιωκτέον τὰ μυσαρὰ ταῦτα θρέμματα. 23 Ἐκδιωκτέον δὲ καὶ τὰς τῶν συμφοιτητῶν μοχθηρίας. Καὶ γὰρ ȣ̃τοι τὰς ἐπιεικεστάτας φύσεις ἱκανοὶ διαφθείρειν εἰσί.

ΚΕΦ. ιή.

Ταῦτα μὲν ȣ̃ν καλὰ καὶ συμφέροντα· ἃ δὲ μέλλω λέγειν, ἀνθρώπινα. 2 Οὐδὲ γὰρ ἂν πάλιν τȣ̀ς πατέρας ἔγωγε ἀξιῶ τελέως σκληρȣ̀ς καὶ τραχεῖς εἶναι τὴν φύσιν, ἀλλὰ πολλαχȣ̃ καὶ συγχωρῆσαί τινα τῷ νεωτέρῳ τῶν ἁμαρτημάτων, καὶ ἑαυτȣ̀ς ἀναμιμνήσκειν, ὅτι ἐγένοντο νέοι. 3 Καὶ καθάπερ ἰατροὶ τὰ πικρὰ τῶ

ὅτι μὴ μάτην παρατρέφονται] Μὴ in quibusdam editionibus abeſt. Recte. HEVM. Omittunt etiam codd. Vulcob. et Bongarſ. Vulgata tamen ſcriptura ſatis bonum reddere ſenſum videtur. *Adulatores contumelia adfici ſe putant, ſi contumelioſe non tractantur, quia non ſine ſpe commodi*, ſed ob id ipſum vt riſum, iocum et contumeliam ferant, *aluntur*. Qui enim ſciunt, neminem fruſtra beneficia velle collocare, ipſi vero alia emolumenta non poſſunt ſuis altoribus praeſtare, quam vt riſus et ioci materia ſint verentur, ne conuictu arceantur, ſi ludibrio haberi deſinant. Pulchre haec explicat Plutarchus de diſcrim. amici et adul. p. 64. E. ſcribens: Οὐδὲν [ὁ κόλαξ] ἡγεῖται δεινὸν, ȣ̓δὲ ὑβριστικόν. Ὁρᾷς τὸν πίθηκον ȣ̓ δύναται τὴν οἰκίαν φυλάττειν ὡς ὁ κύων, ȣ̓δὲ βαστάζειν ὡς ὁ ἵππος, ȣ̓δὲ ἀρȣ̃ν τὴν γῆν ὡς οἱ βόες· Ὕβριν ȣ̃ν φέρει καὶ βωμολοχίαν κ. τ. λ.

contumelia ſe adfici putantes, ſi non tractentur contumelioſe, atque ita gratis alantur. Quare ſi cui cordi eſt recta ſuorum liberorum educatio, is foedum hoc pecus domo eiiciat. Amoliatur etiam condiſcipulorum prauos mores, quippe qui et ipſi ſatis habent virium ad corrumpendum vel optima ingenia.

CAP. XVIII.

Atque haec quidem praeclara ſunt et vtilia. Adiungam nonnulla, quae exigit humanitatis ratio. Nimirum parentes nolim vsquequaque duro eſſe et aſpero ingenio, ſed ſaepenumero quorundam peccatorum gratiam facere adoleſcentibus, ſeipſos etiam fuiſſe adoleſcentes, recordantes. Ac quem-

23. ἐπιεικεστάτας φύσεις] *Optimas et integerrimas naturas*, vt loquitur Tacitus Vita Agric. IV. 4. Curtius III. 2. 16. *Erat Dario mite ac tractabile ingenium, niſi naturam plerumque fortuna corrumperet*. Vid. Herodiani indicem v. ἐπιεικής. HEVM. Vt ἐπιεικεστάτας φύσεις Plutarchus dicit pro *hominibus optimis ingeniis praeditis*, ita Theophraſtus Charact. praefat. παντοδαπὰς φύσεις dicit *omnis generis ingenia*.

Cap. XVIII. 2. Οὐδὲ γὰρ αὖ] Heſychius eumque ſequuti: Οὐ γὰρ αὖ.

τελέως σκληρὰς] Immodicam ſeueritatem patrum eleganti epiſtola reprehendit Plinius VIIII. 12.

τῶν ἁμαρτημάτων] Ἁμάρτημα apud Graecos ſignificat *peccatum leuius*. Vid. Grotius de I. B. et P. III. 11. 4. Sic *peccare* et *peccatum* apud Latinos. HEVM.

τῶν φαρμάκων τοῖς γλυκέσι χυμοῖς καταμιγνύντες, τὴν τέρψιν ἐπὶ τὸ συμφέρον παρόδευσον, οὕτω δεῖ τοὺς πατέρας τὴν τῶν ἐπιτιμημάτων ἀποτομίαν τῇ πρᾳότητι μιγνύναι· καὶ ποτὲ μὲν ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν παίδων ἀφιέναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας, ποτὲ δ' αὖ πάλιν ἀντιτεῖναι· καὶ μάλιστα μὲν εὐκόλως φέρειν τὰς ἁμαρτίας. 4 Εἰ δὲ μήγε, προσοργισθέντα ταχέως ἀποφλεγμῆναι. 5 Μᾶλλον γὰρ ὀξύθυμον εἶναι δεῖ τὸν πατέρα, ἢ βαρύθυμον. 6 Ὡς τόγε δυσμενὲς καὶ δυσκατάλλακτον μισοτεκνίας οὐ μικρὸν τεκμήριόν ἐστι. 7 Καλὸν δὲ ἔνια τῶν ἁμαρτημάτων μηδὲ εἰδέναι δοκεῖν, ἀλλὰ τὸ τοῦ γήρως ἀμβλυωπὲς καὶ δύσκωφον ἐπὶ τὰ γιγνόμενα μεταφέρειν, ὡς ἔνια τῶν πραττομένων ὁρῶντας μὴ ὁρᾶν, καὶ μὴ ἀκούειν ἀκούοντας. 8 Φίλων ἁμαρτήματα φέρομεν, τί θαυμαστὸν εἰ τέκνων; δούλων πολλάκις κραιπαλώντων μέθην οὐκ ἐξηλέγξαμεν. 9 Ἐφείσω ποτέ, ἀλλὰ καὶ χορήγησον· ἠγανάκτησάς ποτε, ἀλλ-

3. ἀποτομίαν] Etiam Paulus Rom. XI. 22. χρηστότητα et ἀποτομίαν inter ſe opponit. HEVM. Cl. Alberti obſ. philol. in ep. ad Tit. II. 13. oſtendit metaphoram a medico noxias corporis partes inclementer abſcindente deſumtam eſſe.

4. ἀποφλεγμῆναι] Ita Liuius lib. XL. cap. I dixit, *deflagrare iras*. HEVM.

7. Καλὸν δὲ ἔνια τῶν ἁμαρτημάτων μηδὲ εἰδ. Idem ex vſu futurum in adminiſtrandis rebus publicis cenſet Noſter in Politic. p. 818.

8. οὐκ ἐξηλέγξαμεν] Repete ex antecedentibus τί θαυμαστὸν, εἰ τέκνων; Non inuſitatum eſt Plutarcho

quemadmodum medici amara medicamenta dulcibus ſuccis permiſcentes, dulcedine duce prodesſe ſtudent; ita conuenit, parentes reprehenſionum ſeueritatem lenitate temperare, et interdum habenas cupiditatibus filiorum remittere et laxare, interdum rurſus adſtringere: et maxime leuiora peccata eorum moderate ferre, aut ſaltim dare operam, vt concepta ira breui deflagret. Praeſtat enim, paternas iras ſubitas esſe, quam graues: quia infenſus et implacabilis animus patris non leue eſt argumentum odii erga liberos. Bene quoque fecerint parentes, ſi non nulla peccata liberorum ſimulent ſe non animaduertere: quumque ſub ſenectutem viſus ſoleat auditusque hebeſcere, eo iſtam ſenſuum imbecillitatem transferant, vt videntes quaedam non videant, audientes non audiant. Amicorum peccata toleramus: quidni etiam liberorum? quum vel ſeruorum crapulam ebrietatemque ſaepius ſine reprehenſione feramus. Parcus aliquando fuiſti,

urcho, ſi plura adſint membra, quorum ſingula apodoſin requirunt, vnum ex illis relinquere ἀναπόδοτον. ic in libro de capienda ex hoſt. vtil. p. 88. B. Ἵππους ἐχθρῶν ὁρῶντες εὐδοκιμοῦντας, ἀνιῶνται· κύνας παινουμένους· ἂν χωρίον ἐκπεπονημένον ἴδωσιν, ἂν ὑθαλοῦντα κῆπον, ἐπιςένουσι. Quis hic poſt κύνας παινουμένους non verbum aliquod exſpectasſet? Eandem ob rationem non temere crediderim, in ſequente periodo huius capitis poſt verba ἐξ ἀγροῦ ποτὲ ζεῦγος ἀφείλετο librarii culpa verbum excidisſe.

ἀλλὰ καὶ σύγγνωθι· ἐβωκόλησέ ποτε δὶ οἰκέ-
τε, τὴν ὀργὴν κάτασχε· ἐξ ἀγρῦ ποτε ζεῦ-
γος ἀφείλετο, ἦλθέ ποτε χθιζῆς μέθης ἀπο-
πνέων, ἀγνόησον· μύρων ἀπόζων, σίγησα
Οὕτω σκιρτῶσα νεότης πωλοδαμνεῖται.

KE(

9. ἐβωκόλησέ ποτε] Scio, pronomina a Graecis a
Latinis frequenter omitti. Dubito tamen, an βωκο-
λεῖν hic abſolute poſitum ſit a Plutarcho, et ſuſpi-
cor, eum ſcripſiſſe: ἐβωκόλησέ σέ ποτε. Non ra-
earundem ſyllabarum concurſus impoſuit librariis. Si-
mili lapſu apud Noſtrum in coniug. praecept. p. 141.
factum eſt, vt legatur: Καὶ γὰρ ὗτος, [ὁ κάλτιος] ἐφ-
καλὸς ἰδεῖν, καινὸς, ἀλλ' ὐδεὶς οἶδεν ὅπυ με θλίβει.
Inſerendam eſſe particulam καὶ ante vocem καινὸς
didici ex Stobaeo, qui Plutarchi locum excerpſit.

δὶ οἰκέτυ] Quomodo ſerui filiis heroum ſe prae-
beant miniſtros prauarum cupiditatum, multae do-
cent comoediae Terentii Plautique. HEVM.

ἐξ ἀγρῦ ποτε ζεῦγος ἀφείλετο] Hic aliquid
e. g. *ignoſce*, omisſum videtur. Vel potius, quinque
haec verba ſunt ſuperflua, adſcripta a quopiam ad ex-
plicandam vocem ἐβωκόλησε: HEVM. Me nullum
verbum omisſum hic requirere, profesſus ſum ad pa-
ragraphum proxime praecedentem. Nec mihi quid-
quam in hoc commate ſuſpectum eſt, praeter verbum
ἀφείλετο, pro quo e cod. Vulcob. et libro Voſſ. re-
pono ὑφείλετο. Praepoſitiones ὑπὸ et ἀπὸ ſaepe
confunduntur. Ita in Vita Sophoclis, quae tragoediis
eius praefigi ſolet, pro Καὶ τὴν Ὀδύσσειαν δὲ ἐν
πολλοῖς ἀπογράφεται, elegantius exhibet codex ſcri-
ptus Boſianus ὑπογράφεται. Verbum ὑφαιρεῖν au-
tem huic loco Noſtri optime conuenit. Ariſtophanes
Plut. v. 1141. ὁπότε τι σκευάριον τῦ δεσπότυ ὑφε-
λοι

iſti, fac rurſus impenſas: indignatus es ali-
uando, ignoſce vicisſim: deluſit te aliquan-
o filius ſerui vſus opera, iram cohibe: par
oum ex agro abduxit, venit aliquando he-
ternam exhalans crapulam, disſimula: vn-
uentum redolet, tace. Hac ratione laſci-
iens domatur adoleſcentia.

CAP.

ꝛ. Plutarchus in Nicia p. 542. A. *ἀπὸ τῶν χιλίων ταλάντων - - - ὑφελόμενος τριάκοντα.* Recte igi-
ur Celeb. Patruus meus apud Aeſopum fab. XXI. n. 2. *φαιρούμενος* lectioni aliorum *ἀφαιρούμενος* praetulit.
mirum verba ex praepoſitione *ὑπὸ* compoſita ſaepe
tionem *clandeſtinam ac furtiuam* indicant, Sic apud
omicum Ἐ*κκλησιαζ*. v. 15. *ὑποιγνύειν* eſt *clam*
erire. Etiam gloſſator D'Oruillianus ad Pluti v. 997.
ειπούσης explicat *λάθρα μηνυσάσης*. Haud inepte
el. Hemſterhuſio iudice. Rectius tamen ibi Cleri-
is interpretatur, *quum addidisſem*, aut, *ſubiecisſem*,
uo ſenſu etiam occurrit verbum *ὑπειπεῖν* apud No-
um ſupra cap. II. extr.

ἀγνόησον] Terentius Eun. IV. 4. 54: *Tu pol, ſi ſa-*
is, quod ſcis, neſcis i. e. ſimules te ſcire, vel disſimu-
s, vt explicatur in Lexico Fabro-Cellariano. HEVM.

πωλοδαμνεῖται] Hac comparatione etiam Scipio
fricanus vtebatur, dicens, *vt equi ferocitate exſultan-*
s domitoribus tradi ſoleant, ſic homines tanquam in
rum rationis et doctrinae duci oportere, teſte Cicerone
ib. I. de offic. cap. 26. Quod Plutarchus dixit *σκιρ-*
τῶσαν, id Cicero vocauit *ferocitate exultantem*. Rur-
us idem Cicero lib. I. cap. 29: *Appetitus longius eua-*
antur, et tanquam exultantes, *ſiue cupiendo, ſiue fu-*
giendo, non ſatis a ratione retinentur. HEVM.

ΚΕΦ. ιθ'.

Πειρατέον δὲ τὰς τῶν ἡδονῶν ἥττους καὶ π
τὰς ἐπιτιμήσεις δυσηκόους γάμῳ κατ
ζεῦξαι. 2 Δεσμὸς γὰρ οὗτος τῆς νεότη
ἀσφαλέστατος. 3 Ἐγγυᾶσθαι δὲ δεῖ τοῖς υἱ
γυναῖκας μήτε εὐγενεστέρας πολλῷ, μήτε πλ
σιωτέρας. Τὸ γὰρ, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλ
σοφόν. 4 Ὡς οἵγε μακρῷ κρείττους ἑαυ
λαμβ

Cap. XVIIII. 2. Δεσμὸς γὰρ οὗτος] Sic Seue
Basſiano filio vxorem dedit, vt hoc modo eum σωφ
νίζῃ, teſte Herodiano III. 10. 10. Apuleius Met
lib. VI. inquit: *Luxuria puerilis nuptialibus pedicis*
ganda eſt. HEVM.

3. τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα] Vid. Diog. Laër
I. 80. v. 12. et 16. Eraſmus Chil. I. Cent. 8 n. 1. M
gius ad Laërt. loc. cit. Κατὰ h. l. ſignificat *pro*
tionem, congruentiam. Senſus eſt: *ſi validus es,*
pelle turbinem maiorem: ſin minus, minorem. Sic
ἐμὲ apud Diog. Laërt. I. 80. v. 4. HEVM. Inter
tes intelligunt βέμβικα, quod nullum ſenſum ſa
fundit. Videmus enim, ſaepe minores pueros t
nes verſare maiores. Nec potuit ſolennis vox h
ludi fuisſe: *Tibi conuenientem exerce turbinem.*
liora docuit me ſcholiaſtes Aeſchyli ad Prometh
vinctum p. 54. Steph. vbi legitur, non puerum pu
ſed πρὸς τὴν οἰκείαν στρόμβον dixisſe: τὴν κατὰ
τὸν ἔλα. Hinc patet, intelligendam esſe vocem
Pueri imitantes ludis ſuis actiones virorum, turb
ſuos, vt equos exſpatiantes, verberibus comp
bant, ingeminantes illud: τὴν κατὰ σαυτὸν
qua decet ito via. Ita equum ſuum hortatur Ph
pides apud Comicum in Nubibus v. 25. ἔλαυνε
σαυτοῦ δρόμον. Hunc Ariſtophanis locum Men

CAP. XVIIII.

Ceterum vbi adoleſcentes voluptatibus nimiis dediti ſunt, nec reprehenſionibus locum relinquunt, animus appellendus eſt ad eos matrimonii vinculo colligandos: quod eſt tutisſimum iuuentutis vinculum. Atque eius quidem generis femellas filiis deſpondebunt, quae neque nobilitate generis, neque diuitiis multum ipſis antecedant. Sapienter enim dictum eſt: Tibi congruentem

ad Laërtium lib. I. ſ. 80. iam compoſuit iſti τὴν κατὰ ἑαυτὸν ἔλα. Ibi tamen ſolita negligentia Plutarchi locum ſic adfert: τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαν σοφόν. Pueri igitur hac adloquutione vſi intellegant ὁδόν. Idem intelligere potuit hoſpes Atarnaeus. Non tamen cum eo contenderim, ſi quis dicat, hunc γυναῖκα intellexisſe. At negant viri docti, recte dici γυναῖκα ἔλαν. Dixit tamen ita, quamuis ſenſu non admodum honeſto, Ariſtophanes Ἐκκλησιαζ. v. 39. et 1074. Conf. idem in Pace v. 710. Sed vtcunque haec exiſtimata fuerint, id certe cuilibet appariturum confido, ſenſum huius dimidii pentametri ſimili hemiſtichio recte exprimi: *Tu tibi iunge parem.* Idem conſilium ſuo ſexui dat Deianira apud Ouidium in epiſtola: *Si qua voles apte nubere, nube pari.*

4. κρείττους] Κρείττων h. l. ſignificat *nobilior ditiorque*, vno verbo, *fortunatior.* Sic apud Plautum Capt. III. 4. 51. *miſeris* opponuntur *boni*, i. e. ii, quibus fortuna eſt propitia. Et a Cicerone paſſim *bene beateque viuere* dicuntur, qui proſperis vtuntur rebus ſuis. Sic in Latina lingua *optimates* vocantur, qui potentia et nobilitate eminent in ciuitate. Ita Luc. I. 3. et Actor. XXVI. 25. κράτιστε ſignificat *vir nobilisſime.*

Sic

λαμβάνοντες, ἐ τῶν γυναικῶν ἄνδρες, τῶν δὲ προϊκῶν δȣ̃λοι λανθάνȣσι γινόμενοι.

ΚΕΦ. κ'.

Βραχέα δὲ προσθεὶς αὐτοῖς, περιγράψω τὰ ὑποθήκας. 2 Πρὸ πάντων γὰρ δεῖ τὰ πατέρας τῷ μηδὲν ἁμαρτάνειν, ἀλλὰ πάντα δεῖ πράττειν, ἐναργὲς ἑαυτȣ̀ς παράδειγμα τοῖς τέκνοις παρέχειν, ἵνα πρὸς τὸν τȣ́των βίον ὥσπερ κάτοπτρον ἀποβλέποντες, ἀποτρέπωνται τῶν αἰσχρῶν ἔργων καὶ λόγων. 3 Ὡς οἵτινες τοῖς ἁμαρτάνȣσιν υἱοῖς ἐπιτιμῶντες, τοῖς αὐτοῖς ἁμαρτήμασι περιπίπτȣσιν, ἐπὶ τῷ ἐκείνων ὀνόματι λανθάνȣσιν ἑαυτῶν κατήγοροι γιγνό-

Sic οἱ κρείττονες ſunt *dii*. Vid. L. Bos Anim. Graec. p. 67. 72. et indices Aeliani et Herodiani v. Κρείττων. HEVM. Ita ἐσθλὸς eſt ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει προέχων. Vid. Graeuius ad Heſiod. Ἔργ. v. 214.

προϊκῶν δȣ̃λοι] Plautus Aſin. I. 1. 74: *Argentum accepi, dote imperium vendidi.* HEVM.

Cap. XX. προσθεὶς αὐτοῖς] An προσθεὶς αὐτοῖς?

περιγράψω] Περιγράφειν proprie adhibetur de *circuli deſcriptione*. Ita περιγράφειν κύκλον eſt apud Aelianum lib. IIII. Var. hiſt. cap. 15. extr. Conf. Plutarchus de cupid. diuit. p. 524. E. Foeneratores autem apud Athenienſes ſi creditam pecuniam extorquere non poterant, antequam in debitorum corpora ſaeuiebant περιέγραφον τόπον *locum circumſcribebant*, cuius limites illis ante redditam pecuniam egredi non licebat. Vid. Caſaubonus ad Athenaeum lib. II. cap. 23 extr. Περιγράφειν igitur ſignificat *circumſcriber limites ponere, finire.* Lucillius in Antholog. lib VII p. 474. Steph. Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον ἔρως ὅλον ἢ τ

verſa. Nam qui multo ſe nobiliores du-
t vxores, non mariti earum, ſed dotis ſer-
iunt praeter opinionem.

C A P. XX.

is pauca quaedam adiungam, ac tunc finem
praeceptis meis imponam. Ante omnia
ent parentes nihil peccando omniaque
officia praeſtando, illuſtre liberis exem-
m praebere: vt in ipſorum ii vitam tan-
m in ſpeculum intuentes, a turpibus et
is et factis auocentur. Etenim qui in
cata filiorum inuehentes ipſi in eadem
labuntur vitia, ii ſub illorum nomine
etipſos accuſant. Enimuero qui flagi-
tioſe

φιλεῖσθαι Πρόσθες. Diodorus Siculus Biblioth.
I. ſub finem ſectionis I. ϛοχαζόμενοι τῆς συμ-
ρίας τὴν πρώτην μερίδα τῶν ἰϛορημένων αὐτῷ
γράψομεν. Idem in epilogo lib. X. Κατὰ τὴν
ἀρχῇ πρόθεσιν αὐτῷ περιγράψομεν τήνδε τὴν
λον. Sic etiam ſub finem lib. XV. Pro verbo
γράφειν apud eundem in clauſulis lib. II. XV.
VIII. legitur παραγράφειν, puto librariorum er-
. Nam etiam in hoc Plutarchi loco codices ali-
t ita aberrasſe video. Sed de Diodori locis fortas-
ertius aliquid ſtatutum eſt in exemplaribus Wes-
gianis, quorum videndorum copia mihi nondum
. eſt.

3. Ὡς οἵτινες τοῖς ἁμαρτάνουσιν κ. τ. λ.] Cicero
errem Orat. V. in exordio p. m. 416: *Non modo ac-
tor, ſed ne obiurgator quidem ferendus eſt, is, qui,
l in altero vitium reprehendit, in eo ipſe deprehendi-*

HEVM.

γιγνόμενοι. 4 Οἱ δ' ὅλως φαύλως ζῶντες οὐ τοῖς δούλοις παῤῥησίαν ἄγουσιν ἐπιτιμᾷν, μή τι γε δὴ τοῖς υἱοῖς. 5 Χωρὶς δὲ τούτων, γένοιντ' ἂν αὐτοῖς τῶν ἀδικημάτων σύμβουλοι καὶ διδάσκαλοι. 6 Ὅπου γὰρ γέροντές εἰσιν ἀναίσχυντοι, ἐνταῦθ' ἀνάγκη καὶ νέους ἀναιδεστάτους εἶναι. 7 Πειρατέον οὖν εἰς τὸν τῶν τέκνων σωφρονισμὸν πάνθ' ὅσα προσῆκεν ἐπιτηδεύειν, ζηλώσαντας τὴν Εὐρυδίκην, ἥτις Ἰλλυρὶς οὖσα καὶ τριβάρβαρος, ὅμως ἐπὶ τῇ μαθήσει τῶν τέκνων ὀψὲ τῆς ἡλικίας ἥψατο παιδείας. 8 Ἱκανῶς δὲ αὐτῆς τὴν φιλοτεκνίαν σημαίνει τοὐπίγραμμα, ὅπερ ἀνέθηκε ταῖς Μούσαις·

Εὐρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε
Μούσαις, εὔιστον ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον.
Γράμματα γὰρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα
Παίδων ἡβώντων, ἐξεπόνησε μαθεῖν.

ΚΕΦ

4. Οἱ δ' ὅλως] Lego: Τὸ δὲ ὅλον οἱ φαύλως. Τὸ ὅλον ſignificat: *vt ſummatim dicam* ſ. *quid multa*. HEVM. Codices Turn. Vulc. et Bong. Τὸ δὲ ὅλον φαύλως. Tres Voſſiani οἱ τὸ δ' ὅλον φαύλως. Accedo ſententiae Venerabilis Heumanni. Conf. ſupr. cap. VII. n. 17. et cap. VIII. n. 12.

παῤῥησίαν ἄγουσιν] An forte ἔχουσιν? Tamen et ἡσυχίαν ἄγειν, *quieſcere*, dicitur ab Aeliano V. H. IX. 33. et XII. 64. Vid. Elſnerus Obſ. ad Lucae XIV. 4 p. 243. HEVM. Ἔχουσιν habet codex Bongarſii. Eadem varietas occurrit apud Herodotum lib. I. cap. 1 In Plutarchi loco nil muto. Ipſe Noſter de Garrulitate p. 506. ſcripſit: Ἡ δ' Εὐριπίδειος Ἰνὼ παῤῥησίαν ἄγουσα.

7. σωφρ

ioſe viuunt, ii ne ſerios quidem obiurgare audent, nedum filios. Imo tales patres ſcelerum conſultores ac doctores ſuis redduntur filiis. Vbi enim ſenes ſunt impudentes, necesſe eſt ibi adoleſcentes quoque inuerecundisſimos esſe. Quare quaecunque ad liberos ſapienter inſtituendos pertinent, procuranda ſunt, aemulandaque Eurydice, quae quum Illyria esſet et ter quaterque barbara mulier, tamen, vt filios docere posſet, prouecta iam aetate diſciplinis animum ſtudiumque applicuit. Cuius quantus fuerit erga liberos ſuos amor, ſatis declarat epigramma ab ea Muſis conſecratum. Nos ita Latine reddimus: Eurydice Hierapolitana hunc ſtylum ſacrauit Muſis ſummo perfuſa gaudio. Nam facta mater filiorum adoleſcentium literas, quae doctrinarum monumenta ſunt, ſtudioſe didicit.

CAP.

7. σωφρονισμόν] Σωφρονίζειν ſignificat *recte inſtituere liberos* etiam apud Herodianum III. 10. 3. et V. 7. 11. Lutherus Tit. II. 4. male vertit τὸ σωφρονίζω. Σωφρονιστὴς occurrit apud Aeſchinem dial. III. p. 96. HEVM.

τὴν Εὐρυδίκην] De hac Eurydice eiusque epigrammate eruditam disſertationem Celeb. Heumanni, noſtrasque coniecturas, quibus hic locus non ſatis idoneus videbatur, infra dabimus.

8. ἀνέθηκε] Vnde haec donaria votiua dicta ſunt ἀναθήματα. Vid. Budaeus Comm. Ling. Gr. et Suicerus in Theſauro. Sic ἀνέθηκε et ἀνάθημα occurrit in Tabula Cebetis cap. 2. Vnde male legitur in non nullis Plutarchi editionibus diuiſe ἂν ἔθηκε. Plura Epigrammata

Κ Ε Φ. κά.

Τὸ μὲν οὖν πάσας τὰς προειρημένας συμπεριλαβεῖν παραινέσεις, εὐχῆς ἴσως ἔργον ἐςί· τὸ δὲ τὰς πλείους ζηλῶσαι, καὶ αὐτὸ μὲν εὐμοιρίας δεόμενόν ἐςι, καὶ πολλῆς ἐπιμελείας, ἄνυςον δ' οὖν ἀνθρωπίνῃ φύσει καθέςηκεν.

CAP. XXI.

Quae hactenus expoſitae a me ſunt regulae, vt vniuerſae ac ſingulae obſeruentur, duntaxat optari poſſe videtur. Ceterum pleraſque ſtudioſe ſequi, in hominis poteſtate eſt, etſi ea ipſa res felicitate adiuuanda eſt magnaque cura tractanda.

mata ἀναθηματικὰ exhibentur in Vffenbach. Bibl. MS. P. II. §. 23. p. 579. 583. 584. 585. HEVM.

Cap. XXI. συμπεριλαβεῖν] Vox συμπεριλαμβάνω vulgo non exſtat in Lexicis. Exhibetur autem a Maio in Supplem. Lexici Stephaniani Obſ. ſacr. lib. IV. p. 186. Eam tamen notionem, quam h. l. Plutarchus habet non adducit. HEVM. Legitur etiam hoc verbum apud Artemidorum lib. IIII. de ſomn. interpr. cap. I. p. 198.

VARIAE

VARIAE LECTIONES AD PLVTARCHVM DE LIBER. EDVCAT.

Has varias lectiones partim ex Wecheliano exemplari operum Plutarchi an. cIↃ IↃc xx. impreſſo deſcriptas, partim celeberrimi Hamburgenſium philologi IO. CHRISTIANI WOLFII beneficio acceptas notis his exemplaribus adiecimus. Litterae *Turn. Vulc. Bong.* indicant eas ſcripturas, quas Turnebus, Vulcobius et Bongarſius in margine librorum ſuorum adnotauerant. *Ald.* et *Baſ.* ſignificat exemplaria Plutarchi apud Aldum et Baſileae impreſſa. Librorum Cel. WOLFIO inſpectorum hae ſunt notae: *Voſſ.* 1. denotat exemplum operum Plutarchi editum ab H. Stephano in 8. a Meziriaco emendatum, in bibliotheca Lugd. B. inter libros Voſſ. num. 174. *Voſſ.* 2. exemplar Aldinum 1509. fol. ibid. p. 165. catal. n. 157. in quo duae diuerſae manus obſeruantur, prior ſcripturas codicis ſcripti, poſterior coniecturas exhibere videtur. *Voſſ.* 3. exemplar Baſileenſe 1542. fol. ibid. p. 165. catal. in quo diuerſae manus, et in his If. Voſſii, occurrunt. *Voſſ.* 4. denotat emendationes operum Plutarchi ex bibliotheca Card. Granuellani in chartis male habitis et laceris. Ibid. p. 392. *Salm.* denotat emendationes Salmaſii ſcriptas in margine operum Plutarchi ex editione H. Stephani in 8. quod exemplar poſſidet Abr. Gronouius *Fabric.* emendationes Anonymi in exemplo B. Io. Alb. Fabricii operum Plut. Pariſ. 1620. fol. Etiam enotarat Cel. WOLFIVS varias lectiones ex Aldino exemplari 1509. fol. et ex Baſileenſi 1542. fol. Hinc factum eſt, vt non nullae horum exemplarium lectiones hic inueniantur, quae in Francofurtenſi editione non reperiuntur adnotatae.

ΠΕΡΙ

n. 15. τοσῦτο τῶν πατ. *Turn. Vulc. Bong.*
n. 16. χιλίας, ἔφησε, δραχμάς. *Turn. Vulc. Bong.*
n. 18. παιδεύσωσι τὰς υἱὰς; *Ald. et Baſ.*
βίκ καταμελήσωσιν, ἐπί *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 3.
μεταμελῦνται *Ald. et Baſ.*
n. 19. χαμαιτύπαις λυτρῦνται *Ald. Baſ. et Voſſ.* 1.
n. 20. κισοφορῦντες *Vulc. Bong.*
n. 21. Φιλοσοφίᾳ δὲ ὁμιλήσαντες *Vulc. Bong. Voſſ.* 1.
ἐ τοιέτοις ἴσως πρᾶγμ. *Vulc. Bong. Voſſ.* 1.
Cap. VIII. n. 3. Εὐγένεια δὲ καλόν *Vulc. Bong.*
n. 4. Πλῦτος δὲ τίμιος *Vulc. Bong.*
n. 6. βυλομένοις βαλαντιοτομεῖν *Voſſ.* 1.
n. 12. Πόσον γάρ ἐςιν ἰσχύς *Ald. et Baſ.*
n. 15. ἀρχικόν ἐςι *Ald. et Baſ.*
n. 16. καὶ ὁ χρόνος τὰ ἄλλα πάντα *Vulc. Bong.*
n. 17. καὶ πάντα φέρων *Voſſ.* 1.
Στίλπων ὁ μέγας καὶ φιλ. *Turn. Vulc. Bong.*
n. 18. εἰ ἔχει περὶ τῦ *Turn. Vulc.*
ὡς πρώτης εὐδαιμονίας *Turn. Vulc. Bong.*
Cap. VIIII. n. 4. καὶ ὀλίγυς σοφώτερος. *Vulc.*
n. 6. Εἰ γὰρ ἐν ἄλλοις ἡδονὰς παρασκευάσωσιν ἀμελῦντες τῦ καλῦ *Vulc. Bong.* Οἱ γὰρ ἵν' ἄλλοις ἡδονὰς παρασκευάσωσιν ἀμελῦντες τῦ καλῦ *Voſſ.* 2.
καὶ ὑγιὲς ἂν ποιήσαιντο *Vulc.*
n. 8. Καλὸν γὰρ τὸ μηδὲν *Vulc. Bong. Voſſ.* 2.
καὶ γὰρ κατὰ τὴν παρ. *Vulc. Bong. Voſſ.* 2.
n. 11. ἐκπίπτειν *Voſſ.* 1. *et Salm.*
n. 13. αὐτὸν τὸν Ἀθηναίων σύμβυλον *Turn. Vulc. Bong.*

n. 14. ἠμέλεν περὶ τέτων ὧν ἐρεῖν *Vulc. Voſſ.* 2.
n. 15. ἀποδοκιμάζειν τῷ λόγῳ τὴν *Vulc. Voſſ.* 2.
καὶ πάλιν αὖ *Turn. Vulc. Voſſ.* 3.
ἐκ ἐπ᾽ ἀξίοις *Voſſ.* 1.
ὡς ἐν φαρμάκῳ μύρα *Vulc.*
n. 16. μέχρι δὴ τῆς τῶν *Vulc. Bong. Voſſ.* 3.
τέτων τῶν καιρῶν *Turn. Vulc. Bong.*
τοῖς λόγοις προσῆκεν *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 3.
n. 17. leg. ὑποσκελλίζονται. σκέλλος eſt cauda et ſcaurus. *Salm.*
n. 18. σφίξαντες *Vulc. Bong. Ald.*
n. 19. ἐκ καιρῦ λέγειν *Voſſ.* 1.
n. 20. Ζωγράφος τὶς ἄθλιος *Vulc. Bong.* Ζωγράφος τίς φασιν *Voſſ.* 2.
καὶ ἣν μὴ λέγῃς, ἔφη *Vulc.*
n. 21. καὶ τὴν ἐξ ἀρχ. *Voſſ.* 3. *Vulc.* vel τὴν ἐξαρ. *Turn. Bong.*
n. 26. ἐμμελές τε *Vulc. Bong. Voſſ.* 2.
n. 27. καὶ παντελῶς ἀνεπήμονον *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 3. *et* 4.
n. 28. πλήσμιον καὶ *Voſſ.* 4. πλησμονὴν ἐπάγων *Fabric.*
p. X. n. 1. ἐκ παραδρομῆς μαθεῖν *Vulc. Voſſ.* 2.
n. 3. καὶ Δίων ἔλεγεν *Vulc. Voſſ.* 3.
n. 4. Διὸ δὴ τῆς *Turn. Vulc. Bong. Ald. et Baſ.*
n. 5. ἐπισῆμας ἄνθρωποι *Ald. et Baſ.*
n. 6. ἐςὶ μετὰ ταύτης *Voſſ.* 3.
καὶ φευκτὸν *Vulc.* καὶ φευκτέον *Voſſ.* 3.
τί φευκτὸν *Voſſ.* 1.
πῶς θεοῖς πῶς *om. haec Voſſ.* 4.
πῶς νόμοις *om. Voſſ.* 4.
πῶς τέκνοις *om. Voſſ.* 4.
n. 7. ἐν ταῖς δυσπραγίαις περιχαρεῖς *Voſſ.* 2.
ἐν ταῖς δυσπραγίαις περιλύπες *Vulc.*
μήτε ἐν ταῖς ἡδοναῖς ἐκδότες εἶναι *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 3. *et* 4.

n. 8. Τὸ μὲν εὐγενῶς *Voſſ.* 4.
εὐγενῶς ἀτυχεῖν *Voſſ.* 1.
τὸ δ' ἀνεπιφθόνως εὐτυχειν εὐην *Voſſ.* 1.
τῶν ἡδονῶν, σοφῆ *Voſſ.* 1.

n. 10. σοφία, ἧς τοῖν μεγίςοιν *Vulc. Voſſ.* 2
ἐπηβόλης εἶναι ὑπολ. *Vulc.*

n. 11. ὁ μὲν ἔκδοτος καὶ δῆλος *Turn. Vul Bong. Voſſ.* 4.

n. 12. ὧν ἕκαςος Πλάτωνος *Turn. Vulc. Bon Voſſ.* 3. *et* 4.

Cap. XI. n. 1. ἐς παιδοτρίβας τὰς παῖδας *Turn Vulc. Bong. Voſſ.* 3. *et* 4.

n. 4. Οὕτω δὲ δεῖ ταμιεύεσθαι *Vulc. Voſſ.*

n. 5. Κατὰ γὰρ Πλάτωνα πολιτ. ζ. *Voſſ.*

n. 6. Καὶ ταῦτα μέν τοι ταῦτα *Voſſ.* 1.

n. 7. ἀθλητῶν εἰς πόλεμον Φάλ. *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 2. *et* 3. ἐς πόλεμο *Voſſ.* 4.

n. 8. σὺ δὲ δὴ περὶ τῆς τῶν *Vulc. Voſſ.* 1. 2. *et* 3.
καὶ δημοτικῆς παραμελῶν *Voſſ.* 2.
τοῖς πλησίοις ὁμολογεῖς τὰς *Vulc. Voſſ.* 1. *et* 2.

n. 9. πᾶσι κοινὴν καὶ χρήσιμον *Turn. Vulc. Voſſ.* 4. πᾶσι κοινὴν χρήσιμον *Voſſ.* 3.

n. 10. ἐμοῖς χρῆσθαι παραγγ. *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 3.

n. 11. δυνατῆ χρῆσθαι *Voſſ.* 4.

n. 12. καὶ τ' ἄλλα τὰ μὴ Φέροντα *Turn. Vulc. Bong.* καὶ τ' ἄλλα μὴ ἔροντα *Voſſ.* 4.

Cap. XII. n. 1. μηδ' ἀκισμοῖς *Ald. et Baſ.* αἰκισμοῖς ἑῶ γὰρ *Voſſ.* 4.

n. 3. Ἀπουαρκῶσι καὶ Φρίτ. *om.* γὰρ *Voſſ.* 4.

n. 5. ποικίλαις χρῆσθαι *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 3. *et* 4.
ταῖς παραπλήξεσι *Vulc, Voſſ.* 2.

n. 6.

n. 6. κἀπειδάν ποτε σφοδρῶς ἐπιπλήξωσι, ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι *Vulc. Voſſ.* 2.
εὐφρανῶνται *adde* σφοδρῶς *Voſſ.* 1.

XIII. n. 1. Τί δέ ἐστιν ὃ *Voſſ.* 3.
n. 2. ἐπιβάλλουσιν, οἷς καὶ ἀποτυχόντες *Fabric.* ἐκπίπτουσι *Vulc.*
n. 7. ἐπὶ τῶν ζώων τοῦτο ὑπὸ μόνων *Voſſ.* 4.
n. 9. οὐ δὲ vel οὐκ αὐτόπται γίνονται *Vulc.*
n. 13. Πάντων δέ μοι μάλιστα *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 4.
n. 14. Παραδηλ. ὅτι οὕτως *Vulc. Voſſ.* 1. 2. 3. 4.
n. 15. κατ' ἀμφότερά ἐστιν ἀσκητέον *Vulc.*
n. 16. καὶ οὕτως οἱ μὲν τῶν *Voſſ.* 4.
n. 17. ἐπὶ σμικρῷ καταθείη *Voſſ.* 3.

XIIII. n. 1. ἀπαντέον πρὸς υἱοὺς. *Vulc.*
n. 3. Εἶτα υἱοὺς γε μὴν *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 3.
n. 4. οὕτως ἀξιομίσητα *Vulc. Ald. et Baſ.*
n. 5. Ἔτι οὕτως οἱ παῖδες *Vulc. Voſſ.* 1. *et* 3.
n. 7. μάρτυρα τοῦτο *Vulc. Voſſ.* 3.
Ὁ μὴ 'ντιτείνων *Voſſ.* 1.
n. 8. νέοις, ἤδη λευκτέον *Voſſ.* 1.
n. 9. τὸ τὸν βίον ἀτρύφητον *Voſſ.* 1.
ἡλίκον ἐστὶν ὀπτέον *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 3.
Ἔσται δὲ ἐπὶ παρ. *Turn. Vulc. Bong.*
n. 10. προβεβιωμένων βίων ἐξέχεαν *Vulc. Bong. Voſſ.* 3.
ἀδίκοις, τὸν προβεβιωμένον βίον ἐξέχεαν *Voſſ.* 2.
n. 12. ἀνδρὸς σοφοῦ *om.* ἐστι *Ald. et Baſ.*
n. 13. κατεπροίξατο *Vulc.* κατεπροίξατο *Voſſ.* 1. κατεπρήξατο ἴσ. *Voſſ.* 2.
n. 14. παντοίαν ὕβριν αὐτοῦ *Vulc.* παντοίαν vel πᾶσαν *Voſſ.* 2.
n. 15. φανήσονται ποιοῦντες *Vulc. Voſſ.* 2.
n. 17. ᾤμωξας ἂν ἔφη *Vulc.*
κρότησον] κροτεῖν· τύπτειν, κρούειν. *num* κροτεῖν caſtigare, *an* κόρρισον *legendum?* Salmaſius.

n. 18. μιμεῖσθαι καὶ παριχνεύειν *Voſſ.* 1.
n. 19. διαμαρτάνει τῆς ἀληθείας *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 2. διαμαρτάνει τȣ̃ δέοντος καὶ τῆς ἀληθείας *Voſſ.* 3.
n. 20. παντὸς λόγȣ κρεῖττων *Vulc.* κρεῖττω *Voſſ.* 1.
n. 24. Μυρία δ᾽ ἔγωγε *Vulc.*
περιπεπτωκότες διὰ τὴν *Turn. Vulc. Bong.* περιπεπτωκότας *Voſſ.* 3.
n. 26. τρυμαλίαν *Ald. et Baſ.*
n. 27. Πρῶτον μὲν ἔφησεν *Vulc.*
n. 29. ἐν τάξει παραγενέσθαι *om.* ἐκπέμψα *Ald. et Baſ.*
ἐν τεύξει *Voſſ.* 1. ἐν τάξει πέμψας *Voſſ.*
τῷ κύκλωπι παραθεῖναι *Turn. Vulc. Bong. Voſſ.* 3.
τὸν μὲν ὅτι πηρὸς, τὸν δὲ ὅτι *Vulc. Voſſ.* 3. *et* 4.
n. 31. ἱεροπρεπέςατον, ἐθίζειν τȣ̀ς παῖδας *Vulc.*
ἄξιον. ἐπεὶ ȣ̓δὲ μετρείοις *Ald. et Baſ.*
γρ. καὶ ȣ̓δὲ, ἢ ἐπεὶ *Voſſ.* 3.
n. 32. ȣ̓δὲ μελήσας *Ald. et Baſ.*
καὶ σωφροσύνης διήλεγμαι *Ald. et Baſ.*
καὶ τῇδε κλίνων *om.* κἀκεῖσε *Voſſ.* 4.
n. 34. αὐθεκάςȣς διὰ τὸν τρόπον *Voſſ.* 3.
ςρυφνȣ̀ς, τῶν τέκνων *om.* διὰ τὴν *Voſſ.* 4.
οἱ τὸν τρόπον ὕβριν *Turn. Vulc. Bong.*
τὴν μετὰ τῶν ἐρώντων *Vulc. Voſſ.* 2.
ταύτης προτρεπτῆς γενέσθαι *Fabric.*
n. 35. ἐπί τε παιδαγωγίαν καὶ δημ. *Vulc. Voſſ.* 2.
πρὸς τῶν ἐκείνων *Ald. et Baſ.*
n. 37. τὸ δὴ τȣ̃ Πλάτωνος σπȣδὴ καὶ χαριεντισμῷ μεμιγμένον *Haec non leguntur in aliquot vetuſtis codicibus. Turn. Vulc. Bong.* τὸ δὴ τȣ̃ Πλάτωνος vsque ad καλῶν φιλῆσαι. *Haec deſunt in vet. codice. Voſſ.* 3.

Πλά-

Πλάτωνος] Πολιτ. ε. Voſſ. 1.
ὃν ἂν βέλωνται Vulc. Bong. Voſſ. 1. 2. et 3.
ἐραςὰς ἐκκρίνειν Voſſ 1.
n. 38. φευκτέον τῶν παίδων ἔρωτας Voſſ. 1.
καὶ τὸν ἐν Κρήτῃ Vulc. Voſſ. 2.
καὶ τῶν παίδων μιμητέον *In aliquot codicibus non ſunt haec verba, ſed relictum inane ſpatium: omninoque locus corruptus eſt. Vulc. In aliquot codd. non ſunt haec verba, ſed ſpatium inane eſt relictum. Voſſ. 2.*
ἔτως ὑπολαμβάνειν Bong. Voſſ. 4.
XV. n. 1. ἐπὶ τῶν μειρακίων τὴν ἡλικίαν Ald. et Baſ.
παντάπασι προειπὼν πὸλ. Vulc. Voſſ. 2.
εἰπὼν οπι. Voſſ 4.
n. 2. μοχθηρῶν ἠθῶν Vulc. Bong. Voſſ. 2. et 4.
ἐθῶν καὶ ἠθῶν. Voſſ. 3.
ὁρμὴν ἄφετον εἴασαν Voſſ. 1. et 4.
n. 4. καὶ παντελῶς ἐςιν ἰάσιμα Turn. Vulc. Bong.
διδασκάλων παραγωγὴν Turn. Vulc. Bong. Voſſ. 3. vel προσαγωγὴν Vulc. Voſſ. 2.
n. 5. νεανιευομένων Vulc.
οἰκοφθορίαι, καὶ γαμετῶν Vulc.
n. 7. τῇ ἀνοίᾳ διδόντες Voſſ. 1. τῇ δὴ διανοίᾳ διδόντες Vulc. τῇ δὴ ἀνοίᾳ Voſſ. 2.
ἐπὶ τὰ ἀδικήματά εἰσι. Δεῖ τοίν. Vulc.
XVI. n. 1. τῶν διὰ μὲν φιληδονίαν Vulc. Voſſ. 2.
XVII. n. 7. προχείρως ἐδενὶ συναλλ. Voſſ. 1.
τὸν βίον ἐλεύθερον ἐπιτηδεύειν Vulc. Voſſ. 1. 2. et 3.
καὶ μηδενὶ δεσμῷ Voſſ. 1.
n. 10. ἐσθίειν καρδίην Vulc.
n. 11. ἦσαν πρόσθεν Vulc. Voſſ. 2.
n. 15. πατέρων λέγων διατελῆ Voſſ. 1.
ἐδὲν ἐςιν ἐξωλέςατον, ἐδὲ Ald. et Baſ.
ἐκτραχηλίζει τὴν Vulc. Voſſ. 3.

n. 16. τῶν δὲ συμβȣλευσάντων δέλεαρ *Turn.* *Vulc. Bong. Voſſ.* 3.
n. 18. πᾶς ἐςιν ὁ βίος λέγοντες *Vulc.*
n. 20. Κατῆγε δέ τις καὶ *Voſſ.* 1.
προσηγόρευσε γαμετὴν *Ald. et Baſ.*
τȣ̃ γήρως ἐσύλησε καὶ περιέκοψε *Turn.* *Vulc. Bong. Voſſ.* 3.
n. 21. τέχνης τȣ̀ς νέȣς ἐπαγόμενοι *Voſſ.* 1.
n. 22. ὅτι μάτην παρατρέφονται *Vulc. Bong.*
τὰ μιαρὰ ταῦτα θρέμ. *Vulc. Voſſ.* 3.
Cap. XVIII. n. 2. ἀλλὰ καὶ πολλαχȣ̃ συγχωρῆσαι τινὰ τῶν προτέρων τῶν ἁμαρτημ. *Vulc.*
τινὰ τῶν προτέρων ἁμαρτ. *Voſſ.* 2.
n. 3. ȣ̃τω δὴ τȣ̀ς πατ. *Ald. et Baſ.*
καὶ πρῶτον μὲν ταῖς ἐπ. *Vulc.*
τῶν παίδων ἐφιέναι *Vulc.*
χαλάσαι τῆς ἡνίας *Voſſ.* 4.
n. 9. ζεῦγος ὑφείλετο *Vulc. Voſſ.* 2.
Cap. XVIIII. n. 3. κατὰ σαυτὸν ἐλεῖν σοφὸν. *Ald. et Baſ.*
Cap. XX. n. 1. παραγράψω τὰς ὑποθ. *Voſſ.* 3. *et* 4.
n. 2. πατέρας ȣ̓ μόνον τῷ μηδὲν ἁμαρτάνειν, ἀλλὰ τῷ πάντα *Bong.*
n. 3. ἁμαρτήμασι περιπλύσσονται ἐπὶ τῷ *Vulc.*
n. 4. τὸ δὲ ὅλον φαύλως *Turn. Vulc. Bong.*
οἱ τὸ δ' ὅλον φαύλως *Voſſ.* 2. 3. *et* 4.
παῤῥησίαν ἔχȣσιν *Bong.*
n. 7. ζηλώσας τὴν Εὐρ. *Vulc.* ζηλῶσαι *Voſſ.* 2.
ȣ̃σα καὶ βάρβαρος *Vulc.*
n. 8. ὅπερ ἀνέθηκε ταῖς μȣ́σαις. εὐρυδίκη ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε εὔοιςον *Vulc.*
ἱεραπολίτις *Voſſ.* 2.
εὖ ἰςὸν Μȣ́σαις *Voſſ.* 1.
εὔιςον ἢ εὔοιςον *Voſſ.* 3.
Cap. XXI. συμπεριλαβεῖν εὐχῆς ἴσως ἢ παραινέσεως ἔργον ἐςί. *Ald. et Baſ.*

* * *

CHRIST

CHRISTOPH. AVG. HEVMANNI
DE
VRYDICE PLVTARCHI
DISSERTATIO

NTE IN MISCELLAN. LIPSIENS. A PEZOLDO
EDITIS TOM. VIIII. PVBLICATA NVNC AB
IPSO CELEB. AVCTORE AVCTA
ET EMENDATA.

PLVTARCHVS ſub finem libri eius, quo de liberis recte ac ſapienter inſtituendis praecipit, meminit matronae cuiusdam natione ...ricae, nomine EVRYDICES, quam aetate iam ...uectiorem literis ſe dedidiſſe commemorat, consilio, vt ipſa liberorum ſuorum eſſe pos... magiſtra. Adducit idem auctor elegans eius ...ninae epigramma, vt proinde ea optimo iure ...numero Graecarum poëtriarum ponatur. Hoc ...um me, quid hoc mulieris eſſet, ſciendi cupi...m permouit, vt PASCHII *Gynaeceum doctum* ...rarem, pariterque doctum et laborioſum ...TTFRIDI OLEARII *de poëtriis Graecis* (*a*) ...ellum euoluerem. Sed neuter iſtius EVRY...CES iniecit mentionem, adeoque alios quae...e doctores coactus ſum. AEGIDIVS MENA...VS in ſua *Hiſtoria philoſophorum* non omiſit ...*rydicen* noſtram, ſed ita §. 15. eius meminit, vt ...tores non dimittat doctiores, ſola quippe *Plu...rchi* verba recitans, nihil de aetate ac perſona

(*a*) *Praeter noſtram* Eurydicen *in Graecarum poëtriarum numero ab* OLEARIO *etiam omiſſa eſt* Calliſtrata, *itemque* Nico Samia, *quarum* Athenaeus *meminit lib. V. et VIII.* Eriphanis *quoque*; *de qua vid. idem* Athenaeus *lib. XIV. p. 619.*

EVRYDICES illius adiungens. Non maiorem gratiam debemus BAELIO. Nam et ipſe ſingulare caput de iſta EVRYDICE *Dictionario* ſuo inſerens, in relatione *Plutarchi* acquieſcit, niſi quod WESTHVSII errorem notat, qui, Orphei vxorem innui, ſibi perſuaſerat.

Libet igitur iam diſpicere, quaenam fuerit illa femina Illyria, *quae genus, vnde domo?* Reperiuntur plures Eurydicae in vetuſtis monumentis. Nota eſt ex VIRGILII *Georg. lib. IV.* et OVIDII *Metam. lib. X. Eurydice*, Orphei vatis vxor. Sed ea admodum iuuenis exſtincta non potest non eſſe diuerſa ab *Eurydice Plutarchi*, quippe quae ὀψὲ τῆς ἡλικίας literis ſe dediſſe dicitur. Neſtoris etiam vxor, HOMERO teſte *Odyſſ. lib. III. Eurydices* nomen geſſit. Sed cum *Homerus* eam non ab eruditione laudet, nec hanc PLVTARCHVS innuat neceſſe eſt. Satis quoque notae ſunt duae reginae Macedoniae, EVRYDICES vſae nomine, altera Philippi, quem Alexander M. habuit patrem, mater; altera Perdiccae, qui Philippi eiusdem frater fuit, neptis. De vtraque ſatis copioſe docteque diſſeruit BAELIVS, ſed ita, vt luculenter appareat, de neutra *Plutarcho* ſermonem eſſe. Ipſius *Plutarchi* aetate EVRYDICE quaedam vixit, Polliani vxor, cui coniugum par *Praecepta matrimonialia* inſcripſit *Plutarchus*. Fuiſſe hanc *Plutarchi* filiam, coniectura eſt IONSII *lib. III. de ſcript. hiſt. phil. cap. 3. p. 238.* nullo nixa fundamento, ideoque merito repudiata a MENAGIO *loc. cit.* et a Cl. DORNIO, cui nouam Ionſiani operis editionem debet praeſens futuraque aetas: itemque a Celeb. FABRICIO *Bibl Graec. lib. IV. c. XI. §. I. p. 330. not. e.* Praeterea EVRYDICEN, Lyſimachi regis filiam, et EVRYDICEN, Ptolemaei vxorem, quarum illam IV

STINV

TINVS memorat *lib. XVI. cap. 2. n. 4.* hanc *lib. XXX. cap. 1. n. 7.* Neutra enim fuit Illyria.

Denique (*b*) relatum lego, Philippum, Alexandri M. patrem, virum teste IVSTINO *lib. IX. cap. 8. n. 3.* et *Athenaeo lib. XIII. pag. 557.* πολυγύναιον, inter caeteras vxores etiam habuiſſe *Audatam*, natione *Illyriam*. Id diſerte teſtatur loco iam indicato ATHENAEVS. Hancce *Audatam* abiecto iſto Illyrico nomine, et adſcito Graeco, *Eurydicen* poſtea vocatam fuiſſe, teſtis eſt *lib. I. de rebus geſtis Alexandri M.* ARRIANVS. En *Eurydicen Illyriam!* Hanc innui a *Plutarcho*, eo facilius credo, quod eiusdem EVRYDICES filia, CYNNA, ſuam filiam artem bellandi docuiſſe perhibetur, vti DVRIS refert apud *Athenaeum lib. cit.* CYNNA ſcilicet matris exemplo, quam habuerat magiſtram, ſuorum et ipſa liberorum magiſtra eſſe voluiſſe videtur. Caeterum adſcribam elegantiſſimum huius mulieris epigramma, tabulae votiuae inſcriptum, et a *Plutarcho* ſeruatum, nunc tamen non vndiquaque incorruptum. Id ita ſe habet:

Εὐρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε
Μούσαις, εὔιστον ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον.
Γράμματα γὰρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα
παίδων ἡβώντων, ἐξεπόνησε μαθεῖν.

In voce εὔιστον ineſt mendum. IO. MEZLERVS, qui iſtum *Plutarchi* librum Latine interpretatus eſt, cenſuit reſcribendum ἱστὸν, id eſt, *telam*. Verum non video, qua ratione Muſis in memoriam acceptae

M 5

(*b*) *Omiſi, cum haec primum ſcripſi, illam* Eurydicen, *quae Gentii, Illyriorum regis, mater fuit. Commemoratur haec* a LIVIO lib. XLIV. cap. 30. *qui et* cap. 32. *docet, captiuam eam cum filio deductam fuiſſe Romam.*

ceptae ab iis doctrinae *tela* conſecrari poſsit. Recordor, Lipſium (c) diuae Mariae argenteam conſecraſse *pennam*, ſubſcriptis hiſce verſibus:

Hanc, diua, pennam, *interpretem mentis meam*,
- - - - *hanc* pennam *tibi*
Nunc, diua, merito conſecrauit Lipſius.

Conſentaneum igitur eſt, EVRYDICEN Muſis *ſtylum*, quo iſta aetate pro *penna* vtebantur, dedicaſſe. Pari modo milites e praelio domum reduces *arma* ſua ſuſpendebant in templis. *Et ſuſ det reduci vir meus arma Ioui*, inquit Laodamia Ouidiana *Epiſt. XIII. v. 50.* Eiusdem paene generis exemplum pete ex IVSTINO *hiſt. lib. VIIII. cap. 7. n. 13.* ſic paſtores numini ſuo ſuſpendere *fiſtulam* ſolebant, teſte TIBVLLO *lib. II. eleg. 5. v. 29. 30.*

Pendebatque vagi paſtoris in arbore votum,
Garrula ſylueſtri fiſtula *ſacra DEO.*

Pro more igitur ſuae aetatis EVRYDICEN oportuit non *telam*, ſed *ſtylum* ſiue graphium Muſis dedicare. Hinc ſuſpicor, veram primi pentametri hanc eſſe ſcripturam:

Μέσαισι ςύλον, ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον.

Integrum epigramma ſic reddo: *Eurydice Hierapolitana hunc ſtylum ſacrauit Muſis ſummo perfuſa gaudio. Nam facta mater filiorum adoleſcentium, literas, quae ſermonis monumenta ſunt, ſtudioſe didicit.* Idem hiſce concluſi verſibus:

Eurydice hunc ſtylum Muſis Hieropolitana
Dedicat, atque pia gaudia mente capit.
Quippe ex quo natis ſua venit adultior aetas,
Libros, aſſiduá voluo reuoluo manu.

* * *

IAC.

(c) Vid. MIRAEVS in vita Lipſii *p. 116. ſq. edit. Rollii.*

IAC. FRIDER. HEVSINGERI
DE
;VRYDICE PLVTARCHI
ET EPIGRAMMATE ILLIVS
CONIECTVRAE.

In PLVTARCHI, quem nunc emittimus, *de liberorum educatione* commentario vix inuenias locum, qui pluribus difficultatibus im-)licitus virorum eruditorum ingenia exercuerit, ıuam ille in libro extremo, vbi Illyriae matro- ıae, EVRYDICES Hierapolitanae exemplum et pigramma a Chaeronenſi polyhiſtore proponi- ur. Siue enim quaeramus, e numero feminaum hoc nomine inſignium et a priſcis ſcriptoriıus celebratarum, quaenam ſit iſta Hierapolitana Eurydice; ſiue circumſpiciamus, in qua Illyridis)arte ſita fuerit vrbs aliqua, cui Hierapolin nonen dixerint: nihil fere deprehendimus cui firniter inniti et vnde certum aliquod argumentum ducere poſſimus. Nec ipſum poëtriae iſtius epigramma, vt nunc quidem in libris noſtris ſcriptum eſt, attente perlegentibus ſatis perſpicuum ac planum videri poteſt. Mouit haec res eximium iſtud Goettingenſis academiae decus, venerabilem virum CHRIST. AVG. HEVMANNVM, vt peculiarem diſſertationem, quam nunc ab ipſo recognitam noſtro libello comitem dedimus, de *Plutarchi Eurydice* conſcriberet eamque *Lipſienſibus Miſcellaneis* inſereret.

Enumerat ibi vir eruditiſſimus varias illuſtres ſeminas, quae EVRYDICES nomine inclaruerunt. Addi tamen numero illarum poſſunt tres eius-

eiusdem nominis heroidés, quarum mentio facta in *dictionario hiſtorico* STEPHANI ac LLOYDI Prima eſt EVRYDICE Lycurgi, ſecunda Acriſ tertia Ili vxor. Etiam EVRYDICEN Creont vxorem ſiſtit SOPHOCLES in *Antigona.* Att cam EVRYDICAM inuenio apud PLVTAR CHVM (*a*) quae fuit Miltiadis proneptis et Ophe tae deinde Demetrii vxor. ENNIVS quoque apu CICERONEM (*b*) EVRYDICAE neſcio cuius f cit mentionem. Sed fruſtra in his quaeras Plu tarchi EVRYDICEN, cui ante errabundae Cele HEVMANNI ſollertia domum adſignauit, ean que marito reſtituit, reddiditque liberis. Aud tam eam fuiſſe Philippi, patris Alexandri Magn vxorem, quae abiecto Illyrico nomine EVRYD CE vocata ſit, variis argumentis ille contendit. E ſane ſi nihil aliud quaerimus, quam Illyriam al quam matronam, quae hoc nomen gesſerit, apu hanc Philippi coniugem ſubſiſtere licet, nec d alia indaganda Illyria EVRYDICA ſollicitos no esſe opus eſt.

Fortasſe tamen pluribus Illyriis feminis ho nomen fuit, et illuſtrior aliqua atque illis tem poribus notior EVRYDICE a Plutarcho innuitu Quid ſi nobilem illam ac famoſam EVRYDICAM ex qua Amyntas Macedoniae rex tres filios ſuſtu lit, Alexandrum, Perdiccam, et Philippum Alexan dri M. patrem, et filiam Euryonem, quid in quam, ſi iſtam EVRYDICAM Illyriam fuiſſe a firmemus? Veriſimile id facit STRABO (*c* qui Arrhabaei regis, Illyrii neptem fuiſſe han EVRYDICEN teſtatur. Iam ſi conſtaret, vtrun Irrha filia Arrhabaei Illyrio marito nupſerit, re

co

(*a*) In *Demetrio* p. 894.
(*b*) De *diuinat.* lib. I. cap. 20.
(*c*) *Geograph.* lib. VII. p. 326.

nfecta foret. At etiam ſi demonſtratum fue-
, hanc EVRYDICEN Illyriam fuiſſe, tamen du-
are aliquis poſſit, vtrum feminam hanc, quam
teſtandae libidinis et plurium parricidiorum
am agit IVSTINVS (*d*) honeſtis viris imitan-
m proponere Plutarchus potuerit. Potuit ta-
en ea liberorum amantisſima fuiſſe, et ipſe
'STINVS profitetur, ei in ſcelere deprehenſae
nyntam *propter communes liberos* pepercisſe.
lde quod ob ſilentium SICVLI DIODORI, et ob
meſtam ſatis mentionem, quam de iſta regina
:it AESCHINES, crimina, quae conferuntur in
am, ſuſpecta videri queunt. Sed haec quoniam
nt admodum incerta, de vrbe vero Illyridis Hie-
poli nihil plane conſtat, his misſis ad ipſius epi-
ammatis conſiderationem accedo, periculum
cturus, an ad rectius illud intelligendum mea
ıalicunque opera aliquid conferri poſſit.

En verſus barbarae poëtriae ſatis elegantes:

Εὐρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε
Μούσαις, εὔιστον ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον.
Γράμματα γὰρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα
Παίδων ἡβώντων ἐξεπόνησε μαθεῖν.

ıbet hic variorum Plutarchi editorum interpre-
tiones ſubiicere, quae ſi ad explicationem epi-
ammatis parum facere videantur, poterunt ta-
en harum rerum curioſis ſpecimina eſſe ſoller-
.e cuiuslibet interpretum. EVRYDICES carmen
orſa oratione Latina ita reddidit GVARINVS: (*e*)
Hiera-

d) lib. VII. cap. 4. n. 7. et cap. 5. n. 4. ſeq.

e) Prodiit *Plutarchi de liberorum educatione* liber vna cum GVARINI Veronenſis interpretatione Colon. 1543. 8. Magnam laudem hunc interpretem meritum eſſe, TRITHEMIVS lib. de ſcript. eccl. cap. 807. teſtatur, quod Celeb. HEVMANNO indice diſcere mihi licuit.

Hierapolitana Eurydice, poſtquam doctrinae ac eruditionis deſiderium cepisſet, hunc Muſis titulum conſecrauit. Pubeſcentibus enim liberis mater iam grandaeua ſtudiorum atque virtutis monumenta literas ingenti cum labore perdidicit.

Idem epigramma GVL. XYLANDER his elegis imitatus eſt:

Quo deſiderio, Muſae, nouiſtis, amarit
Doctrinae veſtrae munera, quoque animi
Eurydice ſtudio flagrans Hierapolietis:
Quae grato vobis dedicat haec animo.
Nam mater natis iam pubeſcentibus auſa eſt
Theſaurum ſophiae diſcere litterulas.

Age ſpectemus etiam IO. FISCHARTI (*f*) venam:

Ihr Muſe, ihr Kunſtfoerderinn
Wiſst mit was eyfferigem ſinn,
Ewer Kunſtgneigt Eurydice,
Burtig her von Hierapole,
Diß gegenwertigs euch verehret,
Weil ihr ſie ihrs Wunſch habt gewëret,
Daß ein alt Mutter vieler Iar
Vnd vieler kleiner Kinder zwar,
Zu lieb denſelb, ſie wolzuziehen,
Anfing ihr alter zubemuhen
Mit lehrnus, ſinnung und ergrundung
Der ſchrifftgrund, kunſt vnd lehrerſindung
So nemt diß zum Danckzeichen an,
Die ihr mich die recht kunſtlich han
Hinzu weiſen, daß ich es kan.

Supereſt

(*f*) Dedit ille Germanicam interpretationem *Plutarchi coniugialium praeceptorum* et commentarii *de puerorum educatione* in libro, qui inſcribitur: *das Philoſophiſch Ehezucht buchlein.* Editum esſe hunc Francofurti anno 1591. et 1607. 8. docuit me vir clarisſimus mihique amicitia et litterarum ſtudiis coniunctisſimus FRID. GVIL. NOLDIVS.

ipereſt, vt AMIOTVM audiamus:

Eurydicé Hierapolitaine
A de ces vers aux Muſes fait eſtraine,
Qui en ſon coeur luy firent conceuoir
L'honneſte amour d'apprendre et de ſçauoir:
Si que ſa mere, et ſes fils hors d'enfance,
Pour acquerir des lettres connoiſſance,
Où ſont compris des Sages les diſcours,
Elle donna trauail à ſes vieux iours.

mnes hi ſenſiſſe videntur interpretes, in primo pigrammatis verſu verba τόνδ' ἀνέθηκε elliptice ccipienda, nec in ſubſequente pentametro ſubſtanuum aliquod requirendum eſſe, quod ad praegresm pronomen pertineat. Et vſitata eſt huiusmodi misſio in inſcriptionibus donariorum. Talem obruamus in Heſiodei tripodis inſcriptione: (g)

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
Ὕμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

anc ita Latinam reddere tentaui:

Heſiodus poſuit Muſis Heliconis alumnis,
Chalcide quum cantans diuinum vicit Homerum.

milis eſt ellipſis in inſcriptione coronae, quam eneri a Sylla dicatam APPIANVS ALEXANRINVS (h) commemorat:

Τήνδε σοι αὐτοκράτωρ Σύλλας ἀνέθηκ' Ἀφροδίτη.
Hanc tibi, diua Cypris, dux victor Sylla dicauit.

ſalim igitur in primo verſu poëtriae noſtrae ſubintel-

(g) Habes eam apud DIONEM CHRYSOSTOMVM orat. II. *de regno*, et in *certamine Homeri atque Heſiodi.* Scio equidem in *Anthologia epigrammatum Graecorum* lib. III. cap. XXV. epigr. 16. pro τόνδ' ἀνέθηκεν ſcriptum eſſe τῆδ' ἀνέθηκεν, ſed maior eſt apud me auctoritas DIONIS.

(h) *de bello ciu.* lib. I. p. 411.

intelligere vocabulum πίνακα, vel ſimile, qu[...] cum venerabili HEVMANNO pentametrum i[...] refingere: Μάσαισι ςύλον. Praecipue quum i[...] coniecturae nec ſignificatio, nec quantitas nomi[...] nis ςύλος fauere videatur. In vocabulo εὔισ[...] autem, vel, vt alii ſcribunt, εὔοισον, epitheton nomi[...] nis πόθον latere, et eius loco εὔησον i. e. *iucundum* (i) reponendum eſſe, crediderim. Porro verba ἑλοῦσ[...] πόθον non ego, quod pluribus placuiſſe video, *de*[...] *ſiderio flagrans* reddenda cenſeo, ſed potius *deſi*[...] *rii compos facta* (k) interpretor. Nunc vero ca[...] minis noſtri haec fere prodit ſententia:

Eurydice Muſis Hierapoli (l) orta, dicauit,
Dulcis quae voti ſe videt eſſe ream.
Diſcere nam licuit iuuenum iam prole beatae,
Quae doctrinarum ſunt monumenta, notas.

* * *

(i) Si quis reſpuat vocabulum εὔηςος, vt apud nullum ſcriptorem veterem occurrens, meminerit, nec εὔι[...]ςον, nec εὔοισον vllibi apud veteres legi, certe i[...] non conſtare. Et is eſt Graecae linguae ambitus, v[...] vel ſola analogia ſufficere videatur ad probandam vocis bonitatem. Quum autem ex ἀρεςὸς Graeci εὐάρεςος compoſuerint, et multas ſimillimas huic voces habeant, quidni ἡςός, *delectabilis* aduerbio εὖ augeri poſſit? Alioquin etiam a vulgata ſcriptura parum receſſeris, ſi reſcribas ἥδιςον.

(k) Hunc ſenſum expreſſit in ſua interpretatione ſo[...] lus FISCHARTVS. Αἱρεῖν πόθον dicitur vt δίκην ἢ γραφὴν αἱρεῖν. Et conſentaneum eſt, EVRYDICEN magis ob id, quod deſiderii compos fuerit, quam quod eo teneretur, Muſis donum obtuliſſe.

(l) Quia vox *Hierapolitana* metrum turbat, tali licentiae aequi cenſores ſpero veniam dabunt.

10.

❀❀)o(❀❀

Plutarch
SST

4/2014 L

IO. HENRICI RAPP

INDEX ANALYTICVS

IN

PLVTARCHI COMMENTARIVM

DE

LIBERORVM EDVCATIONE

EMENDATIOR EDITVS

ET

NOVORVM EXEMPLARIVM

NVMERIS ACCOMMODATVS

ACCEDIT

ALIVS INDEX ADNOTATIONVM.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R L

A.

Ἀ, v. ὅς.

Ἀβέβαιος, ου, ὁ καὶ ἡ. *inſtabilis, inconſtans:* ἀβέβαιον. N. S. n. ſubſt. poſit. *res caduca.* 8, 8. Ex α priu. et βέβαιος, ου, ὁ. *ſtabilis, firmus.*

Ἀγαθὸς, οῦ, ὁ. *bonus:* ἀγαθὴ N. S. f. *ferax terra.* 4, 10. ἀγαθὴν A. S. f. γῆν. 4, 4. δόξαν *ſolidam gloriam.* 16, 1. ἀγαθὸν N. S. n. ſubſt. poſ. προγόνων, *bonum, cuius laus eſt in origine ſola* [vel: *res, cuius maior laus pertinet ad maiores noſtros, quam ad nos*] 8, 3. ἀγαθοῖν G. D. n. ſubſt. poſ. 10, 10. ἀγαθὰ N. P. n. ſubſt poſ. 11, 7. ἀγαθῶν G. P. n. ſubſt. poſ. 8, 2. 10, 7. ἀγαθοῖς D. P. n. ſubſt. poſ. 8, 18. 9, 7.

Ἀγανακτέω, ῶ. *indignor, aegre fero:* ἀγανακτεῖς 2. ſing. praeſ. ind. act. contr. 14, 14. ἀγανακτοῦντας A. P. m. praeſ. part. act. contr. 14, 13. ἠγανάκτησας 2. ſing. aor. 2. ind. act. abſol. poſ. 18, 9. Quidam componunt ex ἄγαν *valde*, et ἄχθομαι *grauor, moleſte fero*, quod eſt ab ἄχθος, εος, τὸ. *pondus, moleſtia.* Quidam vero ex ἄγαν et ἦκται 3. perſ. ſing. perf. paſſ. verbi ἄζομαι *frangor.* Doloribus enim animus frangitur.

Ἀγαπάω, ῶ. *amo:* ἀγαπᾶν praeſ. inf. act. contr. φίλους, *diligere amicos.* 10, 6. ἀγαπῶσαι N. P. f. praeſ. partic. act. contr. τὰ τέκνα, *ſingulari amore complectentes liberos.* 5, 3. Eraſm. Chil. 1, 7, 52. legit ὡς ἀγαπῶσι.

Ἄγευστος, ου, ὁ καὶ ἡ. *inguſtabilis*, vel *non guſtatus* [ſit. *qui non guſtauit*] ἄγευστοι N. P. m. τῆς παῤῥησίας 17, 21. i. e. ἄπειροι *expertes libertatis in loquendo,* ἀπαῤῥησίαστοι, ἀρεστῶς καὶ κεχαρισμένως λέγειν ἐπιτηδεύοντες. De adulatoribus, quos Lipſ. Pol. 3, 5, 4. N. vocat *Placentinos et Laudenſes.* Ex α priu. et γευστὸς, οῦ, ὁ. *quem guſtu percipere poſſumus:* quod fit a γεύω. v. infra.

Ἀγνοέω, ῶ, *ignoro:* ἀγνόησον 2. ſing. aor. 1. imp. a(
disſimula 8, 9. Ex α priu. cui per pleonaſmum add
tur τὸ γ. et νοέω, ῶ. *intelligo.* Quod eſt a νόο
νῦς, ὁ, *mens.* HINC
Ἄγνοια, ας, ἡ. *ignoratio*, *ignorantia:* Δι' ἄγνοια
per imprudentiam 7, 8.
Ἀγρὸς, ῦ, ὁ. *ager.* 18, 9. HINC ἄγριος, ȣ, ὁ. *agreſti*
ferus. inde
Ἀγριωτάτων G. P. n. ſuperlat. grad. θηρίων, *imm*
niſſimarum belluarum. 4, 14.
Ἄγω, *duco:* ἄγȣσι 3. pl. praeſ. ind. act. παῤῥησία
audent. 20, 4. ἄγειν praeſ. inf. act. τȣ̀ς παῖδας ἐπ
τὰ etc. *adducere*, *impellere*, *incitare.* 12, 1. ἀγόμενο
N. P. m. praeſ. partic. med. ἐπὶ τȣ̀ς νέȣς, Xyl. *a*
adoleſcentes decipiendos inſtructi. [vid. adnot.] 17, 2
ἤγαγεν 3. ſing. aor. 2. ind. act. Attic. τȣ̀ς σκύλακα
ȣ̓δὲν ὁμοίως ἀλλήλοις, *catulos diuerſo plane mod*
aluit et informauit. 4, 17. HINC
Ἀγωγὴ, ἡ. *educatio*, *inſtitutio.* 8, 1. ἀγωγῆς. G. S. 1,
4, 1. et 18. 11, 8. ἀγωγὴν A. S. 11, 9. 11, 11. 11, 12. ἀγω
γαὶ N. P. βίων *viuendi ratio* 4, 17.
Ἀγὼν, ῶνος, ὁ. *certamen:* ἀγώνων G. P. πολεμικῶν
exercitiorum bellicorum. 11, 7. ἀγῶνας A. P. ςρατιω
τικȣ̀ς, *opera militaria.* 11, 6. HINC
Ἀγωνία, ας, ἡ. Idem: ἀγωνίαν A. S. τῶν σωμάτων
exercitationem corporis. 11, 1.
Ἀδάμαςος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *indomitus:* ἀδάμαςοι N. P. m.
ἵπποι, *equi non edomiti.* 4, 13. Ex α priu. et δαμά-
ζω, quod eſt a δαμάω, ῶ. *domo*, *ſubigo.*
Ἀδελφὴ, ἡ. *ſoror:* ἀδελφῆς G. S. υἱός. 14, 17. ICti
dicunt: *nepos ex fratre vel ſorore.* Latinitatis au-
ctores: *ſororis filius: fratris filius.* Cornel. Nep
10, 2, 4. 17, 1, 2. 25, 7, 2. Tac. 16. A. 8, 2. G. 20, 5. *Sorori*
filia Curt. 5, 3, 12. ἀδελφὴν A. S. γαμῆσαι, *ſororem*
in matrimonio habere. 14, 17. Maſc. ἀδελφὸς, ῦ, ὁ
frater, propr. *vterinus* Adiect. ſignif. *ſimilis*, *congruus*
germanus. Sic ἀδελφὰ τȣ́τοις ποιεῖσθαι. 14, 15
id eſt σύζυγα, σύμφωνα, συνῳδὰ, ἐνάμιλλα, qui-
bus

ıs ſynonymis Noſter in hoc commentario vtitur. ɔmp. haec vox ex *α* ſignif. ὁμȣ̃, et δελφὺς, ὑος, ἡ, *erus*. Sunt, qui tradunt, δελφὸς priſca Graeco- m lingua ἀντὶ τȣ̃ μόνος dici ſolitum, vnde ἀδελ- οὶ quaſi iam non ſoli, vt ſit *α* priu.

σποτος (ȣ, ὁ καὶ ἡ. *dominum non habens*, *libertate natus*) παράδοσις, i. e. πεπλασμένη, *traditio ta*, *ſeu commentitia*, *quae certo auctore caret*. 9, 14. pp. τῷ αὐθεντικῷ. Ex *α* priu. et δεσποτὸς, ȣ̃, ὁ, *minio aptas*, quod eſt a δεσπόζω *dominor*, *domi- um obtineo*.

μονȣ̃ντες N. P. m. praeſ. partic. act. contr. τοῖς είνων ἀδικήμασιν Xyl. *moerorem ex eorum ſceleri- s percipientes*. 7, 18. THEMA ἀδημονέω, ῶ. *grauiſſime gor, prae moerore ſpiritus me linquit*, *aegre fero*. Ab ος, εος, τὸ, vel ȣ̃, ὁ. *ſatietas* q. d. *nimia doloris ietate fatiſco*.

ιάβλητοι N. P. m. τοῖς βίοις, *integri vitae*, *ſceleris- e puri*. 7, 5. Ἀδιάβλητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *quem ca- mniari non poſſumus*, *qui eſt moribus inculpatis*. Ex priu. et διαβάλλω, *traiicio*, *calumnior*, quod eſt διὰ et βάλλω, *iacio*, it. *ſaucio*.

ιάφθορος (ȣ, ὁ καὶ ἡ. *corruptelarum expers*, *incor- ptus*) νόσῳ, *qui morbo conſumi nequit*. 8, 15. ἀδια- θόρȣ G. S. f. παιδείας, *inculpatae educationis*. 9, 1. *α* priu. et διαφθορὰ v. infra.

ος (ex *α* priu. et δίκη) ȣ, ὁ καὶ ἡ. *iniuſtus*, *impro- s*: ἄδικον N. S. n. ſubſt. poſ. *iniuſtum*. 10, 6. Opp. δίκαιον. ἀδίκοις D. P. n. λήμμασι, *iniuſtis pecu- rum capturis*. 14, 10. HINC ἀδικέω, ῶ. *iniu- m infero*, *inique ago*, *ſcelus admitto*. VNDE ημα, ατος, τὸ. *iniuſta actio*, *ſcelus*.: ἀδικήματα et A. P. *flagitia*. 15, 5. et 7. Plus eſt quam πλημ- λήματα. ἀδικημάτων G. P. 20, 5. ἀδικήμασιν P. 7, 18.

ιμοις D. P. m. ἀνθρώποις, *hominibus non ſpecta- virtutis*, *et quorum mores non ſunt probandi*. 7, 8. ἀδόκιμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *non probandus*, *adulterinus*. Ex

 α priu.

α priu. et δόκιμος, ε, ὁ, καὶ ἡ. *probatus*, *probus*, *ſpectatus*, quod eſt a verbo δοκέω, ῶ. *cenſeo*, *probo*.

Αἰδομένων G. P. m. praeſ. partic. paſſ. παρ' ἅπασιν, *celebratorum ab omnibus*. 4, 5. TH. ἄδω, (*quod oratoribus vſitatum*) *cano*, item *celebro*, quae ſignificatio potiſſimum in paſſ. vſurpatur, vti h. l. FIT ab ἀείδω, facto ex α epitat. et εἴδω, *ſcio*, *cognoſco*, *quod multa rerum cognitio poëtis tribuitur*.

Α'δύνατος (ex α priu. et δυνατὸς) explicatur vel actiue: *non potens*, *inualidus*, vel paſſiue: *impoſſibilis*. ἀδύνατον N. S. n. ſubſt. poſ. *fieri non poteſt*. 10, 1. 14, 23. HINC adu.

Α'δυνάτως. 5, 10. vid. ἔχω. ET verbum

Α'δυνατέω, ῶ. *non poſſum*: ἀδυνατήσεσι 3. pl. fut. 1. ind. act. 11, 10.

Α'είμνηστος, ε, ὁ καὶ ἡ. *ſempiternus*, *ſemper celebrandus*. 4, 5. Ex ἀεὶ *ſemper*, et μνῆσις, εως, ἡ. *memoria*. TH. μνάομαι, ῶμαι *memoro*, it. *recordor*.

Α'θάνατον N. S. n. ſubſt. poſ. 8, 13. Ab ἀθάνατος, ε, ὁ καὶ ἡ. *immortalis*. Ex α priu. et θάνατος.

Α'θέατον A. S. m. εἶναι τῶν παιδευμάτων, *diſciplinarum imperitum eſſe et expertem*. 10, 1. Ab ἀθέατος, ε, ὁ καὶ ἡ. *non viſus*. it. *inuiſibilis*. [Actiue hic ſumitur, *qui non vidit*, *non cognouit*.] Ex α priu. et θεατὸς, ε, ὁ. *ſpectabilis*, *ſpectandus*, quod eſt a θεάομαι, ῶμαι, *video*.

Α'θήνησι D. P. Ion. ſubintellecta praepoſ. ἐν. 14, 38. Α'θῆναι, *Athenae* Graeciae ciuitas, quae nomen ſuum habet a Pallade, quam Graeci Α'θήνην dicunt. Vid. quae Cl. Paſor adnotat in Ind. Heſiod. HINC

Α'θηναῖος, ε, ὁ. *Athenienſis*: Α'θηναῖοι N. P. 2, 7. 9, 14. Α'θηναίων G. P. 2, 7. 9, 13.

Α'θλα N. P. 11, 7. ἄθλον, ε, τὸ. propr. *athletae praemium*. Idem eſt hic quod νικητήριον, *certaminis praemium*, *quod victori datur*. Ab ἄθλος, ε, ὁ. quod per craſin in oratione ſoluta vſurpatur pro ἄεθλος, ε, ὁ. *certamen*. HINC ἀθλέω, ῶ. *certo*. VNDE

Ἀ'θλητὴς, ȣ͂, ὁ. *certator, pugil, athleta :* ἀθλητῶν G. P. 11, 7.

Ἄθλιος, ȣ, ὁ. *miſer* [h. l. vertendum *excors*] 9, 14 : ζωγράφος, *imperitus et ineptus pictor.* 9, 20.

Ἀ'θυμεῖν praeſ. inf. act. contr. *animum deſpondere*, μὴ εὐκόλως φέρειν, *animo non aequo ferre.* 17, 13. Ab ἄθυμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *qui deiecto eſt animo*, it. *anxius.* quod eſt ex α priu. et θυμὸς, ȣ͂, ὁ. *animus.*

Ἀ'θυροστομία, ας, ἡ. i. e. ἀθυρογλωσσία, ἡ τῆς γλώττης ἀκρασία, *linguae incontinentia, loquacitas, dicacitas.* 14, 30. Ab ἀθυρόστομος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *cuius os nullis foribus cohibetur, aut cohiberi poteſt, qui linguae ſuae non poteſt temperare :* quod eſt ex ἄθυρος (ex α priu. et θύρα, ας, ἡ. *ianua*) ȣ, ὁ καὶ ἡ. *ianua carens, apertus*, et ϛόμα, ατος, τὸ. *os.*

Αἰ v. ὁ.

Αἰδεῖσθαι, praeſ. inf. med. πρεσβυτέρȣς, 10, 6. *coram cano capite conſurgere, et honorare ſenem.* Leuit. 19, 32. TH. αἰδέομαι, ȣ͂μαι, *veneror, reuereor.* Ab αἰδὼς, όος, ȣ͂ς, ἡ. *pudor, reuerentia, obſeruantia.*

Αἰκία, ας, ἡ. 12, 4. *plaga, verberatio, quae quis iniuſte patitur, tractatio contumelioſa, iniuria caedendo aut pulſando illata.* Quidam formant ab ἀεικία (pro quo etiam dicitur ἀέκεια) ας, ἡ. *indecentia, contumelia.* Alii vero ἀπὸ τȣ͂ μὴ ἐοικέναι, quod iſtiusmodi tractatio ſeruilis non deceat homines ingenuos. HINC verbum αἰκίζω, *verberibus indigne afficio, contumelioſe tracto.* VNDE

Αἰκισμὸς, ȣ͂, ὁ. *verberatio contumelioſa :* αἰκισμȣ͂ς D. P. 12, 1.

Αἰνίγμασιν D. P. 17, 3. Ab αἴνιγμα, ατος, τὸ. Vide Gell. N. A. 12, 6. et D. DANNH. Id. B. I. 5, 2. art. 4. §. 15. ſeqq. Hinc quaeuis alia, paulo obſcurius tectiusque ſcripta vel dicta vocantur *aenigmata.* Deducitur a verbo αἰνίσσομαι vel αἰνίττομαι, *obſcure ſignifico :* vnde

Αἰνιττόμενοι N. P. m. praeſ. part. med. *innuentes.* 13, 14. Simplex eſt αἶνος, ȣ, ὁ. *apologus, oratio fabuloſa vel prouerbialis.*

 Αἰρȣν-

Αἱρεῦνται 3. pl. praeſ. ind. med. τοῖς τέκνοις παιδευτάς, *conſtituunt filiis praeceptores* 7, 15. Ab αἱρέομαι, οῦμαι. *capio, eligo*: In actiuo αἱρέω, ῶ. *capio, prehendo, occupo, obtineo.* ἑλοῦσα N. S. f. aor. 2. partic. act. [ab inuſit. ἕλω] πόθον, *quum ceperat deſiderium* vel *quum deſiderium illam ceperat* [Malo: *deſiderii compos facta.*] 20, 8. HINC

Αἱρετός, ῦ, ὁ. *prae aliis eligendus*: αἱρετὸν N. S. n. ſubſt. poſ. *id quod expetendum.* Opp. τὸ φευκτὸν. 10, 6

Αἴρω *tollo.* ἀράμενοι N. P. m. aor. 1. partic. med. μετέωρον αὐτὸν ἐξοίσομεν, *ſublimem arripientes et humandum efferemus.* 17, 19. Obſerua aor. ἆραι et ἄρασθαι interdum carere iota ſubſcripto, interdum habere ſubſcriptum, quod ipſum in ceteris modi atque etiam in compoſitis notandum. [Sed vid. quae adnot. c. 4. n. 17. ad vocem ἀπέφηνε]

Αἰσθομένοις D. P. m. aor. 2. partic. med. 7, 10. Victo in analyſi ſua p. 348. legit αἰσθομένων, vt ſit ſenſus: *dicentibus hoc illis*, i. e. *monentibus*, *qui meliorunt.* TH. αἰσθάνομαι, *ſentio*: ᾔσθημαι 1. ſing. perf. paſſ. σαφῶς, *compertum eſt mihi; exploratum habeo.* Opp. ἀμφισβητῶ. 14, 27.

Αἴσσω i. e. ὁρμῶ, *impetu feror*: ἤϊξεν 3. ſing. aor. ind. act. ἐπὶ τὸν λαγωὸν, *irruit in leporem.* 4, 1 Notat clauis Homer. Il. β. v. 146. in huius verbi ſignificationibus omnibus aliquid impetus et vehementiae ſignificari: et addit, hanc vocem deriuari ex α intenſiuo et ἔω, *eo.*

Αἰσχίνης, ῦ, ὁ. *AEſchines*, philoſophus Socraticus Αἰσχίνην A. S. 14, 35.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ. *ſermo obſcoenus, turpiloquium* 14, 1. Ab αἰσχρολόγος, ῦ, ὁ. *qui turpia et obſcoena loquitur, obſcoenus.* Ex αἰσχρὸς et λόγος.

Αἰσχρὸν N. S. n. ſubſt. poſ. 10, 6. *turpe, probrum, dedecus.* Opp. τὸ καλὸν. Ab adiect. αἰσχρὸς, ῦ, *turpis, deformis.* αἰσχρῶν G. P. n. adiect. 20, 2. ſub 12, 4. TH. αἶσχος, εος, τὸ. *turpitudo, probrum.* synaereſin factum ex ἀΐσχος, deducto ex α pr et ἰσ-

ἔχω *habeo* : vt ſit quaſi, quod quis nolit ha-
:. HINC

νη, ης, ἡ. *pudor* : αἰσχύνῃ D. S. 12, 6. vid.
ϊσθαι.

α, ατος, τό. *poſtulatum*. 7, 16. Ab αἰτέω, ῶ.
, *poſtulo* : vnde

3. ſing. praeſ. opt. act. Attic. μισθὸν, *poſtularet*
ervale, 7, 16.

, ȣ, τό. *cauſa*. 9, 19. 13, in alias etiam *crimen* e
C αἰτιάομαι, ῶμαι, *cauſam attribuo*, *imputo*,
ſo : vnde

σθωσαν 3. pl. praeſ. imper. med. τὴν τύχην,
ſauto fortunam. 11, 10. TH. αἰτία, ας, ἡ. *cauſa*,
ia.

ς V. ὅςτις.

καρτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *immundus*, *impurus*. 17, 12. Ex
riu. et verbo καθαίρω, *purgo*.

ρος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *intempeſtiuus*. 14, 26. Ex α priu. et
ρὸς, ȣ, ὁ. *tempus opportunum*.

πα N. P. n. δένδρα, *infructuoſae arbores*. 4, 11.
p. ἔγκαρπα καὶ τελεσφόρα. Ab ἄκαρπος, ȣ,
αὶ ἡ. *infructuoſus*. Ex α priu. et καρπός.

ὴ, ῆς, ἡ. *vigor*, *flos aetatis*. 15, 7.

ψος (ȣ, ὁ καὶ ἡ. *inelegans*, *illepidus*) δῦναμ λόγον,
us nulla eſt commendatio oris atque orationis. 9, 4.
NC

ψως adu. *ineleganter*, *illepide*. 7, 16. Ex α priu.
κομψὸς, ȣ, ὁ. *ſcitus*, *elegans*, *venuſtus*.

τισμοῖς D. P. 11, 6. Ab ἀκοντισμὸς, ȣ, ὁ. *iacu-*
io, quod fit a verbo ἀκοντίζω, *iaculor*, *iaculum*
ro. TH. ἄκων vel ἄκȣς, οντος, ὁ. *iaculum*, *telum*.

ω, *audio* : ἀκȣ́ειν praeſ. inf. act. *fama vel tradi-*
ne aliorum aliquid percipere. 9, 12. ποιεῖσθαι πρό-
ιαν τῶ λόγων ἀκȣ́ειν, *vt audiant ſermones*. 7, 17.
μὴ ἀκȣ́ειν ἀκȣ́οντας A. P. m. praeſ. part. act.
audientes non audiant. 18, 7. μυρίȣς οἶδα ἀκȣ́σας
. S. m. aor. 1. part. act. pro infin. poſ. *memini*, *me*
diuiſſe. 14, 24. HINC

Ἄκουσμα, ατος, τὸ. *res quae auditur*: ἀκούσμασιν D. P. 9, 28. Iungitur cum θεάμασιν, vt apud Herodian. 4, 6, 4. quae ſumuntur pro rebus auditu viſuque percipiendis.

Ἀκρασίαν A. S τῆς γλώττης, *incontinentiam linguae.* 14, 24. Ἀκρασία, ας, ἡ. *intemperies, intemperantia.* Ex α priu. et κράω per ſyncopen pro κεράω, *miſceo, tempero.*

Ἀκρατοῦς G. S. f. contr. ὀργῆς, *immoderatae irae* 14, 11. Ab ἀκρατὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ. *impotens, qui ſibi temperare non poteſt, impos.* Ex α priu. et κρατέω, ῶ, *teneo.*

Ἀκρότητες N. P. 4, 3. Ἀκρότης, ητος, ἡ. *ſummitas, faſtigium.* Hic *perfectio in diſciplinis.* Ab ἄκρος, ου. ὁ. *ſummus, excellens, ſingularis.*

Ἀκύμονος G. S. m. βίου, *tranquillae vitae.* 10, 10. Ab ἀκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *non vndoſus, fluctibus non agitatus, tranquillus.* Ex α priu. et κῦμα, ατος, τὸ. *fluctus, vnda.*

Ἀλγηδόνας A. P. τῶν πληγῶν, *dolores, quos ob inflictas plagas ſentimus.* 12, 3. Ab ἀλγηδὼν, όνος, ἡ. *moeror, cruciatus,* quod eſt ab ἄλγος, εος, τὸ. *dolor.* Inde Cl. Paſor in indice Heſiod. format Latinorum *algeo.*

Ἀλέξανδρος, ου, ὁ. *Alexander.* Nom. propr. regis Macedonum. 14, 27. Ἀλέξανδρον A. S. 14, 27.

Ἀληθῶς adu. *vere.* ἦ γὰρ 14, 6. Ab ἀληθὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ. *verus.*

Ἁλίσκεται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. τὰ χαλεπὰ *inueſtigantur difficilia* [*difficilibus potimur*] 4, 8. TH. ἁλίσκω, *capio, comparo.*

Ἀλλ' coniunct. *ſed.* 5, 10. 8, 9. 9, 15. 11, 6. 14, 18. et 36. 17, 9. *verum.* 9, 16. Dicitur per apoſtr. pro

Ἀλλὰ, *ſed.* 2, 8. 4, 17. 8, 3. et 11. 10, 1. et 14. 11, 1. 14, 30. 18, 2. et 7. 20, 2. *vsque adeo, adeo.* 4, 9. Saepius in oratione repetitur, atque interrogationi ſimul et reſponſioni inſeruit. e. g. 4, 10. Vid. lib. qui inſcribitur de praecipuis Graecae dictionis idiotiſmis, cap. 8. ſect. 1.

ſect. 1. reg. 1. Iungitur etiam cum aliis particulis: *ἄλλαγε certe*, vel *ſaltem*. 5, 10. *ἀλλὰ καὶ*, *quin*, *immo*. 4, 10. 18, 9. Intendendi vim habent 7, 16. 14, 8. Si reſpondent τῷ ἐ *μόνον*, explicantur *ſed etiam:* 13, 5. et 7. et 18. 14, 6. *ἀλλὰ μὴ non autem*. 13, 10. Pro quo barbare diceres: ἐ δέ.

Ἄλλος N. S. m. *alius*. 14, 36. *ἄλλων* G. P. m. 13, 16. *ἄλλοις* D. P. m. 9, 6. 14, 26. *ἄλλες* A. P. m *reliquos*. 14, 25. *ἄλλης* G S. f. *παιδείας*, Xyl. *reliquorum ſtudiorum*. 10, 4. *ἄλλα* N. P. n. *τῶν ἀγαθῶν*, *reliqua bona*. 8, 2. *ἄλλων* G. P. n. *aliorum*. 8, 12. 9, 10. 10, 1. *ἄλλοις* D. P. n. *aliis*. 10, 3. *ἅπασιν*, *in omnibus aliis*. 9, 28. HINC

Ἄλλως adu. *alioqui*, *alias*. 13, 2. ET

Ἀλλήλων, quod eſt Genit. pl. in omnî genere, et explicatur vel per adu. *inuicem*, *mutuo*, vel per nomina *alter alterum*, *alii alios*: ἐδὲν ὁμοίως ἀλλήλοις D. P. m. ἤγαγεν, *diuerſiſſima ratione*. 4, 17. ET

Ἀλλότριος, ε, ὁ. *alienus*: *ἀλλοτρίοις* D. P. m. *alienis*, *iis qui ſunt extra noſtram familiam*. 10, 6.

Ἀλύμαντος (ε, ὁ καὶ ἡ. *nullis detrimentis obnoxius*, *cui noxa inferri non poteſt*) γῆρας, *qui ſenio confici nequit*. 8, 15. Ex α priu. et λυμαίνω, *perniciem adfero*, quod eſt a λύμη, ης, ἡ. *lues*, *noxa*. ET

Ἅμα adu. *καὶ*, *et ſimul*, *atque* 7, 10. et 15. *ἅμα μὲν*, *ἅμα δὲ*, *tum*, *tum*. 11, 1. Differt ab ὁμῦ. Illud enim temporis, hoc loci aduerbium eſt. Vnde dicimus: Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, *Solon eodem*, *quo Anacharſis*, *tempore natus eſt*. h. e. κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Quo loco ὁμῦ inepte dixeris, quum Solon Athenis, Anacharſis vero in Scythia prognatus ſit.

Ἀμαθίαν A. S. ἐὕωνον. 7, 15. v. ἐὕωνος. A. Nom. *ἀμαθία*, pro quo etiam dicitur *ἀμάθεια*, *ας*, *ἡ*. *inſcitia*, *ignorantia*: Ab ἀμαθὴς, *έος*, ἐς, ὁ καὶ ἡ. *indoctus*: Ex α priu. et μανθάνω *diſco*.

Ἁμαρτάνω *pecco*, *aberro*, *delinquo*. τῷ ἁμαρτάνειν praeſ. inf. act. μηδὲν, *in nulla re peccando*. 20, 2.

ἁμαρ-

ἁμαρτάνοντες N. P. m. praeſ. partic. act. πλεῖσον τ δέοντος 13, 9. v. δέον. ἁμαρτάνουσιν D. P. m. eius partic. υἱοῖς, *delicta committentibus*. 20, 3. HINC

Α'μάρτημα, ατος, τό, *erratum, peccatum, lapſus, cr men*. ἁμαρτημάτων G. P. *delictorum*. 8, 2. et 7. ἁμαρ τήμασι D. P. 20, 3. ἁμαρτήματα A. P. φίλων, H rat. 1. ſat. 3. v. 43. *vitia amicorum* 18, 8. ET

Α'μαρτία, ας, ἡ. *error, peccatum*. ἁμαρτίας A. P. *de licta*. 18, 3.

Α'μβλυώττον A. S. n. praeſ partic. act. ſubſt. poſ. *h betationem oculorum*. 18, 7. TH. ἀμβλυώττω, *cæcu tio, hebetem habeo aciem oculorum* (Ab ἀμβλὺς, έος, *obtuſus*) quod dicitur παρὰ τὸ ἀμβλεῖς ἔχειν τὰ ὄσσας, *quod is, qui hoc laborat vitio, oculos hab obtuſos*.

Α'μέλει aduerb. *vtique, certe*. 2, 6. Vide Graec. dictio nis idiot. cap. 7. ſect. 3. p. m. 277. Factum ex 2. ſing imper. act. contr. verbi ἀμελέω, ῶ, *negligo*: εἰ ἠμέ λουν 1. ſing. imperf. ind. act. ὤν, *ſi iſta non curas ſem*. 9, 14. ἀμελοῦσι D. P. m. praeſ. part. act. contr τοῦ καλοῦ, *hominibus, qui honeſtatem ſuisque deque ha bent*. 9, 6. [Rappium in errorem duxit interpretati Xylandri, quam ſummo iure etiam hoc loco cor rexit Cel. Heumannus. ἀμελοῦσι h. l. eſt 3. plur praeſ. indic. *nullam honeſtatis rationem habent*] ἀμε λοῦντας A. P. m. praeſ. part. act. *pigros, deſides*: 4, 8 ἀμεληθεῖσα N. S. f. aor. 1. partic. paſſ. γῆ χερ σεύεται, Horat. 1. ſat. 3. v. 37. exponit: *Neglectis vrenda filix innaſcitur agris*. 4, 10. Deriuatur ab adiect. ἀμελὴς (quod fit ex α priu. et μέλει *cura eſt*) έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ. *negligens, qui nullam adhibet cu ram*. vnde ſubſt.

Α'μέλεια, ας, ἡ. *negligentia, neglectus*. δι' ἀμέλεια A. S. *per incuriam*. 4, 10. et 12.

Α'μετρία (ας, ἡ. *exceſſus menſurae, exceſſus*) γαςρὸς Notatur vitium iſtorum hominum, qui ſe abdomin natos putant, quod dicitur πολυφαγία, γαςρι μαργία. 15, 5. ἀμετρίαν A. S. δεινὴν, *inconditam ora tion*

tionis formam, cui opp. ἐκνεμένη συμμετρία. 9, 10. Deriuatur ab adi. ἄμετρος, ὁ καὶ ἡ. *menſura carens, immoderatus, immenſus*, quod compon. ex α priu. et μέτρον, ου, τὸ, *menſura, modus.*

Ἀμήχανον N. S. n. ſubſt. poſ. *impoſſibile eſt*. 4, 9. Ἀμήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ. *qui machinis* i. e. *dolis neminem* vel *fallit* (*ſimplex*) vel *falli a nullo poteſt* (*callidus*) it. *difficilis, impoſſibilis*. Ex α priu. et μηχανὴ, ῆς, ἡ. *inſtrumentum, quo quis vtitur ad rem aliquam perficiendam, machinatio, excogitatio, inuentum, conatus.*

Ἀμίδα A. S 17, 12. Ἀμὶς, ίδος, ἡ. *matula, ſcaphium.*

Ἀμισεῖς N. P. m. contr. τοῖς συνοῦσι *accepti familiaribus*. 14, 5. Ἀμισὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ. *qui* vel *quae in odio non eſt, non inuiſus.* Ex α priu. et μῖσος, εος, τὸ. *odium.*

Ἀμοιρήσας N. S. m. aor. 1. partic. act. τῆς φιλοσοφίας ὁ βίος, *vita philoſophiae expers*. 10, 11. TH. ἀμοιρέω, ῶ. *deſtituor, careo*. Ab ἄμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ. *expers, cui nulla obtigit portio.* Ex α priu. et μοῖρα.

Ἄμουσος (ου, ὁ καὶ ἡ. *Muſis non initiatus*. it. *cantandi imperitus*. Ex α priu. et Μοῦσα) βίος, *inconcinna* [*rudis*] *vita* 10, 11. HINC

Ἀμουσία, ας, ἡ. *imperitia, inſcitia*. 9, 27.

Ἀμφ' praepoſ. per apoſtr. pro ἀμφὶ conſtr. cum Acc. et ſignif. *circum*. 14, 13. vid. ὁ.

Ἀμφίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ. *de quo duplex eſt ſententia*. Hic 14, 32. *anceps, dubius*. v. διχογνώμων. Ex ἀμφὶ *vtrinque*; et δόξα, ης, ἡ. *ſententia.*

Ἀμφισβητέω, ῶ. *controuerſor, diſcepto de re aliqua.* ἠμφισβήτουν 1. ſing. imperf. ind. act. contr. *dubitabam, ambigebam*. 14, 27. Opp ᾔσθημαι σαφῶς. Rationem etymol. pete e Scapula

Ἀμφοῖν G. D. f. 4, 3. Ἄμφω, *ambo, ambae, ambo.* Eſt nomen numeri dualis; ab ἀμφὶς, *vtrinque* HINC

Ἀμφότερος, έρα, ερον. *Vterque.* ἀμφότεροι N. P. m. 4, 18. κατ' ἀμφότερα A. P. n. ſubſt. poſ *vtrobique, vtroque modo*. 13, 15. Pro quo etiam dicitur κατ' ἄμφω.

Ἀν.

Ἄν. Sumitur haec particula I. ἀοριστολογικῶς, qui indefinitam loci, temporis, ac caeterorum id gen ſignificationem habet, et conſtruitur fere *vel* cu optatiuo : 4, 16. 5, 1. 9, 6. et 7. 11, 8. et 9. 14, 5. et 20, 5. *vel* cum ſubi. 2, 7. 3, 2. 4, 3. et 16. 6, 2. 7, et 16. 14, 37. II. δυνητικῶς, qui modus amplisſin patet, atque ita dicitur, quod fere ſententia con mode per verbum δύνασθαι declarari posſit, lic etiam per verbum ὀφείλειν id fieri queat, varieq conſtruitur: 1, 1. 2, 1. 3, 1. 4, 7. et 9. 5, 1. et 3. et 7. et 1 7, 11. et 14. et 21. 8, 1. 9, 10. et 14. et 15. 14, 13. et 17. 17, 1 III. παραπληρωματικῶς, quum particula iſta πα ρέλκει abundat: 4, 9. [vid. adnotat. ad h. l.] IV. ἐλ λειπτικῶς, quo de vſu, vt de tribus prioribus, v de librum, qui inſcribitur de praecipuis Graecae d ctionis idiotiſmis cap. 8. ſect. 2. et 3.

Ἀναβάντα A. S. m. aor. 2. partic. act. ἐπὶ τὸ μέρος et ἀνακραγεῖν, *ſe conſcenſo loco proclamaturum.* 7, 13. Τ ἀναβαίνω *aſcendo.* HINC

Ἀναβάτης, ου, ὁ. *aſcenſor.* et peculiariter de eo, q *aſcendit equum*, in qua ſignificatione vſurpatur ἀνα βάταις D. P. *ſesſoribus.* 4, 13. Primitiu. βαίνω i *gredior.*

Ἀνάγκη, ης, ἡ. *necesſitas.* Hic 2, 2. *neceſſe eſt.* HINC

Ἀναγκαῖος, ου, ὁ. *necesſarius.* ἀναγκαίαν A. S. f. τρ φὴν *ad victum necesſaria.* 17, 6. ἀναγκαῖόν ἐστι N. S. n. *neceſſe eſt.* 5, 11. 10, 14.

[Ἀναδραμεῖν v. ἀνατρέχω.]

Ἀναιδεστάτους A. P. m. ſuperl. grad. *impudentisſimos* (l *beros*) 20, 7. Ab ἀναιδής, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ. *impuden inuerecundus:* Ex α priu. et αἰδώς, vide αἰδεῖσθαι.

Ἀναίσχυντοι N. P. m. 20, 6. ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ *impudens, inuerecundus* (Ex α priu. et αἰσχυντὸ ου, ὁ. *pudendus, cuius nos pudere decet*, quod fit verbo αἰσχύνω, *pudefacio, erubeſcere facio*, ded cto ab αἰσχύνη. v. αἰσχρός) HINC

Ἀναισχυντία, ας, ἡ. *impudentia, inuerecundus anim* Εἰς ἀναισχυντίαν A. S. περιΐσταται. 9, 25. vid. περ

Ἀναι

κλεῖσθαι praeſ. inf. med. τοῖς ἐπαίνοις, erigentibus. 12, 6. TH. ἀνακαλέω, ῶ. inclamo, alta voce ello. It. reuoco. Primit. καλέω, ῶ. voco.

ἡμῖν δὲ ἐπὶ τὴν etc. Sed oratio eo redeat, vnest digreſſa. Formula connectendi 17, 13. Eſt 1. ind. act. TH. ἀνακάμπτω reflecto. Simplex ιπτω flecto.

ραγεῖν fut. 2. inf. act. proclamaturum eſſe. 7, 13. ἀνακράζω exclamo. Ex κράζω clamo.

ωμῳδοῦντος G. S. m. praeſ. partic. act. contr. 14, 14. ἀνακωμῳδέω, ῶ. comice decanto, comice taxo, ſcenis recito, nominatim in comoedia perſtringo. ἀνὰ et κωμῳδέω, ῶ. mordacibus dictis inceſſo, ι, illudo, σκώπτω. Horat. 2. Ep. 1. dicit Dente ento laceſſere: vbi veteris Comoediae abuſum at, cuius ſaeuus apertam in rabiem verti coepit s, et per honeſtas ire minax impune domos. Item ıt. 4. Multa cum libertate notare. Lambin. ad Hode arte: Peruncti faecibus ora: notat, ex eo, d Tragici poëtae ſua carmina e plauſtris canet, prouerbium esſe ortum, E plauſtro loqui, h. e. re, effrenate atque impudenter maledicere. Κωμῳ est a κωμῳδὸς, ῦ, ὁ. qui per pagos cantat cara, comoedus: quod eſt ex κώμη, ης, ἡ. Pagus: ᾠδή, ῆς, ἡ. cantus: q. d. κατὰ κώμας ᾄδων. deducunt partim a κῶμος, ῦ, ὁ, comeſſatio. it. iuia: partim a κῶμα, ατος, τὸ. ſomnus profun, ſopor altus: ὅτι ἐν καιρῷ κώματος ᾖδον.

αμβάνω, recipio: ἀναλαμβάνουσιν 3. pl. praeſ. act. κόλακας καὶ παρασίτους, adulatores ac paτος ſibi adiungunt. 7, 19. ἀναλαβεῖν aor. 2. inf. τὸ ῥηθὲν ἀδύνατον. Horat. de art. exponit: cit vox miſſa reuerti. 14, 23. Simplex λαμβάνω.

ωτος (ῦ, ὁ καὶ ἡ. inexpugnabilis) τῇ τύχῃ, qui unae non eſt obnoxius, et neque ea aduerſa, neque nda euerti poteſt. Ex α priu. et ἁλωτὸς, ῦ, ὁ. ignabilis: quod fit a verbo ἁλίσκω capio, it. paro.

Ἀνα-

Α'ναμιμνήσκειν praeſ. inf. act. ἑαυτοὺς, *ſibi in mem riam reuocare.* 18, 2. TH. ἀναμιμνήσκω, *admon commonefacio, redigo in memoriam.* Ex ἀνὰ μιμνήσκομαι, quod eſt a μνάομαι, ὦμαι, *recordi memini.*

Α'ναξίων G. P. n. ſubſt. poſ. *rerum homine indignarum* [Immo *vilium, quae minimo pretio comparantur.*] 7, 1 Opp. τἀντίμια. Ab ἀνάξιος, ου, ὁ καὶ ἡ. *indign* [*qui vili pretio habetur*] Ex α priu. et ἄξιος.

Α'νάπαυσις, εως, ἡ, *requies.* 13, 6. Eſt a verbo ἀνα παύω, *requieſcere facio.* Primit. παύω.

Α'ναπίμπλασθαι praeſ. inf. paſſ. cum Genit. 5, 14. TH ἀναπίμπλημι, *repleo.* Simplex πίμπλημι.

Α'ναπληρώσομεν 1. pl. fut. 1. ind. act. cum Acc. 13, 16 TH. ἀναπληρόω, ῶ, *ſuppleo, reſarcio.* Simplex πλη ρόω, ῶ, *impleo,* a πλήρης.

Α'ναπνοὴν A. S. τῶν πόνων Xyl. *reſpirationem a lab ribus.* 13, 4. Α'ναπνοὴ, ῆς, ἡ. *recreatio, relaxati animi.* Eſt a verbo ἀναπνέω *reſpiro,* it. *recreo; re focillo.* Primit. πνέω *ſpiro.*

Α'νατίθημι *ſurſum pono, ſuſtollo.* ἀνέθηκε 3. ſin aor. 1. ind. act. ταῖς Μούσαις, *conſecrauit, dedicau Muſis.* 20, 8. Simplex τίθημι *pono.*

[Α'νατρέχω, *ſurſum curro, enitor.* ἀναδραμεῖν aor. inf. act. πρὸς ἀρετὴν, *ad virtutem, vel bonum habi tum aliquem eniti.* 4, 7. vid. adnot. Rappius edide rat et in indice ſequutus erat prauam ſcripturam ἀναλαβεῖν.]

Α'νατροπέας A. P. καὶ λυμεῶνας τῆς νεότητος, Te rent. Ad 2, 1. exponit, *perniciem peſtemque adoleſcen tium.* 7, 19. Α'νατροπεὺς, έως, ὁ. *ſubuerſor, euerſor* A verbo ἀνατρέπω, *ſubuerto, proſterno.* Primit τρέπω, *verto.*

Α'ναφαίρετος (ου, ὁ καὶ ἡ. *qui auferri nequit*) συκο φαντίᾳ h. e. ἀσυκοφάντητος, *de quo calumnia n detrahere poteſt.* 8, 15. Ex α priu. et ἀφαίρετος, ὁ, ἡ. *qui* vel *quae auferri poteſt, exemtilis,* quod e a verbo ἀφαιρέω, ῶ.

Α'νδρ

Ἄνδρα, ἄνδρας, ἄνδρες, ἀνδρὸς, ἀνδρῶν. v. ἀνήρ.

Ἀνδράποδον, ου, τὸ. *mancipium.* 7, 2. et 16. ἀνδραπό-δοις. D. P. 7, 1. ἀνδράποδα A. P. 7, 16. Ex ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ. *vir*, et πῦς, ποδὸς, ὁ. *pes.* Sunt enim quaſi pedes dominorum ſuorum. HINC adi.

Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. *ad mancipium pertinens, ſeruilis* ἀνδραποδώδεις A. P. f. ἡδονὰς, *voluptates, quae homine ingenuo indignae.* 7, 18. inde ſubſt.

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ. *ſeruilis ſubmiſſio.* A. S. ἀνδρα-ποδωδίαν. 9, 25.

Ἀνέθηκε v. ἀνατίθημι.

Ἀνείργοντες N. P. m. praeſ. part. act. ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν, *a turpibus factis repellentes.* 12, 4. TH. ἀνείργω, *arceo, inhibeo.* Simplex εἴργω.

Ἀνέκπληκτος (ου, ὁ καὶ ἡ. *imperterritus, intrepidus*) λέξις, *non perterrens, nil roboris habens ad percellendum.* 9, 22. Ex α priu. et ἔκπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ. *obſtupefactus:* quod eſt a verbo ἐκπλήσσω, *ictu percutio*, it. *percello.* Primit. πλήσσω, *percutio*, it. *frango.*

Ἀνεκτὸς, ῦ, ὁ. *tolerabilis.* ἀνεκτὴν A. S. f. ὁμιλίαν, *familiaritatem tolerandam.* 14, 4. Ab ἀνέχω, *ſuſtollo*, it. *tolero.* et hoc ex ἔχω.

Ἀνέντευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ. *hominum congreſſum fugiens, inaffabilis.* τὰ ἀνέντευκτα N. P. n. τῶν ἠθῶν, *moroſitas, ruſticitas, inaffabilitas.* Vitium eorum proprie, qui aditum conueniendi petentibus non dant. Ex α priu. et ἐντευκτικός. v. infr.

Ἀνεξάλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ. *indelebilis.* ἀνεξάλειπτα N. P. n. ὀνείδη, *opprobria, quae ſemper haerent.* 2, 2. Ex α priu. et ἐξ et ἀλείφω, *vngo.*

Ἀνεπίληπτοι N. P. m. τοῖς τρόποις, *quorum mores a reprehenſione abſunt.* 7, 6. Ἀνεπίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ. *qui reprehendi non poteſt.* Ex α priu. et ἐπίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ. *reprehenſione dignus.* TH. ἐπιλαμβάνομαι, *reprehendo.* Primit. λαμβάνω.

Ἀνεπίμονον A. S. m. λόγον, Xyl. *orationem, quae diu placere non poteſt* [Malim : *intolerandam, quae efficit, vt auditoribus difficile ſit ad finem manere.*] 9, 27.

Ἀνεπίμονος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *non permanens*, *non* ... *rabilis*, [*intolerabilis*] Ex α priu. et ἐπίμονος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *conſtanter permanens*: quod eſt a verbo ἐ... μένω, *permaneo*. Primit. μένω, *maneo*.
Ἀνεπιφθόνως adu. qual *citra inuidiam*. 10, 8. Ἀνε... πίφθονος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *minime inuidioſus* it. *re*... *henſioni et inuidiae minime obnoxius*. ex α priu. ἐπίφθονος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *inuidus* it. *inuidiae obnoxi*... Primit. φθόνος, ȣ, ὁ. *inuidia*.
Ἄνεσις, εως, ἡ. *relaxatio*, ἀνέσει D. S. 13, 8. ἄνεσιν S. 13, 4. quibus in locis opponitur τῇ σπȣδῇ καὶ πόνῳ. TH. ἀνίημι, VNDE etiam
Ἄνετος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *laxus*. ἄνετον A. S. f. ὁρμὴν εἴ... σαν νέμεσθαι, *cupiditatibus ſinebant libere ind*... *gere*. 15, 2.
Ἄνευ adu. cum Genit. *absque*, *ſine*. 4, 3.
Ἀνηβᾷ 3. ſing. praeſ. ind. act contr. abſolute poſit. 8, 1 TH. ἀνηβάω, ῶ. *repubeſco*, *faciem et vires iuuen*... *recipio*. Simplex ἡβάω, ῶ.
Ἀνήκοον A. S. m. τῶν παιδευμάτων εἶναι. *diſcipli*... *rum expertem eſſe*. 10, 1. Ἀνήκοος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. ... *non audit*, *qui non audiuit* it. *qui auſcultare mones* *non vult*. Ex α priu. et aor. 2. act. ἤκοον verbi ἀκȣ...
Ἀνηκȣςία, ας, ἡ *contumacia*, *parendi dedignatio*. 15, ... Ab ἀνήκȣςος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *qui audiri non poteſt*, *a*... *debet*, [*non audiens*.] Ex α priu. et verbo ἀκȣ́ω.
Ἀνὴρ, ὁ. *vir*. ἀνδρὸς G. S. *viri eſt* 10, 8. ἀνδρός ἐςι σοφ... *ſapientis eſt*. 14, 12. ἄνδρα A. S. *hominem* 2, 5. ἄνδρ... N. P. γυναικῶν, *mariti*. opp. τῶν προϊκῶν δȣλο... 19, 4. ἀνδρῶν G. P. ἡλικία, *virilis aetas*. 9, 16. ἐκε... νων τῶν ἀνδρῶν, excellentiam notat. 14, 35. εἰς ἄν... δρας A. P. ἐγγραφέντες. 7, 18. v. ἐγγρ. ἄνδρες V. I... Λακεδαιμόνιοι, *o Lacedaemonii*. 4, 17.
Ἄνθρωπος, ὁ καὶ ἡ. *homo*. ἀνθρώπȣ G. S. 10, 8. ἄν... θρωποι N. P 10, 5. ἀνθρώπων G. P. 17, 12. et 14. ἀν... θρώποις D. P. 7, 8. 14, 31. 7, 4. ἀνθρώπȣς A. P. 7, 15 17, 1. τελείȣς, *perfectos viros*. 10, 9. τȣ̀ς μηδενὸς τι... μίȣς 7, 15. v. τιμ. ὦ ἄνθρωποι V. P. 7, 13. Dicitu... quaſi

aſi ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, *contemplans quae vidit.*
lii deducunt ex ἄνω *ſupra*, et ἀθρέω *adſpicio*, et
ψ, ὠπὸς, ὁ. *oculus*, it *vultus:* et citant illud
uid. I. Met. v. 85. Aliis dicitur quaſi ἄνω ῥέπων,
rſum vergens. HINC
ρώπινος, ȣ, ὁ. *humanus.* ἀνθρωπίνη. N. S. f. 8, 12.
νθρωπίνη D. S. f. 8, 14. 21, 1. ἀνθρώπινα N. P. n.
γαθὰ, [*caduca*, quae etiam dicuntur:] μικρὰ
αὶ ȣκ ἀξιοσπȣ́δαςα. 8, 2. ἃ δὲ μέλλω λέγειν, ἀν-
ρώπινα, *quae dicturus ſum, humanitas exigit.* 18, 1.
νθρωπίνων G. P. n. 14, 21.
εμεν 1. pl. praeſ. ind. act. τὰ τόξα, *remittimus ar-*
us. 13, 7. TH. ἀνίημι, *remitto, laxo.* opp. ἐπιτείνω,
ndo. Ex ἀνα et ἵημι, *mitto.*
ια, ας, ἡ. amentia, ſtoliditas. 5, 14. Ab ἄνοος, contr.
νȣς, ὁ καὶ ἡ. demens. Ex α priu. et νόος, νȣ̃ς, ὁ. *mens.*
σον A. S. m. λόγον εἶναι δεῖ, *debet vitiis carere.*
, 23. Ἄνοσος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *morbo carens, ſalubris.*
x α priu. et νόσος, ȣ, ἡ. *morbus.*
τὶ praepoſ. cum Genit. *pro.* 9, 6. ἀντὶ τȣ̃ (alibi
icitur τȣτέςιν, ἐπισημαίνει) *hoc eſt* 17, 7. et 9.
τέβαινεν 3. ſing. imperf. ind. act. *recuſabat.* 9, 13. TH.
ντιβαίνω, *reſiſto* it. *renuo.* Simplex. βαίνω, *in-*
redior.
τίγονος, ȣ, ὁ. *Antigonus*, Macedoniae rex ἑτερ-
φθαλμος. 14, 28. vide Aelian. V. H. 12, 43.
τιλακτίσαι aor. 1. inf. act. 14, 13 TH. ἀντιλακτίζω,
calcitro, contra calcem impingo. Ex λακτίζω.
τιλαμβάνω, *capesſo.* ἀντιλαμβάνεσθαι praeſ. inf.
ed. τῆς φιλοσοφίας, *philoſophiae rationem habere.*
, 11. ἀντιλαμβανόμενοι N. P. m praeſ. partic.
ed. ἐῤῥωμένως τῆς ἡλικίας ſc μειρακίων, *magno-*
ere adoleſcentum curam habentes, eosque cobibentes.
, 7. Simplex λαμβάνω.
τιτείνω, *in contrarium partem tendo, contra tendo,*
pugno it. *adſtringo.* ἀντιτείνων N. S. m. praeſ. par-
c. act. τοῖς λόγοις, *qui contradicit.* 14, 7. ἀντιτεῖναι
or. 1. inf. act. τὰς ἡνίας ταῖς ἐπιθυμίαις, *addu-*

O 2 *cere*

cere *habenas cupiditatum*. opp. τῷ ἀφιέναι καὶ χαλάσαι 18, 3. Simplex τείνω, *tendo*.

Ἀνύσιμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *efficax*, τελεσιȣργὸς, 4, 9. Ab ἀνύω, *perficio*. VNDE

Ἀνυςὸς, ȣ̃, ὁ. *qui effici poteſt*. ἀνυςὸν N. S. n. ἀνθρωπίνῃ φύσει, *quod ab humana natura praeſtari poteſt*. 21, 1.

Ἀνωφελὴς, έως, ὁ, καὶ ἡ. *inutilis*. 10, 11. Ex α priu. et ὠφελέω, ῶ. *iuuo*, *proſum*.

Ἄξιος, ίȣ, ὁ. *dignus*. ἄξιον N. S. n. ſubſt. cum infin. *dignum eſt*, *par eſt*, *aequum eſt*. 2, 8. 6, 1. 11, 1. 13, 14, 31. ἀξίοις D. P. n [ȣ̓κ ἐπ' ἀξίοις ἀσκεῖν ſc. τὴν ἑτοιμότητα λόγων, *rebus non dignis adhibere*. Ra pius aliam ſcripturam ſequutus, retulerat ad ἐπάξιος. 9, 15] τοῖς ȣ̓δενὸς ἀξίοις παιδεύμασι, *nulli pretii diſciplinis*. 10, 3. opp. eſt ἄξιος τȣ̃ παντὸς v πλείςȣ, *maximi faciendus*. HINC

Ἀξιόω, ῶ. cum infin. *aequum puto*, *probo*. 9, 16. 18. ἠξίȣ 3. ſing. imperf. ind. act. contr. παραγενέσθαι πρὸς αὐτὸν, *arceſſi ad ſe iubebat*. 14, 29. ἠξιώσατε 2. pl aor. 1. ind. act. ἂν ἀντιλακτίσαι τȣ̃τον; *voletisne*, *vt contra calcitrarem?* 14, 13.

Ἀξιομίσητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *dignus qui odio habeatur*. 14, 4. Ex ἄξιος et verbali μισητὸς, ȣ̃, ὁ. *odioſus*, *inuiſus*. quod deducitur a verbo μισέω, ῶ, *odio perſequor*. Primit μῖσος, εος, τὸ. *odium*.

Ἀξιομνημόνευτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *dignus memoria et commemoratione*. 8, 17. Ex ἄξιος et μνημονευτὸς, ȣ̃, *qui memoria tenetur*. quod fit a verbo μνημονεύω, *memor ſum*, *memini*. Primit. Μνάομαι, ῶμαι. idem

Ἀξιοσπȣ́δαςα N. P. n. ἀγαθὰ *bona*, *quae digna ſunt quibus operam impendamus* 8, 3. Ἀξιοσπȣ́δαςος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *ſtudio dignus*. Ex ἄξιος et σπȣδή.

Ἄοινος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *vino carens*, it. *abstemius*. ἀοίνους A. P. m. *ſobrios*. 3, 1. Ex α priu. et οἶνος, ȣ, ὁ. *vinum*

Ἀόργητον, ȣ, τὸ. i. e. ἀοργησία, *non iraſci*, *lenitas* quae h. l. 14, 12. non eſt animus ira plane carens, ſed κατάςασις καὶ ἠρέμησις τῆς ὀργῆς, *moderatio ir*

Ab *ἀόργητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. qui ad iram permoueri non ſolet, aut non poteſt.* quod ipſum eſt ab ἄοργος (ex α priu. et ὀργὴ) ȣ, ὁ καὶ ἡ. *lenis* h. e. *qui ſic regit iram, ne quid per eam turbide faciat.* Item *lentus* h. e. *qui per ſtuporem ac tarditatem animi numquam iraſcitur.*

Ἀπαγγέλλω, *annuntio.* ἀπαγγέλλοντος G. S. m. praeſ. partic. act. ταῦτα πρὸς αὐτὸν, *quum ei indicaret haec.* 14, 29. ἀπήγγειλε 3. ſing. aor. 1. ind. act. cum Dat. perſ. et Acc. rei. *indicauit.* 14, 30. Simplex ἀγγέλλω, *nuntio.*

Ἀπαγορεύειν praeſ. inf. act. πρὸς τὴν τῆς κ. τ. λ. Xyl. vertit: *ad litterarum ſtudia animum deſpondere.* 11, 4. Dicitur de eo, *qui prae nimio corporis exercitio ita defatigatur, et viribus frangitur, vt litterarum ſtudio nullam posſit impendere operam.* Propr. ſignif. *vetare, interdicere* [it. *deficere.*] Ex ἀπὸ et ἀγορεύω, *verba facio pro concione.* quod eſt ab ἀγορά, ᾶς, ἡ. *forum.*

Ἀπάγειν praeſ. inf. act. cum Genit. *abducere.* 9, 1. 17, 14. TH. ἀπάγω *abduco, arceo.* VNDE

Ἀπακτέον verbale τῆς αἰσχρ. κ. τ. λ. *arcenda eſt adoleſcentia turpi verborum obſcenitate.* 14, 1.

Ἀπάγχω, *ſuffoco, ſtrangulo, fauces conſtringo.* ἀπήγξατο. 3. ſing. aor. 1. ind. med. *ſuspendio ſe necauit.* 14, 13. Simplex ἄγχω.

Ἀπαλλάξομαι fut. 1. ind. med. τȣ͂ μηκύνειν περὶ αὐτῶν, *deſinam pluribus de his diſputare.* 4, 17. TH. ἀπαλλάσσω vel ττω, *dimitto.* item *finem impono.* Simplex ἀλλάσσω vel ττω, *muto.*

Ἀπαλὸς, ȣ͂, ὁ. *tener, delicatus, mollis.* ἁπαλῶν G. P. m: ἐξ ὀνύχων. 5, 3. v. ὀνύχ. ἁπαλοῖς D. P. m. κηροῖς, *molli tractabilique cerae.* 5, 13. ἁπαλαῖς D. P. f. ψυχαῖς, *teneris mentibus.* 5, 12. d. q. ἀφαλὸς ab ἁφή, ῆς, ἡ. *tactus*, quia mollia facile tanguntur et tactui cedunt.

Ἀπαντῆσαι aor. 1. inf. act. πρὸς ἃς ȣ̓ χαλεπὸν, *in promtu eſt, quid his reſpondeamus.* 11, 9. TH. ἀπαντάω,

τάω,

τάω, ῶ, *occurro.* Simplex ἀντάω, ῶ, *obuius fio,* quod eſt ab adu. ἄντα, *ante oculos.*

Ἀπάντων v. ἅπας.

Ἀπαραχώρητοι N. P. m. ἐν ταῖς ζητήσεσιν, *peruicaces, qui obſtinate ſuam ſententiam defendunt* 14, 5. Ἀπαραχώρητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *nulli cedens.* it. *obſtinatus.* Ex α priu. et παραχωρέω, ῶ. *cedo, concedo tamquam ſuperatus,* quod eſt ex παρὰ et χωρέω, ῶ. *cedo.*

Ἀπαρέσκειν Praeſ. inf. act. σοφοῖς, *diſplicere ſapientibus.* 9, 2. Simplex ἀρέσκω.

Ἅπας, αντος, ὁ. *omnis, vniuerſus.* ἁπάντων G. P. m. 17, 14. ἅπασι D. P. m. 4, 5. neutr. 9, 26. et 28. 10, 1. Ex α ſignif ἅμα, *vna,* et πᾶς.

Ἀπαυδῶντες N. P. m. praeſ. partic. act. contr. τοῖς πόνοις ἐμπίπτȣσι [leg. ἐκπίπτȣσι] *labori prae fatigatione ſuccumbunt.* 13, 2. TH. ἀπαυδάω, ῶ. *interdico, veto.* it. *deficio, laſſeſco, defatigor.* Ex ἀπὸ et αὐδάω, ῶ. *vocem edo, loquor,* quod fit ab αὐδή, ῆς, ἡ *vox, oratio,* a quo Latinis *audio* eſſe volunt, v Longol. obſeruat.

Ἀπέβησαν v. ἀποβαίνω.

Ἀπέδωκεν v. ἀποδίδωμι.

Ἀπεικότως adu. *abſimili modo, immerito* [*non probabiliter*] 5, 8. Ab adi. ἀπεικὼς, ότος, ὁ. *abſimilis, abſurdus, diſſentaneus.* comp. ex ἀπὸ e εἰκώς.

Ἀπειλȣ̃ντας A. P. m. praeſ. partic. act. contr. abſolut poſitus 16, 1. TH. ἀπειλέω, ῶ. *minor.* HINC

Ἀπειλὴ, ῆς, ἡ. *comminatio, minae.* ἀπειλῶν G. P. 17, 19

Ἀπείργειν praeſ. inf. act. τȣ̀ς παῖδας τῆς πρὸς etc *interdicere pueris famliaritatem prauorum.* 17, 1. TH ἀπείργω, *arceo, excludo.* Ex ἀπὸ et εἴργω.

Ἀπειρία, ας, ἡ. *ignorantia, imperitia, imprudentia.* δ ἀπειρίαν, *per inſcitiam.* 7, 8. et 10. Ab adi. ἄπειρο ȣ, ὁ καὶ ἡ. *inexpertus, ignarus.* Comp. ex α priu. πεῖρα, ας, ἡ. *conatus,* it. *experientia.*

Ἀπελαύνω, [*abigo, expello, arceo,* alias] *equitando* *uerti*

τον, redeo. ἀπελαύνειν praeſ. inf. act. cum Acc. ellere, abigere. 14, 37. φυγὰς ἀπηλάθη 3. ſing. . 1. ind. paſſ. τῆς Σπάρτης, pulſus patria caruit. 11. Ex ἀπὸ et ἐλαύνω, agito.

.θὼν v. ἀπέρχομαι.

λῆς, ȣ, ὁ. Apelles, ὁ γραφεὺς, ὁ παρ᾽ ἅπασιν μενος. Α᾽πελλῆ D. S. 9, 20.

v. ὥσπερ.

γάζεται 3. ſing. praeſ. ind. med. ὁ τῆς τιμωρίας ϑος ὀκνηρὰς πρὸς τὰ etc. poenae formido reddit timidos ad perpetranda ſcelera. 16, 2. ΤΗ ἀπεργομαι, efficio. Compoſ. ex ἐργάζομαι, operor, d eſt ab ἔργον, ȣ, τὸ, opus.

ϛομαι diſcedo, exeo. ἀπελθὼν N. S. m. aor. 2. ic. act. κρότησον, ubi et verbera. 14, 17. Ab ἔρχομαι. θύνειν praeſ. inf. act. τὰς καμπύλας βακτηρίας, los pandos efficere rectos. 4, 9. Ex εὐθύνω, diriorrigo, quod fit ab εὐθύς.

ηνε v. ἀποφαίνω.

ισθαι praeſ. inf. med. κυάμων, abstinere fabis. . Simplex ἔχω.

ʼειλε v. ἀπαγγέλλω.

ατο v. ἀπάγχω.

θη v. ἀπελαύνω.

raepoſ. cum Genit. A, AB. 1, 1. 5, 11. 12, 4. 14, 10. EX 10, 15. 14, 16. SINE, ABSQVE [Sed quohac ſignificatione adhibetur, παροξύνεται] πο τρόπȣ non ſine ratione, minime incommo, 2.

ίνω deſcendo it. euado, fio: quae ſignificatio qq. locis: ἀποβαίνοντας A. P. m. praeſ. part. oco inf. poſitus 9, 5. ἀποβέβηκε 3. ſing. perf. ict. 4, 18. ἀπέβησαν 3 pl. aor. 2. ind. act. 4, 13. βαῖεν 3. pl. aor. 2. opt. act. per ſyncop. pro ἀποταν. 1, 1. Ex βαίνω, eo.

έπω, reſpicio, oculos conuerto. ἀποβλέποντες m. praeſ. partic. act. πρὸς τὸν βίον τῶν παν, parentum vitam intuentes. 20, 2. ὅταν ἀπο-

 βλέψω

βλέψω aor. 1. ſubi. act. πρὸς τὰς κ. τ. λ. ſi con-
dero parentes. 14, 34. Ex βλέπω, adſpicio.
Ἀποδεικνύασι 3. pl. praeſ. ind. act. γεωργὰς, praeficiu
agriculturae. 7, 2. TH. ἀποδεικνύω, demonſtro, i
creo, deſigno, appello, declaro. Simplex δείκνυμι.
Ἀποδίδωμι reddo, tribuo aliquando ſimpliciter do,
ἀπέδωκεν 3. ſing. aor. 1. ind. act. tribuit. 4, 6. Si
plex δίδωμι.
Ἀποδοκιμάζειν praeſ. inf. act. cum Acc. improbare, i
icere. 9, 15. Ex δοκιμάζω.
Ἀπόζων N. S. m. praeſ. partic. act. μύρων, olens v
guenta. 18, 9. TH. ἀπόζω, redoleo. Simplex ὄζω, ole
Ἀποθνήσκειν praeſ. inf. act. mori. 17, 13. Simpl
θνήσκω.
Ἀποκαλέντων G. P. m. praeſ. partic. act. contr. αὐτ
λακτιςὴν, quum vocarent eum calcitronem. 14, 13. T
ἀποκαλέω, ῶ. nomino, appello. Ex καλέω, ῶ.
Ἀπόκρισις, εως, ἡ. reſponſio. 8, 18. ἀπόκρισιν Α.
ποιῆσαι, reſponſum dare. 8, 17. Eſt a verbo ἀποκρί
μαι, reſpondeo. Simplex κρίνω, iudico, puto.
Ἀπόκροτος (ὁ, ὁ καὶ ἡ. h. e. τραχὺς, durus, aſp
γῆ, terra, quae ob aſperitatem non probatur. 4, 10.
ἀπὸ et κρότος, ὁ, ὁ. pulſus. it. applauſus, quod f
mant a 3. ſing. p. p. κέκρεται, verbi κρέω, exemto
Ἀπολαυςικὸς (ὁ, ὁ. voluptati deditus, it. volupta
afferens) βίος, vita, quae fruendis voluptatibus tra
igitur. 10, 11. Ab ἀπολαύω, fruor, it. voluptatem
pio. Ex ἀπὸ et inuſit. λαύω, quod eſt a λάω,
deo, it. fruor.
Ἀπολίτευτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ. nequaquam ciuilis, ad
miniſtrandas res ciuiles ineptus. 9, 22. Ex α priu.
πολιτεύω.
Ἀπολλύω, vel ἀπόλλυμι perdo, it. occido. (Ex ἀπὸ
ὀλλύω, vel ὄλλυμι, idem) HINC
Ἀπολέσοντα A. S. m. fut. 1. partic. act. ἂν αὐτὸν,
ipſum necaturus ſit. 7, 11. Praet. ind. act. ἀπώλ
et Attice ἀπολώλεκα, vnde participium
Ἀπολωλεκὼς εἴη; perdidiſſet. 8, 17. Nota hic p

tipii huius vſum cum verbo *εἰμὶ* pro optatiuo, vel ſubi. poſiti.

Ἀποναρκῶσι 3. pl. praeſ. ind. act. contr. *torpeſcunt*. 12, 13. TH. ἀποναρκάω, ῶ. *torpedine afficior, vel affectus ſum, obtorpeſco, torpeo.* Simplex ναρκάω, ῶ. idem, quod eſt a νάρκη, ης, ἡ. *torpedo, piſcis, qui nimio ſuo frigore afficit torpore et ſtupore, non modo piſces alios, quum vicinus illis eſt, verum etiam homines.* Inde ſumitur pro *torpore et veterno*, it. pro *ſtupore.*

Ἀποπνέων N. S. m. praeſ. partic. act. μέθης, *exhalans et quaſi balando efflans vinum, balans vino.* 18, 9. TH. ἀποπνέω, *efflo, exhalo.* Simplex πνέω, *ſpiro.*

Ἀποσοβεῖν praeſ. inf. act. contr. τινὰ τῆς πρὸς τὰς παῖδας ὁμιλίας, *arcere aliquem a conſortio puerorum.* 14, 33. TH. ἀποσοβέω, ῶ. *arceo, abigo, repello.* Simplex σοβέω, ῶ. idem, it. *obuios ſubmoueo.*

Ἀποσπώμενα N. P. n. praeſ. partic. paſſ. contr. τῶν συντρεφομένων (*beſtiae*) *ab iis, quibuscum nutriebantur, abductae* 5, 9. TH. ἀποσπάω, ῶ. *auello, abstraho.* Simplex σπάω, *traho.*

Ἀποτίθεσθαι praeſ. inf. med. τὴν σωφροσύνην ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας, *temperantiam, ceu optimum ſenectutis viaticum, parare.* 11, 3. TH. ἀποτίθημι, *repono, in longum tempus aliquid ſepono, quod, quum vſus eſt, promatur,* ταμιεύομαι. Simplex τίθημι.

Ἀποτολμητέον (verbale) εἰπεῖν τοῦτο, *audendum, non intentatum inauſumque linquendum.* 14, 32. Eſt a verbo ἀποτολμάω, ῶ. *audeo, ſumma cum confidentia aggredior.* Simplex τολμάω, ῶ. *audax ſum*, quod eſt a τόλμα, ης, ἡ. *audacia.*

Ἀποτομία, ας, ἡ. propr. *inciſio.* Hic 18, 3. *rigor, nimia ſeueritas.* Ab adi. ἀπότομος, ου, ὁ καὶ ἡ. *abſciſſus, abruptus*, it. *durus, ſeuerus*, quod eſt a verbo ἀποτέμνω, *abſcindo.* Simplex τέμνω.

Ἀποτρέπωνται 3. pl. praeſ. ſubi. paſſ. τῶν αἰσχρῶν ἔργων (*vt*) *auocentur a turpibus factis.* 20, 2. TH. ἀποτρέπω, *auerto, auoco, deterreo, dehortor.* HINC

Ἀποτροπὴ, ῆς, ἡ. *auerſio*, h. l. 14, 32. *dehortatio*, *diſſuaſio*. oppoſ. εἰσήγησις. Primit. τρέπω.

Ἀποφαίνω, *oſtendo*, *demonſtro*, it. *efficio*, *reddo*. ἀπέφηνε 3. ſing. aor. 1. ind. act. λίχνον, *guloſum reddidit*. 4, 17. Simplex φαίνω.

Ἀποφέρω, *aufero*, *reporto*. ἀποφέρονται (3. pl. praeſ. ind. med.) τι τῆς τούτων κακίας Xyl. bene interpretatur: *affricatur illis aliquid vitii*. 17, 2. Sic ἵνα μὴ ἀποφέρωνται (3. pl. praeſ. ſubi. med.) τι τῆς ἐκείνων φαυλότητος, 6, 1. Simplex φέρω.

Ἀποφλεγμῆναι aor. 1. inf. act. Att. 18, 4. TH. ἀποφλεγμαίνω, *ardere*, *ſeu aeſtuare deſino*. h. l. *miteſco*, *deferueſco*: quum ſcilicet aliquis intumuit, dein iram abſcedere patitur. Simplex φλεγμαίνω, *ardeo*: quod eſt a φλέγω, *vro*.

Ἅπτω, *necto*. [med. ἅπτομαι, *tango*, *attingo*] ἅπτονται, 3. pl. praeſ. ind. med. κακῶν, *maiora audent flagitia*. 7, 20. ἥψατο 3. ſing. aor. 1. ind. med. παιδείας, *litterarum ſtudia capesſiuit*. 20, 7.

Ἄῤ adu. εἰ δ᾽ ἄῤ, *ſi tamen*, *quod ſi forte*. 5, 10. Dicitur per apoſtrophum pro .

Ἄρα, *vtique*, *omnino*. 2, 2. 5, 6. εἴπερ ἄρα, *ſi modo*, *ſi nimirum*. 7, 13. vbi tamen magis ornatui, quam ſignificationi inſeruit.

Ἆρα, adu. interr. *an*. cum indic. 4, 10. 14, 13.

Ἀράμενοι v. αἴρω.

Ἀργία, ας, ἡ. *otium*, *ſegnities*, *inertia*. 17, 6. ab adi. ἀργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ. *ſegnis*, *iners*, quod dicitur per craſin pro ἀεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ. idem, et hoc componitur ex α priu. et ἔργον, ου, τὸ. *opus*.

Ἄργυρος, ου, ὁ. *argentum*, it. *pecunia*. 14, 27.

Ἀρέσκω, *placo*, *placeo*. ἀρέσκειν praeſ. inf. act. τοῖς πολλοῖς *placere vulgo*: de eo, quem miratur turba. 9, 2. τῶν ἀρεσκομένων G. P. m. praeſ. partic. med. *eorum*, *quibus rem gratam volumus facere*. 7, 10. HINC. ἀρεστὸς, οῦ, ὁ. *gratus*: VNDE

Ἀρεστῶς aduerb. 9, 5.

Ἀρετὴ, ῆς, ἡ. *virtus*. 4, 1. et 17. 8, 18. 16, 2. 17, 3. ἀρετὴν

A. S. 4, 3. et 7. 8, 1. et 17. τῆς φύσεως, *bonitatem naturae.* 4, 8. τῶν τρόπων, *morum honeſtatem.* 14, 35. ἀρετὰς A. P. 4, 16. Vox iſta praecipue ſignificat virtutem bellicam: inde vt Latinorum *virtus* a *viro*, ſic Graecorum ἀρετὴ ab Ἄρης, εος, ὁ. *Mars* deduci dicitur. Alii formant ab ἐράω, ῶ. *deſidero*, q. d. per metatheſin pro ἐρατή. Virtutis enim poſſeſſionem quiuis boni appetunt. Alii ab ἀρέσκω, *placeo*, quia virtus omnibus placet. vel potius, quia nos per virtutem placemus. Alii ab αἱρῶ h. e. προαιρῦμαι, *antepono.* Virtus enim omnibus aliis rebus eſt anteponenda.

Ἀριστερὰ, ᾶς, ἡ. [Suppl. χεὶρ] *ſiniſtra.* 7, 17. fem. adi. ἀριστερὸς, ῦ, ὁ. *ſiniſter*, quod eſt ab ἄριστος, ῦ, ὁ. *optimus: ſine antiphraſi*, ſi Romanos reſpicias, quibus auſpicia ſiniſtra habebantur meliora: *cum antiphraſi*, ſi Graecos et barbaros, quibus dextra probabantur. Caeterum erant eadem, quae dextra Graecis, et quae ſiniſtra Romanis fuere. Vide Cl. BVCHNERVM ad lex. Fabr. in voce *Siniſter.*

Ἄριστος, ῦ, ὁ. *optimus, praeſtantiſſimus.* Superlat. ab ἀγαθὸς, deriuatus ab Ἄρης, εος, ὁ. *Mars.* τὸν ἄριστον A. S. m. ναύκληρον, opp. τὸν χείριστον 7, 11. ἄριστοι N. P. m. ταῖς ἐμπειρίαις, *peritiſſimi.* 7, 5. HINC verbum

Ἀριστεύω, *optime me gero in re quapiam, praeſertim in bello, aut in certamine, ſum princeps.* τοῖς ἀριστεύσασιν D. P. m. aor. 1. act. Xyl. iis, *qui rem praeclare geſſerint.* 14, 37.

Ἀρίστιππος, ῦ, ὁ. *Ariſtippus.* 7, 16. Philoſophus Cyrenaeus, *Socratis diſcipulus.*

Ἀριστοφάνης, εος, ῦς, ὁ. *Ariſtophanes.* 14, 14. Vnus ex praecipuis comoediae veteris, nimis licentioſae, poëtis. Eius in Socratem calumniae ſuperſunt. Vide infra Νεφέλη.

Ἀρκείτω 3. ſing. praeſ. imper. act. ταῦτα, *ſufficiant haec, ſatis iam verborum factum eſt de* etc 4, 18. Formula claudendi. Sic ſupra 3, 3. καὶ περὶ τῆς γενε-

γενέσεως τοσαῦτα εἰρήσθω μοι. Dicitur
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, *ſed haec hactenu*
ἀρκέω, ῶ. *ſufficio.*
Α᾽ρκτέον verbale abſolute poſitum (*vbi*) *incipie*
9, 9. opp. τῷ παυςέον. Eſt a verbo ἄρχομ
Α᾽ρμάτειοι N. P. m. τροχοὶ, *curruum rotae.* 4, 9
μάτειος, ȣ, ὁ. *ad currum pertinens.* ab ἅρμα,
τὸ. *currus*, quod formant ab ἄρω, *apto.*
Α᾽ρνηθείην, 1. ſing. aor. 1. opt. paſſ. 9, 14. TH.
μαι, ȣμαι, *recuſo*, h. l. *nego*, *inficior.*
Α῎ρξασθαι, ἄρξωμαι v. ἄρχομαι.
Α῾ρπαγμὸς, ȣ̃, ὁ, *raptus.* 14, 38. a verbo ἁρπάζω,
Α῎ῤῥενας A. P. m. ἔρωτας h. e. παιδεραςίαν. 14,
ἄῤῥην vel ἄρσην, ενος, ὁ καὶ ἡ. *mas*, *maſcul*
Α᾽ῤῥωςήματα, ατος, τὸ. *aegrotatio.* τῶν ἀῤῥωςημ
G. P. τῆς ψυχῆς, *morborum animi.* 10, 6. Α
ῤῥωςέω, ῶ. *infirmus ſum*, *aegroto*, *ſine robor*
Dicitur propr. non de eo, qui in lecto ob ae
tionem decumbit (id enim eſt νοσεῖν) ſed
τȣ̃ καχεκτȣ̃ντος τῷ σώματι, *qui corpore e*
habito. Verbum ἀῤῥωςέω deducitur ab ad
ῥωςος (compoſito ex α priu. et ῥωννύω, *fir*
ὁ καὶ ἡ. *infirmus*, *imbecillis*, *aegrotus.*
Α᾽ρσινόη, ης, ἡ. Arſinoë. 14, 26. Soror et vxor Ptol
Philadelphi. v. Φιλάδελφος.
Α῎ρτυμα (ατος, τὸ. *condimentum*) τῶν πόνων ἡ
παυσις, Hipp. Aphor. 48. *quies laſsitudinis rem*
eſt [*requies laborum condimentum eſt*] 13, 6.
verbo ἀρτύω, *apparo*, *adorno*, it. *condio.*
Α᾽ρχὴ, ῆς, ἡ. *initium*, *exordium.* ἐξ ἀρχῆς G. S. *a*
cipio. 5, 11. et 14. τὴν ἐξ ἀρχῆς κ. τ. λ. 4, 9.
17, 13. vid. Ο῾. τὴν ἀρχὴν A. S. τῆς σπορᾶ
v. τύχωσιν. ἀρχαὶ N. P. *principia.* 4, 3. HINC
Α῎ρχομαι, *incipio*, *initium facio.* ἵνα ἄρξωμαι 1
aor. 1. ſubi med. ἀπὸ τȣ̃ τελευταίȣ πρῶτον
poſtremo ordiar (ὕςερον πρότερον) 14, 10. ἄρξ
aor. 1. inf. med. πρῶτον ἀπὸ τῆς γενέσεως
tium dicendi facere a generatione. 2, 1.

ρχὴ, ῆς, ἡ. *principatus*, *dominatus*. ταῖς ἀρχαῖς D. P. *imperiis* [vel potius *magiſtratibus*. Vid. adnot.] 17, 11. HINC adi.

ρχικὸς (ῦ, ὁ. *imperandi peritus*, vel *cupidus* it. *imperare ſolitus*, *ad imperandum aptus*) τῦ λόγυ ἐςὶν ὁ νῦς, *mens rationi praeeſt*, *et dominatur*. 8, 15. ET verbum

ρχω, *principatum obtineo*, *impero*, *remp. capeſſo*. ἄρχυσι D. P. m. praeſ. partic. act. ſubſtantiue poſiti, *magiſtratibus*. 10, 6. bis.

ρχίδαμος, ῦ, ὁ. *Archidamus*. 2, 8. Rex Lacedaemoniorum.

ρχιμάγειρος, ῦ, ὁ. *praefectus coquorum*. 14, 29. Ex ἀρχὴ, ῆς. *imperium* et μάγειρος, ῦ, ὁ. *coquus*.

ρχύτας, ῦ, ὁ. *Archytas*. 10, 12. 14, 15. Philoſophus Tarentinus.

σελγαίνω, *luxurioſe viuo*, *petulanter me gero*, *libidinoſe ago*. 17, 17 opp. σωφρονεῖν. Ab ἀσελγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *petulans*, *inſolens*, *proteruus*, *libidinoſus*. Nomen hoc dictum eſt vel ab α priuandi particula et vrbe Selge, in qua viri erant omnes probi: vel ab α intenſiuo, et eiusdem vrbis nomine, in quo incolas improbe vixiſſe alii ſtatuunt. Vid. Longol.

σημος, ῦ, ὁ καὶ ἡ. *cui ſignum*, *ſeu nota non eſt impreſſa*, [*ignobilis*, *turpis*] ἀσήμυς A. P. m. ἀνθρώπυς, *homines improbitate inſignes* [Malim: *foedos*, *turpes*] 7, 19. Ex α priu. et σῆμα, ατος, τὸ. *ſignum*.

σθένεια, ας, ἡ. *debilitas*, *imbecillitas*. 5, 10. Ab adi.

σθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *inualidus*, *viribus defectus*. 4, 12. quod comp. ex α priu. et σθένος (a σθένω, *valeo*, *poſſum*) εος, τὸ. *robur*.

σκέω, ῶ. *exerceo*. ἀσκεῖν praeſ. inf. act. contr. τὴν τῶν λόγων ἑτοιμότητα ἐπαξίοις [al. ἐπ' ἀξίοις] *exercere extemporalitatem disſerendi in rebus non indignis*. 9, 15. τὴν μνήμην, *excolere memoriam*. 13, 13. τὸν βίον ἀτρύφητον. 14, 9. v. ἀτρυφ. HINC

σκησις, εως, ἡ. *exercitatio*. 4, 3. ἄσκησιν A. S. 4, 2. 9, 27. Et

Ἀσκη-

γενέσεως τοσαῦτα εἰρήσθω μοι. Dicitur alia
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, *ſed haec hactenus.* τι
ἀρκέω, ῶ. *ſufficio.*

Ἀρκτέον verbale abſolute poſitum (*vbi*) *incipiendu*
9, 9. opp. τῷ παυςέον. Eſt a verbo ἄρχομαι.

Ἁρμάτειοι N. P. m. τροχοὶ, *curruum rotae.* 4, 9. Ἁ
μάτειος, ȣ, ὁ. *ad currum pertinens.* ab ἅρμα, ατο
τὸ. *currus*, quod formant ab ἄρω, *apto.*

Ἀρνηθείην, 1. ſing. aor. 1. opt. paſſ. 9, 14. TH. ἀρνέ
μαι, ȣμαι, *recuſo*, h. l. *nego, inficior.*

Ἄρξασθαι, ἄρξωμαι v. ἄρχομαι.

Ἁρπαγμὸς, ȣ, ὁ, *raptus.* 14, 38. a verbo ἁρπάζω, *rap*

Ἄῤῥενας A. P. m. ἔρωτας h. e. παιδεραςίαν. 14, 35. a
ἄῤῥην vel ἄρσην, ενος, ὁ καὶ ἡ. *mas, maſculus.*

Ἀῤῥώςημα, ατος, τὸ. *aegrotatio.* τῶν ἀῤῥωςημάτω
G. P. τῆς ψυχῆς, *morborum animi.* 10, 6. Ab ἀῤ
ῥωςέω, ῶ. *infirmus ſum, aegroto, ſine robore ſu*
Dicitur propr. non de eo, qui in lecto ob aegrota
tionem decumbit (id enim eſt νοσεῖν) ſed περ
τȣ̃ καχεκτȣ̃ντος τῷ σώματι, *qui corpore eſt mal*
habito. Verbum ἀῤῥωςέω deducitur ab adi. ἄῤ
ῥωςος (compoſito ex α priu. et ῥωννύω, *firmo*) ȣ
ὁ καὶ ἡ. *infirmus, imbecillis, aegrotus.*

Ἀρσινόη, ης, ἡ. Arſinoë. 14, 26. Soror et vxor Ptolemaı
Philadelphi. v. Φιλάδελφος.

Ἄρτυμα (ατος, τὸ. *condimentum*) τῶν πόνων ἡ ἀνα
παυσις, Hipp. Aphor. 48. *quies laſſitudinis remediu*
eſt [*requies laborum condimentum eſt*] 13, 6. Eſt
verbo ἀρτύω, *apparo, adorno*, it. *condio.*

Ἀρχὴ, ῆς, ἡ. *initium, exordium.* ἐξ ἀρχῆς G. S. *a prin*
cipio. 5, 11. et 14. τὴν ἐξ ἀρχῆς κ. τ. λ. 4, 9. 9, 2
17, 13. vid. Ὁ. τὴν ἀρχὴν A. S. τῆς σπορᾶς 3,
v. τύχωσιν. ἀρχαὶ N. P. *principia.* 4, 3. HINC

Ἄρχομαι, *incipio, initium facio.* ἵνα ἄρξωμαι 1. ſing
aor. 1. ſubi med. ἀπὸ τȣ̃ τελευταίȣ πρῶτον, *vt*
poſtremo ordiar (ὕςερον πρότερον) 14, 10. ἄρξασθα
aor. 1. inf. med. πρῶτον ἀπὸ τῆς γενέσεως, *ini*
tium dicendi facere a generatione. 2, 1.

χὴ, ῆς, ἡ. *principatus, dominatus.* ταῖς ἀρχαῖς D. P. *imperiis* [vel potius *magiſtratibus.* Vid. adnot.] 17, 11. HINC adi.

ρχικὸς (ȣ, ὁ. *imperandi peritus*, vel *cupidus* it. *imperare ſolitus, ad imperandum aptus*) τȣ̃ λόγȣ ἐςὶν ὁ νȣ̃ς, *mens rationi praeeſt, et dominatur.* 8, 15. ET verbum

ρχω, *principatum obtineo, impero, remp. capeſſo.* ἄρχȣσι D. P. m. praeſ. partic. act. ſubſtantiue poſiti, *magiſtratibus.* 10, 6. bis.

ρχίδαμος, ȣ, ὁ. *Archidamus.* 2, 8. Rex Lacedaemoniorum.

ρχιμάγειρος, ȣ, ὁ. *praefectus coquorum.* 14, 29. Ex ἀρχὴ, ῆς. *imperium* et μάγειρος, ȣ, ὁ. *coquus.*

ρχύτας, ȣ, ὁ. *Archytas.* 10, 12. 14, 15. Philoſophus Tarentinus.

σελγαίνω, *luxurioſe viuo, petulanter me gero, libidinoſe ago.* 17, 17 opp. σωφρονεῖν. Ab ἀσελγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *petulans, inſolens, proteruus, libidinoſus.* Nomen hoc dictum eſt vel ab α priuandi particula et vrbe Selge, in qua viri erant omnes probi: vel ab α intenſiuo, et eiusdem vrbis nomine, in quo incolas improbe vixiſſe alii ſtatuunt. Vid. Longol.

σημος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *cui ſignum, ſeu nota non eſt impreſſa,* [*ignobilis, turpis*] ἀσήμȣς A. P. m. ἀνθρώπȣς, *homines improbitate inſignes* [Malim: *foedos, turpes*] 7, 19. Ex α priu. et σῆμα, ατος, τὸ. *ſignum.*

σθένεια, ας, ἡ. *debilitas, imbecillitas.* 5, 10. Ab adi.

σθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *inualidus, viribus defectus.* 4, 12. quod comp. ex α priu. et σθένος (a σθένω, *valeo, poſſum*) εος, τὸ. *robur.*

σκέω, ῶ. *exerceo.* ἀσκεῖν praeſ. inf. act. contr. τὴν τῶν λόγων ἑτοιμότητα ἐπαξίοις [al. ἐπ᾽ ἀξίοις] *exercere extemporalitatem diſſerendi in rebus non indignis.* 9, 15. τὴν μνήμην, *excolere memoriam.* 13, 13. τὸν βίον ἀτρύφητον. 14, 9. v. ἀτρύφ. HINC

σκησις, εως, ἡ. *exercitatio.* 4, 3. ἄσκησιν A. S. 4, 2. 9, 27. Et

Ἀσκη-

Ἀσκητέον verbale, τὰς παῖδας πρὸς τὰς ςρατιωτικὰς ἀγῶνας, *exercendi ſunt iuuenes in certamin militaribus.* 11, 6. τὴν μνήμην, *exercenda eſt me ria.* 13, 15.

Ἀςεῖος, ε, ὁ. *vrbanus, feſtiuus.* ἀςεῖον A. S. m. λέ *elegantem ſermonem.* 17, 12. HINC

Ἀςείως adu. *vrbane, feſtiue.* 7, 16. 10, 3. Fit a n ἄςυ, εος, τὸ. *vrbs.*

Ἀςραβῆ N. P. n. contr. τὰ μέλη τε σώματος, *m bra non diſtorta.* 5, 11. Ἀςραβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. l ὀρθοφυὴς, *indeflexus, non contortus, rectus.* E priu. et ςρέφω, *verto, flecto.* Sed ἀςραφὴς ſig cat, *qui flecti nequit.*

Ἀσύνταϰτος, ε, ὁ καὶ ἡ. *inordinatus, incompoſi* Hic 9, 12. *imparatus, qui non meditatus, nec ad dicendum paratus eſt,* ὁ συντεταγμένος. (σκέπτεσθαι, καταμελετᾷν. Ex α priu. et συντ σω, q. d. *vna cum aliis colloco, coordino.* Simp τάσσω, *ordino.*

Ἀσφαλὲς N. S. n. ſubſt. poſ. *res, quae citra pericu fieri poteſt.* 9, 24. Ab ἀσφαλὴς (ex α priu. et σφάλ *labefacio*) έος, ὁ καὶ ἡ. *minime lubricus, firmus, tus.* ἀσφαλέςατος N. S. m. ſuperl. grad. δεσμ *tutisſimum vinculum.* 19, 2.

Ἀσώτες A. P. m. τὸν βίον, *luxurioſos, intemperan decoctores, nepotes.* 9, 5 Ἄσωτος, pro quo et dicitur ἄσωςος, ε, ὁ καὶ ἡ. *de cuius ſanitate n ſpes eſt, prodigus, gulae luxuique deditus.* Ex α p et σώζω, *ſeruo.*

Ἀτάκτες A. P. f. ἡδονὰς, *immoderatas volupta* 7, 18. opp. βίος τεταγμένος. Ἄτακτος, ε, ὁ κα *inordinatus, incompoſitus.* Ex α priu. et τάσσω, *ord*

Ἀταμίευτον N. S. n. ſubſt. poſ. τῶν ἡδονῶν ἡ ἀκ Xyl. *vigor aetatis eſt incontinens voluptatum.* 15, Ἀταμίευτος, ε, ὁ καὶ ἡ. *qui reconditus non eſt, non reconditur, qui nihil recondit, incautus, inco deratus.* Ex α priu. et ταμιεύω, quod vid. infra

Ἄτε v. ὅς.

Ἀτεὶ

ῆς N. S. n. ſubſt. poſ. *res imperfecta.* 4, 3. Ἀτε-λής, έος, ὁ καὶ ἡ. *imperfectus, mutilus.* Ex α ... et τέλος, εος, τό. *finis, effectus.*

...μος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *inaudax* (quam Latinam vocem ...emine alio, quam ab Horatio vſurpatam eſſe, ...tur Lambinus ad Horat. 3. Od. 20. *ignauus, timi-* ... 9, 25. Ex α priu. et τόλμα, ης, ἡ. *audacia.*

...ος (ex α priu. et τόπος, ȣ, ὁ. *locus*) ȣ, ὁ καὶ ἡ. ...*um habens locum, abſurdus.* ἐσχάτως ἄτοπον, ...*rdiſſimum.* 7, 9. πῶς ȣκ ἄτοπον; *iſt es nicht* ...*reimt?* 7, 17.

...φητον A. S. m. βίον ἀσκεῖν, *non luxurioſe viuere.* ... Ἀτρύφητος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *a deliciis, ſeu de-* ...*a vita abhorrens.* Ex α priu. et τρυφή, quod infra.

...u. *rurſum:* coniungitur τῷ πάλιν vel ſequen-... 9, 1. et 21. 14, 35. 18, 2. et 3. vel praecedenti: 9, 15. ... τȣ̓ναντίον, *contra, e diuerſo.* 15, 3. καὶ γὰρ αὖ, ...*uidem,* vel *caeterum.* 14, 22.

...άδεις A. P. m. πατέρας. Xyl. *ſuo ſenſu omnia* ...*entes, eigenſinnig,* αὐτογνώμονας. 14, 34. Αὐθέ-...ος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *rigidus, moroſus, difficilis.* Ex ...ός, ȣ̃, ὁ. *ipſe* et ἕκαστος, ȣ, ὁ. *quisque.*

...αι 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. ψυχὴ τοῖς συμμέ-...ς πόνοις, *animus moderatis ſtudiis et licito otio* ... Ouid. 1. Pont. 5. dicit) *paſcitur.* 13, 3. TH. αὔξω, ... quo et αὐξάνω, poët. ἀέξω, *augeo:* αὐξάνο-... , *creſco.*

...ν. ȣ̃τος.

...οοι N. P. m. πατέρες τῆς τῶν παίδων μαθή-...ς, *welche ſelbſt zuhoeren, was vnd wie ihre Kinder* ...*en.* 13, 9. opp. τοῖς τὰς ἐλπίδας ἔχȣσιν ἐν μι-...τῇ διαθέσει. Αὐτήκοος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *qui in-*...*uit et ſuis auribus audiuit.* Ex αὐτός, ȣ̃, ὁ. *ipſe* ...κοον aor. 2. verbi ἀκȣ́ω, *audio.*

...ε adu. *ſtatim, illico, ſubito, continuo,* in qua ...ificatione, emphaſeos maioris gratia, nonnun-...n adiunctas habet particulas, γὲ μάλα, vel δή

δὴ μάλα, quod habes 4, 17. Vide Idiot. Graec. c
ſect. 4. reg. 4. Adde reg. ſeqq. in quibus reli
huius vocis Graeciſmi traduntur. Item c. 8. ſect
reg. 14. ex quo loco diſces, τὸ Δὴ vni elegant
inſeruire in hac formula. Deriuatur a pronomine

Αὐτὸς, ȣ͂, ὁ. *ipſe*. 2, 7. 14, 26. in Neutro αὐτὸ, *iſt*
7, 9. *hoc*. 14, 32. καὶ αὐτὸ μὲν, *et hoc ipſum*. 21,
αὐτȣ͂ G. S. m. ſcil. Σωκράτȣς. 14, 14. αὐτῆς G. S.
eius. 14, 16. 20, 8. περὶ αὐτῆς *de ea*. 9, 27. αὐτ
D. S. m. 4, 18: αὐτὸν A. S. m. *ipſum*. 7, 11. et 1
8, 18. 9, 13. 14, 13. bis. 14, 29. 17, 8. et 19. τȣ̀ς ἀμ
αὐτὸν, *eos, qui ipſum circumſtabant*. 14, 13. πρὸς α
τὸν, *ad ſe*. 14, 29. αὐτὴν A. S. f. *eam*. 17, 10. αὐτ
N. P. m. *ipſi*. 13, 9. αὐτῶν G. P. m. *eorum*. 7, 1
περὶ αὐτῶν, *de his*. 4, 17. αὐτοῖς D. P. m. *ipſis*. 2,
7, 10. 13, 2. 20, 5. neutr. gen. *his*. 20, 1. αὐτȣ̀ς A. P.
ipſos. 11, 6. 12, 8. 13, 10. 14, 3. et 33. αὐτὰς A. P.
τὰς μητέρας, *ipſas matres*. 5, 2. et 5. et 9. SED

Αὐτὸς cum praepoſitiuo articulo praecedente, in om
caſu et genere, ſignificat *idem*, nec Graeci voce
vnicam habent, qua hanc Latinam exprimant. S
τὸν αὐτὸν A. S. m. τρόπον, *eodem modo, eadem pr
ſus ratione*. 4, 4. 5, 11. 9, 18. 10, 15. 13, 3. ταυτὸ, p
τὸ αὐτὸ A. S. n. *idem*. 4, 17. Vid. συνειλεγμένω
Pro ταυτὸ dicunt etiam ταυτὸν. 4, 1. [Conf. a
not. ad 7, 15.] τῶν αὐτῶν G. P. m. γονέων σκύλ
κες, *von einer art*. 4, 17. et 18. τοῖς αὐτοῖς D. P.
ἁμαρτήμασι, *iisdem peccatis*. 20, 3 Ἕκαςος αὐτ
v. ἕκαςος. Elegantisſimum pronominis huius
compoſitis vſum oſtendunt Idiot. Graec. c.
reg. 12.

Αὐτόπται N. P. πατέρες τῆς τῶν etc. *qui ipſi inſ
ciunt, quid diſcant filii*. 13, 9. Αὐτόπτης, ȣ, ὁ. q
ſuis oculis vidit, qui rei geſtae ſpectator fuit. 1
αὐτὸς et ὄπτομαι, *video*.

Αὐτοσχέδιοι. N. P. m. λόγοι, *orationes extemporal*
9, 9. Αὐτοσχέδιος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *extemporalis*,
elal

elaboratus. Ex αὐτὸς et σχέδιος, ου, ὁ. *ſubito factus:* quod eſt a σχεδὸν, *prope ferme.*

Ἀφαιρέω, ῶ (ex praep. ἀφ' pro ἀπὸ, et αἱρέω, ῶ. *capio, prebendo*) *aufero, adimo.* Ἀφαιρῶν N. S. m. praeſ. part. act. ἄλλα πάντα ὁ χρόνος, *annorum ſeries, et fuga temporum conſumit omnia.* 8, 16. ἀφείλετο 3. ſing. aor. 2. ind. med. τῶν ἐχόντων, *priuauit poſſeſſores.* 8, 5. ἐξ ἀγροῦ ζεῦγος, *abduxit.* 18, 9.

Ἀφείλετο vid. ἀφαιρέω, ῶ.

Ἀφεὶς N. S. m. aor. 2. partic. act. τὸν ναύκληρον h. e. παραλιπὼν, *omiſſo, vel repudiato nauclero.* 7. 11. TH. ἀφίημι (ex ἀπὸ et ἵημι, *mitto*) *dimitto, miſſum facio.* Inde etiam

Ἀφιέναι praeſ. inf. act. ταῖς ἐπιθυμίαις τὰς ἡνίας, *laxare cupiditatibus habenas, indulgere cupiditatibus* 18, 3.

Ἀφύλακτον N. S. n. δέλεαρ, *ineuitabilis eſca.* 17, 16. Ἀφύλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ. *incuſtoditus,* it. *qui caueri non poteſt.* Ex α priu. et φυλάσσω, *cuſtodio.*

Ἀχιλλεὺς, έως, ὁ. *Achilles.* 7. 3. Graecorum fortiſſimus heros. Eius praeceptor Phoenix.

Ἄχρηστον A. S. n. πρὸς πραγματείαν πᾶσαν, *ad nullam rem aptum.* 7, 2. Ἄχρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ. *inutilis.* Ex α priu. et χρηστὸς, quod vid. infra.

Ἀψίκορον A. S. m. λόγον, *orationem, quae faſtidium audienti mouet.* 9, 27. Ἀψίκορος, ου, ὁ καὶ ἡ. *faſtidioſus, qui faſtidit.* Ex ἅπτω, *accendo* [Potius ab ἅπτομαι, *tango, guſto,* vt ſignificet eum, *qui ſimulatque dapes libauit ſatiatur,* et eum, *qui ſimulac guſtatur ſatietatem et faſtidium adfert*] et κόρος, ου, ὁ. *ſatietas:* quod eſt a κορέω, ῶ, *ſatio.*

Ἀψύχων G. P. n. *rerum anima carentium.* opp. τῶν ζώων. 13, 7. Ἄψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ. *anima carens, inanimatus.* Ex α priu. et ψυχὴ, ῆς, ἡ. *anima.*

B.

Βαδίζειν praeſ. inf. act. *incedere, ambulare.* 9, 17. opp. ὑποσκάζεσθαι. Ab adu. βάδην, *gradatim, pedetentim,* quod eſt a βαίνω, *eo, ingredior.*

 Βακτη-

Βακτηρίας A. P. καμπύλας, Xyl. *lituos incuruos.* 4, 9
Βακτηρία, ας, ἡ. *baculus, ſcipio.*

Βαλάντια A. P. τοξεύειν. 8, 6. v. τοξ. Βαλάντιον, et βαλλάντιον, ȣ, τὸ. *crumena, marſupium, ſacculus.* Sic dicitur διὰ τὸ βάλλεσθαι εἰς αὐτὸ ἀργύριον, *quia numi in loculos dimittuntur.*

Βαπτίζεται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. ἡ ψυχὴ τοῖς πόνοις, *de animo, quem debilitat ſeries immenſa laborum.* 13, 3. TH. βαπτίζω, *immergo, obruo.* a βάπτω, *mergo.*

Βάρβαρος, ȣ, ὁ. *barbarus, qui craſſo atque difficili ore loquitur, vocabulaque aſpere et dure pronuntiat, peregrinus, extraneus,* etiam ad viuendi rationem et morum compoſitionem refertur et explicatur *indoctus, agreſtis, inhumanus.* G. P. βαρβάρων. 14, 27. D. P. βαρβάροις. opp. *diſertis, qui expedite, facileque verba faciunt.* 6, 1. 7, 1. Plura de hac voce, eiusque deriuatione CL. BVCHNERVS Lex. Fabr. et THYS. ad Salluſt. B C. p. 50.

Βαρύθυμος (ex βαρὺς, έος, ὁ. *grauis,* et θυμὸς, ȣ, ὁ. *ira*) ȣ, ὁ καὶ ἡ. *grauiter animo affectus.* Hic 18, 5. opp. ὀξύθυμος, et exponitur de eo, *qui animum a graui ira difficulter flecti patitur,* ὃς προσοργισθεὶς μὴ ταχέως ἀποφλεγμαίνει, δυσμενὴς, δυσκατάλλακτος.

Βαρυνόμενοι N. P. m. praeſ. part. paſſ. ταῖς κακοπαθείαις, *oppreſſi aerumnis.* 13, 2. TH. βαρύνω, *grauo, premo.* a βαρὺς, έος, ὁ. *ponderoſus,* quod eſt a βάρος, εος, τὸ. *pondus, onus.*

Βασιλεὺς, ὁ. *rex.* βασιλέως G. S. 8, 18. 13, 12. βασιλεῖ D. S. *regi* (*Antigono*) 14, 30. βασιλέα A. S. *regem* (*Archidamum*) 2, 8. (*Antigonum*) 14, 28. βασιλέας A. P. *reges.* opp. βασιλίσκȣς. 2, 8. HINC *dimin.*

Βασιλίσκος, ȣ, ὁ. *regulus.* βασιλίσκȣς A. P. 2, 8. Ad quem locum Theod. Vietor in analyſi ſua §. 66. haec obſeruat: Vulgo βασιλίδας legitur, fortaſſis pro βασιλείδας, quod eſt quaſi patronymicum a βασιλεὺς, ſignificans filium regis. Guil. Xylander pro

vtroque

vtroque legit βασιλίδια, fortaſſe pro βασιλείδια, rationem grammaticam Fabriciana editione comprobante, praeſertim quum et apud Plutarch. initio Ageſilai, vbi eadem hiſtoria Dorice refertur, βασιλείδια legatur. Malim equidem legere βασιλίσκυς, vel ſane βασιλείδια (licet illud diminutiuum hoc frequentius ſit) et interpretari etiam per *regulos*, quamuis idem Xylander verterit *reguncul*os, eo, quod *reguli* vox etiam aliud ſignificet etc. Haec Vietor.

δελυρὸς, ὁ. *effrons*, *impudens*, *homo perfrictae frontis*. βδελυρῦ G. S. m. 14, 13. βδελυρῷ D. S. m. 14, 17. a βδελύσσομαι vel τ7ομαι, *deteſtor*, *exſecror*: quod eſt a βδέω, f. έσω et ήσω, *pedo*, *flatum ventris emitto*.

ελτίων (ονος, ὁ καὶ ἡ. *melior*, *praeſtantior*. comparat. irreg. ab ἀγαθὸς) γῆ, *terra feracior*. 4, 10. βέλτιον N. S. n. *optimum*. 2, 1. βελτίυς N. P. m. contr. [pro βελτίονες] τῶν ἄλλων, *qui alios ſuperant*. 13, 16. a βέλτερος, υ, ὁ. *melior*.

ιβλίον, υ, τὸ. *libellus*: βιβλίων G. P. 10, 15. (Quem locum alii ſic legunt: ὄργανον τῆς παιδείας ὑ κτῆσις, ἀλλ' ἡ χρῆσις τῶν βιβλίων ἐςίν.) a βίβλος, υ, ἡ. *liber*.

ίος, υ, ὁ. propr. *de animantibus ratione vtentibus, quemadmodum ζωὴ de rationis expertibus: id quod tamen non ſemper obſeruatur*. πᾶς ὁ βίος *tota vita*. 13, 4. 17, 18. βίυ G. S. *vitae*. 17, 21. ὑγιαίνοντος καὶ τεταγμένυ. 7, 18. vid. ὑγ. et τετ. κοινοφελῦς: dicitur de illis, *qui in Rep. verſando communis hominum ſocietatis commoda adiuuant et emolumenta*. 10, 10. πράξεις, *ciuiles actiones*. 13, 18. ὅρον, *vitae finem* 17, 13. βίον A. S. *vitam*. 20, 2. παρὰ πάντα *per totam vitam* 2, 2. ἀτρύφητον 14, 9. v. ἀτρ. ἐπιτηδεύειν 17, 8. v. ἐπιτ. ἀσώτυς 9, 5. v. ἀσ. βίων G. P. 4, 18. ἀγωγὴ, Xyl. *condocefactio*. 4, 17. *Tria genera*. 10, 11. βίοις D. P. ἀδιάβλητοι 7, 4. v. ἀδ.

ίων, *Bion* Philoſophus. 10, 3.

λάπ7ειν praeſ. inf. act. τὴν ψυχὴν 17, 10. v. ἐσθίειν

 καρδίαν.

καρδίαν. TH. Βλάπτω, *laedo, damno afficio.* Pra
med βέβλαβα, vnde βλαβὴ, ῆς, ἡ. *noxa, damnu*
a quo eſt

Βλαβερὸς, οῦ, ὁ. *damnoſus.* Βλαβερὸν N. S. n. ſub
poſ. *noxium.* 14, 6.

Βλαςάνοι 3. ſing. praeſ. opt. act. abſolute poſ. 7, 7. T
Βλαςάνω, *germino, ſuppullulo, emergo.*

Βουκολέω, ῶ. *boues paſco, exerceo artem paſtoralem.*
delinio. ἐβουκόλησε 3. ſing. aor. 1. ind. act. *demulcen*
decepit, fefellit. 18, 9. Huic verbo reſpondere vid
tur *Lactare:* v. Terent. Andr. 4,1,24. et 5,4,9. D
riuatur a Βουκόλος, ου, ὁ. *bubulcus, armentarius.* Qu
fit vel ex Βοῦς, βοὸς, ὁ καὶ ἡ, et κόλον, ου, τὸ. *cib*
vel παρὰ τοῦ κονεῖν περὶ τοὺς βοῦς, *quod bobus i*
ſeruiat, vel quaſi βουκόμος (vt ἱπποκόμος) *boum c*
ſtos, a κομέω, ῶ. *curo.*

Βούλομαι praeſ. ind. *volo.* 9, 27. 13, 1. βουλοίμην 1. ſin
praeſ. opt. *vellem.* 11, 9. ὅ, τι ἂν αὐτὸς βούλητ
3. ſing. praeſ. ſubi. *quicquid ipſi placuiſſet.* 2, 7. ὧν ἂ
βούλωνται 3. pl. praeſ. ſubi. φιλῆσαι, *quem ama*
vellent. 14, 37. βουλόμενος N. S. praeſ. partic. 4, 1
v. infra Τί. βουλομένοις D. P. *cupientibus.* 2, 2. 8, 6.

Βραχέα A. P. n. ſubſt. poſ. *pauca.* 20, 1. a βραχὺς, εῖα,
ὁ. *breuis.*

Βροτοῖς D. P. 14, 36. Βροτὸς, οῦ, ὁ. *mortalis.* βροτο
mortales h. e. *homines.* d. q. ῥοτὸς, h. e. ὁ ἐν ῥοῇ ὤ
quod nihil ſit magis fluxum, quam homo.

Γ.

Γ' dicitur per apoſtr. pro γε. vid. infra.
Γάλακτος G. S. 5, 5. a Γάλα, τὸ. *lac.* Dicitur qua
γάνα, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ τὸ γάνος, *quia ex lacte la*
titia: vel quaſi κάλα, παρὰ τὸ καλὸν εἶναι ε
ἀνατροφὴν, *quia lac nutritioni aptum et viſu pul*
chrum. Cl. PASOR in indice Heſiod. putat a Genit
γάλακτος eſſe Latinorum *lac.*

Γαληνὸς, οῦ, ὁ. *ſerenus, tranquillus.* 10, 10. a Γαλήνη,
ης, ἡ. *ſerenitas, tranquillitas*, quod quidam forman

a γελάω

a γελάω, *rideo*, vt dicatur quaſi γελαήνη. Quidam a Γάλα, *lac.*

Γάμω D. S. λαβεῖν. 2, 8. vid. λαβ. a γάμος, ϰ, ὁ. *nuptiae.* (Quod dicitur quaſi δάμος, *quia nuptiae iugum ſunt:* Inde Noſter γάμῳ καταζεῦξαι, 19, 1. vid. καταζ.) Fit a verbo

Γαμέω, ῶ. *vxorem duco.* aor. 1. ἐγάμησα, et per ſync. ἔγημα, inde γήμαντος G. S. m. aor. 1. partic. τὴν ἀδελφὴν, *quum ſororem duceret vxorem.* 14, 26. HINC

Γαμετὴ, ῆς, ἡ. *nupta.* γαμετὴν A. S. 17, 20. γαμετῶν G. P. γυναικῶν. *vxorum* 15, 5. Vide Cl. FREINSH. Comment. Curt. 5, 1, 31. voce *CONIVGIS.*

Γὰρ coni. cauſ. quae in oratione ſubiungitur, vt Latinorum *Enim* 2, 2. et 5. et 7. 3, 2. 5, 3. et 5. et 8. et 10. et 12. et 13. 7, 1. et 5. et 10. et 16. et 18. [in his duobus locis γὰρ reſpondentis particula eſt.] 8, 12. et 16. et 17. 9, 2. et 6. et 8. [et hic interrogationem ſequitur.] et 17. et 21. et 25. et 28. 10, 1. et 2. et 6. et 11. et 15. 11, 2. et 5. et 6. et 7. et 9. 12, 8. 13, 3. et 10. et 14. et 16. et 17. 14, 1. et 6. et 9. et et 14. et 17. et 18. et 20. et 29. et 31. et 37. 15, 2. et 4. et 7. 16, 2. 17, 2. et 11. et 12. et 15. 18, 2. et 5. 19, 2. et 3. 20, 2. et 6. et 8. Reſponſioni et approbationi inſeruit: 13, 2. Exemplis narrandis praeponitur: 4, 17. 14, 26. et 27. Cum aliis particulis iungitur: Γὰρ πϰ, *vtique enim.* 12, 2. Καὶ γὰρ: Μὲν γὰρ: Οὐ γὰρ: vid. infra.

Γαςρὸς (G. S. per ſync. pro γαςέρος) ἀμετρία. 15, 5. vid. ἀμ. a Γαςὴρ, ἡ. *venter.*

Γε Syllabica adiectio, quae ornatus cauſa vſurpatur: 7, 2. 9, 14. 14, 13. 18, 6. Exponitur etiam *ſaltem,* vel tacite eam ſignificationem inuoluit: 11, 11. Aliis particulis vel praeponitur, vel poſtponitur: Γε μὴν, *quin etiam:* 4, 9. *porro, praeterea:* 8, 8. et 17. 14, 12. Ἀλλά γε: Εἶτάγε μὴν: Μήτοιγε δὴ: Ὅπϰγε: vide ſuis in locis.

Γεγαυῖα N. S. f. praet. partic. med. μήτηρ *quum mater facta erat.* 20, 8. THEMA

Γείνομαι, *gignor, naſcor.*

 Γεγεν-

Γεγεννήκασιν. vid. Γεννᾷν.
Γεγενημένον : Γεγενημένων : Γεγονόσιν : Γεγονότας vid. Γίνομαι.
Γέγραπται : Γέγραφα : Γέγραφας vid. Γράφω.
Γελῶσι 3. pl. praeſ. ſubi. act. 17, 21. TH. Γελάω, ῶ. *rideo* HINC
Γέλως, ωτος, ὁ. *riſus* : γέλωτα A. S. παρέχειν, *riſum mouere*. 14, 26. Formant ab ἕλη, ης, ἡ. *calor*. E caloris enim copia riſus profluit: ad quod Etymon alludit Homerus Iliad. A. v. 598. vbi dicit: Ἄσβεστος γέλως, *maior riſus, quam qui exſtingui poſſit: riſus inexſtinguibilis*. Alii deducunt a Γέλα (vti obſeruatur in Claue Homer. ad d. l.) *ſplendor ſolis*: quod riſus ſit ſerenitati ſimilis.
Γενέσεως : γένεσιν : γενέσθαι : γένοιτο : γενόμενος. Vid. Γίνομαι.
Γεννᾷν praeſ. inf. act. contr. τὴν παιδείαν *gignere eruditionem*. 13, 14. TH. Γεννάω, ῶ *genero, gigno, pario*. Γεγεννήκασιν 3. pl. praet. ind. act. cum Accuſ. 5, 5. Fit a Γέννα, ης, ἡ. *progenies, genus*: VNDE
Γενναῖος, ϐ, ὁ. *ingenuus*, it. *nobili ſtirpe oriundus*. Γενναίϐς A. P. m. καρπϐς, *integros praeſtantisſimosque fructus*. 4, 10.
Γένος, εος, τὸ. *genus*. h. e. φῦλον, *eine arth*. 17, 15. Item *origo familiae ſeu generationis*. 2, 4. Γένϐς G. S. contr. 2, 2. Fit a Γίνομαι.
Γέρων, οντος, ὁ. *ſenex*. γέροντες N. P. 20, 6. Dicitur ἀπὸ τϐ εἰς γῆν ὁρᾷν, *quod prae curuitate terram inſpiciant*: vel παρὰ τὸ τῆς γῆς ἐρᾷν: *quod propinqui morti iam de ſepultura ſolliciti ſint*. Alii a Γέρας, ατος, τὸ. *praemium*: *ob honorem, qui ſenectuti debetur*.
Γεύεσθαι praeſ. inf. med. cum Genit. 17, 4. TH. Γεύω, *guſtare facio*: Γεύομαι, *guſto*. HINC
Γεῦμα, τὸ. *guſtus*. Γεύματος G. S. ἕνεκεν *guſtus percipiendi gratia*. 10, 1.
Γεωργὸς (ex γέα, γῆ *terra*, et ἔργον, ϐ, τὸ. *opus*) ϐ, ὁ. *agricola*. Γεωργῷ D. S. 4, 4. Γεῶργοὶ N. P. 7, 7.

Γεωργϐς

Γεωργὲς A. P. ἀποδεικνύεσι τὲς κ. τ. λ. *ad rura colenda deligunt*. 7, 2. HINC ſubſt.

Γεωργία, ίας, ἡ. *agri cultura*. 4, 4. ET adi.

Γεωργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. *ad agri culturam pertinens.* Κατὰ τὸ γεωργῶδες A. S. n. ſubſt. poſ. 10, 14. vid. κατά. Vietor ad h. l. p. 473. obſeruat, *ſententiam duorum horum ſimilium incuria librariorum mutilatam et obſcuratam eſſe; eamque ita explicat: Quemadmodum agricolae inſtrumenta ruſtica ſibi comparant, non modo quae poſſideant, ſed vel maxime quibus ad agros colendos vtantur: Et quemadmodum homines aperiant fontes, non quos tantum domi habeant, ſed in primis vnde aquas ad quotidianum vitae vſum hauriant: ſic et adoleſcentes libros ſibi coëmere debent, non quos in repoſitoriis ſolum adſeruent, ſed magis, quos diurna nocturnaque manu ſedulo verſent atque perlegant.* Eiusdem originis eſt verbum

Γεωργέω, ῶ. *agricola ſum, agrum colo.* Γεωργηθεῖσα N. S. f. aor. 1. partic. paſſ. γῆ, *terra culta:* opp. ἀμεληθεῖσα καὶ ἐξαργηθεῖσα. 4, 10.

Γῆ, γῆς, ἡ. *terra*. 4, 10. Γῆ D. S. 4, 4. Γῆν A. S. 4, 4. 14, 16. Factum per contr. tanquam a γέα, et in proſa vſurpatur, pro quo poëtae dicunt Γαῖα, ας, ἡ.

Γήμαντος vid. γαμέω.

Γῆρας, ατος, τό. *ſenectus*. 11, 3. 17, 16. Γήρως G. S. contr. 17, 20. 18, 7. καλὸ 11, 2. Intelligitur *cruda viridisque ſenectus* (vt Virgilius Aen. 6. v. 304. et Tacitus Ann. 29, 3. dixerunt) *robuſta*, *valida*, *integris viribus*. Γήρᾳ D. S. contr. 8, 11. et 15. et 16. Quidam deducunt a Γέρας, ατος, τό. *praemium*, quod ſenectus maxime ſit veneranda.

Γίγνομαι, *naſcor*, it. *ſum*, *fio*. Γίγνοιντ' ἂν pro γίγνοιντο, 3. pl. praeſ. opt. *fierent*, *redderentur*. 5, 7. 14, 5. Γίγνεσθαι Praeſ. inf. ὑπεράνω τῆς ὀργῆς, *iram vincere* 14, 9. Γιγνόμενοι h. e. ὄντες 14, 5. *facti*. 20, 3. Γιγνόμενα N. P. n. praeſ. partic. med. χειροήθη, *manſuefacta*. 4, 14. Τὰ γιγνόμενα, *quae accidunt*, *was vorgehet*. 18, 7. Sic πολλὰ τῶν γιγνομένων G. P. n. 4, 9. Pro eo dicitur etiam

Γίνομαι praeſ. ind. med. ἕτερος, *aliud ſentio*, *alia du cor ſententia*. 14, 35. Γίνεται 3. ſing. ind. *fit*. 4, 11 (Stephanus h. l. legit γίνονται) 13, 18. 15, 5. Γίνοντα 3. pl. ind. *ſunt*. 13, 9. Γίνεσθαι praeſ. inf. med. *eua dere*. 3, 2. *fieri*. 4, 3. 6, 1. Γινόμενον A. S. n. prae partic. explicandus per infin. γίνεσθαι *vſu venire*. 13, Τὸ γινόμενον πολλοῖς, *quod a multis fit*. 7, 2. Γινόμενοι N. P. m. eiusd. temp. 19, 4. vid. Λανθάνω Γινομένους. A. P. m. *factos*. 11, 4. Γεγενημένον S. m. praet. partic. paſſ. ἐν τάξει, *qui munere qu dam fungebatur*. 14, 29. Γεγενημένων G. P. f. prae partic. paſſ. πράξεων μνήμη, *rerum geſtarum reci datio*. 13, 18. Γεγονόσιν D. P. m. praet. partic. me οὐκ εὖ h. e. τοῖς ὑπόχαλκον καὶ κίβδηλον ἔχουσι γένος. 2, 2. Γεγονότας A. P. m. eiusd. temp. εἰσηγητὰς, *eos*, *qui fuerunt auctores*. 15, 2. Ἐγένε 3. ſing. aor. 2. ind. med. *fuit*. 10, 12. Per praeſe vel per verbum *ſoleo*, cum infin. explic. 4, 9. in 3. pl. ἐγένοντο. 4, 13. *Fuerunt*. 18, 2. Γένοιτο 3. ſi aor. 2. opt. med. *erit*. 13, 17. Cum particula ἄν, *venire ſolet*, *vel poteſt*. 5, 10. εἴ τι γένοιτο, *quidq tentetur*. 4, 9. Γένοιντο 3. pl. eiusd. temp. ἄν, *posſunt*. 20, 5. Γενέσθαι aor. 2. inf. med. *fieri*, *eſſe*. 14, 34. Γενόμενος N. S. m. aor. 2. partic. med. h ὤν. 9, 13. HINC

Γένεσις, ἡ. *origo*, *ortus*, it. *procreatio*, *generatio*, *n uitas*. γενέσεως G. S. 2, 1. 3, 3. 5, 11. γένεσιν A. S. 5

Γινώσκω et Γιγνώσκω, *cognoſco*: γνῶναι aor. 2. act. [formatur a γνῶμι] *noſcere*. 10, 6.

Γλιχομένους A. P. m. praeſ. partic. med. cum Ge 2, 3. TH. Γλίχομαι *affecto*, *deſidero*.

Γλυκέσι D. P. m. 18, 3. a Γλυκὺς, έος, ὁ. *dulcis*: π τὸ γλεῦκος, εος, τὸ. *muſtum*.

Γλῶττα Attice pro Γλῶσσα, ἡ. *lingua*. γλώττης ἀκρασία, *linguae incontinentia*. 14, 24. κρατεῖν. 1 h. e. γλῶτταν κατέχειν, *linguam continere*, *co re*. 14, 9.

Γυ

ἡ. *ſententia*. γνώμης G. S. 8, 12. γνώμην A. S. 9, 25. Eſt a verbo γινώσκω vel γιγνώσκω, vnde et vid. γινώσκω.

ος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *notus, manifeſtus:* γνωριμώτερα. . n. compar. gradus: *clariora, magis perſpicua*.). Eſt a verbo γνωρίζω, *notum facio*, quod eſt νώσκω.

(a praet. med. γέγονα verbi γίνομαι) έως, ὁ. r. γονέων G. P. τῶν αὐτῶν σκύλακας h. e. τȣ̃ ȣ̃ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς γενομένȣς . et 18. οἱ γονέων διασήμων. 2, 6. vid. διασ. γο-ι D. P. *parentibus*. 10, 6. γονέας A. P. *paren-* 10, 6.

ς, ȣ, ὁ. *Gorgias*. Iſocratis praeceptor. 8, 18.

oni. ex γε et ȣ̃ν) *igitur* [h. l. ſeruit probationi exemplum et reddi debet *ita, ſic*] 2, 7. *certe*. 3, 1. *que*. 9, 14.

ω (a γράω h. e. ξύω, *ſculpo*) *ſcribo* it. *pingo:* ραφα 1. ſing. perf. act. *pinxi*. 9, 20. γέγραφας ng. eiusd. temporis. 9, 20. γέγραπται 3. ſing. f. paſſ. 9, 20. HINC

μα, ατος, τὸ. *littera:* γράμματα A. P. μαθεῖν, *ras diſcere* h. e. *ſtudiis liberalibus et diſciplinis hu- nioribus* quae hic μνημεῖα λόγων dicuntur, *ope- n nauare*. 20, 8.

πος, ȣ, ὁ. Lacedaemonius quidam [qui dux fue- in Sicilia] patria pulſus, quod aerarium expilauit io quod partem pecuniae, quam Lyſander Lace- monem deportandam ipſi tradiderat, ſurripuit.] 11.

ασαμένοις D. P. m. aor. 1. partic. med. *iis, qui ſe rcuerunt*. 4, 12. TH. Γυμνάζω (quod eſt a γυμνὸς, ὁ. *nudus*) *exerceo*, vnde γυμναςὴς, ȣ̃, ὁ. *qui exer- pueros in palaeſtra, praefectus exercitiorum*. HINC αςικὸς, ȣ̃, ὁ. *gymnaſticus, ad exercitationem perti- ns*. γυμναςικὴν A. S. f. ſubſt. poſ. ſcil. τέχνην, *mnaſticam, quae eſt ars docens ea, quae ad exercita- nem pertinent, medicina exercitatrix* dicitur Quin-

 tiliano

tiliano l. 2. c. 15. Noſter hic eam vocat ἐπιστήμη περὶ τὴν τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν. 10, 5.

Γυνὴ, γυναικὸς, ἡ. *femina*, it. *vxor*. γυναῖκα A. S γάμῳ λαβεῖν. 2, 8. vid. λαβ. γυναικῶν G. P. *vxorum*. 19, 4. γυναικῶν γαμετῶν οἰκοφθορίαι, *adulteria* 15, 5. γυναιξὶ D. P. *mulieribus*. 2, 1. 5, 6. *vxoribus* 3, 1. 10, 6. γυναῖκας A. P. *vxores*. 10, 6. 19, 3. Dicitur quaſi γονὴ, ῆς, ἡ. *foetus*, *ſemen humanum*, quod eſt a verbo γίνομαι.

Δ.

Δ' per apoſtr. pro δὲ vid. infra.

Δᾳδοῦχοι N. P. m. τῆς σοφίας, *candidati* ſeu *ſtudioſi ſapientiae*. 14, 18. Δᾳδοῦχος, ου, ὁ. *facem tenens*, *fackeltraeger*. Ex δᾲς (facto per contr. ex δαῒς, ἰδος, ἡ. *fax ardens*, quod eſt a δαίω, *vro*) δᾳδὸς, ἡ. *fax*, et ἔχω, *teneo*.

Δαιμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ. *diuinus*. 5, 4. quod epitheton h. l. Platoni tribuitur. Index Heſiodeus Cl. Paſoris ad hanc vocem haec adnotat: *Veteres philoſophi Platonem nominarunt* θεῖον diuinum: *Ariſtotelem vero* δαιμόνιον admirandum. *Eccur vero? Plato in libris ſuis paſſim facit mentionem Dei, Ariſtoteles contra.* [Breslauienſis Anonymus ex Auguſtino de C. D. l. 8. c. 12. docet, Platonem inde *diuinum* vocari, quod de Deo rebusque diuinis excellenter omnino docuerit] Fit autem δαιμόνιος a δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *Deus*, *numen*: q. d. δαήμων, *ſciens*, *peritus*: a δαίω *ſcio*.

Δακτύλιον A. S. στενὸν μὴ φορεῖν, *annulum arctum ne geſtato*. 17, 8. vid. Eraſm. Prou. 1, 1, 2. et Pier. Val. Hieroglyph. l. 36. c. 22. a Δακτύλιος, ου, ὁ. *annulus*, *annellus*: primitiuum eſt δάκτυλος, ου, ὁ. *digitus*: quod deriuari dicitur a verbo δείκνυμι, *monſtro*. δι' αὐτῶν γὰρ ἡ δεῖξις γίνεται· aut παρὰ τὸ διδάξαι. aut παρὰ τὸ δέχεσθαι q. d. δέκτυλος digitis enim accipimus, quae dantur.

Δανει-

ανειςὰς A. P. 7, 2. a δανειςὴς, ȣ̃, ὁ. *foenerator*, quod eſt a verbo δανείζω, *foeneror*, *mutuo do ad vſuram.* Primit. eſt δάνος, εος, τὸ. *mutuum.*

απανᾷν praeſ. inf. act. *rem familiarem negligere.* 17, 17. opp. Φυλάτ]ειν. a δαπανάω, ῶ. *conſumo*, *ſumtus facio*, quod eſt a δάπ]ω, *voro*, *dilanio.*

ἐ et per apoſtr. δ' coniunct. copul. vel aduerſatiua: *autem vero:* 2, 1. et 7. et 8. 3, 1. 4, 1. et 2. et 3. et 4. et 7. et 8. et 9. et 17. et 18. 5, 1. et 4. et 6. et 10. et 12. 7, 2. et 3. et 4. et 8. et 9. et 14. et 15. et 16. et 17. et 19. 8, 11. et 18. 9, 1. et 3. et 4. et 5. et 7. et 9. et 10. et 11. et 16. et 20. et 23. et 27. 10, 1. et 2. et 7. et 9. et 14. 11, 4. et 7. et 10. 12, 5. et 8. 13, 6. et 9. et 13. 14, 7. et 9. et 14. et 16. et 17. et 18. et 24. et 26. et 27. et 28. et 29. et 31. et 32. et 35. et 36. 15, 1. 17, 1. et 3. et 12. et 14. et 19. et 20. et 21. 18, 1. et 7. 19, 1. et 3. 20, 1. et 5. et 8. Ex quibus quaedam bene explicantur *ceterum porro.* Per γὰρ *enim* expon. 2, 2. 14, 13. *ſed*, *verum.* 9, 19. 11, 7. 17, 13. 20, 4. δ' ȣ̃ν, *tamen.* 21, 1. δὲ δὴ, *ceterum.* 9, 15. *vero.* 11, 8. δὲ καὶ, *ſed et*, *ſic etiam*, *et quoque.* 5, 15. 9, 13. 10, 3. 17, 23. Quae connexioni inſeruiunt. Huc refer 8, 4. Δὲ καὶ vel δὲ ἄρα καὶ, *proinde.* 4, 15. 5, 6. λέγω δὲ οἷον vid. οἷον. De particula δὲ τῷ Μὲν ſubiuncta vid. infra Μὲν.

εηθέντος vid. Δέομαι.

εήσειεν 3. ſing. aor. 1. opt. Attic. et Aeol. *oporteat.* 9, 18. a

εῖ imperſ. *oportet*, *decet.* 4, 2. et 4. 10, 6. 12, 5. et 8. 14, 33. 17, 5. et 7. et 8. et 11. et 14. 18, 5. 19, 3. Cum Acc. et inf. 5, 2. et 5. 7, 3. 9, 23. 10, 1. et 4. 13, 10. 16, 1. 18, 3. 20, 2. *opus eſt.* 4, 14. et 16. 10, 13. Δεῖν praeſ. infin. *oportere.* 9, 1. 12, 1. 14, 37. 17, 8.

εθέντες vid. δέω.

είκνυμι ſ. Δεικνύω, *oſtendo*, *monſtro:* δεικνύντας A. P. m. praeſ. partic. act. παραδείγματα Xyl. *demonſtrando exempla.* 16, 1. δείξας N. S. m. aor. 1. partic. act. εἰκόνα, *quum oſtendiſſet imaginem.* 9, 20.

εινὸς, ȣ̃, ὁ. *terribilis*, *grauis:* (a δέος, pro quo etiam dicitur

dicitur δεῖος, ους, τὸ. metus) δεινὴν A. S. f. ἀμετρίαν. 9, 10. vid. ἀμετ. δεινότερα A. P. n. comparat. grad. grauiora. 14, 27.

Δείξας vid. δείκνυμι.

Δέλεαρ (τος, τὸ. eſca) ἀφύλακτον dicitur ἡδονή. 17, 16.

Δένδρον, ου, τὸ. arbor. Δένδρα N. P. arbores. 4, 11.

Δεξιὰ, ᾶς, ἡ. ſcil. χεὶρ, dextra. δεξιᾷ D. S. δέχεσθαι τὰς τροφὰς, dextra ſumere cibos. 7, 17. δεξιὰν A. S. ἐμβάλλειν μὴ παντί. 17, 7. vide Eraſm. Prouerb. 1, 1, 2. Dicitur παρὰ τὸ δέχεσθαι, ὅτι δέχεται διὰ τῆς δεξιᾶς τὰ διδόμενα, quia dextra accipimus ea, quae nobis porriguntur.

Δέομαι, rogo, precor: δεομένων G. P. m. praeſ. partic. med. petentium. 7, 12. δεομένοις D. P. rogantibus. 7, 10. δεομένους A. P. 16, 1. δεηθέντος (G. S. m. aor. 1. partic. paſſ. ſed actiue explicandus) φίλου, rogante amico. 7, 11. Significat etiam indigeo, vt δεόμενον N. S. n. praeſ. partic. χαλινοῦ, quod freno opus habet. 15, 7. εὐμοιρίας, quod felicitatem requirit. 21, 1.

Δέον, οντος, τὸ. praeſ. partic. neutr. gen. a Δεῖ. Sed h. l. nominis ſubſtantiui naturam induit, et ſignificat decet, fas eſt [conf. tamen adnot.] 15, 3. γῆ τραχυτέρα τοῦ δέοντος, terra nimis aſpera, minus quam par eſt fertilis. 4, 10. πλεῖστον τοῦ δέοντος ἁμαρτάνειν, plus, quam par eſt, h. e. ſummopere errare, plurimum a vero recedere. [Prior explicatio Rappii falſa eſt, vera poſterior. Ἁμαρτάνειν h. l. eſt ἀποτυχεῖν] 13, 9. 14, 19.

Δεσμὸς etc. δεσμωτηρίῳ, δεσμεύειν vid. in ſeq. Δέω.

Δέχομαι, accipio: δέχεσθαι praeſ. inf. med. τὰς τροφὰς, ſumere cibos. 7, 17. δέχεται 3. ſing. praeſ. ind. approbat. 11, 7. δέχονται 3. pl. τὴν μάθησιν, percipiunt, ſiue admittunt doctrinam. 13, 2.

Δέω, ligo. δεθέντες, N. P. m. aor. 1. partic. paſſ. vincti. 9, 17. HINC Δεσμὸς, οῦ, ὁ. vinculum. 19, 2. δεσμῷ D. S. 17, 8. δεσμῶν G. P. 9, 17. INDE I. verbum Δεσμόω, ῶ, vincio, a quo eſt Δεσμωτήριον, ου, τὸ. locus, in quo vinciuntur homines, carcer. δεσμωτηρίῳ D. S.

D. S. 14, 26. ET II. verbum Δεσμεύω, *vincio* : δεσμεύειν praeſ. inf. act. τὰς ὁρμὰς, *vincire impetum iuuenilem.* 15, 6.

Δὴ adu. vel coni. quae in ſoluta oratione nunquam praeponitur initiis periodorum, et ſignificat *prorſus, vtique, ſane, plane, certe :* e. g. 2, 3. 5, 15. 7, 1. 13, 12. 14, 36. Καὶ δὴ continuandi vim habet, *iamiam, nunc.* 4, 1. 13, 12. Τότε δὴ, *tum demum.* 7, 18. Τὸ δὴ λεγόμενον, *quod trito fertur prouerbio.* 5, 3. vbi δὴ ſoli elegantiae inſeruit : et articulus τὸ pro poſtpoſ. ponitur. [Malim tamen ſubintelligere praepoſitionem κατά] Αὐτίκα δὴ μάλα vid. αὐτίκα. Δὲ δὴ vid. δέ. Μὲν δὴ vid. μέν.

Δηλοῖ 3. ſing. praeſ. ind. act. contr. *indicat.* 5, 5. TH. Δηλόω, ῶ. *manifeſto, declaro :* a Δῆλος, ȣ, ὁ. *manifeſtus, perſpicuus.*

Δημαγωγία, ας, ἡ. *popularitas, gratia et auctoritas, qua quis ad conciliandum ſibi populum vtitur.* Δημαγωγίαν A. S. 14, 35. Quo in loco in bonam partem accipitur, et ſignificat *adminiſtrationem rei publicae.* Deriu. a Δημαγωγὸς (ex δῆμος, ȣ, ὁ. *populus*, et ἀγωγὸς, ȣ, ὁ. *ad alliciendum valens :* quod eſt ab ἄγω, *duco*) ȣ, ὁ. q. d. *plebis ductor, qui facile, in quamcunque partem voluerit, ſuis concionibus populum impellit.* Quod enim eſt κόλαξ in tyrannide, id eſt δημαγωγὸς in democratia turbulenta. it. *adminiſtrator rei publicae.*

Δημήτριος, ȣ, ὁ. *Demetrius*, Antigoni filius. 8, 17. cui nomen ab exitio vrbium Poliorcetes fuit. Vid. Senec. Epiſt. 9. ſub finem.

Δημόκριτος, ȣ, ὁ. *Democritus* Abderites. 14, 2.

Δημοσθένης, εος, ὁ. *Demoſthenes*, aemulus Periclis in re publica adminiſtranda. 9, 13.

Δῆμος, ὁ. *populus.* δήμȣ G. S. 9, 12. δήμῳ D. S. 2, 7. HINC Δημότης, ȣ, ὁ. *homo plebeius, popularis :* VNDE

Δημοτικὸς, ȣ, ὁ. *plebeius, popularis.* δημοτικῶν G. P. m. παίδων, *gemeiner leuthe kinder.* 11, 8. opp. τοῖς πλȣσίοις.

Δῆτα adu. *certe.* 8, 17. a Δὴ *ſane.*
Δι praepoſ. cum Genit. *PER.* 10, 2. 17, 11. 18, 9. cum Accuſ. *PROPTER.* 4, 10. et 12. *PER.* 7, 8. et 1 Dicitur per apoſtr. pro
Διὰ cum Genit. *CVM.* 5, 2. cum Accuſ. *PROPTER* 5, 5. et 10. 12, 3. 13, 5. et 14. 14, 21. et 24. et 34. 16, 1. 17, 4 *PER.* 10, 6.
Δι' A. S. 5, 8. 9, 6. 14, 14. Dicitur per apoſtr. pro
Δία 12, 1. a Ζεὺς, Διὸς, ὁ. *Iupiter.*
Διαδείκνυσιν 3. ſing. praeſ. ind. act. cum Accuſ. 4, 10. τι Διαδείκνυμι, *oſtendo, exhibeo documentum.* Simplex Δείκνυμι.
Διάθεσις, ἡ. *diſpoſitio.* διαθέσεως G. S. ἐν τῇ ψυχῇ *de affectione animi, quomodo ſcilicet ille debeat* ... *compoſitus.* 9, 25. διαθέσει D. S. 13, 10. Deriuatur verbo διατίθημι, *diſpono:* Simplex τίθημι.
Διαιρέω, ῶ. *diuido, distribuo.* διήρηται 3. ſing. perf. ind. paſſ. εἰς κ. τ. λ. *diuiſa eſt (vita) in requiem et laborem.* 13, 4. Simplex Αἱρέω, ῶ.
Διαλέγομαι *ſcite et emendate ſermocinor.* διείλεγμαι 1. ſing. perf. paſſ. Attic. περὶ τῆς σωφροσύνης, *diſſerui de temperantia.* 14, 32. Simplex Λέγω.
Διαμαρτάνω *aberro:* διαμαρτάνει 3. ſing. praeſ. ind. act. πλεῖστον τοῦ δέοντος. 14, 19. vid. Δέον. διαμαρτάνων N. S. m. praeſ. partic. act. πολλοῦ τοῦ παντὸς *qui multum fallitur, qui toto coelo aberrat.* 4, 7. γνώμης *qui a vera aberrat ſententia.* 8, 12. Quibus in locis participium pro infin. ponitur. ὁ βίος θεωρητικὸς τοῦ πρακτικοῦ διαμαρτάνων, *vita mere contemplatiua, quae nullis omnino actionibus operam dat.* 10, 11 Simplex Ἁμαρτάνω.
Διάνοια, ἡ. *mentis agitatio, cogitatio.* Pro ipſo *animo* ponitur διανοίας G. S. 17, 12. et διανοίᾳ D. S. 15, 7
HINC
Διανοέομαι, οῦμαι, *cogito, apud animum conſtituo:* διανοοῖτο 3. ſing. praeſ. opt. med. contr. *conſtituiſſet* 2, 8. Primit. Νόος, ου, ὁ.
Διαπονεῖν praeſ. inf. act. contr. ταῦτα (vt) *exerceant et*

excolant (*iſta*) 11, 1. TH. διαπονέω, ῶ. *elaboro, conficio.* a διάπονος, ε, ὁ καὶ ἡ. *laboroſus, induſtrius.* Simplex πόνος.

ιάσημος, ε, ὁ καὶ ἡ. *inſignis, illuſtris.* οἱ διασήμων G. P. m. γονέων, *nobili genere nati.* 2, 6. Primit Σῆμα.

ιατεινάμενος N. S. m. aor. 1. partic. med. εἴποιμι, *ſumma cum veritate [contentione] affirmauero* 4, 5. TH. διατείνω, *protendo, extendo:* hoc loco idem eſt quod διαβεβαιεμαι, διατελῶν λέγω, *aſſeuero, adfirmo.* Simplex Τείνω, *tendo.*

ιατελῶν N. S. m. praeſ. partic. act. λέγω. Xyl. *conſueui dicere.* 17, 15. vide διατεινάμενος. TH. Διατελέω, ῶ, *perago, traduco, conficio.* it. neutr. *permaneo, perſeuero.* Simplex Τελέω, ῶ.

ιατρίβειν praeſ. inf. act. *immorari.* 10, 13. quo in loco notes tranſeundi formulam. διατρίβοντας A. P. m. praeſ. partic. act. περὶ φιλοσοφίαν, *qui tractant philoſophiam.* 10, 10. TH. Διατρίβω, *attero, conſumo.* Simplex Τρίβω, *tero.*

ιαφέρει 3. ſing. praeſ. ind. act. τὰ τίμια τῶν αναξίων, *boneſta differunt ab inboneſtis* [vid. adnotat.] 7, 21. TH. Διαφέρω, *excello differo.* Simplex Φέρω.

ιαφῆκε vid. Διαφίημι.

ιαφθείρω, *corrumpo:* διαφθείρει 3. ſing. praeſ. ind. act. cum Accuſ. 4, 8. διαφθείρειν praeſ. inf. act. cum Accuſ. 17, 23. HINC

ιαφθορὰ, ᾶς, ἡ. *corruptio.* 5, 14. Oritur ex Φθείρω, quod eſt a Φθέω.

ιαφίημι, *dimitto:* διαφῆκε 3. ſing. aor. 1. ind. act. τὰς σκύλακας, *dimiſit catulos.* 4, 17. Compoſitum ex διὰ et ἀπὸ et ἵημι.

ιάφορος, ε, ὁ καὶ ὁ. *differens, diuerſus.* διαφόρε G. S. f. ἀγωγῆς τυχόντες, *diuerſa ratione educati.* 4, 18. a Διαφέρω.

ιδάσκω, *doceo:* διδάσκειν praeſ. inf. 7, 8. vid. μέλλοντας. διδασκέμεν inf. Ionicus τὰ καλὰ ἔργα τὸν παῖδα [Noſtra exemplaria habent διδάσκειν. Vid. adnot.] *puerum docere boneſtas artes.* 5, 15. διδάσκοντας

que Ouid. Met. L. 10. v. 375. Quo referri pote Terent. Andr. 1, 5, 32. adde ad h. l. Farnab.

Διωθέω, ῶ. *diſiicio, propulſo:* διωθεῖ 3. ſing. prae ind. act. contr. φάλαγγας, *repellit phalangas.* 11, Simplex ὠθέω, ῶ. *pello, propello.*

Διώκω (a διω, *abigo*) *expello, perſequor.* ὡς διώκει praeſ. inf. act. αὐτὸν ἐθέλειν Xyl. *vt illum in i quoque trahere cogitarent.* 14, 13. (Apud oratores enim Graecos in rebus forenſibus accipitur διώκειν pr eo, quod eſt *actorem eſſe, accuſare, reum agere, litem intendere:* quemadmodum contra φεύγειν pro *reum eſſe.* Et dicitur διώκω σε φόνε, *accuſo te caedi* διώκω σε γραφὴν ταύτην, *reum te criminis hui facio.* Inde διώκων *accuſator,* cui opp. φεύγω *reus.*) Διώκοντες N. P. m. praeſ. partic. act. ἀμα θίαν *ſectantes inſcitiam.* 7, 15. Διώξαιεν 3. pl. aor. opt. act. ἂν τὸ σῶφρον. 9, 6.

Δίων, *Dion,* Syracuſanus. 10, 12.

Δοκέω, ῶ, *videor, cenſeo.* Δοκεῖ 3. ſing. praeſ. ind. ac μοι παραινεῖν, *videtur mihi hortari* 5, 14. μοι ποιήσαι ἀποκρισιν, *videtur mihi reſponſum dediſſe.* 8, 17. Μοι δοκεῖ per Parentheſ. poſ. *vt ego puto.* 8, 18. 14, 21. δοκεῖ ταῦτα τοῖς δέλοις πρέπειν, *haec videntur ſeruis con venire.* 12, 2. Δοκεῖν praeſ. inf. μὴ εἰδέναι ταῦτα Xyl. *ſimulare ſe non animaduertere.* 18, 7. Δοκοῦντε N. P. m. praeſ. partic. act. contr. *exiſtimantes.* 17, 2 δόξαιμ' 1. ſing. aor. 1. opt. act. per. apoſtroph. pro δό ξαιμι, ἂν εἰκότως, *merito videri potero.* 8, 1. Δόξειε 3. ſing. aor. 1. opt. act. Attice et Aeolice. ἄν τι πλημ μελεῖν, *non videbitur errare.* 4, 16. HINC adi. δόκι μος, ε, ὁ καὶ ἡ. *probatus, ſpectatus:* VNDE verbum

Δοκιμάζω, *probo, exploro, approbo:* ἐδοκίμασαν 3. p aor. 1. ind. act. τὰς ἔρωτας, *probarunt,* h. e. *laud dignos habuerunt amores.* 14, 35. δοκιμάσειε 3. ſing aor. 1. opt. act. Attice et Aeol. τὸν ναύκληρον, *de ligat naucleram.* 7, 11. πρὶν δοκιμάσαι aor. 1. inf. act τὰς κ. τ. λ. *priusquam explorauerint.* 7, 8. δοκιμα ςέον verbale τὰς τροφὰς, *eligendae ſunt nutrices.* 5, 10 HINC nomen

Δοκι-

μαϭία, ας, ἡ. *probatio, exploratio*. δοκιμασίαν A. S. μβάνειν τῶν παίδων, *examen inſtituere cum pue-ad eorum profectus explorandos* 13, 10.
, ἡ. *gloria* 8, 8. δόξης G. S. 4, 5. δόξαν A. S. 14, 10.
1. Significat etiam *ſententia*, vt ὡς ἔχω δόξης ρὶ παιδείας, *quae ſit mea de inſtitutione ſenten-* 9, 27.
ιμ', δόξειεν vid. Δοκέω, ῶ.
ν vid. δίδωμι.
ς, ε, ὁ. *ſeruus*. δούλῳ D. S. 14, 17. δοῦλοι N. P. 19, 4. προαιρέσει. 17, 21. vid. ἐλεύθεροι. δούλων G. P. 1. 18, 8. δούλοις D. P. 12, 2. 14, 31. 20, 4. δούλους A. P. 6. Sumitur etiam adiectiue, vt ὁ βίος δοῦλος ν ἡδονῶν, *vitae genus, quod voluptatibus inſeruit*.
II. HINC verbum
ω, ῶ. *in ſeruitutem redigo*. δουλοῖ 3. ſing. praeſ. l. act. contr. ἄνδρα h. e. σφάλλει, ταπεινοῖ, *fran-virum*. 2, 5.
πρεπὴς (ex δοῦλος et πρέπει) έος, ὁ καὶ ἡ. *ſer-ni decens, ſeruilis, illiberalis*. 14, 31.
ι vid. δίδωμι.
μὴ, ῆς, ἡ. *drachma*: δραχμὰς A. P. χιλίας, *de-rios mille*. 7, 16. a δράττομαι, *prehendo*.
μαι, *poſſum*. 7, 16. 14, 32. οὐ δύναται 3. ſing. praeſ. l. *non valet, nequit*. 8, 17. τί ποτε αὐτῷ τοῦτο δύ-ται, *quidnam ſibi iſtuc vellet, was er damit wolle, s dieſes bedeute*. 4, 18. Flectitur vt ἵσαμαι, niſi od accentus ſit in antepenultima in optatiuo. e. gr. ναίμην, δύναιο, δύναιτο etc. et in 3. pl. δύναιντο. 9. et in ſubi. ἐὰν δύνωμαι, δύνῃ, δύνηται etc. δυνάμενοι N. P. m. praeſ. partic. βαδίζειν, *qui n poſſunt incedere*. 9, 17. μὴ δυνάμενοι πλησιάζειν κ. τ. λ. *quibus facultas non dabatur, vt poſ-nt* etc. 10. 3. δυναμένους A. P. m. praeſ. partic. μίξαι ν κ. τ. λ. *qui docti ſunt* etc. 10, 9. δυνηθῶμεν pl. aor. 1. ſubi. paſſ. *poſſimus*. 13, 7. δυνηθέντα A. m. aor. 1. partic. paſſ. ἂν σῶσαι, *eum, qui poſſet rare (corpus)* 7, 11.

Δύναμις, ἡ. *potentia.* δυνάμεως G. S. h. ἰσχύος, *roboris, virium.* 8, 12. δύναμιν A. S. *eloquentiae facultatem, longo vſu comparatam.* 9, 16. δύναμιν πολιτικὴν, quae opponitur τῇ Φιλοσοφίᾳ et ſignificat *rerum agendarum prudentiam.* 10, 9. εἰς δύναμιν, *pro viribus.* 10, 11. 11, 11. ET

Δυνατὸς, ȣ, ὁ. *qui poteſt.* δυνατὸν A. S. m. θηρᾶν, *ad venationem idoneum.* 4, 17. εἴπερ ἄρα δυνατὸν N. S. n. ἦν, *ſi posſibile esſet.* 7, 13. τῇ δυνατῇ D. S. f. χρηστέα ἀγωγῇ, *curandum eſt, vt parentes de hac educatione, et in bonis artibus informatione, filiis ſuis proſpiciant, qua per indigentiam vti posſint.* 11, 11. ὅσαπέρ ἐςιν ἐν δυνατῷ D. S. n. *quantum fieri poteſt.* 14, 18. vid. εἰς.

Δύο, *duo.* 4, 17. bis. 7, 16. 8, 4. 16, 2. δυοῖν, *duorum.* 10, 10. 14, 7. et 25.

Δυσγενὴς (ex δὺς *infeliciter* ſ. *male* et γένος) έος, ὁ καὶ ἡ. *ignobilis.* ὁ μητρόθεν ἢ πατρόθεν ȣκ εὖ γεγονὼς, *qui boneſto loco non eſt oriundus.* VNDE

Δυσγένεια, ας, ἡ. *ignobilitas* ſc. *generis.* τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη, *wenn man einem vorwerfen kan, daß ſein vatter hochzeit gemacht, ehe die gaeſte gegeſſen.* 2, 2.

Δυσήκοος (ex δὺς *difficulter*, et ἀκοὴ, ῆς, ἡ. *auditu*) ȣ, ὁ καὶ ἡ. *qui acute non audit, ſurdaſter,* it. *non obediens.* δυσηκόȣς A. P. m. πρὸς τὰς ἐπιτιμήσεις, *qui monitis non parent.* 19, 1.

Δυσκατάλλακτον, ȣ, τὸ. ſubſt. *vitium animi, quo homo minus eſt placabilis ira.* 18, 6. a δυσκατάλλακτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *qui difficulter reconciliatur, implacabilis.* Ex δὺς *difficulter* et καταλλάττω, *commuto,* it. *reconcilio,* quod eſt ex κατὰ et ἀλλάττω, *muto.*

Δύσκωφον (ȣ, τὸ. ſubſt.) τȣ̃ γήρως, *notatur vitium, quo audiendi facultas in ſenibus debilitata eſt, hebetatio aurium.* 18, 7. a δύσκωφος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *ſurdaſter, aurium vitio laborans.* Ex δὺς *difficulter,* et κωφὸς, ȣ̃, ὁ. *ſurdus.*

Δυσμενὲς, έος, τὸ. ſubſt. 18, 6. Ponitur pro δυσμένεια, ας, ἡ. *animus male erga aliquem affectus, inimicitia, odium*

odium: Notatur h. l. *vitium* τῦ πατρὸς ἀςόργυ, *cui filius eſt inuiſus.* Ab adi. δυσμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *cuius animus male erga aliquem eſt affectus, maleuolus.* Ex δὺς et μένος, εος, τό. *animus, animi ardor ſeu impetus, quo quis ira percitus in aduerſarium fertur* aliquando *robur, vis, vehementia, ira.*

υσμίμητα N. P. n. 14, 18. δυσμίμητος, ε, ὁ καὶ ἡ. *vix imitabilis, quem imitari difficulter queas.* Ex δὺς et μιμητὸς, ῦ, ὁ. *imitabilis,* quod fit a verbo μιμέομαι, *imitor.*

υστυχεῖν praeſ. inf. act. 2, 2. TH. δυστυχέω, ῶ: *aduerſa vtor fortuna, infelix ſum.* a δυστυχὴς, έος, ῦς, ὁ καὶ ἡ. *infelix:* ex δὺς et τύχη.

ώσεις, δώσειν vid. Δίδωμι.

E

Ἐάω, ῶ. *ſino, permitto.* ἐᾷ 3. ſing. praeſ. ind. act. contr. cum inf. 9, 11. ἐᾶν praeſ. inf. act. contr. cum inf. 9, 19. 10, 1. 14, 33. εἴασαν 3. pl. aor. 1. ind. act. cum inf. 15, 2.

ἑαυτῦ (ex A. S. ἓ pron. prim. ἕ, et Genit. αὐτῦ pron. relat. αὐτὸς, ῦ, ὁ. *ipſe*) pronomen reciprocum *ſui ipſius.* ἑαυτὸν A. S. m. 14, 38. ἑαυτῶν G. P. m. 13, 16. 19, 4. 20, 3. τὸν βασιλέα ἑαυτῶν, *regem ſuum.* 2, 8. ἑαυτὺς A. P m. 7, 18. et 21. 10, 3. 18, 2. 20, 2.

Ἐβυκόλησε vid. Βυκολέω, ῶ.

Ἐγγράφω, *inſcribo,* it *adſcribo, addo, in numerum aliquem refero.* ἐγγραφέντες N. P. m. aor. 2. partic. paſſ. εἰς ἄνδρας. 7, 18. *in album virorum relati, ſumta virili toga, virilia auſpicantes officia,* τεταγμένοι εἰς ἄνδρας. Simplex γράφω.

Ἐγγυᾶσθαι praeſ. inf. med. contr. τοῖς υἱοῖς γυναῖκας, *dare filiis vxores.* 19, 3. TH. ἐγγυάω, ῶ. propr. *in manus trado,* ἐγχειρίζω, it. *ſub fide ſponſionis trado, fide iubeo, ſpondeo, ich verſpreche in die hand.* et gener. *promitto, polliceor.* Hic dicitur de patre μνηςευομένυ h. e. *filio ſuo vxorem ſtipulante:* et explicatur *deſpondeo.* Deriuatur ab ἐγγύη, ης, ἡ. *ſponſio, fide-*

 iuſſio,

iuſſio; quod formant παρὰ τὸ γυῖον, ȣ, τὸ. *membrum* (potiſſimum ἢ τȣ̃ ποδὸς ἢ τῆς χειρὸς) quod quaſi ἐν γυίοις h. e. *manibus deponat reus fideiusſam*. Alii παρὰ τὸ γύη vel γῆ, *quod terra reliquis elementis ſit ſtabilior*.

Ε'γένετο, ἐγένοντο vid. Γίνομαι.

Ε'γκαρπος (ex ἐν et καρπὸς, ȣ, ὁ. *fructus*) ȣ, ὁ καὶ ἡ *frugifer*, τελεσφόρος. ἔγκαρπα N. P. n. δένδρα, 4, 11.

Ε'γκρίνειν praeſ. inf. act. κατὰ τὸ σύνολον, *ſimpliciter approbare*. 14, 37. Simplex κρίνω.

Ε'γκυκλίων G. P. n. 10, 1. ἐγκύκλιος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *in orbem factus, circularis, rotundus*, quod fit ex ἐν et κύκλος, ȣ, ὁ. *orbis, circulus*. Quae hic 10, 1. dicuntur ἐγκύκλια παιδεύματα, alias vocantur ἐγκύκλιος παιδεία, ſeu ἐγκυκλοπαιδεία, *encyclopaedia, liberales artes*, q. d. *orbiculata diſciplinarum ſeries*, ſcilicet *ductus quidam ſcientiae ex multis diſciplinis formatus*.

Ε'γκωμίοις D. P. 12, 8. Ε'γκώμιον, ȣ, τὸ. *praeconium, laudatio, laus* propr. *oratoris*. Dictum putant ἀπὸ τῆς κώμης, *quod olim ſoleret* ἐν κώμαις h. e. *triviis et compitis cani*. Differt ab ἔπαινος. Nam hoc *teſtimonium ſignificat a ſingulari virtute; veluti quum Ariſtidem Iuſti cognomento decoramus:* illud vero *ex virtutibus compingitur omnibus*.

Ε'γρηγορέναι perf. inf. med. *vigilare*. 16, 1. Quod formant ab ἐγείρω, *excito*, cuius praet. act. ἤγερκα, et praet. med. ἤγορα, et Attice ἐγήγορα. Vnde ἐγρηγορέω, ῶ. [pro quo plerumque dicitur γρηγορέω, ῶ] *vigilo*, cuius perf. act. eſt ἐγρηγόρηκα, a quo etiam abiecto κ perf. med. ἐγρήγορα formari poteſt. HINC

Ε'γρήγορσις, εως, ἡ. q. d. *vigilatio, vigilia*. 13, 5.

Ε'γχειρίζȣσι 3. pl. praeſ. ind. act. τȣ̀ς παῖδας τοῖς κ. τ. λ. *committunt filios fidei hominum* etc. 7, 8. TH. ἐγχειρίζω, *in manus trado:* ex ἐν et χειρίζω, *manu tracto*, quod eſt a χείρ.

Ε'γὼ pron. 1. perſ. *ego*. 4, 17. 5, 2. 7, 18. 8, 1. 9, 4. et 14. 10, 3. 11, 9. 13, 1. 14, 17. 15, 1. 17, 3. μȣ. G. S. 9, 3. ἐμοὶ

D. S. 8, 18. 9, 14. μοί. 14, 21. μοι 3, 3. 5, 14. 8, 17. με A. S. 14, 13. et 29. et 32. ἡμῶν G. P. vt τοῖς πρὸ ἡμῶν, *maioribus noſtris.* 3, 1. πᾶς ὁ βίος ἡμῶν, *tota vita noſtra.* 13, 4. ἡμῖν D. P. *nobis.* 8, 13. 9, 12.

Ἔγωγε Attice *ego.* 2, 1. 7, 14. 9, 5. et 15. 14, 14. et 24. 18, 2.

Ἔδαφος, εος, τὸ. *ſolum, pauimentum.* τὴν πόλιν εἰς ἔδαφος κατέβαλε. 8, 17. Ab ἕζομαι, *ſedeo,* it. *colloco.* vid. καταβάλλω.

Ἐδοκίμασαν vid. δοκιμάζω.

Ἔδωκε vid. δίδωμι.

Ἐζημίωσαν vid. ζημιόω, ῶ.

Ἐθὰς vid. ἔθος.

Ἐθέλω, volo. ἐθέλει 3. ſing. praeſ. ind. 2, 7. ἐθέλειν praeſ. inf. 14, 13.

Ἐθνῶν G. P. contr. 14, 27. ἔθνος, εος, τὰ. *gens, natio.* quod formant ab

Ἔθος, εος, τὸ. *mos, conſuetudo, inſtitutum, aſſuefactio.* 4, 2. et 4, 16. (Stephanus poſteriore loco omittit) ἔθη N. P. contr. 4, 17. ἐθῶν G. P. contr. 4, 18. 15, 2. HINC ſubſt.

Ἐθὰς (εἶδος, ὁ καὶ ἡ. *aſſuetus, conſuetus*) τῶν πολεμικῶν ἀγώνων, *exercitiorum bellicorum peritus.* 11, 7. ET adi.

Ἐθικὸς, ῦ, ὁ. *ad mores pertinens.* ἐθικὰς A. P. f. 4, 16. ET verbum

Ἐθίζω, *aſſuefacio:* inde ἐθισθέντες N. P. m. aor. 1. partic. paſſ. *aſſuefacti.* 14, 21. ET verbum

Ἔθω, *ex conſuetudine facio, ſoleo.* In praet. med. εἴωθα per pleonaſ. τῦ ω pro ἔθα: in 1. plur. εἰώθαμεν λέγειν, *conſueuimus dicere.* 4, 1.

Εἰ Coniunct. cum ind. *ſi.* 4, 6. et 7. 8, 12. 9, 6. et 14. 11, 10. 14, 13. et 19. 17, 22. 18, 8. Interrog. *vtrum?* 8, 18. Cum optat. 5, 6. et 10. 7, 14. Praecedente ἂν. 4, 9. 7, 11. 9, 18. Subſequente κὲν 13, 17. Aliis particulis iungitur: εἰ καὶ, *ſiquidem.* 7, 9. εἰ μὴ cum ind. *niſi.* 14, 17. εἰ δὲ μὴ, *ſin minus.* 11, 11. εἰ δὲ μή γε *ſin minus, vbi id fieri nequit.* 18, 4. εἴ περ ἄρα, *ſi modo.* 7, 13. εἴ τε cum optat. *ſiue.* 13, 15. εἴ τι γένοιτο vid. γένοιτο.

Εἴασαν vid. ἐάω, ῶ.

Εἰδέναι praeſ. inf. act. 17, 7. (vid. δοκέω, ῶ) Them. εἴδημι, vel per ſyncopen pro εἰδημέναι a verbo

Εἴδω, *video*, it. *ſcio* in perf. εἴδημι et per ſyncop. εἶδα. In partic. εἰδὼς, *ſciens*: εἰδότες N. P. m. τὴν ἀπειρίαν, *ſcientes imperitiam*. 7, 10. εἰδότων G. P. m. 9, 9. εἶδον 1. ſing. aor. 2. ind. act. τὰς πατέρας, *novi parentes*. 13, 1. ἴδοι 3. ſing. aor. 2. opt. act. τις τοῦτο γινόμενον, *animaduertat quis iſtud fieri*. 13, 7. ἰδὼν N. S. m. aor. 2. partic. act. μειράκιον, *quum vidiſſet adoleſcentulum*. 3, 3.

Εἶεν, εἴη vid. εἰμί.

Εἰκῆ adu. *inconſulto, temere, fruſtra, intempeſtiue*. 9, 8.

Εἴκω, *ſimilis ſum, asſimilor*: ἔοικεν 3. ſing. perf. ind. med. τῇ γῇ, *ſimilis eſt terrae*. 4, 4. HINC

Εἰκὼς, ότος, ὁ. *ſimilis*, it. *probabilis*. In Neutro εἰκὸς, ότος, τὸ. *veriſimile, probabile*. εἰκότα A. P. n. ἔλεγεν, *conſentaneum eſt quod dixit*. 7, 13. VNDE

Εἰκότως, adu. *merito*. 8, 1. 9, 6.

Εἰμὶ, *ſum*. 14, 32. In 3. ſing. ἐστὶ, *eſt*. 4, 10. 7, 1. 8, 14. 10, 15. 11, 6. 13, 14. 14, 9. 17, 18. *licet*. 10, 6. ἐστί. 5, 10. 9, 15. 10, 6. et 8. 17, 12. et 19. 21, 1. ἔστι praeced. ἀλλ᾽. 4, 10. 14, 36. Ab initio periodi. 14, 6. ἔσθ᾽ ὅτε, *aliquando*. 7, 8. ἐστι. 4, 16. 5, 8. 7, 2. et 9. 8, 1. et 15. 9, 14. et 28. 10, 6. et 11. et 14. 13, 6. 14, 8. et 12. et 18. bis. et 32. 18, 6. 21, 1. ἐστὶν. 4, 9. 8, 13. 9, 9. 14, 4. ἐστίν. 4, 1. ἐστιν. 4, 17. 5, 11. 6, 1. 8, 12. 9, 2. et 22. 10, 11. 13, 1. 14, 8. et 18. et 27. et 31. 17, 15. ἐσμὲν 1. pl. 14, 18. εἰσὶ 3. pl. 4, 3. 7, 10. 9, 9. 17, 23. εἰσὶν. 4, 15. 7, 5. 12, 4. 15, 4. [vbi tamen al. ἐστὶν.] 16, 2. 20, 6. εἴη 3. ſing. praeſ. opt. *ſit, esſet*. 3, 1. 5, 1. 8, 17. εἶεν 3. pl. praeſ. opt. per ſyncopen pro εἴησαν. 13, 15. ἦ 3. ſing. praeſ. ſubi. *ſit*. 2, 5. εἶναι praeſ. inf. *esſe*. 7, 3. 8, 18. 9, 10. et 23. et 25. et 27. 10, 1. et 6. et 7. 11, 9. 13, 14. 14, 3. 18, 2. et 5. 20, 6. ἦν 1. ſing. imperf. ind. 9, 14. 3. ſing. eiuſdem temporis. 2, 2. 7, 3. et 13. 14, 29. ἦσαν 3. pl. imperf. ind. *erant*. 17, 11. ἔσται 3. ſing. fut. ind. med. per ſyncopen pro ἔσεται. 14, 9. ἔσονται 3. pl. fut. ind. med. 13, 16. In partic. praeſ. ὤν. ὄντα A. S. m. ἑτερόφθαλμον,

qu

vnoculus erat. 14, 28. τὸν ὅρον τȣ̃ βίȣ πλησίον
α, *qui vident, vitae finem prope adesſe.* 17, 13. ἐόν-
, Idem Accuſatiuus Ionice, ἔτι παῖδα, *eum qui*
uc puer eſt. 5, 15. ὄντοιν G. Dual. n. *ſummorum,*
e ſunt bonorum participes fieri puto. 10, 10. ὄντες
P. m. *tanquam eſſemus ipſorum* etc. 14, 18. ὄντων
P. m. τριῶν βίων, *quum tria ſint viuendi genera.*
11. ὄντας A. P. m. ἔτι παῖδας, *qui adhuc pueri-*
n agunt. 9, 19. ȣ̓̃σα N. S. f. Ἰλλυρὶς, *quum Illyria*
t. 20, 7.

, εἴποιμι, εἴποι, εἰπὼν vid. ἔπω.

ν, *arceo, prohibeo.* εἴργειν praeſ. inf. 14, 33. vid.
οσοβεῖν.

α, εἴρηται, εἰρήσθω, εἰρημένα κ.τ.λ. vid. εἴρω.

η, ης, ἡ. *pax.* 13, 5. Dicitur vel παρὰ τὸ εἰς ἓν
ειν, *a connectendo, quod tempore pacis homines ſint*
imo concordi: vel παρὰ τὸ εἴρειν, *a dicendo, quod*
i arma ſilent, ius dicatur verbis.

, *dico:* εἴρηκα 1. ſing. perf. act. *dixi.* 15, 1. (For-
ıtur vel ab ἐρέω, quod eſt ab εἴρω, *dico:* vel eſt
rf. Atticum pro ἔῤῥηκα, a ῥέω, ῥήσω, *dico*) εἴρη-
ι 3. ſing. perf. ind. paſſ. καλῶς, *bene dictum eſt.*
17. εἰρήσθω 3. ſing. perf. imper. paſſ. μοι ταῦτα
ερὶ κ. τ. λ. *dicta ſunto.* 3, 3. Finiendi formula.
id. ſupra ἀρκείτω. Τὰ εἰρημένα A. P. n. perf.
ttic. paſſ. *dicta, rem.* 14, 30. εἰρημένων G. P. n. κυ-
ώταῖον, *praecipuum eorum, quae dicta ſunt.* 7, 4.
, 6. ἐρεῖν fut. 2. inf. act. ἔμελλον, *dicturus eram.*
14.

ν [vel potius Εἴρομαι, pro quo etiam dicitur Ἔρο-
αι] *interrogo:* ἤρετο 3. ſing. imperf. ind. med.
ttic. τὸν Στίλπωνα, *interrogabat Stilponem.* 8, 17.

praepoſ. cum Accuſ. rei. *A D.* 4, 2. 7, 19. 12, 7. 20, 7.
N. 4, 5. et 17. 7, 21. 9, 10. et 25. 11, 3. 13, 4. 14, 26. et 28.
, 12. εἰς δύναμιν, *pro viribus.* 10, 11. 11, 11. εἰς ὅσον
όν τέ ἐςιν, *quantum fieri poteſt.* 14, 18. h. e. ὅσα
ἐρ ἐςὶν ἐν δυνατῷ. 14, 18. Alias εἰς ὅσον expli-
atur *quantum, quamdiu, quatenus.* Et οἷός τέ ἐςιν,

 vel

vel οἷός ἐςιν ſignificat δύναται poteſt, et in neu
ἐχ οἷόν τε ἐςιν, fieri nequit. εἰς ἄνδρας ἐγγ
Φέντες. 7, 18. εἰς ὄχλον δῆναι λόγον. 9, 4. εἰς ἐ
φος κατέβαλε. 8, 17. εἰς τὸν δεχόμενον. 4, 7. πλ
ςον εἰς ἰσχὺν ἐπέδωκεν. 4, 12. εἰς ταὐτὸ συ
λεγμένων. 4, 17. εἰς τοσῦτον Φιλαργυρίας π
βαίνεσι. 7, 15. Vide ſingula ſuis locis.

Εἷς, μία, ἓν, vnus, a, um. ἓν N. S. n. 8, 1. ἑνὸς G. S.
14, 25. ἑνὶ D. S. n. 4, 17. μίαν A. S. f. 7, 20.

Εἴσελθε 2. ſing. aor. 2. imper. act. εἰς πορνεῖον, ing
dere in lupanar, 7, 21. TH.

Εἰσέρχομαι vel ἐσέρχομαι, ingredior. Simplex. ἔρχ
μαι, venio.

Εἰσήγησις, εως, ἡ. ſuaſio, admonitio. 14, 32. opp. ἀπ
τροπή. A verbo εἰσηγέομαι, conſilio meo alicui
lus praeeo, ſuadeo. a quo etiam eſt

Εἰσηγητὴς, ῦ, ὁ. h. e. σύμβελος, auctor. ſuaſor. 14,
εἰσηγητὰς A. P. τῶν ἐθῶν, conſuetudinis auctor
15, 2. Primit. ἡγέομαι, ῦμαι, duco.

Εἰσὶ, εἰσὶν vid. εἰμί.

Εἰσφέρω, infero, importo. εἰσφερόντων G. P. m. pra
partic. act. ἄργυρον, quum contribuerent pecunia
14, 27. Simplex Φέρω.

Εἶτ' ſeq. ἐκ Xyl. nonne? 7, 13. Haec particula ab A
ticis oratoribus initio periodi ἐνθυμηματικῶς h.
argumentis premendo, vſurpatur, ac fere ὀργητικ
iracunde: praeſertim ſi alicuius rei indignitas e
exaggeranda. Dicitur etiam εἶτ' per apoſtr. p
εἶτα et ſignificat deinde. Ordinatiue eleganter g
minatur. e. g. πρῶτον μὲν, εἶτα δὲ, εἶτα, primu
quidem, deinde vero, tandem. 4, 4. Homerus Odyſ
λ. verſ. 27. dicit: πρῶτα, μετέπειτα, τὸ τρίτ
αὖθ'. εἶτά γε μὴν, praeterea. 14, 3.

Εἴ τε vid. εἰ.

Εἰώθαμεν vid. ἔθω.

Ἐκ praepoſ. (ante conſonantem, ſicut ἐξ ante voc
lem) conſtr. cum ſolo gignendi caſu et ſignificat
EX. 10, 7. Ad originem refertur: τὴν ἐκ τῆ γ

λακτ

ατος τροφὴν. 5, 5. Aduerbialiter ponitur: ἐκ παραχρῆμα, ex tempore. 9, 10. et 18. ἐκ τοῦ παραχόντος idem. 9, 16 cui opp. ἐκ παρασκευῆς, conſito. Sic ἐκ περιδρομῆς, obiter, in tranſcurſu. 10, 1. opp. ἐκ πολλῆς ἐπιμελείας vel ἀκριβείας, acrate. ἐκ φύσεως, a natura. 13, 15. Per ablat. excatur, vel pro διὰ per vſurpatur: ἐκ λυρικῆς χνης ἀγόμενοι Xyl. lyrica quadam arte inſtructi. 21. τὸν ἐκ Κρήτης ἁρπαγμὸν Xyl. in Creta raptum. aſm. Chil. 4, 4, 94. e Creta raptum. 14, 38.

ϛος, ου, ὁ. quisque, ſinguli. Ἕκαϛον N. S. n. τούν, quorum vnum quodque. 14, 9. Eleganter iungi: cum αὐτὸς, et idem eſt quod ἕκαϛος per ſe ſon: e. g. ὅπως ἕκαϛος αὐτὸς ἑαυτὸν πέπεικεν, quisque perſuaſum habet. 14, 38. HINC

τοτε adu. ſemper, frequenter. 13, 11.

τερος, ου, ὁ. alteruter. Hic 10, 12. vterque.

ονος, ου, ὁ καὶ ἡ. oriundus, filius, filia, nepos, neptis. ς ἐκγόνους A. P. poſteros. 2, 2. Fit ex γόνος, ου, ὁ. neratio, quod eſt a γίνομαι.

ώκω, perſequor: ἐκδιωκτέον verbale τὰ θρέμματα, expellenda et eiicienda ſunt iſta pecora. 17, 22. nplex διώκω.

νος, ου, ὁ. pron. demonſtr. ille. 14, 13. Κράτης ἐκεῖ; ὁ παλαιὸς. 7, 13. vid. Ὁ. ἐκεῖνο [Referendum h. l. ἐκεῖνο non ad ſuperiora, ſed ad id, quod quitur. Sic Noſter de discr. am. et adul. p. 60. D. Latini illud adhibent. Vid. Cl. Patruus meus ad epot. Thraſyb. 1, 1.] N. S. n. 7, 9. ἐκείνου G. S. m. 29. ἐκεῖνοι N. P. m. 13, 11. ἐκείνων G. P. 6, 1. 7, 18. 18. et 35. 20, 3.

κειμαι, expoſitus ſum. Ἔκκειται 3. ſing. praeſ. ind. ed. 8, 6. Simplex κεῖμαι, iaceo.

κυσεν vid. κλαίω.

υτος, (ου, ὁ καὶ ἡ. eneruatus, viribus fractus, languis). ὁ βίος, vita diſſoluta. 10, 11. ἐκλύτους A. P. m. ſolutos. 10, 7. Ab ἐκλύω, diſſoluo.

κθής, έος, ὁ καὶ ἡ. q. d. ἐκτὸς πάθους, qui nihil

passus

paſſus eſt, incolumis, it. *immodice affectus.* ἐκπαθεῖς A. P m. contr. ἐν ταῖς ὀργαῖς, *de illis, quorum ira, cui moderari non valent, peruenit in rabiem.* 10, 7. Primit. πάθος, εος, τὸ. *affectus.*

Ἐκπέμπω, *emitto.* ἐκπέμψας N. S. m. aor. 1. partic. act. τὸν ἀρχιμάγειρον, *quum ablegaſſet principem coquorum.* 14, 29. Simplex πέμπω, *mitto.*

Ἐκπίπτω, *excido:* σκέψις ἐκ ἐᾷ ἐκπίπτειν (Steph. legit ἐμπίπτειν) κ. τ. λ. *meditatio non patitur orationem debita concinnitate excidere:* curando ſcilicet, ne oratio a tenore ſuo recedat, ſed vt facili aequabilitate fluat. 9, 11. Sic Aeſchin. cit. Lex. Scap. ἐκπίπτει τῶ λόγω, *er bleibt ſtecken*, de eo, *quem verba in oratione deficiunt.* Simplex πίπτω, *cado.*

Ἐκπονέω, ῶ, *elaboro, excolo*, it. *ſatago, ſummam in re aliqua operam pono.* ἐξεπόνησε. 3. ſing. aor. 1. ind. act. μαθεῖν 20, 8. *ſedulo didicit.* Simplex πονέω, ῶ. *laboro:* quod eſt a πόνος. vid. infra.

Ἐκςατικὸς, ῦ, ὁ. proprie *vim e loco dimouendi habens*, it. *dementans.* Explicatur etiam paſſiue: *qui dimotus eſt e ſtatu*, it. *qui alienatus eſt mente.* Ἐκςατικὸν A. S. n. μειράκιον h. e. ἐμμανὲς, παραφρονῦν: *adoleſcentem dementem* ſeu *furioſum.* 3, 3. Ab ἔκςασις, εως, ἡ. *dimotio rei e ſuo ſtatu*, it. *affectus eorum, qui mente ſunt emota, entzuckung*, quod eſt ab ἐξίςημι *de ſtatu deiicio.* it. *in mentis furorem ago, obſtupefacio.*

Ἐκτέον vid. ἔχω.

Ἐκτήσατο vid. κτάομαι.

Ἐκτραχηλίζω, *ceruicem frango, decollo.* Ἐκτραχηλίζον N. S. n. praeſ. partic. act. τὴν νεότητα, *genus hominum, quod perdit iuuentutem.* 17, 15. Et ſumitur Metaph. ſicut Latinum *decollare* pro *fallere* vſurpatur Plauto Capt. 3, 1, 37. vid. Taubm. Componitur ex ἐκ et τραχηλίζω, *reſupino* (vt Paſor habet) *in collum*, it. *collum obtorqueo*, it. *ceruicem caedo.* a τράχηλος, ϐ, ὁ. *collum, ceruix.* Quod dicitur παρὰ τὴν τραχύτητα *ab aſperitate.* ἐςι γὰρ τὸ μέρος ὀςῶδες. aut quaſi τραχεῖς ἥλϐς ἔχων, *aſperos callos habens.*

Ἐκτρί-

ίβω, extero. ἐκτρίβουσι 3. pl. praeſ. ind. act. τὰς ῥίζας προῤῥίζους, eradicant h. e. radicitus ſeu funditus perdunt. 17, 16. ἐκτρίβονται 3. pl. praeſ. ind. paſſ. ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν h. e. διατρίβονται, conteruntur ſeu conſumuntur manuum contrectatione. 4, 9. Simplex τρίβω, tero.

ἐκφέρω, exporto, effero, it. diuulgo. ἐξέφερε 3. ſing. perf. ind. act. τὰς νεφέλας (quum) agebat commoebat etc. 14, 14. ἐξήνεγκε 3. ſing. aor. 1. vel 2. ind. καρποὺς, tulit fructus. 4, 10. ἐξοίσομεν 1. pl. fut. 1. act. efferemus ſcil. ad ſepeliendum. 17, 19. Simplex φέρω.

ἐκχέω, effundo. ἐξέχεαν 3. pl. aor. 1. ind. act. τὴν δόξαν, fuderunt h. e. quaſi effundendo amiſerunt gloriam. 10. Simplex χέω, fundo.

ἐλάω, ῶ. poëticum pro ἐλαύνω, agito. Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. 2. ſing. praeſ. imperat. act. Tibi conuenientem verſa ſcil. turbinem [ſed vid. adnot.] 19, 3. quae verſio reſpicit ſenſum huius hemiſtichii prouerbium. Nam Atarnetae cuidam, pueros, quorum quisque turbinem pro ſuis viribus circumagebant, Pittaci praecepto roganti, quae ſibi vxor ducenda esſet? reſponſum: Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. Deprompta eſt ergo allegoria a turbine, quem celer aetate verſat ab arte puer. Eraſmus vertit: Aequalem tibi vxorem ducito. Vid. Chil. 1, 8, 1.

ἐλάκτισεν vid. λακτίζω.

ἐλάττωσις, εως, ἡ. imminutio ἐλάττωσιν. A. S. τῆς φύσεως, defectum naturae. Notatur vitium τῶν μὴ εὖ πεφυκότων. 4, 7. Infra 13, 16. dicitur ἔλλειψις, cui opponitur πλεονεξία τῆς φύσεως. Fit a verbo ἐλαττόω vel ἐλασσόω, ῶ. imminuo: quod est a comparatiuo ἐλάσσων vel ἐλάττων, ονος, ὁ καὶ ἡ. inferior. In poſitiuo ἐλαχὺς, έος, ὁ. paruus. de

ἐλαχίστην A. S. f. ſuperl. grad. 13, 18. 17, 3.

ἔλεγεν vid. λέγω.

ἐλέγχω, arguo, argumentis demonſtro. ἐλέγχειν praeſ. inf.

inf. act. abſol. *reprehendere*, *ignominia afficere*, λοιδορεῖσθαι. 2,2.

Ἐλεύθερος, ου, ὁ. *liber*. Ἐλεύθερον A. S. m. παῖδα, *ingenuum puerum*. 10,1. Ἐλεύθεροι N. P. m. τῇ τύχῃ, τῇ προαιρέσει δὲ δοῦλοι. 17,21. De adulatoribus, qui libertatem, in qua nati, parui faciunt. *Quippe adulationi foedum crimen ſeruitutis, atque falſa ſpecies libertatis ineſt*. Tacit. 1. H. 1,4. Inde etiam ἀπὸ τοῦ δούλου eſt Latinorum *adulor*. Adulatio enim illiberalis res eſt et ſeruilis. ἐλευθέρων G. P. m. 1,1. 11,8. ἐλευθέροις D. P. m. ſubſt. poſ. *ingenuis (hominibus)* opp. τοῖς δούλοις. 12,2. et 4. HINC ſubſt. ἐλευθερία, ας, ἡ. *libertas*. A quo verbum

Ἐλευθεριάζω, *libertatem vſurpo*: dicitur etiam *de fugitiuis, quum libere vagantur*. ἐλευθεριάζειν praeſ. inf. τοῖς λόγοις, *oratione libera uti: De ea re, in quam quis fortuito incidit, ex tempore, verbis non exquiſitis, ſed quotidianis diſſerere*. 9,16.

Ἐλέφας, αντος ὁ. *elephas*. Ἐλεφάντων G. P. 18,12.

Ἐλθόντας vid. ἔρχομαι.

Ἔλλειψις, εως, ἡ. *defectus*. 13. 16. vid. πλεονεξία. Eſt a verbo ἐλλείπω, *relinquo*, it. *deſum*. Ex ἐν et λείπω, *linquo*.

Ἕλλην, ηνος, ὁ. *Hellen*, filius Deucalionis, a quo ceu generis auctore Ἕλλην dicitur *Graecus*: Ἕλληνας A. P. 14,27. HINC adiect.

Ἑλληνικὸς, οῦ. ὁ. *Graecanicus*, *Graecus*: Ἑλληνικὰ A. P. n. adu. pro Ἑλληνικῶς [vid. adnot.] 6,1. Et ſubſt.

Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ. *Graeca*: Ἑλληνίδας A. P. τοῖς ἤθεσι τίτθας, *Graecanicis* h. e. *patriis et honeſtis moribus praeditas nutrices*. 5,10.

Ἐλλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *cui aliquid deeſt*, *imperfectus*. ἐλλιπὲς N. S. n. ſubſt. poſ. ἡ μάθησις Xyl. *diſciplina eſt defecta*. 4,3. Ab ἐλλείπω, *deficio*. Ex ἐν et λείπω, *linquo*.

Ἐλοῦσα v. αἱροῦνται.

Ἐλπὶς, ίδος, ἡ. *ſpes*. 16,2. ἐλπίδας A. P. ἔχειν ἐν τ. λ. *ſpem in alicuius fide habere*. 13,10. HINC

Ἐλπίζω,

'ω, *ſpero*: τοῖς ἐκ ἐλπίσασι D. P. m. aor. 1. partic.
iis, qui minime ſperabant. 8, 5.
·ον vid. μανθάνω.
τῦ (Pron. compoſ. ex ἐμῦ *mei*, et αὐτῦ *ipſius*)
ipſius. τὴν ἐμαυτῦ γνώμην, *meam ſententiam*. 10, 2.
λω, *iaculor in aliquem*, *iniicio*, *immitto*, it. *inſero*.
παντὶ ἐμβάλλειν δεξιάν. 17, 7. Σιτίον εἰς
δα μὴ ἐμβάλλειν. 17, 12. Vide de his Pythago-
s ſymbolis Eraſm. Prou. 1, 1, 2. Simplex βάλλω,
o.
λον vid. μέλλω.
γυντο vid. μίγνυμι.
λῶς adu. qual. *ſcite*, *prudenter*. 5, 14. A genit. pl.
ιτr. ἐμμελῶν nominis adi. ἐμμελὴς (ex ἐν et μέ-
, εος, τὸ. *membrum*, it. *carmen*) έος, ὁ καὶ ἡ. *ca-*
us, it. *ſcitus*. In ſuperl. ἐμμελέςατα, *accura-*
ime, 9, 26.
vid. ἐγώ.
, ῦ, ὁ. pron. poſſeſſ. *meus*. ἐμοῖς D. P. n. 11, 10.
ιρία, ας, ἡ. *peritia*, *experientia*. ἐμπειρίαις D. P.
18. ἄριςοι 7, 5. Ab ἔμπειρος, ῦ, ὁ καὶ ἡ. *peritus*:
od eſt ex ἐν et πεῖρα, ας, ἡ. *inceptum*, it. *ex-*
ientia.
ίπλανται 3. pl. praeſ. ind. paſſ. μεγαλαυχίας, *ſunt*
tabundi. 2, 6. TH. ἐμπίπλημι, *impleo*. Ex ἐν et
ιπλημι ſeu πίπλημι, idem. Quod fit a πλέος,
ὁ. *plenus*.
ίπτω, *incido*. ἐμπίπτυσι 3. pl. praeſ. ind. act. εἰς
ετρίαν κ. τ. λ. 9, 10. τοῖς πόνοις ἀπαυδῶντες.
2. vid. ἀπαυδ. Quod in loco aliis ἐκπίπτυσι legi
icet. Simplex πίπτω, *cado*.
ορος (ex ἐν et πόρος, ῦ, ὁ. *tranſitus*, quod eſt a
ιet. med. πέπορα verbi πείρω, *tranſadigo*) ῦ, ὁ
ἡ. *vector*, *qui mare traiicit*. ἐμπόρυς A. P. *ne-*
gotiatores. 7, 2.
ροσθεν adu. *olim*. Ex ἐν et πρόσθεν, *ante*, *coram*,
antea, *ante hac*, quod eſt a πρὸ, *ante*. 17, 11.
θολόγησαν vid. μυθολογέω.

Ἔμφρων

Ἔμφρων (ex ἐν et φρὴν, φρενὸς, ἡ, *mens*) ονος, ὁ καὶ ἡ, *mentis compos*, it. *prudens*. ἔμφρονας A. P. m. πατέρας Xyl. *cordatos parentes*. 16, 1.
Ἐν praepoſ. cum Dat. *IN*. 8, 1. et 13. et 14. et 18. 9, 14. et 28. 10, 1. et 3. et 7. 11, 6. et 7. 13, 2. et 10. 14, 5. et 14. et 21. et 26. *INTER*. 9, 4. 14, 36. Aliquando notat tempus, e. g. ἐν παισὶν, *in puerili aetate*. 11, 2. ἐν εὐδίᾳ, *ſerenitatis tempore*. 11, 3. Aduerbii deſcriptioni quoque inſeruit. ἐν μέθῃ, *truncken weiſe*. 3, 2. Sic cum propriis vrbium nominibus conſtruitur, in loco ſignificantibus, vel omittitur, vel exprimitur: e. g. 14, 38. Eleganter haec propoſitio cum ſuo caſu pro Genit. ponitur: e. g. περὶ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ διαθέσεως h. e. περὶ τῆς διαθέσεως τῆς ψυχῆς. 9, 25. vid. διαθ. Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι. 12, 6. ὅσα πέρ ἐστιν ἐν δυνατῷ. 14, 8. γεγενημένον ἐν τάξει. 14, 29. ἐν φαρμάκου μοίρᾳ. 9, 15. Vide ſingula ſuis locis.
Ἓν vid. εἷς.
Ἐναλλὰξ (adu. *alternatim*, ἀμοιβαίως, *alternis vicibus*) χρῆσθαι ταῖς κ. τ. λ. *umwechſeln mit* etc. 12, 5. Ab ἐναλλάττω, *immuto*, *permuto*. Compon. ex ἐν et ἀλλάττω, *muto*.
Ἐνάμιλλος (ex ἐν et ἅμιλλα, ης, ἡ. *certamen*) ε, ὁ καὶ ἡ, *certans et contendens cum aliquo de re aliqua*, it. *comparandus*. Ἐνάμιλλα N. P. n. τούτοις. 14, 27. vid. ἀδελφά. οὐκ ἐσμὲν ἐνάμιλλοι ταῖς τούτων ἐμπειρίαις, *non reſpondemus illorum experientiae*. 14, 18.
Ἐναντίος vid. τοὐναντίον.
Ἐναπομάττονται 3. pl. praeſ. ind. paſſ. σφραγῖδες τοῖς κηροῖς, *ſigilla imprimuntur cerae*. 5, 13. TH. ἐναπομάττω, *imprimo in aliquo*. Compoſ. ex ἐν et ἀπὸ et μάσσω vel μάττω, *pinſo*, *ſubigo*.
Ἐναποτυποῦνται 3. pl. praeſ. ind. paſſ. αἱ μαθήσεις ταῖς ψυχαῖς Xyl. *inſiguntur diſciplinae animis*. 5, 13. TH. ἐναποτυπόω, ῶ. *imprimo*. Compoſ. ex ἐν et ἀπὸ et τυπόω, ῶ. *ſignum imprimo*, quod eſt a τύπος. vid. infra.

Ἐναμ-

Ἐναργὴς (ex ἐν et ἀργὸς, ȣ͂, ὁ. *albus*) έος, ὁ καὶ ἡ. *manifeſtus*, *euidens*. ἐναργὲς A. S. n. παράδειγμα, *exemplum illuſtre*, *clarum*, *viuum*. 20, 2. HINC

Ἐναργῶς adu. *euidenter*, *perſpicue*, *expreſſe*. 9, 14.

Ἐνδέχομαι vid. τȣ͂νδεχόμενον.

Ἐνδέω (ex ἐν et δέω, *abſum*) *deficior*, *opus habeo*. Hinc ἐνδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *indigus*: A quo

Ἐνδεῶς (adu. *non ſufficienter*, *parum*, *tenuiter*) τοῖς ἰδίοις πράττειν, *rem domi anguſtam habere*. De eo, cui eſt curta ſupellex. 11, 10. ET

Ἔνδεια, ας, ἡ. *indigentia*, *penuria*: ἐνδείᾳ D. S. 13, 8. opp. τῇ πληρώσει.

Ἔνδοθεν adu. *ex interiore loco*: Hic 5, 3. *toto animo*, *medullitus*, *von herzensgrund*. Ab ἔνδον, *intus*, quod eſt ab ἐν, *in*.

Ἐνδοιάζω (pro quo alias ἐνδυάζω, *a* δύο, *duo*) *ambigo*, *dubito*. ȣ̓κ ἐνδοιάσας N. S. m. aor. 1. partic. act. διείλεγμαι Xyl. *nihil dubitans diſſerui*. 14, 32. opp. ἀμφίδοξος καὶ διχογνώμων.

Ἔνδοξος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *honorificus*, it. *illuſtris*. ἐνδόξων G. P. n. τέκνων, *filiorum laude dignorum*. 2, 1. Primit. δόξα, ης, ἡ. *gloria*.

Ἐνέθηκε vid. ἐντίθημι.

Ἔνειμι, *inſum*, it. *valeo*, *posſum*. ὡς ἐνῆν 3. ſing. imperf. ind. μάλιςα ἐμοὶ, *ſo viel immer mgoelich war*. 9, 14. ἔνεςι 3. ſing. praeſ. imperſon. poſ. *licet*. Pro quo per ſyncopen dicitur ἔνι. e. g. ὡς ἔνι μάλιςα, *quantum fieri poteſt*. 5, 10. Simplex εἰμί.

Ἕνεκα adu. cum Genit. *propter*, *cauſa*, *gratia*. 3, 1. Pro eo etiam dicitur ἕνεκεν, quod noſter in hoc commentario ſemper poſtponit: 10, 1. 11, 1. 14, 25. Per ellipſin omittitur: 2, 8. 5, 4.

Ἐνεργὸς, ȣ͂, ὁ καὶ ἡ. *actuoſus*, *ſtrenuus*, *efficax*. ἐνεργοὶ N. P. f. πράξεις, *ſeria negotia*. 13, 5. d. q. ἐν ἔργῳ ὢν, *qui in opere eſt*.

Ἐνῆν vid. ἔνειμι.

Ἐνθυμέομαι, ȣ͂μαι, *in animo verſo*, *animaduerto*. ἐνθυμȣμένȣς A. P. m. praeſ. partic. *reputando*, *conſideran-*

derando. 13, 4. ὅταν ἐνθυμηθῶ (1. ſing. aor. 1. ſubl. paſſ.) τὸν Σωκράτην, *ſi Socratem intueor.* 14, 35. Ab ἔνθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ. *in quo eſt animus, fortis.* Primit. θυμὸς, οῦ, ὁ. *animus.*

Ε'νὶ vid. εἷς.

Ε῎νι vid. ἔνειμι.

Ε῎νιοι, οἱ. *aliqui, quidam, nonnulli.* ἐνίων G. P. m. 7, 8. et 10. ἐνίοις D. P. m. partitiue cum Genit. 13, 9. ἔνια A. P. n. partit. cum Genit. 18, 7. HINC

Ε'νίοτε adu. *interdum, aliquando.* 7, 10.

Ε'νοικῆσαι aor. 1. inf. act. τῇ πόλει *habitare in urbe* 10, 2. TH. ἐνοικέω, ῶ. *inhabito, ſedem habeo in.* Ab ἔνοικος, ου, ὁ καὶ ἡ. *incola.* Primit. οἶκος, ου, ὁ. *domus.*

Ε'νὸς vid. εἷς.

Ε'νταῦθ' adu. *ibi.* 20, 6. Per apoſtr. pro ἐνταῦθα, *tum, tunc* 7, 1. Alias *hic, huc.* Ab ἔνθα, *hic, tum.*

Ε'ντευτικὸς, οῦ, ὁ. *qui compellari facile poteſt: ad quem facile aditus patet:* ἐντευτικοὺς A. P. m. *affabiles* 14, 3. Ab ἐντυγχάνω, *incido*, it. *conuenio colloquor.*

Ε῎ντεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ. *peritus, doctus*, it. *artificioſus.* ἔντεχνον N. S. n. ſubſt. poſ. *artis opus.* 9, 26. Primit. τέχνη, ης, ἡ. *ars.*

Ε'ντήκεται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. τὰ μαθήματα ταῖς ψυχαῖς ἀπαλαῖς, *infunduntur, et quaſi inſtillantur diſciplinae teneris animis.* 5, 12. TH. ἐντήκω, *liquefacio*, it. *liquefactum infundo.* Simplex τήκω, *liquo, liquefacio.*

Ε'ντίθημι, *impono, infero.* ἐντίθησι 3. ſing. praeſ. ind. act. τὴν ὑγείαν, *adfert ſanitatem.* 10, 5. ἐνέθηκε 3. ſing. aor. 1. ind. act. ἡ πρόνοια ταῖς γυναιξὶ τοὺς μαστοὺς, *indidit natura prouida mulieribus mammas* 5, 6. Simplex τίθημι.

Ε'ξ praepoſ. cum ſolo Genit. *A, AB.* 5, 3. et 11. et 14. *EX.* 18, 9. ἐξ ὧν, *quo facto, wodurch.* 14, 27. τὴν ἐξ ἀρχῆς κ. τ. λ. 4, 9. 9, 21. 17, 13. vid. ὁ.

Ε'ξαμβλοῦται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. σώματος ἰσχὺς, *corporis vires franguntur.* 4, 12. TH. ἐξαμβλόω, ῶ, *obtundo.* Simplex ἀμβλόω, idem. Ab ἀμβλύς. Vid. ſupra ἀμβλυῶττον.

Ε'ξαν-

Ἐξανδραποδισάμενος N. S. m. aor. 1. partic. med. τὴν πόλιν Xyl. *ciuibus in ſeruitutem abductis*. 8, 17. TH. ἐξανδραποδίζομαι, *mancipo, in ſeruitutem abduco*, it. *in poteſtatem redigo, ſubigo*. Simplex ἀνδραποδίζομαι, idem. Quod fit ab ἀνδράποδον. Vid. ſupra.

Ἐξαπόλλυμι, ſeu ἐξαπολλύω (Compoſ. ex ἐξ et ἀπὸ et ὄλλυμι) *funditus perdo*. ἐξαπόλλυται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. *prorſus corrumpitur*. 4, 10.

Ἐξαργηθεῖσα N S. f. aor. 1. partic. paſſ. γῆ, *ager, cuius cultura per negligentiam eſt intermiſſa*. 4, 10. opp. γεωργηθεῖσα. TH. ἐξαργέω, ῶ. *ceſſo, ferior*. ab ἀργός. Vid. ſupra ἀργία.

Ἐξεῖναι praeſ. inf. *licere*. 14, 37. Ab imperſon. ἔξεςι, *licet*. Hinc ſubſt. ἐξεσία, ας, ἡ. *licentia, poteſtas*. ἐξεσίαν A. S. διδόντες ἐπὶ κ. τ. λ. *licentiam dant ad* etc. 15, 7.

Ἐξειπεῖν vid. ἐξέπω.

Ἕξεις vid. ἔχω.

Ἐξελέγχω, *redarguo*: ἐξηλέγξαμεν 1. pl. aor. 1. ind. act cum Acc. *reprehendimus* 18, 8. Simplex ἐλέγχω.

Ἐξεπόνησε vid. Ἐκπονέω, ῶ.

Ἐξέπω, *eloquor*. ἐξειπεῖν aor. 2. inf. act. σιγηθὲν, *diuulgare rem ſilentio preſſam*. 14, 23. Simplex Ἔπω inuſit. *dico*.

Ἐξέφερε vid. ἐκφέρω.

Ἐξέχεαν vid. ἐκχέω.

Ἐξηγήσομαι 1. ſing. fut. 1. ind. med. *exponam*. 17, 3. vid. παραθείς. TH. ἐξηγέομαι, οῦμαι, *ſum dux, praeſum*, it. *enarro, explico*. Simplex ἡγοῦμαι, *duco*.

Ἐξηλέγξαμεν vid. ἐξελέγχω.

Ἐξήνεγκε vid. ἐκφέρω.

Ἕξις, εως, ἡ. *habitus*. 11, 7. Ab ἔχω.

Ἐξιχνεύειν praeſ. inf. act. abſolute, *inueſtigare*. De cane ſagace, qui odoratur et indagat feras. 4, 17. Simplex ἰχνεύω, *veſtigo*. Eſt ab ἴχνος, εος, τό. *veſtigium*.

Ἐξοίσομεν vid. ἐκφέρω.

Ἐξοκέλλουσιν 3. pl. praeſ. ind. act. εἰς κύβους καὶ κώμους, *appellunt animum ad aleas et comeſſationes*, *ſic*

gehen dem ſpielen vnd ſauffen nach. 7, 19. TH. ἐξοκέλλω, *frango in ſcopulis, impingo nauem in ſcopulos.* Simplex ὀκέλλω, *applico.*

Ἐξουσία vid. ἐξεῖναι.

Ἐξωλέστερον N. S. n. compar. gradus: *peſtilentius.* 17, 15. In poſit. ἐξώλης, εος, ὁ καὶ ἡ. *plane perditus,* it. *exitialis, noxius.* A verbo ἐξολλύω, *funditus perdo.* Simplex ὀλλύω vel ὄλλυμι, *perdo.*

Ἔοικεν vid. εἴκω.

Ἐόντα vid. εἰμί.

Ἑορταὶ N. P. *feriae:* opp. ἐνεργοὶ πράξεις *res ſeriae.* 13, 5. A ſing. ἑορτή, ῆς, ἡ. *feſtus dies, dies ſolemnis,* παρὰ τὸ ἐρῶ, *deſidero.* πάντες γὰρ αὐτῆς ἐρῶσι.

Ἐπαγαγέσθαι aor. 2. inf. med. Attic. μάρτυρα, *producere teſtem.* 14, 7. TH. ἐπάγομαι, *induco, profero, inſuper induco.* Simplex ἄγω, *duco.*

Ἔπαθε vid. πάσχω.

Ἔπαινος (ex ἐπὶ et αἶνος, ου, ὁ. *laus*) ου, ὁ. *laus, laudatio.* ἔπαινον A. S. 16, 1. ἔπαινοι N. P. 12, 4. ἐπαίνων G. P. 12, 8. ἐπαίνοις D. P. 12, 5. HINC

Ἐπαινέω, ῶ. *laudo.* ἐπαινεῖν praeſ. inf. act. contr. ἄξιον τοὺς κ. τ. λ. *laude digni.* 2, 8. ἐπαινεῖται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. contr. *laudatur:* minus eſt quam θαυμάζεσθαι. 9, 24.

Ἐπαίρειν praeſ. inf. act. τοὺς παῖδας τοῖς ἐγκωμίοις, *efferre pueros laudibus.* 12, 8. Simplex αἴρω, *tollo.*

Ἐπαμινώνδας, ου, ὁ. *Epaminondas,* dux Thebanus. 10, 12.

Ἐπανάγω (ex ἐπὶ et ἀνὰ et ἄγω) *reduco, redeo:* πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου ὑπόθεσιν (finiendae egreſſionis formula) *redeo illuc vnde digreſſus ſum, redeo ad meum inſtitutum.* 9, 21. Vide ἀνακάμπτω.

Ἐπανέρχομαι (ex ἐπὶ et ἀνὰ et ἔρχομαι) *redeo:* ἐπανελθὼν N. S. m. aor. 2. partic. act. *ſi reuerſus fuerit.* 14, 27. ἀπὸ τοῦ πολέμου, *quum ex bello rediiſſet.* 14, 16.

Ἐπανορθόω, ῶ (ex ἐπὶ et ἀνὰ et ὀρθόω, ῶ. *erigo, rectum facio,* quod eſt ab ὀρθὸς, οῦ, ὁ. *rectus*) *in integrum reſtituo.* ἐπανορθοῖ 3. ſing. praeſ. ind. act. contr. φαυλότητα (*naturae*) *corrigit vitium:* opp. διαφθείρει 4, 8.

Ἐπά

ταξιος (ex ἐπὶ et ἄξιος, ε, ὁ. *dignus*) ε, ὁ καὶ ἡ. *dignus*. ἐπαξίοις D.P.n. ſubſt. poſ. 9, 15. Alii legunt ἐπ' ἀξίοις.

παφὴ, ῆς, ἡ. *contactus*. ἐπαφαῖς D. P. τῶν χειρῶν, *contrectatione manuum*. 4, 9. Eſt a verbo ἐφάπτομαι, *contingo*, quod compon. ex ἐπὶ et ἅπτομαι, *tango*.

πεδείκνυεν vid. ἐπιδείκνυμι.

πέδωκε vid. ἐπιδίδωμι.

πεὶ adu. 7, 2. Propr. *poſtquam* vel *quandoquidem*: Saepe tamen ſignificantius redditur *nam*: idque vel per ſe ſolum, vel cum partic. τοίγε. HINC

πειδὴ cum ind. *poſtquam*. 15, 1. *namque*, *quippe*. 8, 5. ET

πειδὰν (pro ἐπειδὴ ἂν) cum ſubi. *poſtquam*. 7, 1. et 18.

πειτα adu. *deinde*, *poſtea*. 9, 27. 11, 8. Ex ἐπὶ et εἶτα.

πέσκωψε vid. ἐπισκώπτω.

πέσησαν vid. ἐφίσημι.

πετίθεσαν vid. ἐπιτίθημι.

πηβόλες A. P. m. ὑπάρχειν τῶν ἀγαθῶν, *conſequi bona*. 10, 10. ἐπήβολος, ε, ὁ καὶ ἡ. *qui compos factus eſt rei illius, ad quam collineauit, qui aliquid adeptus eſt*. Dicitur vel Attice vel poëtice pro ἐπίβολος, ab ἐπιβολὴ, ῆς, ἡ. *iniectio*: quod eſt ab ἐπιβάλλω, *iniicio*.

πὶ praepoſ. conſtr. I. cum Genit. et ſignif. *IN*. 4, 4. 13, 7. 14, 32. *EX*. 9, 19. *PER*. 14, 9. *DE*. 14, 32. II. cum Dat. et ſignif. *AD*. 13, 17. [*IN*. 9, 15.] *SVB*. 20, 3. *PROPTER*. 20, 7. *POST*. 4, 10. Vt μυρία ἐπὶ μυρίοις (vid. μυρία) ſic ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρείποντο, *alii poſt alios ſequebantur*. Sic Syneſ. Epiſt. 4. Καὶ ἧκεν τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ, φέρων ἀεί τί μοι ξένιον, *alius alium, puer virum, vir puerum ſequebatur, qui ſibi munus identidem aliquod afferebat*. Vid. Idiot. Graec. ling. c. 9. ſect. 3. reg. 13. pag. 489. Huc refer Ioan. 8, 9. Ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, *einer nach dem andern*. Ἐπὶ τῇ τε σώματος ῥώμῃ φρονεῖν vid. φρονεῖν. III. cum Acc. et ſignif. *AD*. 4, 9. 12, 1. et 4.

 14, 21.

14, 21. et 35. 15, 1. et 7. 17, 13. 18, 3. et 7. IN. 4, 17. 7, 13. et 18. 17, 6. ἐπὶ τὰς νέας ἀγόμενοι. 17, 21. vid. ἀγόμενοι.

Ἐπιβάλλω, *iniicio, ſuperiicio.* ἐπιβάλλουσιν 3. pl. praeſ. ind. act. αὐτοῖς πόνους, *imponunt ipſis labores,* 13, 2. Simplex βάλλω.

Ἐπιβλέψας N. S. m. aor. 1. partic. act. ἐπὶ πολλὰ τῶν γιγνομένων, *reſpiciens ad multa* h. e. *conſiderans et diligenter expendens ea, quae vſu eueniunt.* 4, 5. TH. ἐπιβλέπω *reſpicio.* Simplex βλέπω, *cerno.*

Ἐπίγραμμα vid. τοὐπίγραμμα.

Ἐπιδεικνύω, *oſtendo, monſtro.* ἐπεδείκνυεν 3. ſing. imperf. ind. act. τοὺς σκύλακας, *(cur) oſtenderet catulos* 4, 18. Simplex δεικνύω vel δείκνυμι.

Ἐπιδέξιος, ου, ὁ καὶ ἡ *dexter,* it. *elegans, lepidus.* ἐπιδεξίων G. P. m λόγων ἀκούειν, *ſermones probos, ſcitosque et concinnos audire* 7, 17. Simplex δεξιὸς, οῦ, ὁ, *dexter.*

Ἐπιδίδωμι, *ſuperaddo:* ἐπέδωκε 3. ſing. aor. 1. ind. act. πλεῖστον εἰς ἰσχὺν, *adauxit vires.* 4, 12. Simplex δίδωμι.

Ἐπιεικεστάτας A. P. f. ſuperl. grad. φύσεις, *optima ingenia.* 17, 23. De iſtis, quorum natura ſe ſua ſponte honeſtatis amore regi patitur. A poſit. ἐπιεικὴς, ἔος, ὁ καὶ ἡ, *conſentaneus, decens.* Ex ἐπὶ et εἴκω, *ſimilis ſum.*

Ἐπιθυμία, ας, ἡ. *cupiditas.* ἐπιθυμίαις D. P. 18, 3. vid. ἀφιέναι. HINC verbum

Ἐπιθυμέω, ῶ. *cupio, concupiſco.* τοῖς ἐπιθυμοῦσιν D. P m. praeſ. partic. act. contr. *deſiderantibus.* 2, 1. τοὺς ἐπιθυμοῦντας A P. m. eiusd. partic. τῆς ὥρας, *corporis venuſtate ductos.* 14, 37. Primit. θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus.*

Ἐπικίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ. *cum periculo coniunctus.* τὸ ἐπικίνδυνον. N. S. n. ſubſt. poſ. *factum quod cum periculo fit.* 9, 24. Primit. κίνδυνος, ου, ὁ. *periculum.*

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *obliuioſus.* ἐπιλήσμονες N. P. m. opp. μνήμονες. 13, 15. Eſt a verbo ἐπιλήθω, *obli-*

obliuiſci facio, obliuionem induco. Simplex λήθω, *lateo.*

Ἐπίλυπος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *dolorum plenus, pertriſtis.* 17, 16. Ex praepoſ. ἐπὶ ſignificante ἐπίτασιν, et λύπη, ης. ἡ. *dolor, moeſtitia animi.* Sic dicitur παρὰ τὸ λύειν τὰς ὦπας εἰς δάκρυα, vel ἀπὸ τῆς τȣ̃ σώματος διαλύσεως.

Ἐπιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *diligens.* ἐπιμελεῖς A. P. f. contr. ὑποθήκας, Xyl. *accurata praecepta* 7, 7. HINC

Ἐπιμέλεια, ας, ἡ. *diligentia, cura ſtudium.* 4, 9. ἐπιμελείας G. S. 4, 10. 5, 3. 21, 1. ἐπιμέλειαν A. S. 7, 1. 10, 5. 11, 4. 13, 11. ἐπιμελείαις D. P. 4, 8. 15, 6. Primit. μέλει, *curae eſt.*

Ἐπιμνησθήσομαι 1. ſing. fut. 1. ind. paſſ. ἑνὸς, ἢ δυοῖν, *vnius atque alterius mentionem faciam.* 14, 25. TH. ἐπιμνάομαι, ῶμαι, *reminiſcor,* it. *commemoro.* Simplex μνάομαι, ῶμαι, *memini.*

Ἐπινίκια A. P. θύειν. 14, 27. vid. θύειν. Ἐπινίκιος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. q. d. *victorialis, ad victoriam pertinens.* Inde ἐπινίκιον, ȣ, τό. *praemium victoriae, celebritas pro obtenta victoria,* quod et Latinis *epinicum* dicitur. Primit. νίκη, ης, ἡ. *victoria.*

Ἐπίπληξις, εως, ἡ. *increpatio.* ἐπιπλήξεσι D. P. 12, 6. opp. τοῖς ἐπαίνοις. Ab ἐπιπλήσσω, *increpo, caſtigo, obiurgo.* Simplex πλήσσω, *percutio.*

Ἐπιῤῥώσομεν 1. pl. fut. 1. ind. act. τὴν κ. τ. λ. *confirmabimus.* 13, 16. TH. ἐπιῤῥωννύω, *confirmo, corroboro.* Simplex ῥωννύω ſeu ῥώννυμι, idem.

Ἐπισημαίνω, *indico.* ἐπισημαίνει 3. ſing. praeſ. ind. abſol. poſ. 17, 12. Ab ἐπίσημος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *cui ſignum ſeu nota impreſſa eſt,* it. *inſignis.* Primit. σῆμα, ατος, τό. *ſignum.*

Ἐπισκώπτω, *cauillor.* ἐπέσκωψε 3. ſing. aor. 1. ind. act. τὸν πατέρα ἀςείως, *lepide dicto illuſit.* 7, 16. Simplex σκώπτω.

Ἐπίςαμαι (ex ἐπὶ et ἵςαμαι, interpoſito pleonaſmo pro ἴσαμαι, cuius actiuum ἵσημι, *ſcio*) *ſum peritus, ſcio.* ἐπίςαςθαι praeſ. inf. med. 14, 6. HINC ſubſt.

 Ἐπι-

Ε'πιςήμη, ης, ἡ. *ſcientia, peritia.* ὁ σὺν ἐπιςήμῃ δυνηθεὶς σῶσαι. 7, 11. De medico perito. ἐπιςήμην A. S. 8, 16. 10, 15. ἐπιςημῶν G. P. 4, 1. ἐπις A. P. 10, 5. Et adieɛt.
Ε'πιςήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *peritus.* 4, 4.
Ε'πιςρέφω, *reuertor:* ἐπιςρέφεσθαι praeſ. inf. *reuerti.* 17, 13. Simplex ςρέφω, *verto.*
Ε'πιτείνω, *intendo.* ἐπιτεῖναι aor. 1. inf. aɛt. τὰ *adducere arcus* 13, 7. Simplex τείνω, *tendo.*
Ε'πιτηδὴς (q. d. ἐπὶ τὸ δέον. aliis ab ἡδὺς dedu quoniam ea ſolent eſſe iucunda, quae nobis idonea) έος, ὁ καὶ ἡ. *idoneus, aptus, habilis.* HI
Ε'πιτηδεύω, *de induſtria et data opera aliquid* ἐπιτηδεύειν praeſ. inf. aɛt. τὸν βίον Xyl. *li vitae genus ſectari, frui vita.* 17, 8. πάνθ', ὅσα κ *ſedulam dare operam his omnibus, quae* etc. 20, 7. τηδεύοντας A. P. m. praeſ. partic. aɛt. 9, 5. A eſt nomen
Ε'πιτήδευμα, ατος, τὸ. *ſtudium, exercitium.* τὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων G. P. *liberalia ſtudia, mo probati.* 12, 1. Sic τὰ κάλλιςα τῶν ἐπιτηδευμ *honeſtisſima quaeque officii genera.* 16, 2. opp. τὰ λα τῶν ἔργων. ET verbale
Ε'πιτηδευτέος, *ſtudioſe colendus.* ἐπιτηδευτέα. A τοῖς νέοις, *quae ab iuuentute ſumma cupiditate debent.* 14, 8.
Ε'πιτίθημι, *impono.* ἐπετίθεσαν 3. pl. imperf. in ταῖς ἀρχαῖς πέρας, *imponebant imperio finem.* Simplex τίθημι.
Ε'πιτίμιος (a τιμὴ, ῆς, ἡ. *honor,* quod eſt a τί *noro,* it. *punio*) ȣ, ὁ καὶ ἡ. *cui ad honores lic cedere.* HINC
Ε'πιτιμάω, ῶ. *pretium augeo,* it. *reprehendo.* τιμᾶν praeſ. inf. aɛt. contr. abſol. poſ. *repreh increpare.* 7, 17 ἐνίοις τῶν πατέρων ἄξιον, *nonnulli ſunt culpandi.* 13, 9. τοῖς δȣ́λοις, *obi ſeruos.* 20, 4. ἐπιτιμῶντες N. P. m. praeſ. part contr. τοῖς υἱοῖς, *increpantes filios.* 20, 3. nomen

E

Ἐπιτίμημα, ατος, τό. *reprehenſio.* ἐπιτιμημάτων G.P. 18, 3. ET

Ἐπιτίμησις, εως, ἡ. *increpatio.* ἐπιτιμήσεις A.P. contr. 19, 1.

Ἐπιτόνιον, ου, τό. *verticillus*, vel quo intenduntur nervi, *das ſtimhaemmerlein*: vel cui fides intenduntur, *die naegel.* Vocem hanc metaphorice hic 5, 8. acceptam, exponit Scapula *amplificatio.* Significat etiam *vinculum.* Deducitur a praet. med. ἐπιτέτονα verbi ἐπιτείνω. vid. ſupra.

Ἐπιτρέπω, *committo, curae alicuius demando.* ἐπιτρέπουσι 3. pl. praeſ. ind. act. τούτοις τοὺς παῖδας, *iis filios committunt.* 7, 10. ἐπιτρέψαντες N. P. aor. 1. partic. act. παιδαγωγοῖς τοὺς υἱεῖς, *quando commendauere filios paedagogis.* 13, 9. HINC

Ἐπίτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ. *commisſarius, praefectus domus.* ἐπίτροπον A. S. *villicum.* 14, 16. Primit. τρέπω.

Ἐπιφύομαι, *inſuper naſcor, adnaſcor.* ἐπιφύεσθαι praeſ. inf. med. τοῖς ἀγαθοῖς. Scap. *adhaereſcere bonis.* 9, 7. Simplex φύω, *naſcor.*

Ἐπιχειρέω, ῶ. *aggredior, conor, molior.* ἐπιχειροῦμεν 1. pl. praeſ. ind. act. *nitimur, tentamus.* 14, 18. Primit. χείρ.

Ἐπολιτεύσατο vid. πολιτεύω.

Ἔπω, inuſit. *dico.* εἶπε 3. ſing. aor. 2. ind. act. 7, 16. 8, 17. 9, 20. 14, 27. εἴποιμι 1. ſing. aor. 2. opt. 17, 15. 4, 5. vid. διατεινάμενος. εἴποι 3. ſing. eiusd. temp. τις *diceres, obiiceres.* 11, 8. εἰπεῖν aor. 2. inf. 1, 1. 3, 1. 4, 1. 9, 18. 9, 27. 13, 6. 14, 19. et 33. εἰπὼν N. S. m. aor. 2. partic. act. 14, 26. et 30. Per futurum explicatur. 15, 1. εἰπόντος G. S. m. eiusd. partic. 7, 16. 14, 14. Ex quibus intelligitur, aor. 2. vſitatiorem esſe primo.

Ἐράω, ῶ. f. άσω. *amo, cupio, appeto.* ἐρώντων G. P. m. praeſ. partic. act. contr. *amatorum.* 14, 34. τοὺς ἐρῶντας A. P. m. eiusd. partic. τῶν παίδων h. e. παιδεραστάς. 14, 33. HINC

Ἐραστὴς, οῦ, ὁ. *amator.* ἐραστὰς A. P. τῆς ψυχῆς, *amatores animi.* 14, 37. ET

Ἔρως, ωτος, ὁ. *amor.* 14, 36. ἔρωτες N. P. παρθένων, *amores puellarum.* 15, 5. Cauſis iuuentutem corrumpentibus adnumerantur. ἔρωτας A. P. 14, 38. ἄῤῥενας 14, 35. vid. ἄῤῥενας. Verbum ἐράω quidam deducunt ab ὁράω, ῶ, *video*, quod ex adſpectu naſcatur amor. Alii ab εἰσρέω, quod amor intrinſecus per oculos influat: ad quam etymologiam referendum Oweni Epigr. 158. l. 1. Adde Farnabii adnot. ad Ouid. Met. 14. v. 378. Alii deriuant ab εἴρω, *necto*, quod amor ſit nexus.

Ἔργον, ου, τό. *opus*, *factum*. Deriuant a praet. med. ἔοργα per metath. pro ἔεογα verbi ῥέζω, *facio*. Clauis Homerica ad Iliad. A. v. 114. docet, hanc vocem etiam ab Hebr. ארג *texere* poſſe deduci. εὐχῆς ἐστιν ἔργον. 21, 1. Theod. Vietor ad h. l. adnotat, *Plutarchum hic Dei operam implorandam praecipere, vt praecepta in hoc opuſculo tradita recte obſeruemus*; Xyl. melius ita vertit: *optari rectius poteſt, quam mandari.* ἔργου, *actionis.* 14, 2. τὰ φαῦλα τῶν ἔργων G. P. *vitia.* 16, 2. Sic τῶν αἰσχρῶν 20, 2. ἔργα A. P. καλά, *ingenuas artes*, *ceteraſque res honeſtas, quas iuuentus addiſcere debet.* 5, 15.

Ἔρδω, facio. ἔρδοις 2. ſing. praeſ. opt. act. τοῦτο (*ſi*) *facias id.* 13, 17. Ab ῥέζω per metatheſin, et ζ mutato in δ.

Ἐρεθίζειν praeſ. inf. act. θυμούμενον, *laceſſere iratum, baccbae bacchanti aduerſari, irritare crabrones, den narren doll machen.* 17, 9. TH. ἐρεθίζω, *irrito*, *prouoco.* Dicitur de eo, qui iraſcendi anſam praebet. Deriu. ab ἐρέθω, idem. Quod formant ab ἔρις, ιδος, ἡ. *lis*, *contentio*, vt ſit εἰς ἔριν θυμικὴν παρακινεῖν, *bilem alicui mouere*, *ſeu concire.* Eodemque modo Latinum *irito* (ſi ita ſcribendum eſſet) ab *ira* deriuaretur. Vid. Lambin. ad Horat. 3. Od. 29.

Ἐρεῖν vid. εἴρω.

Ἑρμηνεία, ας, ἡ. *interpretatio*, *expoſitio*, it. *eloquentia*, it. *ſermo.* 9, 18. Ab ἑρμηνεύς, έος vel Attice έως, ὁ. *interpres*, quod ſit ab Ἑρμῆς, οῦ, ὁ. *Mercurius.* Hic dicitur ab εἴρω, *nuntio* q. d. εἰρέας et per pleonaſmum

ıum τῦ μ ἑρμέας, quod poëticum eſt; vnde per
ereſin ἑρμῆς. Aliam deriuationem ſuppeditat
ıASOR ad Heſiod.

ιένως vid. ῥωννύω.

ıαι praeſ. med. φράσων, *dicere aggredior, dictu-ſum.* 7, 4. ἐλθόντας A. P. m. aor. 2. partic. act. τὰς ὅρας, *qui contingunt metam* ſc. *mortis.* 17, 13.

ε 3. ſing. aor. 2. ind. act. *venit.* 18, 9.

ἔρωτες, ἔρωτας, ἐρώντων, ἐρῶντας vid. ἐράω, ῶ.

ıω, ῶ. *rogo, interrogo.* ἐρωτήσαντος G. S. m. ı. partic. act. τινὸς αὐτὸν, *quodam ex eo quae-* ?. 7, 16. 8, 18. ἐρωτηθεὶς N. S. m. aor. 1. partic. : *quum interrogaretur.* 4, 15.

epoſ. Attica pro εἰς, quae conſtruitur cum ſolo . *vel expreſſo,* vt ἐς τἄλλα, *quantum ad res alias* ıt. 14, 18. *vel in Genit. ſatis intellecto,* vt ἐς παι-οίβυ (ſc. οἶκον) πέμπειν, *in ſcholam mittere.* 11, 1.

ıid. εἰμί.

, ῆτος, ἡ. *veſtimentum.* ἐσθῆτας A. P. πορφυρᾶς, *s purpureas.* 14, 27. Ab ἕω, *induo.*

, *edo, comedo.* μὴ ἐσθίειν praeſ. inf. act. καρδίαν, *ne edito.* 17, 10. h. e. *ne te curis non neceſſariis con-* ıs. Vid. Eraſmi Chiliad. Deriuatur ab ἔσθω, idem.

ιθαι vid. σκέπτομαι.

ιγραφημένην vid. σκιατραφέομαι.

ν, ἔσονται vid. εἰμί.

ν, ἔσονται vid. εἰμί.

ıρε vid. σπείρω.

, ἐστὶ κ. τ. λ. vid. εἰμί.

ιτος, υ, ὁ. *vltimus, poſtremus, ſummus, nouiſſimus.* ducunt ab aor. 2. ſubi. act. σχῶ verbi ἔχω, *con-* ıo, *cohibeo.* Quoniam id, in quo ſubſiſtimus, nos ı patitur vltra progredi. ἐσχάτης G. S. f. μα-ιολογίας αἴτιον, *extremae vaniloquentiae cauſa.* 19. HINC

ἀτως adu. *extreme, ita vt nihil ſupra.* 7, 9.

vid. ἔτι.

ρα, ας, ἡ. *ſodalis, amica,* it. *meretrix,* quae comi-

tatis

tatis cauſa ἑταίρα dicitur. ἑταίραις D. P. συνοικεῖν *cum ſcortis conuerſari*. 2, 1. Potiſſimum h. l. de ii intelligi poteſt, qui meretricios amores nuptiis con glutinant. ἑταίρας A. P. μισθοῦνται, *ſcorta ad ſ pelliciunt*. 7, 19. Deriuatur ab ἑταῖρος, ου, ὁ. *ſodali amicus*: quod deducitur vel παρὰ τὸ ἦθος, vt ſi quaſi ἠθαῖρος. vel παρὰ τὸ ἔθος, q. d. ἐθαῖρος, συνήθης φίλος, aut qui ἐξ ἔθους alicui familiari eſt: vel litterarum transpoſitione παρὰ τὸ αἱρετός.

Ἕτερος (ου, ὁ. *alter*, it. *alius*) γίνομαι, *aliam ampl ctor ſententiam*. 14, 35. ἕτερον A. S. n. *aliud*. 9, 7. ἑτέρων G. P. n. *aliorum*. 5, 10.

Ἑτερόφθαλμος (ex ἕτερος et ὀφθαλμός) ου, ὁ καὶ ἡ. *qui altero priuatus eſt oculo*, *luſcus*, πηρὸς, κύκλωψ. 14, 28. Μονόφθαλμος proprie eſt *qui a natura tantum vnum habuit oculum*, vt Cyclops Homericus. Saepius tamen confunduntur.

Ἔτι adu. *adhuc*, it. *deinceps* 4, 17. 5, 12. et 13. 9, 19. et 27. ἔτι μέν τοι, *praeterea*. 6, 2. ἔτι τοίνυν, *iam vero, atque etiam*. 14, 5. Per apoſtrophum dicitur ἔτ' *etiam nunc*. 5, 15.

Ἕτοιμος (q. d. ἑτὸς εἰς οἶμον, *miſſus in viam*) et Attice ἑτοῖμος, ου, ὁ. *paratus*, *promtus*, *qui ad manum eſt*, *manifeſtus*, *minime dubius*. Elegans etiam Graecismus eſt quum ſumitur pro eo, *quod eſt velut in penu repoſitum*. Vid. Idiot. Graec. ling. c. 3. ſect. 3. reg. 18. HINC ſubſt.

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ. *promtitudo*, *alacritas dicendi*. τὴν ἑτοιμότητα A. S. τῶν λόγων, *expeditam et profluentem celeritatem in dicendo*. 9, 15.

Ἐτύγχανε vid. τυγχάνω.

Εὖ adu. *bene*, *ſcite*. 4, 15. εὖ οἶδα, *ich weiß wohl*. 14, 29. τοῖς οὐκ εὖ γεγονόσιν. 2, 2. vid. γίνομαι. τοὺς οὐκ εὖ πεφυκότας vid. φύω. Eſt ab ἐΰς, ἐος, ὁ. *bonus*.

Εὐαγωγία, ας, ἡ. *recta educatio*. 17, 22. Fit ab adiect. εὐάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ. *ductilis*, *docilis*. Longol. Lexic. habet etiam εὐαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ. *facilis ductu*, *vt riuus*, *tractabilis*. Quod comp. ex εὖ et

ἀγωγὸς,

γωγὸς, ȣ̃, ὁ καὶ ἡ. *dux viae, ductor.* Ab ἄγω, *ico.*

λωτος (ex εὖ et ἁλωτὸς, ȣ̃, ὁ. *expugnabilis:* ab λίσκω, *capio*) ȣ, ὁ καὶ ἡ. *qui facile capi poteſt.* εὐάωτον N. S. n. ſubſt. poſ. νόσῳ καὶ γήρᾳ, *quod fale morbo corrumpitur, et ſenectute conficitur.* 8, 11.

ȣλος (ex εὖ et βȣλὴ, ῆς, ἡ. *conſilium*) ȣ, ὁ καὶ ἡ. *ius conſilium bonum eſt et felix, prudens, conſultus.* HINC

ȣλία (ας, ἡ. *prudens conſilium, conſilii felicitas*) ερὶ τῶν μελλόντων, *diuinatio, callidisſima de futus coniectura* 13, 18.

ενὴς (ex εὖ et γένος) έος, ὁ καὶ ἡ. *claro et nobili enere ortus, generoſus.* εὐγενεςέρας A. P. f. compar. rad. *nobiliores, generis ſplendore clariores.* 19, 3. HINC ενῶς, *ingenue, generoſe.* 10, 8. ET ſubſt.

ένεια, ας, ἡ. *generis ſeu familiae nobilitas, natalium rnamenta.* 2, 3. 8, 3.

αίμων (ex εὖ et δαίμων, vid. ſupra) ονος, ὁ καὶ ἡ. *eatus, felix.* 4, 6. εὐδαίμονα A. S. m. 8, 18. HINC

αιμονία, ας, ἡ. *felicitas.* 8, 18. εὐδαιμονίαν A. S. 8, 1.

ία (παρὰ τὸν Δία, cuius Nominat. Ζεὺς, *Iupiter, ër*) ας, ἡ. q. d. *aëris bonitas, ſerenitas.* 13, 5. ἐν εὐίᾳ D. S. 11, 3. Vtroque in loco opponitur τῷ χειῶνι *tempeſtati*, et ſumitur pro εὐαερίᾳ ſeu νηνείᾳ ſeu γαλήνῃ.

ξία (ex εὖ et ἕξις vid. ſupra) ας, ἡ. *bonus habitus:* ῶν σωμάτων, *bona corporis habitudo.* 11, 2. εὐεξίαν A. S. ἐντιθέναι, *firmam ſani corporis conſtitutionem onciliare.* 10, 5. HINC εὐέκτης, ȣ, ὁ. h. e. ἐν ὑγείᾳ ιαζῶν, *bona et integra fruens valetudine.* VNDE

κτικὸς, ȣ̃, ὁ. *qui eſt bona corporis habitudine:* vt ὐεκτικὸν σῶμα, *ſolidum et ſucci plenum corpus.* 9, 23.

νιος (ex εὖ et ἡνία vid. infra) ȣ, ὁ. καὶ ἡ. *qui habeas facile admittit, et ſe illis regi patitur.* Hic 10, 8. *e homine moderato et obſequibili.* HINC

νίως adu. *obedienter, obſequenter.* 13, 2.

Εὐθὺς

Εὐθὺς adu. poſ. 5, 11. *protinus*, *ſtatim*: ab adi. εὐθὺ (ex εὖ et τίθημι) έος, ὁ. *rectus*. HINC

Εὐθύνη, ης, ἡ. *inquiſitio*, *quae fit in eos*, *a quibus vita actae et magiſtratus geſti ratio poſcitur*. εὐθύνας A. P διδόναι, *reddere rationem*. 13, 11. ET

Εὐθυωρία, ας, ἡ. *rectitudo*. εὐθυωρίαν A. S. *rectam formam*. 4, 9.

Εὔιςον ſcil. τόνδε πόθον. 20, 8. q. d. *bene notum deſiderium*. Ab εὖ et inuſit. ἴσκω pro εἴδω, *ſcio*: contrarium eſt ἄιςος, *de quo ſciri nihil poteſt*: ἀιςόω, *memoriam alicuius aboleo*: Legitur et εὔοιςον q. d. *deſiderium bene tolerabile*, ex εὖ et οἴω, *fero*: contrar δύσοιςος, *aegre tolerabilis*. Malim legere εὔιςον Haec Victor.

Εὔκαιρος (ex εὖ et καιρὸς, ῦ, ὁ. *occaſio*) ῦ, ὁ καὶ ἡ *tempeſtiuus*. 14, 20.

Εὔκολος (ex εὖ et κόλον, ῦ, τὸ. *cibus*) *facilis*. Propri *qui facile quemlibet cibum aſſumit*, *nullius cibi faſtidioſus*, it. *alloquio blandus*, ἐντευτικὸς, εὐπρόσιτος HINC

Εὐκόλως adu. φέρειν, *aequo animo ferre*. 17, 13. 18, 3.

Εὔκοσμος (ex εὖ et κόσμος, ῦ, ὁ. *ornamentum*) ῦ, ὁ καὶ ἡ. *perornatus*. HINC

Εὐκοσμία, ας, ἡ. *decorum*, *modeſtia*, *mores compoſiti* 14, 32.

Εὐλαβὴς (ex εὖ et λαβὴ, ῆς, ἡ. *prehenſio*, quod fit a aor. 2. ἔλαβον verbi λαμβάνω) έος, ὁ καὶ ἡ. *bonam anſam habens*, *prenſu facilis*. HINC ſubſt.

Εὐλάβεια, ας, ἡ. *timiditas circumſpecta*, *qua quis i rebus aggrediendis vtitur*, *circumſpectio*, *cautio*. εὐλάβειαν A. S. ποιεῖσθαι τινος, *rationem alicuius n habere*. 15, 3. ET verbum

Εὐλαβέομαι, ῦμαι, *caueo*, *religio mihi eſt*. Hic 14, 3 *vereor*.

Εὐμετάςατος (ex εὖ *facile*, et μετάςασις, εως, ἡ *mutatio*: quod fit a μεθίςημι, *muto*: et hoc ex μετὰ et ἵςημι) ῦ, ὁ καὶ ἡ. *facile mutabilis*, *inſtabili* εὐμετάβλητος. 8, 10.

Εὐμό

ιία (ex εὖ et μοῖρα vid. infra) ας, ἡ. *bona portio.* 21, 1. *felicitas.*

:, ας, ἡ. *beneuolentia.* 5, 8. τὴν εὔνοιαν A. S. ὑπο-ιμαίαν κ. τ. λ. vid. ὑποβ. Deriuatur ab adi.

ιος (ex εὖ et νόος) ϰ, ὁ καὶ ἡ. *bene affectus erga uem.* INDE

ερα N. P. f. compar. grad. τοῖς τέκνοις γίγνον-, *maiore beneuolentia liberos complectuntur.* 5, 7. ɔhanus legit εὔνως καί.

θής (ex εὖ et πείθω *perſuadeo, mulceo*) έος, ὁ ἡ. *qui facile paret, morigerus.* εὐπειθεῖς N.P.m. tr. τοῖς ἀναβάταις ἵπποι, *equi, qui parent leo-animoſi habenis, et placido duros accipiunt ore lu-* 4, 13.

ιςος (ex εὖ et πλαςὸς, ϰ, ὁ. *fictus, fictilis:* quod a πλάσσω, *fingo*) ϰ, ὁ καὶ ἡ. *qui facile fingi ſeu nari poteſt.* εὔπλαςον N. S. n. ſubſt. poſ. 5, 12. l. νεότης.

ιγία (ex εὖ et πρᾶγος, εος, τὸ. *negotium:* quod a πέπραγα verbi πράσσω, *ago*) ας, ἡ. *ſucceſſus citatis, fortuna ſecunda.* εὐπραγίαις D. P. 10, 7. ɔ. συμφοραῖς.

ιη vid. εὑρίσκω.

ίδης ϰ, ὁ. *Euripides.* Poëta τραγικώτατος. 3.

κω (ſic dictum a canibus, qui εὔρινὲς dicuntur, od ob vim ſuam odoram apti ſint ad veſtigan-m) *inuenio, inueſtigando et quaerendo obtineo*, it. *erio.* εὗρον 3. pl. aor. 2. ind. act. 10, 5. 18, 3. εὕρω-3. pl. aor. 2. ſubi. act. *repererint.* 7, 2. εὑρέθη 3. ſing. . 1. ind. paſſ. pro εὑρήθη, *inuentus eſt.* 13, 5. vid. εὑρίσκω.

ίκη, ης, ἡ. *Eurydice.* Nomen proprium matro-e, quae, quum natu iam grandior eſſet, littera-n ſtudiis operam dedit. 20, 7. et 8. Herculis ɔri, Plutarchique ſorori idem erat nomen. [Conf. l. Heumanni diſſ. de Eurydice Plutarchi ſupra 184]

Εὔρυθμος (ex εὖ et ῥυθμός, vid. infra) ȣ, ὁ καὶ ἡ concinnus, compoſitus. HINC
Εὐρυθμία, ας, ἡ. concinnitas, quam adferunt numer τῆς τῶν σωμάτων εὐρυθμίας ἕνεκεν, propter con cinnam membrorum compoſitionem, damit ſie ſich a tig lernen geberden. 11, 1.
Εὕρωσιν vid. εὑρίσκω.
Εὔρωςος (ex εὖ et ῥωννύω ſeu ῥώννυμι, corroboro) ὁ καὶ ἡ. robuſtus, validus. εὔρωςον A. S. m. λόγο orationem flexanimam, quae in animos penetrat, ein durchdringende rede, eine rede ſo kraft vnd ſaft ha 9, 23.
Εὐταξία (ex εὖ et τάξις vid. infra) ας, ἡ. ordinis con ſtitutio, ordo ratus. περὶ τῆς τῶν παίδων εὐταξίας de puerorum officio. 15, 1. τὴν εὐταξίαν A. S. diſci plinam et modeſtiam, quae ſeruatur in decoro ordini 11, 3.
Εὐτροπίων, ωνος, ὁ. Eutropio, Ἀρχιμάγειρος τȣ̃ Ἀν τιγόνȣ. 14, 29.
Εὐτυχέω, ῶ (ab εὐτυχής, έος, ὁ καὶ ἡ. felix, fortu natus: ex εὖ et τύχη) ſum felix. εὐτυχεῖν prae inf. act. contr. εὐγενῶς Xyl. fortuna proſpera inge nue vti, pulcherrime ſecundam ferre fortunam. 10, 8.
Εὐφρανῶνται 3. pl. praeſ. ſubi. paſſ. contr. 12, 6. τι εὐφρανέω, ῶ. laetificio, exhilaro. Homerus ho verbo vtitur Iliad. H. v. 297.

Τρῶας ἐϋφρανέω, καὶ Τρωϊάδας ἑλκεσιπέπλȣς:
Troiano laetificem, et Troianas longis veſtibus ornatas.

Et factum eſt a fut. 1. inf. act. Ion. εὐφρανέειν, qu vtitur Homer. Iliad. E. v. 688. pro εὐφρανεῖν, ver bi εὐφραίνω, laetitia afficio, exhilaro, quod eſt a εὔφρων (ex εὖ et φρήν, φρενός, ἡ. mens) ονος, καὶ ἡ. cui mens bene ſe habet, hilaris. Victor in ſu Analyſi num. 585. reſoluit εὐφραίνωνται.
Εὔχειρ (ex εὖ et χεὶρ) ειρος, ὁ καὶ ἡ. cui ſunt man habiles, it. facilis. HINC

Εὐχέρεια, ας, ἡ. *manuum agilitas*, it. *facilitas*. Hic 9, 9. ponitur pro vitio orationum extemporanearum, quas inelaboratas dicimus, quum non ſatis artificioſe ſint excultae.

Εὐχὴ, ῆς, ἡ. *precatio*, *votum*. 21, 1. vid. ἔργον. Ab εὔχομαι, *precor*, *vota facio*.

Εὔωνος (ex εὖ et ὦνος, ου, ὁ. *pretium*, *quod emtor ſoluit venditori pro re emta*, quod eſt ab ὠνέομαι, ὦμαι, *emo*) ου, ὁ καὶ ἡ. *qui vili pretio emi poteſt*. εὔωνον A. S. f. ἀμαθίαν διώκοντες, *vilem ignorantiam ſectantes*. 7, 15. Scilicet quum parentes ob auaritiam filiis ſuis iſtiusmodi praeceptores fouent, qui ob inſcitiam paruo docent.

Ἐφείσω vid. φείδομαι.

Ἐφεξῆς adu. *deinceps*, *poſtea*. 11, 12. Ex ἐπὶ et ἑξῆς idem.

Ἔφην, ἔφη, ἔφησε vid. φημί.

Ἐφίστημι (ex ἐπὶ et ἵστημι) q. d. *ſiſto iuxta*, *adpono*. ἐπέστησαν 3. pl. aor. 2. ind. act. τοῖς παισὶ παιδαγωγοὺς, *praefecerunt* [*praeficiunt*] *paedagogos*. 15, 2.

Ἐφόδιον (ex ἐπὶ et ὁδὸς, οῦ, ἡ.) *viaticum*. Proprie *quodlibet*, *quod ad iter neceſſarium*. ἐφόδιον A. S. εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι. 11, 3. vid. ἀποτ. ἐφόδια A. P. περιέκοψε. 17, 20. vid. περικόπτω.

Ἐχθρὸς (ab ἔχθος, εος, τὸ. *odium*) οῦ, ὁ. *inimicus*. ἐχθρὸν A. S. m. ſubſt. poſ. 14, 27.

Ἐχορήγησεν vid. χορηγέω, ῶ.

Ἔχω, *habeo*: ἔχουσιν 3. pl. praeſ. ind. act. cum Accuſ. 5, 4. ἔχοιεν 3. pl. praeſ. opt. act. cum Acc. 5, 6. ἐχόντων G. P. m. praeſ. partic. act. *habentium*, *poſſidentium* 8, 5. Explicatur etiam *poſſum*: vt ἔχω ἐπαγαγέσθαι μάρτυρα τὸν Εὐριπίδην, *poſſim teſtem citare Euripidem* 14, 7. ἔχω δὲ εἰκόνος παραστῆσαι τὴν κ. τ. λ. *ſimilitudine illuſtrare poſſum* 10, 2. Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν, *quid quis poſſit dicere* 1, 1. τῶν Λακεδαιμονίων οὐδέπω συμβαλεῖν ἐχόντων, *quum nondum poterant coniicere* 4, 18. εἰ δ' ἄρ' ἀδυνάτως ἔχοιεν, *quod ſi vero id praeſtare nequeant* 5, 10. Cum non

non nullis aduerbiis et Genit. caſu Attice iungitu
ὑπῶς ἀρετῆς ἔχει, *quibus virtutibus ſit praeditu* 8, 18. ὀλιγώρως ἔχειν τῆς τῶν παλαιῶν συγγραμ-μάτων κτήσεως, *vetera monumenta negligere.* 10, 1. ὀλιγώρως ἔχοι τȣ̃ ποδὸς, *pedem negligat.* 7, 14. ἔχω δόξης περὶ παιδείας, *quae mea ſit ſententia educatione.* 9, 27. Variis praeterea ſignificationibu inſeruit: e. g. ἣν ἔχει περὶ τȣ̃ βασιλέως ὑπόλ-ψιν, *quid de rege ſentiret.* 8, 18. ἔχει με πολὺς ὄκνο τȣ́τȣ πράγματος, *grauatim hoc aggredior negotiu* 14, 32. ἔχειν τὰς ἐλπίδας ἔν τινι, *ſpem ſuam in al quo habere.* 13, 10. ἔχεσθαι τῆς παιδείας τῶ τέκνων, *affectare liberorum inſtitutionem.* 9, 1. Τὴν δ τυγχάνω γνώμην ἔχων περὶ τῆς κ. τ. λ. 9, 25. vi τυγχάνω. ἐχόντων τὸ γένος κίβδηλον, *qui gene nati ſunt adulterino.* 2, 4. τὴν κεφαλὴν ȣ̓χ ἕξει *capite mulctator.* 14, 30. ἕξεις ἀνδράποδα, *poſſid bis mancipia.* 7, 16. ἐχόμενον δ᾽ εἴη τȣ́των εἰπεῖ *ſequitur vt agamus*, 3, 1. Transeundi formula. Si περὶ δὲ τροφῆς ἐχόμενον ἂν εἴη λέγειν, *nunc d nutritione dicendum.* 5, 1. In quibus locis ἔχομαι ſignificat *proxime et immediate ſequor*, cui reſponde verbum ἕπομαι. Inde Ariſtot. 9. Eth. 12. in fin ἑπόμενον δ᾽ εἴη διελθεῖν περὶ ἡδονῆς. Ἑκτέο (verbale) ἐπιμέλειαν, *adhibenda eſt cura.* 7, 1.

Ἕως adu. *dum* 9, 27. Ab ὡς. Sed ἕως, ω, ἡ. vſur patur in ſoluta oratione pro ἠὼς, όος, ȣ̃ς, ἡ. *aurora.*

Z

Ζάω, *viuo.* ζῆν praeſ. inf. act. contr. pro ζάειν 17, 18 ζῶντες N. P. m. praeſ. partic. act. contr. πρὸς τ τῶν πλȣσίων νεῦμα, *ad nutum*, ſeu (vt Terent. *ex more diuitum viuentes.* 17, 21. ὅλως φαύλως, *pes ſimam vitam agentes.* 20, 4.

Ζεὺς, ὁ. *Iupiter* Ζεῦ Voc. καὶ θεοί. 7, 12.

Ζεῦγος, εος, τὸ. *iugum.* Hic 18, 9. pro *iumentis.* Xyl exponit: *par boum.* A praet. med. ἔζευγα verb ζευγνύω vel ζεύγνυμι, *iungo, copulo.*

Ζῆλος,

λος, ȣ, ὁ. *aemulatio.* 14, 35. vid. κάμπτομαι. HINC verbum

λόω, ῶ. *aemulor, imitor.* ζηλῶσαι aor. 1. inf. act. cum Acc. 21, 1. ζηλώσαντας A. P. m. aor. 1. partic. act. Εὐρυδίκην, *imitando Eurydicen* 20, 7. VNDE verbalia

λωτὴς, ȣ, ὁ. *aemulator, aemulus.* ET

λωτὸς, ȣ, ὁ. *aemulatione dignus, amabilis, deſiderabilis.* Hic 8, 11. ζηλωτὸν ſubſt. accipitur, *pro re, quae omnium ſtudio expetitur.* ET

λωτέον τȣ̀ς ἔρωτας, *imitandi ſunt amores.* 14, 38.

ημιόω, ῶ (a ζημία, ας, ἡ. *damnum, poena, mulcta:* quod vocabulum Plautus Aul. 2, 2, 10. Latine facit *zamia.* vid. Cl. TAVBM.) *damnum infero, punio,* it. *mulcto.* ἐζημίωσαν 3. pl. aor. 1. ind. act. τὸν βασιλέα χρήμασιν, *regem multarunt pecunia.* 2, 8.

ῆν vid. ζάω.

ητέω, ῶ. *quaero.* HINC

ήτησις, εως, ἡ. *quaeſtio.* ἐν ζητήσεσιν D. P. *in disputando.* 14, 5. ET

ητητέον verbale τὰ παιδία, *quaerendi ſunt pueri.* 6, 1. διδασκάλȣς τοῖς τέκνοις, *conſtituendi ſunt pueris praeceptores.* 7, 5.

υγὸς, ȣ, ἡ. *ſtatera, trutina:* quae aequitatis ſymbolum. 17, 5. Sed ζυγὸς, ȣ, ὁ. *iugum* ſignificat. Ab aor. 2. ἔζυγον verbi ζεύγνυμι.

ωγράφος (ex ζῶον et γράφω, *pingo*) ȣ, ὁ. *qui animalia depingit, pictor.* 9, 20.

ῶντες vid. ζάω.

ῶον (a poët. ζώω pro ζάω, *vivo*) ȣ, τὸ. *animal.* ζώῳ D. S. 5, 5. ζώων G. P. 8, 12. 13, 7. HINC

ωώδης (εος, ὁ καὶ ἡ. *animalis*) βίος *vita belluina.* 10, 11.

H

Ἡ vid. ὁ.

Ἧι coniunct. *quam ob rem, unde, quapropter.* 3, 3. 7, 16. Ab ὃς, *qui.*

Ἦ vid. εἰμί.

Ἤ coniunct. *aut.* 2, 1. et 2. et 5. 3, 1. 5, 10. 7, 1. et 11.

et 12. 9, 15. et 28. 10, 6. *quam* 8, 1. 9, 6. 12, 2. 15, 3. 18, 5. *atque* 14, 25. *oder aber* 14, 33.

Ἡβώντων G. P. m. praeſ. partic. act. contr. pro ἡβαόντων. 20, 8. TH. ἡβάω, ῶ. *adoleſco*, *pubeſco*: οἱ παῖδες ἡβῶντες, *erwachſene kinder*. Ab ἥβη, ης, ἡ. *pubertas*, *iuuenta*. Quod deriuant ab ἥδω, *delecto*.

Ἤγαγεν vid. ἄγω.

Ἠγανάκτησας vid. ἀγανακτέω, ῶ.

Ἡγοῦμαι, *duco*, *ſum dux viae*. Hic 10, 9. *duco*, *cenſeo*.

Ἤδη adu. *iam*. 15, 1. ἤδη δὲ, *iam vero*. 7, 20. 13, 1. ὁ ἤδη νεανισκευόμενος, *der die kinderſchube ablegt*. 15, 5.

Ἡδονὴ (ab ἡδὺς, έος, ὁ. *ſuauis*, *iucundus*, it. *dulcis*) ῆς, ἡ. *iucunditas*, *ſuauitas*, it. *voluptas*. ἡδονὴν A. S. 7, 20. 17, 16. ἡδονῶν G. P. 10, 8. et 11. 19, 1. ἡδοναῖς D. P. 10, 7. ἡδονὰς A. P. 7, 18. 9, 6.

Ἡδυπάθεια, ας, ἡ. *voluptas*, *mollities*. 9, 6. Ab ἡδυπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *voluptarius*, *mollis*. Ex ἡδὺς, έος, ὁ. *ſuauis*: et πάθος, εος, τὸ. *mollities*, quod eſt a πάσχω, *patior*.

Ἦθος (ab ἔθος, τὸ. *mos*, *conſuetudo*) εος, τὸ. Proprie *domicilium*, *manſio*, *habitaculum*. Hic 4, 16. *mores*. τὸ ἦθος A. S. μοχθηροὶ, *male morati*. 6, 1. ἤθη N. P. contr. *mores*. 7, 7. ἠθῶν G. P. contr. *morum*. 14, 4. τοῖς ἤθεσιν D. P. Ἑλληνίδας. 5, 10. vid. Ἑλλ. ἤθη A. P. contr. *mores*. 5, 11. HINC

Ἠθικὸς, οῦ, ὁ. *moralis*, *ad mores pertinens*. ἠθικὰς A. P. f. ἀρετὰς, *ethicas virtutes*, *quae mores formant*. 4, 16.

Ἤϊξεν vid. ἀΐσσω.

Ἦλθε vid. ἔρχομαι.

Ἤλιδι D. S. ſubint. praepoſ. ἐν. 14, 38. Ἦλις, ιδος, ἡ. *Elis*, vrbs Achaiae.

Ἥλικας A. P. 9, 4. A ſing. ἧλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ. *qui eſt eiusdem aetatis*, *aequalis*, σύγχρονος, AB

Ἡλικία, ας, ἡ. *ſtatura*. τῆς ἡλικίας G. S. ταύτης, de flore aetatis. 15, 7. μέχρι τῆς τῶν ἀνδρῶν ἡλικίας, *ante virilem aetatem*. 9, 16. ὀψὲ τῆς ἡλικίας, *vergente aetate*. 20, 7. ἡλικίαν A. S. λαβεῖν, *ad aetatem per*-

uenire. 7, 1. Intelligitur ea aetas, quum pueri ingenium literarum diſcendarum capax fieri incipit. τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν, *adoleſcentiam.* 15, 1. Deriuatur ab adiectiuo

Ἡλίκος, ου, ὁ. *quantus.* proprie de magnitudine corporis. ἡλίκον ἐςὶ σκεπτέον, *cuiusmodi ſit, conſiderandum.* 14, 9.

Ἠμέλουν vid. ἀμελέω, ῶ.

Ἡμέρα, ας, ἡ. *dies.* 13, 10.

Ἡμῖν vid. ἐγώ.

Ἠμφισβήτουν vid. ἀμφισβητέω, ῶ.

Ἡμῶν vid. ἐγώ.

Ἦν vid. εἰμί.

Ἢν coniunct. *ſi.* καὶ ἢν μὴ λέγῃς, *et ſi non diceres.* 9, 20.

Ἣν vid. ὅς.

Ἡνία, ας, ἡ. *habena.* 18, 3. Ab ἑνόω, ῶ. *vnio.* Eſt enim ἡνία δεσμὸς ἑνωτικὸς τῶν ἵππων.

Ἠξίου, ἠξιώσατε vid. ἀξιόω, ῶ.

Ἠπιώτατοι N. P. m. ſuperl. grad. τῶν Θετταλῶν, *Theſſalorum lenisſimi.* 4, 15. In poſit. ἤπιος, ου, ὁ καὶ ἡ. *benignus, clemens,* it. *lenis, mitis:* quod quidam deriuant ab ἥδω, *iucunditate et ſuauitate delecto:* vnde et ἥπιος ſcribere amant. Alii vero ab ἔπος, εος, τό. *ſermo,* quia affari alios non grauantur.

Ἡράκλεις 7, 16. Vocat. aduerb. poſ. pro Ἡράκλεες. A Nom. Ἡρακλέης, contr. Ἡρακλῆς, έος, ὁ. *Hercules.* Compon. ex ἥρως, ωος, ὁ. *heros* (vel ex ἥρα, *gratia.* vide DN. D. SCHEIDII Ind. Herodian.) et κλέος, εος, τό. *gloria:* quod eſt a κλείω, *celebro.* Longol. in ſuo Lexico Graeco-Latino haec adnotat de iſta voce: Ἡράκλεις *Hercule, non aduerbium iurandi, vt Hercule apud Latinos; ſed admirationis, ſicut papae interiectio. Eraſmus vertit* Dii boni. *Eſt et aduerbium abominantis, quod Hercules ſoleat in malis opitulari, vnde et* ἀποτρόπαιον *eum vocant. Porro quemadmodum viri dicunt* Ἡράκλεις, ita feminae dicunt ὦ φίλη Ἀφροδίτη.

Ἤρετο vid. εἴρω, *interrogo.*

Ἧς vid. ὅς.
Ἦσαν vid. εἰμί.
Ἠίσθημαι vid. αἰσθομένοις.
Ἡσίοδος, ου, ὁ. *Heſiodus.* Hinc Ἡσιόδειος, ου, τὸ. *He-ſiodeus.* τὸ Ἡσιόδειον, *illud Heſiodeum.* 13, 17. Quod καλῶς εἰρημένον exſtat Ἔργ. verſ. 359. et vſurpatu h. l. a Plutarcho ſenſu inflexo. Heſiodus enim fa miliaris rei naturam explicat.
Ἥτις vid. ὅςις.
Ἤτοι coniunct. Attica διαζευκτική, pro ἤ. Nam τοὶ eſt expletiuum: *aut, vel,* 3, 1. Quo in loco ſub iungitur ἤ.
Ἡττᾶσθαι vid. ἥττων.
Ἥττων comparat. Attice, et communiter ἥσσων, ονος ὁ καὶ ἡ. *minor.* Neutrum ἧττον, *minus*, aduerbia ponitur, vel ſine caſu, vt: οὐδὲν ἧττον, *nihilo mi nus.* 9, 18. 14, 18. vel cum Genit. vt: οὐδενὸς ἧττοι 14, 8. τοὺς τῶν ἡδονῶν ἥττους A. P. m. contr. *vo luptatibus deditos, et iis quaſi victos.* 19, 1. HINC verbum
Ἡττάομαι, vel ἡσσάομαι, ῶμαι. *inferior euado, vincor* praeſ. inf. paſſ. τὸ ἡττᾶσθαι ἐπίςασθαι, καλὸν, *ce dere ſcire, pulchrum.* 14, 6. ἡττώμενοι N. P. m. contr praeſ. partic. paſſ. ταῖς κολακείαις, *qui ſe asſenta tionibus vinci patiuntur.* 7, 10. τῶν ἡττωμένων G P. m. contr. eiuſd. partic. ἐν ταῖς μάχαις, *proeli victorum.* 11, 7.
Ἥψατο vid. ἅπτομαι.

Θ

Θαμὰ adu. *frequenter, crebro.* 13, 17. Quod factum e ex ἅμα per pleonaſmum lit. θ. vel dicitur pro ἅ ἅμα, ex τὸ et ἅμα.
Θάνατος (a θανέω pro quo vſit. θνήσκω *morior*) ου, *mors.* 7, 20. ὁ πορφύρεος Ὁμήρου θάνατος, *purpu rea Homeri mors.* 14, 27. Loquitur Homerus Iliad E. v. 83. de Hypſenore, quem Eurypylus interemit et explicari poteſt τὸ *purpureum* per τὸ *rubrum*

Cadauer enim Hypſenoris, cui humerus vulneratus, et manus amputata erat, effuſus ſanguis rubrum reddiderat. Vide Lexicon Philol. Martini, voce *Purpureus*. Adde Lambinum ad Horat. 4. od. 1. v. 10. Aliam rationem adducit Euſtathius ad Hom. d. l. et Iliad. Ψ. vbi ex Athenaei 12, 18. Theocriti dicterium etiam notat. Addas Huic Hiſtoriae Cl. FREINSHEMII comment. Curt. 10, 2, 16.

Θατέρε G. S. m. per ſynaloephen, factam per eliſionem et craſin, pro τῦ ἑτέρε 14, 7.

Θᾶτ]ον aduerb. compar. grad. *celerius*. 17, 15. a ταχὺς, έος, ὁ. *celer*, *pernix*.

Θαυμάζω (a Θαῦμα, ατος, τὸ. *admiratio*, *res mira*. q. d. Θέαμα a Θεάομαι, ῶμαι, *cerno*, *ſpecto*.) *miror*. Abſolute ponitur 9, 20. Θαυμάζειν praeſ. inf. act. τἄλλα, *admirari alia*. 4, 14. Θαυμάζεται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. *admirationi eſt*, *admirationem mouet*. 9, 24. HINC

Θαυμαςὸς, ε, ὁ. *admirabilis*, *mirabilis*. Θαυμαςοῖς D. P. m. 7, 18. τί Θαυμαςόν; N. S. n. ſubſt. poſ. *quid mirum?* 18, 8.

Θεάμασιν D. P. 9, 28. a ſingul. Θέαμα, ατος, τὸ. *ſpectaculum*. Eſt a verbo Θεάομαι, ῶμαι, *ſpecto*: a quo fit

Θέατρον, ε, τὸ. *theatrum*. Θεάτρῳ D. S. 14, 14. HINC

Θεατρικὸς, ῦ, ὁ. *theatricus*, *theatralis*, it. *oſtentatorius*, *ad oſtentationem compoſitus*, vt: ἡ λέξις Θεατρική. 9, 21. vid. παρατράγῳδος.

Θεῖον N. S. ſubſt. poſ. *diuinum quid*. 8, 13. a Θεῖος, ε, ὁ. *diuinus*. Quod eſt a Θεὸς, ῦ, ὁ. *Deus*.

Θέλεις 2. ſing. praeſ. ind. act. 14, 29. TH. Θέλω, *volo*.

Θεμέλιον, ε, τὸ. *fundamentum*. 11, 2. a Θέμηλον, ε, τὸ. idem: Quod dicitur παρὰ τὸ τίθεσθαι: quod primo loco poni ſoleat, vt cetera ſuperſtruantur.

Θεμιςοκλῆς, έες, ῦς, ὁ. *Themiſtocles*. 2, 7. Ex Θέμις, ιςος, ἡ. *lex*, et κλέος, έεος, τὸ. *gloria*.

Θεόκριτος, ε, ὁ. *Theocritus*. 14, 27. Erat Chius et maledicus ſophiſta. Vid. Ionſii de Script. Hiſtor. Phil. l. 1.

Ἰατρὸς, ȣ͂, ὁ. *medicus.* ἰατροὶ N. P. 18, 3. vnde
Ἰατρικὸς, ȣ͂, ὁ, *ad medicinam et medicos pertinens*, it *medicinae peritus.* Cuius fem. ἰατρικὴ, ῆς, ἡ. ſubſt accipitur, ſubintellecto nomine τέχνη vel ἐπιςήμη et ſignif. *medicina.* 10, 5.
Ἴδιος, ȣ, ὁ. *peculiaris*, *proprius*, it. *priuatus.* ἰδίας G. S. f. 9, 6. Neutr. pl. τὰ ἴδια ſignif. *opes priuatae :* vt τοῖς ἰδίοις D. P. n. πράττοντες. 11, 10. vid. ἐνδεῶς.
Ἴδοι, ἰδὼν vid. εἴδω.
Ἱεραπολῖτις, ιδος, ἡ. *ciuis Hierapolitana.* 20, 8. Gentile ab Ἱεράπολις, εως, ἡ. *Hierapolis.* vid. Ortel. Theſ. Geogr. Sic πολιῆτις quoque poëtice dicitur pro πολῖτις, ιδος, ἡ. *ciuis.*
Ἱεροπρεπέςατον N. S. n. ſuperl. Xyl. *in quo ſumma eſt ſanctimonia* 14, 31. Ab ἱεροπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *talis*, *qualem decet esſe eum, qui ſacer eſt, ſanctimoniam decens, ſacer, diuinus.* Ex ἱερὸς, ȣ͂, ὁ. *ſanctus* et πρέπει, *decorum eſt, conuenit, decet.*
Ἱεροφάντης (ex ἱερὸς et φαίνω, *oſtendo*) ȣ, ὁ. *ſacrorum demonſtrator :* ἱερεὺς ὁ τὰ μυςήρια δεικνύων, *ſacerdos, qui ſacra et caeremonias docet.* ἱεροφάνται N. P. θεῶν. 14, 18. Eraſmus in epiſtolas Hieronymi dicit, *non esſe ſacerdotem* ἱεροφάντην, *ſed rerum ſacrarum cuſtodiae praefectum, inde dictum, quod ſacra oſtenderet, vel quod ipſe ſacris veſceretur cibis. Latini aedituum vocant. Accipitur tamen pro ſacrifico.* Haec ex Longol. Vide Cl. BOECLERI Ind. Corn. Nep. voce *Hierophantes.*
Ἱκανὸς (ab ἱκάνω, quod eſt ab ἵκω, *venio*) ȣ͂, ὁ. *idoneus*, it. *ſufficiens.* ἱκανοὶ N. P. m. εἰσὶ διαφθείρειν, *naturas corrumpere valent.* 17, 23. HINC
Ἱκανῶς adu. *ſufficienter*, *quantum ſatis eſt.* 11, 1. *affatim, abunde.* 20, 8.
Ἱκνȣμένης G. S. f. contr. praeſ. partic. med. συμμετρίας ἐκπίπτειν, *a proportione iuſta et concinnitate, quae in oratione obſeruanda, recedere.* 9, 11. opp. τῇ ἀμετρίᾳ δεινῇ. TH. ἱκνέομαι, ȣ͂μαι. *peruenio.*
Ἰλλυρὶς, ίδος, ἡ. Xyl. *Illyria.* 20, 7. Hic nomen gentile.

Ἵν' coniunct. cauſ. *vt* cum optat. 7, 7. cum ſubi. 11, 12. Per apoſtroph. pro

Ἵνα, cum optat. 5, 6. 14, 27. cum ſubi. 5, 11. 7, 21. 13, 1. et 7. 14, 10. et 21. et 26. 20, 2.

Ἵνα μὴ, *ne:* cum optat. 7, 15. cum ſubi. 5, 14. 6, 1.

Ἵππος, ου, ὁ καὶ ἡ. *equus, equa.* τὸν ἵππον A. S. 13, 12. ἵπποι N. P. 4, 13. Deducunt ab ἵπταμαι, *volo*, et πους, ποδὸς, ὁ. *pes:* quod equus ſit quaſi pedibus volucribus.

Ἱπποκόμος (ex ἵππος et κομέω, ῶ. *curo, curam ago*) ου, ὁ. *equiſo*, vel potius *ſtabularius, ſtallmeiſter, qui ſtabulis atque equis curandis praeeſt.* 13, 12.

Ἴσημι, *ſcio.* Ex εἴσω futuro inuſitato verbi εἴδω, putatur factum eſſe ἰσάω, ἰσῶ, vnde ἴσημι. ἴςω 3. ſing. praeſ. imperat. per ſyncop. pro ἰσάτω, *ſciat.* 4, 7.

Ἴσος (prima correpta) et ἶσος (prima longa) ου, ὁ. *aequalis, par.* ἴσοις D. P. n. *iſtiusmodi.* 7, 21. HINC

Ἴσως adu. *aeque, aequaliter.* 2, 1. 9, 14. *ſcilicet.* 15, 4. *fortaſſe.* 21, 1.

Ἴςω vid. ἴσημι.

Ἰσχνός (οῦ, ὁ. *macer, gracilis, qui tenui eſt corpore, et minime carnoſo*) ςρατιώτης. 11, 7. vid. ςρατ. ἰσχνὴ N. S. f. λέξις. 9, 22. vid. σμικρολογία.

Ἰσχὺς, ύος, ἡ. *robur* 8, 11. τοῦ σώματος, *vires.* 4, 12. τὴν τῆς ἐπιμελείας ἰσχὺν A. S. *laboris et induſtriae efficaciam.* 4, 10. ἐπέδωκε πλεῖςον εἰς ἰσχὺν, *adauxit vires.* 4, 12.

Ἴσως vid. ἴσος.

K

Καδμεία (N. S. f. a Κάδμειος, ου, ὁ. *Cadmeus*) νίκη, *Cadmea victoria.* 14, 6. Λέγεται ἐπὶ τῶν κακῶς νικώντων, *de victoria, quae eſt ipſis victoribus damnoſa.* Vſurpatur etiam *quoties praeſtat vinci, quam vincere.* Vide omnino Eraſm. Prou. 2, 8, 34. Adde Ouid. Met. l. 3. f. 1. et Farnabii adnot. ad v. 95. *Eſt enim non modo liberale, paulum non nunquam de ſuo iure decedere; ſed interdum etiam fructuoſum.* Cic. 2. Offic. p. m. 46. b

Καθ' ὃ *ex qua parte, in quantum:* quod excipit eiu redditiuum κατὰ τῦτο, *ex ea parte, in tantum.* 4, 3.

Καθάπερ adu. cui reſpondet ὅτω vel ὅτως. 5, 13. 7, 7. 11, 3. 18, 3. ὡσαύτως. 9, 23. Longol. pro καθ' ἅπερ dici; Scapula vero ex καθὰ *quemadmodum*, et addita particula περ componi docet.

Καθέςηκεν vid. καθίςημι.

Καθῆκε vid. καθίημι.

Καθίζω *colloco.* καθίσαι aor. 1. ind. act. ἐπὶ χοίνικι, *inſidere choenici.* 17, 6. Vid. Chil. Simplex ἵζω, *ſedere facio.*

Καθίημι, *demitto.* καθῆκε 3. ſing. aor. 1. ind. act. χαμαιτύπην, *ſubmiſit ſcortum.* 17, 20. Simplex ἵημι, quod eſt ab ἕω, *mitto.*

Καθίςημι, *conſtituo.* καθέςηκεν 3. ſing. perf. ind. act. ἀνυςὸν, *praeſtari poteſt.* 21, 1. κατέςησε 3. ſing. aor. 1. ind. act. εἰς ἐ μετρίαν ὀργὴν, *ad iram non mediocrem prouocauit.* 14, 28. κατέςη 3. ſing. aor. 2. ind. act. αἴτιον, *fuit cauſa* 13, 1. καθίςαται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. ἄκαρπα, *fiunt infructuoſae (arbores)* 4, 11. αἴτιον τῆς ματαιολογίας, *vaniloquentiae cauſa eſt.* 9, 19. Simplex ἵςημι, *ſto.*

Καθόλε (ex κατὰ et ὅλος, ε, ὁ. *totus*) *in vniuerſum.* 13, 8. 17, 1. μὲν εἰπεῖν, *vt paucis dicam.* 4, 1.

Καὶ coniunct. copulat. *et.* 1, 1. 2, 2. et 4. et 5. et 6. 3, 2. et 3. 4, 1. et 4. et 5. et ſeqq. *etiam.* 2, 7. et 8. 4, 1. 5, 5. et ſaepe alibi. Intenſionem notat 2, 7. Quater repetitur 4, 17. Ter repetitur 7, 5. καὶ, καὶ, *et, et, non ſolum, ſed etiam* 4, 14. 10, 11. 14, 32. καὶ μόνα ἆρα ταῦτα; *iſtane ſola?* 4, 10. καὶ δὴ, *iamiam.* 4, 1. 14, 8. καὶ γὰρ, *etenim.* 4, 16. 5, 9. 8, 18. 9, 14. 13, 7. et 11. 14, 22. 17, 3. et 23. καὶ τί δεῖ τἄλλα θαυμάζειν; 4, 14. καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν; 4, 16. Transitionis formulae. καὶ μὲν δὴ καὶ, *etenim.* 4, 2.

Κἀγαθῆς, G. S. f. per ſynaloephen factam per eliſion. et craſin pro καὶ ἀγαθῆς. 14, 36. Eadem figura eſt in ſeqq.

Κἀγὼ pro καὶ ἐγὼ. 14, 18.

Κἀκεῖ-

Κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος. 14, 30. κἀκεῖνο. 12, 1.

Κἀκεῖσε adu. pro καὶ ἐκεῖσε *illuc, eo.* 14, 32. Ab ἐκεῖ *illic*, quod eſt ab ἐκεῖνος, ου, ὁ. *ille.* vid. infra τῆδε.

Καιρὸς, οῦ, ὁ. *occaſio.* ἐπὶ καιροῦ G. S. λέγειν, *ex tempore dicere.* 9, 19. παρὰ τοῦτον τὸν καιρὸν A. S. *circa id tempus.* 16, 1. τῶν καιρῶν G. P. καλούντων *tempore requirente.* 9, 16. κατὰ τὸ παρεῖκον τῶν καιρῶν. 10, 11. vid. κατά.

Κακὸς, οῦ, ὁ. *malus, pernicioſus, ignauus, timidus.* q. d. χακὸς a χάζω, *recedo:* quod omnes malum fugiant. Κακὸν, οῦ, τὸ. ſubſt. *malum, ſcelus:* vt κακῶν G. P. ἅπτονται. 7, 20. vid. ἅπτονται. κακὰ A. P. 2, 5. Quo in loco impudicitiae, et ſcortationis, aut adulterii ſcelera notantur. HINC

Κακῶς adu. *male, praue, vitioſe.* 7, 18. ET nomen

Κακία, ας, ἡ. *vitioſitas, malitia.* 17, 2.

Κακοήθεια, ας, ἡ. *morum vel ingenii prauitas, mala conſuetudo.* 17, 4. a κακοήθης (ex κακὸς et ἦθος) εος, ὁ καὶ ἡ. *male moratus.*

Κακοπάθεια (ex κακὸς et πάθος) ας, ἡ. *malorum perpeſſio, calamitas, vexatio, labor.* 13, 2.

Κακοῦργος (ου, ὁ καὶ ἡ. *improbus:* ex κακὸς et ἔργον) οἰκέτης, *ſeruus maleficus, fur domeſticus.* 8, 6.

Καλέω, ῶ. *voco, nomino.* 4, 2. καλούντων G. P. m. praeſ. partic. act. αὐτὸν τῶν Ἀθηναίων σύμβουλον, *quum Athenienſes ab eo conſilium peterent* 9, 13. τῶν καιρῶν, *tempore iubente.* 9, 16. καλέσας N. S. m. aor. 1. partic. act. τὸν υἱὸν, *quum vocasſet, arcesſiuisſet filium.* 14, 16. et 17. καλούμενος N. S. m. contr. praeſ. partic. paſſ. ὑπὸ τοῦ δήμου, *quum a populo citaretur.* 9, 12. πατὴρ, *patris nomen gerens.* 7, 12. τὸν καλούμενον A. S. m. contr. praeſ. eiusd. partic. ἁρπαγμὸν, *ſic dictum raptum.* 14, 38. παιδευμάτων τῶν καλουμένων G. P. n. contr. eiusd. partic. *diſciplinarum quae vocantur* etc. 10, 1.

Καλοκἀγαθία, ας, ἡ. *honeſtas, probitas, integritas.* 7, 6. καλοκἀγαθίαις D. P. 14, 18. Ab καλοκἀγαθος (ex

(ex καλὸς et ἀγαθὸς) οῦ, ὁ καὶ ἡ. *probus*, *honeſtus*, *integer*.

Καλὸς (a καλέω, *voco*: quod quae pulchra ſunt, nos ad ſui amorem inuitent) οῦ, ὁ. *praeclarus*. 2, 3. καλοῦ G. S. n. γήρως. 11, 2. vid. γήρως. καλὰ N. P. n. *praeclara*. 18, 1. καλὰ A. P. n. ἔργα, *bonas artes*. 5, 15. τῶν καλῶν G. P. m. ſcil. παίδων, *puerorum qui ſunt frugi*. 14, 37. Καλὸν, οῦ, τὸ. ſubſt. *ornamentum*. 8, 3. *vtile* [*pulchrum*] 9, 8. 18, 7. *laudabile*. 10, 2. 14, 6. *honeſtum*. 10, 6. ἀμελοῦσι τοῦ καλοῦ, *nullam honeſtatis rationem habent*. 9, 6. τὰ καλὰ ſubſt. pl. num. *pulchra*. 9, 8. τὰ καλὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων. 12, 1. Sic in ſuperl. τὰ κάλλιςα τῶν ἐπιτηδευμάτων 16, 2 vid. ἐπιτ. ἐπὶ τὰ καλὰ παρορμῶντες. 12, 4. vid παρορ. HINC

Καλῶς adu. *recte*, *vt par eſt*, *bene*. 4, 13. 5, 15. εἴρηται *praeclare dictum eſt*. 13, 17. ET ſubſt.

Κάλλος, εος, τὸ. *pulchritudo*, *formae venuſtas*. 8, 9 Quod Cl. Paſor in Indice Heſiodeo, voce Νύμφη deducit ab Hebr. כלה *ſponſa*.

Καλούμενος, καλούντων vid. καλέω, ῶ.

Κάμνω, *laſſeſco*, *fatigor*, *aegroto*. κάμνων N. S. m. praeſ. partic. act. τῷ σώματι, *laborans morbo*. 7, 11.

Καμπύλος (a κάμπτω, *flecto*) ου, ὁ. *flexibilis*, *retortus*. τὰς καμπύλας A. P. f. βακτηρίας. 4, 9.

Κάμπτομαι 1. ſing. praeſ. ind. paſſ. πρὸς τὸν κ. τ. λ. 14, 35. De eo, *qui ab aliorum opinione recedit*, *et ad ſententiam magnorum virorum*, *quorum auctoritate et aemulatione ducitur*, *animum ſuum reflectit*. Actiuum eſt κάμπτω, *flecto*: inde

Καμφθέντες N. S. m. aor. 1. partic. paſſ. πόνῳ τροχοὶ, *rotae magno labore curuatae*. 4, 9.

Κἂν (vna voce pro καὶ ἂν vel καὶ ἐὰν) *quamuis*, *licet* cum optat. 9, 17. et 18. cum ſubi. 2, 5. *et ſi* cum optat. 7, 17.

Κᾀν (ſine accentu per craſin pro καὶ ἐν) *et in*. 9, 28.

Κᾀνταῦθα (pro καὶ et ἐνταῦθα. vid. ſupra) *atque huc*. 13, 12.

Κἀπειδὰν (ex καὶ et ἐπειδάν. vid. ſupra) *quumqui* cum ſubi. 12, 6.

Καρδία, ας, ἡ. *cor* 17, 10.

Καρπὸς, ȣ, ὁ. *fructus*. καρπȣς A. P. γενναίȣς, *optimos fructus*. 4, 10.

Καρτερία, ας, ἡ. *abstinentia*. opp. φιληδονία. 16, 1. Ab adi. καρτερὸς, ȣ, ὁ. *robuſtus*, *validus*: quod eſt a κάρτος per metath. pro κράτος, εος, τὸ. *robur*, *vires*.

Κατ᾽ per apoſtr. pro κατὰ. 13, 15. vide ἀμφότερα.

Κατὰ praepoſ. cum Genit. *DE*. 4, 1. *CONTRA*. 9, 14. 14, 27. Cum Accuſ. varias habet ſignif. vt: κατὰ τὸ παρεῖκον τῶν καιρῶν, *quantum temporis ratio patitur*. 10, 11. κατὰ τὸ γεωργῶδες, *ſecundum agricolae rationem*, *agricolarum more*. 10, 14. τὸ κατὰ φύσιν, *quod eſt ſecundum naturam*: opp. τὸ παρὰ φύσιν. 4, 9. τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. 19, 3. vid. ἔλα. κατὰ τὸ σύνολον *in vniuerſum*, *omnino*. 14, 37. κατὰ κεφαλὴν *viritim*. 14, 27. κατὰ τὴν παροιμίαν, *ſecundum prouerbium*. 9, 8. κατὰ Πλάτωνα, *ſecundum Platonem*. 11, 5. Sic κατὰ Δημόκριτον. 14, 2. κατὰ τȣτ᾽ 4, 3. vid. καθ᾽ ὅ.

Κατὰ per ellipſin omiſſum: 2, 8. 4, 4. 5, 11. 6, 1. 7, 3. 8, 17. 9, 5. 10, 15. 14, 34. 18, 2.

Καταβληθῇ 3. ſing. aor. 1. ſubi. paſſ. 2, 2. TH. καταβάλλω, *deiicio*, *proſterno*. Hic *auſpicor*, *praeſtruo*, *et quaſi fundamentum iacio*. κατέβαλε 3. ſing. aor. 2. ind. act. τὴν πόλιν εἰς ἔδαφος, *ſolo aequauit*, *vrbem*. 8, 17. Simplex βάλλω, *iacio*.

Καταγέλαςος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *ridiculus*, *it irriſione dignus*. 7, 9. a καταγελάω, ῶ. *irrideo*. Simplex γελάω, ῶ. vid. ſupra.

Καταδείκνυμι, *oſtendo*. κατέδειξαν 3. pl. aor 1. ind. act. τὰς κ.τ.λ. *inſtituerunt*. etc. 14. 21. Simplex δείκνυμι.

Καταζεῦξαι aor. 1. inf. act. τὸν υἱὸν γάμῳ Xyl. *matrimonio deuincire*. 19, 1. Luxurioſis enim iuuenibus vxores olim in poenam datae. Vide Plaut. Trin. 5, 2, 61. N. TH. καταζεύγνυμι *iungo*, *copulo*. Simplex ζεύγνυμι.

Καταθεῖο, καταθεὶς vid. κατατίθημι.
Καταθλήσασι D.P.m. aor. 1. partic. act. *iis, qui ſe exer*
cuerunt: ſynon. eſt γυμνασαμένοις. 4, 12. TH. κατ
αθλέω, ῶ. Simplex ἀθλέω, ῶ. (vid. ἆθλον
athleticis certaminibus operam do. INDE
Καταθλοῦντας A. P. m. contr. praeſ. partic. act. αὐτοὺ
ἐν ἀκοντισμοῖς. Scapula explicat: *iaculandi periti*
inter ſe certantes 11, 6.
Κατακρατεῖν praeſ. inf. act. contr. ὀργῆς, *modera*
irae. 10, 8. TH. κατακρατέω, ῶ. *vinco, domo, ſubig*
compeſco. Simplex κρατέω, ῶ. *impero.* vid. infra.
Καταλαβὼν N. S. m. aor. 2. partic. act. γῆν κ. τ. λ
quum offendisſet terram. 14, 16. TH. καταλαμβάνω
deprehendo, offendo. Simplex λαμβάνω.
Καταλείψετε 2. pl. fut. 1. ind. act. οἷς ταῦτα, *quib*
relinquetis ea. 7, 13. TH. καταλείπω, *relinquo poſt m*
poſteris meis relinquo. Simplex λείπω, *linquo.*
Καταμάθοις 2. ſing. aor. 2. opt. act. δ' ἂν κ. τ. λ
diſcas licet etc. 4, 9. TH. καταμανθάνω, *pernoſc*
animaduerto. Simplex μανθάνω.
Καταμεμελετηκέναι perf. inf. act. h. e. ἐσκέφθαι
(*me*) *meditatum eſſe.* 9, 14. TH. καταμελετάω, ῶ
meditor. Simplex μελετάω, ῶ. *curo, meditor.* quo
eſt a μελέτη, ης, ἡ. *cura.* Vide ἀσύντακτος.
Καταμέμφομαι, *increpo, vitupero.* κατεμεμψάμην
1. ſing. aor. 1. ind. med. cum Accuſ. 15, 2. Simple
μέμφομαι, *conqueror,* it. *incuſo, vitio do.*
Καταμιγνύντες N. P. m. praeſ. partic. act. τὰ πικρ
τῶν φαρμάκων τοῖς γλυκέσι χυμοῖς, *permiſcent*
amara medicamenta cum dulcibus ſuccis. 18, 3. TH
καταμίγνυμι ſeu καταμιγνύω, *permiſceo.* Simple
μίγνυμι ſeu μιγνύω, *miſceo.*
Κατάξηρος, *ſiccus, aridus.* καταξήρους A. P. m. Xy
exſiccatos. 11, 4. Simplex ξηρὸς, οῦ, ὁ. *aridus.*
Καταπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *obſequens, morem geren*
καταπειθεῖς A. P. m. contr. ἑαυτοὺς παρέσχοντ
τοῖς κ. τ. λ. Xyl. *emancipasſent ſeſe* etc. 7, 21. a κατα
πείθω, *perſuadeo.* Simplex πείθω, idem.

ῆγα A. S. *deiectum* 9, 25. καταπλὴξ, ῆγος, ὁ.
ι, *ſtupefactus*, *attonitus*, *conſternatus*. a κατα-
ω, *percello*, *obſtupefacio*. Simplex πλήσσω,
o.

ἵκομαι, *progredior longius*, *impune euado*. ἐ μὴν
; παντελῶς κατεπροίξατο 3. ſing. aor. 1. ind.
pro quo alii legunt κατεπράξατο) Xyl. *neque
id plane inultum talit*. 14, 13. Vide D. SCHEL-
ıd. Herodian. Componitur ex κατὰ et πρὸ
ıſit. ἵκομαι, *venio*. Alii deducunt a προῖκα,
eſt Acc. ſing. a προῒξ (de quo infra) aduer-
cceptus, et ſignif. *gratis*, *ſine mercede*.

ισειε 3. ſing. aor. 1. opt. act. Att. τις τῶν πα-
Xyl. *deſpuas in contumeliam parentum* 7, 8. TH.
ϛύω, *conſpuo*, it. *abominor*. Simplex πτύω,

γος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *maledictus*, *ſceleſtus*. καταρά-
. P. m. ἀνθρώπȣς, *homines exſecrandos* 7, 19. a
α, ας, ἡ. *deuotio*, *deteſtatio*. Simplex ἀρὰ,
preces, *dirae*.

πομαι, *marceſco*. κατεσάπη 3. ſing. aor. 2. ind.
contabuit 14, 26. Simplex σήπομαι, *putreſco*.
εδαννύντος G. S. m. praeſ. partic. act. ὕβριν αὐτ
uum (*Ariſtophanes*) *illi labem aſpergeret*, *quum
ıretur eum conuiciis* 14, 14. TH. κατασκεδάννυμ
o quo etiam κατασκεδάζω dicitur: *diſſipo*
go. Simplex σκεδάννυμι ſeu σκεδάω, ſeu
ζω, idem. Sic κατασκεδάζειν ἀλλήλων
φημίας, *obtrectare inter ſe*.

ελετεύȣσι 3. pl. praeſ. ind. act. ἑαυτȣ̀ς ἐν κ.
macerant et discruciant ſe in cet. 10, 3. TH.
σκελετεύω, *exſicco*, *exarefacio*, *extenuo*. Propr.
ι *et medullam corporis abſumo*, *vt nihil praeter
oſſa remaneat*. a κατασκέλλω idem. Simplex
ω, *exſicco*.

ευάζειν praeſ. inf. act. cum Acc. *parare*, *prae-
e* 14, 27. Simplex σκευάζω idem: quod eſt a
ς, εος, τὸ. *vas*.

Κατάςασις, εως, ἡ. conſtitutio, inſtitutio ſeu ordin 7, 1. Eſt a verbo καθίςημι. vid. ſupra.
Κάτασχε vid. κατέχω.
Κατατίθημι, depono, pono, colloco. καταθεῖο 2. aor. 2. opt. med. σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ, (ſi) a deris paruum paruo 13, 17. καταθεὶς N. S. m. ao partic. act. quum poſuiſſet 4, 17. Simplex τίθημ
Κατατρύχοντα A. S. m. praeſ. partic. act. τὴν ψυ ταῖς Φροντίσιν, eum, qui animum curis ſolli 17, 10. TH. κατατρύχω, exhaurio, affligo. Sim τρύχω, tero.
Κατατυχεῖν aor. 2. inf. act. Φιλοσοφίας, progr facere in philoſophia 10, 3. TH. κατατυγχάνω quor. Simplex τυγχάνω.
Καταφθίνει, perit, frangitur. De corporis rob quod imminuitur 4, 12. Simplex Φθίνω, corr pō quod eſt a Φθέω f. ήσω. labefacto.
Καταφρονήσωσιν 3. pl. aor. 1. ſubi. act. cum Genit. TH. καταφρονέω, ῶ. negligo, nullam curam contemno. Simplex Φρονέω, ῶ. vid. infra.
Κατέβαλε vid. καταβληθῆ.
Κατέδειξαν vid. καταδείκνυμι.
Κατεμεμψάμην vid. καταμέμφομαι.
Κατεπροΐξατο vid. καταπροΐξομαι.
Κατεσσάπη vid. κατασήπομαι.
Κατέςη, κατέςησε vid. καθίςημι.
Κατευθὺ adu. cum Genit. e regione 4, 17. Simp εὐθὺ recta ab εὐθὺς, έος, ὁ. rectus.
Κατέχω, contineo, cobibeo. κατέχειν praeſ. inf. τὴν γλῶτταν, linguam cobibere 14, 9. τὰς ὁρμ compeſcere impetus iuueniles 15, 6. κάτασχε 2. aor. 2. imperat. act. τὴν ὀργὴν, cobibe iram 1 Simplex ἔχω.
Κατήγορος, ου, ὁ. accuſator 20, 3. a κατηγορέω accuſo. Simplex ἀγορέω, ῶ, pro quo vſurpatur α ρεύω, verba facio pro concione: quod eſt ab ἀγ ᾶς, ἡ. forum.

Κάτοπ7ρον, ȣ, τὸ. *ſpeculum* 20, 2. a κατόπ7ομαι, *perſpicio.* Simplex ὄπ7ομαι, *video.*

Κατοψοφαγέω, ῶ. *obſonia deuoro, popinalibus deliciis et praeſertim piſcibus deuorandis delector.* κατοψοφαγȣ̃σιν 3. pl. praeſ. ind. act. *diſſipant, obliguriunt, profundunt, ſie iagen ihr gutgen durch die gurgel* 7, 19. Ex κατὰ et ὀψοφαγέω, ῶ. idem: quod eſt ab ὀψοφάγος, ȣ, ὁ. *qui obſoniis inhiat:* ex ὄψον, ȣ, τὸ *obſonium, omne id, quod vna cum pane comedimus:* et φάγω, *edo.*

Καχεξία, ας, ἡ. *mala corporis habitudo ſeu diſpoſitio* 4, 12. Ex κακὸς et ἕξις.

Κέβης, ητος, ὁ. *Cebes* 14, 35.

Κεῖμαι, *iaceo* it. *poſitus ſum.* κειμένης G. S. f. praeſ. partic. med. τῆς εὐδαιμονίας ἐν κ. τ. λ. *felicitate poſita in* cet. 8, 18.

Κελεύσαντος G. S. m. aor. 1. partic. act. Ἀλεξάνδρȣ κατασκευάζειν τὰς κ. τ. λ. *quum Alexander parare iuberet* cet. 14, 27. TH. Κελεύω *iubeo:* Quod ſit a κέλω *hortor.*

Κὲν partic. expletiua [enclitica, quae a poëtis adhibetur pro ἂν] 13, 17.

Κενὸς, ȣ̃, ὁ. *vacuus, inanis.* κενὸν A. S. m. νȣ̃ καὶ φρενῶν, *ſenſu communi carentem* 7, 16.

Κέντρον, *ſtimulus, aculeus* 14, 26. a κεντέω, ῶ. *pungo, ſtimulo.*

Κεράσαι aor. 1. inf. act. τὴν πολιτικὴν δύναμιν τῇ φιλοσοφίᾳ *politicam prudentiam cum philoſophia temperare* h. e. *prudentiam doctrina paratam ad vſum actionemque ciuilem transferre* 10, 9. TH. Κεράννυμι ſeu κεραννύω ſeu κεράω, ῶ. *miſceo.*

Κεφαλὴ, ῆς, ἡ. *caput* 14, 27. et 30. vid. Κατὰ et Ἔχω.

HINC

Κεφάλαιον, ȣ, τὸ. idem. Hic 8, 1. et 10, 4. metaph. pro eo, *quod ſummum eſt et praecipuum in aliqua re.*

Κεχαρισμένως vid. χαρίζομαι.

Κεχερσωμένην vid. χερσόω, ῶ.

Κηρὸς, ȣ̃, ὁ. *cera.* κηροῖς D. P. 5, 13.

Κρονόληρος, ε, ὁ. 17, 19. Gall. ad verbum vn vieil reſueur. Nam κρόνος hic ſonat vn vieil, et λῆρος reſueur. Latine delirus ſenex. Sic tamen vt multo ſignificantius videatur noſtrum illud Gallicum vn vieil reſueur. Plutarchus in lib. de puer. inſt. ſenes vulgato conuicio vocari ſolitos κρονολήρους καὶ σοροδαίμονας indicat, quum ſcribit, adulatores corrumpere iuuenes, haec inter alia inculcando illis: Quid patris minas curare debetis? eſt κρονόληρος et σοροδαίμων. Caeterum quamuis κρονόληρος expoſuerim delirus ſenex (vt κρόνος ſignificet hic ſenex: ſicut et παλαιὸς ab Heſychio exponitur, quod tamen eſt potius antiquus, vetus) non ignoro tamen poſſe et aliter accipi, vt videlicet κρονόληρος ſit ex duobus ſynonymis vocabulis compoſitum. (Sicut alia pleraque apud Graecos videmus, e quorum numero Φονοκτονεῖν, μυθολογεύειν et λογολεσχεῖν.) Nam κρόνος (proprie Saturnus) interdum capitur etiam pro delirus, vel bardus, ſtupidus. Ariſtoph. Nub. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, κρόνος ὤν. Sic autem apud Platonem in Euthyd. ὦ Σώκρατες, οὕτως εἶ κρόνος, ὥστε etc. Sed et Suidas κρόνους ſignificaſſe etiam λήρους dicit, ſicut κρόνια, τὰ παλαιὰ καὶ εὐήθη. Haec Stephan. Theſ. L. G. t. 2. p. 701.

Κρότησον 2. ſing. aor. 1. imper. act. τοῦτον percutito iſtum 14, 17. TH. κροτέω, ῶ. pulſo, verbero. a κρότος, ου, ὁ pulſus: Quod formant a 3. ſing. perf. paſſ. κέκρουται verbi κρούω, pello, exemto υ.

Κτάομαι, ῶμαι, acquiro, comparo. ἐκτήσατο 3. ſing aor. 1. ind. med. τὸν Ἀλέξανδρον ἐχθρὸν cepit Alexandrum inimicum 14, 27. HINC

Κτῆμα (ατος, τὸ. quod quis acquiſiuit ac poſſidet) τῆς τύχης fortunae bonum 8, 4. ET

Κτῆσις, ἡ. poſſeſſio: κτήσεως G. S. χρημάτων acquiſitionis pecuniarum 7, 13. συγγραμμάτων Xyl. coëmtionis librorum 10, 14. κτῆσιν A. S. 17, 3.

Κυάμων G. P. a κύαμος, ὁ. faba) ἀπέχεσθαι a fabis abſtinere. Quid Plutarcho hoc ſymbolum Pythagoricum

ricum ſignificet, vide 17, 11. Alias interpretationes legas apud Eraſm. Prou. 1, 1, 2. HINC verbum κυαμεύω, *fabis eligo, fabis ſuffragium fero, ſortior:* VNDE

Κυαμευτὸς, ȣ, ὁ. *qui fabis eligitur, ſeu ſorte electus.* κυαμευταὶ N. P. f. ψηφοφορίαι *ſuffragia quae fabis feruntur* 17, 11.

Κύβος, ȣ, ὁ. *teſſera.* κύβοι N. P. *aleae luſus* 15, 5. κύβȣς A. P. 7, 19.

Κύησις, (a κύω *in vtero geſto*) εως, ἡ. *conceptio in vtero, grauiditas, foetura.* πρὸς ἀρετῆς κύησιν A. S. 4, 17. Quo in loco Metaph. accipitur, niſi legas κτῆσιν, eamque lectionem ipſe Plutarchus confirmare videtur infra 17, 3.

Κύκλωπι D. S. 14, 29. Κύκλωψ, ωπος, ὁ. h. e. ἑτερόφθαλμος, de quo ſupra. Ex κύκλος, ȣ, ὁ. *orbis, circulus,* et ὤψ, ὠπὸς, ὁ. *oculus.* Κύκλωπας Siciliae incolas vocatos fuiſſe ſcribit Heſiodus, quod vnum oculum orbicularem in fronte haberent. Vide eius Θεογ. v. 143. ſeqq.

Κυριώτατος (ſuperl. a κύριος, ȣ, ὁ. *qui auctoritate praeualet, dominus,* it. *antiquiſſimus, principalis:* Quod eſt a κῦρος, εος, τὸ. auctoritas) ȣ, ὁ. *praecipuus:* vt κυριώτατον πάντων τῶν εἰρημένων 7, 4. 11, 6. vid. εἰρημ. κυριώτατα N. P. n. πάντων *omnium praeſtantiſſima* 8, 14.

Κὠλίγȣς A. P. m. per craſin pro καὶ ὀλίγȣς 9, 4.

Κῶμος, ȣ, ὁ. *comeſſatio.* κῶμοι N. P. *baccbationes* 15, 5. κώμȣς A. P. 7, 19.

Λ

Λαβεῖν, λαβὼν vid. λαμβάνω.

Λαγωὸς, ȣ, ὁ. et Attice λαγὼς, ὼ, ὁ. *lepus* 4, 17. Ex partic. intenſiua λα, et ȣ̓ς, ὠτὸς, τὸ. *auris:* quia longas habet aures. Alii deriuant a λάω h. e. βλέπω, *video,* quia apertis dormit oculis.

Λαθῶσιν vid. λανθάνω.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ. *Lacedaemon* 14, 38. HINC

Λακεδαιμόνιος, ε, ὁ. *Lacedaemonius* 14, 11. Λακεδαιμονίων G. P. 4, 17. et 18. Λακεδαιμονίες A. P. 2, 8. Λακεδαιμόνιοι V. P. 4, 17.

Λακτίσαντος G. S. m. aor. 1. partic. act. αὐτὸν νεανίσκε *quum adoleſcens quidam ipſum calcaſſet* 14, 13. TH. λακτίζω (ab adu. λὰξ *pede porrecto*) *calcitro*. HINC Λακτιστής, ε, ὁ. *calcitro* 14, 13.

Λαλέω, ῶ. *loquor.* λαλεῖν praeſ. inf. act. contr. Ἑλληνικὰ καὶ περίτρανα *Graece et perſpicue loqui* 6, 1. λαλήσαντες N. P. m. aor. 1. partic. act. *qui loquuti ſunt* 14, 22. HINC Λάλος, ε, ὁ. *loquax:* VNDE Λαλιά, ᾶς, ἡ. *loquacitas* 14, 26.

Λαμβάνω *accipio, capio.* λαμβάνειν praeſ. inf. act. δοκιμασίαν τῶν παίδων *examen cum pueris inſtituere, puerorum profectus explorare* 13, 10. λαμβάνοντες N. P. m. praeſ. partic. act. γυναῖκας, *qui ducunt uxores* 19, 4. λάβωσιν 3. pl. aor. 2. ſubi. act. ἡλικίαν 7, 1. vid. ἡλικίαν. λαβεῖν aor. 2. inf. act. γυναῖκα γάμῳ *ein weib zur ehe nehmen* 2, 8. λόγον 14, 29. vid. λόγον. εὐθυωρίαν *rectam recuperare formam* 4, 9. Quo in loco ſimplex pro compoſito ponitur, ſi non omnino legendum ἀναλαβεῖν. λαβὼν N. S. m. aor. 2. partic. act. δύο σκύλακας *ſumtis duobus catulis* 4, 17.

Λανθάνω (a λήθω *lateo*) *celo*, it. *lateo.* λανθανέτω 3. ſing. praeſ. imper. act. τῦτο τὰς πατέρας *lateat hoc parentes* 13, 18. Liber de praecipuis Graecae dictionis Idiotiſmis c. 5. ſect. 8. reg. 3. de huius verbi vſu haec adnotat: Λανθάνω cum participio iungi ſolet, tuncque Latine per aduerbium *clam* explicatur, vt, ἔλαθεν ὑπεκφυγὼν *clam aufugit.* Aliquando per nomen *imprudens*, vt, ἔλαθεν εἰς μέσες ἐμπεσὼν πολεμίες i. e. *imprudens medios in hoſtes incidit.* Imo per particulam καὶ cum alio verbo coniunctam, redditur etiam *clam*, vt, ἔλαθον καὶ ἀπέκτειναν *clam interfecerunt.* Haec Vigerus. Sic Noſter: ὡς μὴ λάθωσιν 3. pl. aor. 2. ſubi. act. ἀνδραπόδοις τὰ τέκνα παραδόντες *ne imprudentes tradamus liberos mancipiis* 7, 1. λανθάνεσι 3. pl. praeſ. ind.

ind. act. διδόντες ἐξουσίαν per ignorantiam aliis licentiam, imprudentes concedunt licentiam 15, 7. δοῦλοι λανθάνουσι γιγνόμενοι imprudentes fiunt ſerui, non animaduertunt ſe ſeruos fieri 19, 4. λανθάνουσιν ἑαυτῶν κατήγοροι γιγνόμενοι. Nepos 6, 4, 3. mutato numero exponit: imprudentes ipſi ſui fiunt accuſatores 20, 3.

Λαφυραγωγέω, ῶ. ſpolio, praedor, diripio 8, 17. Ex λάφυρα (a λαφύσσω vel -ττω auide deglutio) ων, τά. ſpolia et ἀγωγή (ab ἄγω duco) ῆς, ἡ. abductio.

Λέγω dico 17, 15. λέγω δὲ, οἷον exempli gratia 2, 1. 8, 12. λέγουσιν 3. pl. praeſ. indic. act. aiunt 2, 7. λέγῃς 2. ſing. praeſ. ſubi. act. 9, 20. λέγῃ 3. ſing. eiusd. temp. 4, 16. οἳ ἂν ἐκ τοῦ παραχρῆμα λέγωσιν 3. pl. eiuſd. temp. qui ex tempore dicunt 9, 10. λέγειν praeſ. inf. act. 4, 1. et 16. 5, 1. et 14. 9, 4. et 8. 11, 6. 13, 1. 14, 31. 18, 1. ἐκ τοῦ παρατυχόντος ex tempore de re aliqua diſſerere 9, 16. Sic ἐπὶ καιροῦ 9, 19. ἀρεστῶς καὶ κεχαρισμένως eſſe Placentinum, byſſina loqui verba, reden wie man es gern boeret 9, 5. λέγων N. S. m. praeſ. partic. act. dicens 5, 15. 9, 3. et 12. et 13. 14, 36. ὁ λέγων ποιητής φησι (rectiſſime) poeta ait 2, 5. λέγοντα A. S. m. eiusd. partic. dicentem 10, 13. 14, 7. λεγόντοιν G. D. m. δυοῖν duobus inter ſe verba commutantibus 14, 7. λέγοντες N. P. m. dicentes 17, 18. coniunctum cum φημί 6, 2. λεγόντων G. P. m. αὐτοῖς τοῦτο quum alii id indicant illis 7, 10. τὸ δὴ λεγόμενον, vt aiunt, vt eſt in prouerbio 5, 3. ἔλεγεν 3. ſing. imperf. vel aor. 2. ind. act. 7, 13. 10, 3.

Λειφθῇ 3. ſing. aor. 1. ſubi. paſſ. 4, 3. TH. λείπω relinquo. Hic Neutraliter deſum, deficio.

Λεκτέον (verbale λέγω) ἃ κ. τ. λ. dicenda ſunt, ea, quae cet. 14, 8. περὶ τῆς ἀγωγῆς verba facienda ſunt de inſtitutione 4, 1.

Λέξις (a λέγω dico) εως, ἡ. dictio 9, 21. vide σμικρολογία.

Λεόντων G. P. 8, 13. Λέων, οντος, ὁ. leo παρὰ τὸ λάω h. e. βλέπω video: ἔστι γὰρ τὸ ζῶον ὀξυδερκέστατον.

Λῆμμα (a λαμβάνω) ατος, τὸ. *res quae accipitur, quaeſtus, lucrum.* λήμμασι D. P. *capturis* 14, 10.

Λῆρος, ε, ὁ. vel potius λῆροι, ων, οἱ. *nugae, trice* λήρων G. P. 9, 1.

Λίαν adu. *nimis, valde* 9, 22. 13, 1. 14, 17.

Λίχνος (a λιχανὸς, ε, ὁ. *index digitus*: ſic dictus λείχω *lingo*) ε, ὁ. *liguritor, catillo, cuppes, ein leck maul.* Taubm. ad Plaut. Trin. 2, 1. vertit ſuo idi tiſmo *ein geyermaul.* Hic 4, 17. et 18. *de cane, q catinos lingit.* λίχνῳ D. S. δέλῳ *guloſo ſeruo* 14, λίχνον A. S. ἀνδράποδον *mancipium gulae dea tum* 7, 2.

Λογισμὸς, ε, ὁ. *ſupputatio,* it. *ratiocinatio.* λογισμο D. P. *prudente deliberatione* 10, 8. Eſt a verbo λ γίζομαι *rationem ineo, computo,* it. *conſidero, expe do*: Quod deriuatur a nomine.

Λόγος, ε, ὁ. *ratio* 8, 14. *ſermo, oratio* 17, 12. ἔργε *qu ſermo eſt imago animi* 14, 2. λόγε G. S. *rationis* 8, 1 *ſermonis, orationis* 9, 21. 14, 20. 17, 13. λόγῳ D. S. *ora tioni* 11, 12. *dicto* ſcil. acuto et breui 7, 16. τῷ λόγ μυ *huic aſſertioni meae* 9, 3. λόγον A. S. *ratione* 4, 2. *orationem* 9, 11. et 23. et 27. *rem, de qua tracta tur in oratione* 13, 1. ἀςεῖον *orationem elegantem* 17, 1 πλεῖςον κ. τ. λ. 2, 3. 17, 5. πλείω 7, 12. vide ποιέω, σφίγξαντες 9, 18. vide σφίγξ. δεναι εἰς ὄχλο 9, 4. vide δίδωμι. δεναι καὶ λαβεῖν 14, 29. Xyl. *ra tiones reddere.* Longol. *vltro citroque ſermonem com municare.* λόγων G. P. αἰσχρῶν *turpium dictoru* 20, 2. ἐπιδεξίων ἀκεειν 7, 17. ἑτοιμότητα 9, 1 ὑποθῆκαι 4, 4. αὐτοσχέδιοι 9, 9. μνημεῖα 20, Vide ſingula ſuis locis. λόγοις D. P. *verbis* 12, ἐλευθεριάζειν 9, 16. vide ἐλευθ. ἀντιτείνων 14, vide ἀντιτ.

Λοιδορέω, ῶ (a λοίδορος, ε, ὁ. *conuiciator*) *conuicio* λοιδορεῖσθαι praeſ. inf. med. *probroſe obiicere* 2, 2.

Λοιπὸς (a λείπω *linquo*) ε, ὁ. *reliquus.* λοιπὸν N. S. *reliquum eſt, reſtat* 14, 19.

Λοπὰς (a λέπω *decortico*, quod ſit tenuis inſtar corticis) ἀδος, ἡ. *patella*. λοπάδα A. S. 4, 17.

Λυθεῖεν vide λύω.

Λυκȣ̃ργος, ȣ, ὁ. *Lycurgus*. Ὁ τῶν Λακεδαιμονίων νομοθέτης παρ' ἅπασιν ᾀδόμενος 4, 17.

Λυμεὼν (a λύμη, ης, ἡ. *noxa*, *lues*) ῶνος, ὁ. *perditor*, *vaſtator*. λυμεῶνας A. P. 7, 19. vide ἀνατροπέας.

Λύρα, ας, ἡ. *lyra*, q. d. λύτρα, quae prius χέλυς vocabatur, ſed Apollini, tanquam compenſatio pro bobus a Mercurio data. λύρας A. P. 13, 7. HINC

Λυρικὸς, ȣ̃, ὁ. *lyricus*. ἡ τέχνη λυρικὴ *ars lyrica* 17, 22. h. e. *aſtus*.

Λύω *ſoluo*. λυθεῖεν 3. pl. aor. 1. opt. paſſ. per ſyncop. pro λυθείησαν (*etiamſi*) *ſoluantur* 9, 17.

M

Μὰ adu. iurandi: conſtr. cum Acc. ſignif. *per*. Aliquando adfirmat e. g. 5, 8. 12, 1. Aliquando negat, idque vel per ſe; vel adiuncto ȣ̓. e. g. 14, 14.

Μάγειρος, ȣ, ὁ. *coquus* 14, 29.

Μαθεῖν, μαθέτω, μάθῃς, μαθήσῃ vid. μανθάνω.

Μάθημα (a μανθάνω) ατος, τὸ. *diſciplina*. μαθήματα N. P. *diſciplinae*, *omnes artes quae diſcuntur* 5, 12. μαθήμασι D. P. 11, 5.

Μάθησις (etiam a μανθάνω) εως, ἡ. *ipſa actio diſcendi*, *perceptio rerum cognoſcendarum* 4, 3. μαθήσεως G. S. *inſtitutionis* 4, 3 bis. 4, 7. 13, 9. *doctrinae* 13, 18. ἐπὶ τῇ μαθήσει D. S. τῶν τέκνων *liberorum inſtituendorum cauſa* 10, 7. μάθησιν A. S. *doctrinam* 4, 2. 13, 11. αἱ μαθήσεις N. P. *diſciplinae* 5, 13.

Μαίνομαι *furo*, *inſanio*. μαινομένης G. S. f. praeſ. partic. med. 14, 18.

Μακεδὼν, όνος, ὁ. *Macedo*. Μακεδόνων G. P. 14, 28.

Μακρῷ D. S. n. aduerb. poſitus: *multo*, *longe* 19, 4. a μακρὸς, ȣ̃, ὁ. *longus*, it. *magnus*, *multus*: Quod fit a μῆκος, εος, τὸ. *longitudo*, *prolixitas*.

Μάλα adu. *valde*, *admodum* 2, 5. 14, 13. αὐτίκα δὴ μάλα 4, 17. vid. αὐτ. In comparatiuo

Μᾶλλον *magis* 4, 10. 7, 10. 8, 1. 14, 8. 17, 15. *potius* 12, 18, 5. Adiungitur coniunctio δὲ 4, 7. 10, 14. Quibus locis non reddi debet *potius vero*, ſed Latina phr *ſeu potius*, *potius*, *imo vero*, quod nunquam Grae dicitur ἢ μᾶλλον. In ſuperlatiuo

Μάλιϛα *maxime* 5, 9, 11, 9. 16, 1. 17, 14. 18, 3. πάντων μάλιϛα *in primis vero*, *ante omnia* 13, 13. ὡς ἔνι μάλιϛα 5, 10. ὡς ἐνῆν μάλιϛα ἐμοὶ 9, 14. vide ἔνειμι.

Μαλάσσω ſ. μαλάττω (a μαλὸς, ȣ, ὁ. *tener*) *molli* μαλάττεται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. 5, 12.

Μανθάνω *diſco*. ἔμαθον ἂν 3. pl. aor. 2. ind. act. *didiciſſent* 7, 21. μαθέτω 3. ſing. aor. 2. imperat. act. *ſciat* 8, 12. μάθῃς 2. ſing. aor. 2. ſubi. act. *diſcas* 7, 21. μαθεῖν aor. 2. inf. act. *diſcere* 10, 1. 20, 8. μαθήσῃ 2. ſing fut. 1. ind. med. *diſces* 6, 2.

Μανία, ας, ἡ. *inſania*, *furor* 14, 30. a μαίνομαι *furo* *inſanio*.

Μάρτυρ, υρος, ὁ καὶ ἡ. *teſtis*. μάρτυρα A. S. ἐπάγαγέσθαι *producere teſtem* 14, 7. HINC

Μαρτυρέω, ῶ. *ſum teſtis*, *teſtor*. μαρτυρεῖ 3. ſing. praeſ. ind. act. contr. τῷ λόγῳ μȣ *mihi aſſentitur*, *in meam ſententiam diſcedit* 9, 3. τȣ́τοις *haec ſuo teſtimonio firmat* 14, 36.

Μαϛὸς ſ. μαζὸς, ȣ, ὁ. *mamma*. μαϛὸν A. S. 12, 7. μαϛȣ̀ς A. P. 5, 2. et 6. Eſt a μάσσω *exprimo* vel a μύζω ſ. μυζάω *ſugo*.

Ματαιολογία, ας, ἡ. *vaniloquentia* 9, 19. a ματαιολόγος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *vaniloquus*. Ex λόγος et

Μάτην adu. *fruſtra*, *incaſſum* 17, 21.

Μάχη, ης, ἡ. *pugna*, *proelium*. μάχαις D. P. 11, 7. a μάχομαι *pugno*.

Με vid. ἐγώ.

Μέγα, μεγάλη, μεγάλȣ, μεγάλῳ vid. μέγας.

Μεγαλαυχία, ας, ἡ. *iactantia* 2, 6. a μεγάλαυχος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *magna iactans*, *iactator*. Ex μέγας et αὐχέω, ῶ. *glorior*. Quod eſt ab αὐχὴν, ένος, ἡ. *ceruix*: Quia (vt docet Clauis Homer. Iliad. E. v. 147.) gloriae et vanitatis ſignum in erecta ceruice.

Μεγαλοφροσύνη, ης, ἡ. *magnanimitas* 2, 8. a μεγαλό-φρων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *magnanimus*. ex μέγας et φρὴν, ενὸς, ἡ. *mens*.

Μεγαρεὺς, έως, ὁ. *Megarenſis* 8, 17. Eſt nomen gentile, deductum a Μέγαρα, ων, τά. *Megara*, vrbs iuxta Iſthmum Corinthiacum.

Μέγας, ὁ. *magnus*. μεγάλη N. S f. 4, 17. μέγα N. S. n. 13, 17. μεγάλε G. S. m. 8, 18. μεγάλῳ D. S. n. 14, 14. In ſuperlatiuo

Μέγιςος, ε, ὁ. *maximus*. μέγιςον N. S. n. πάντων *omnium maximum* 7, 4. Καὶ τὸ μέγιςον intenſiue ponitur: *Et quod maximum* 8, 7. Sic τὸ δὲ μέγιςον 10, 7. μεγίςοιν G. Dual. neutr. 10, 10. μεγίςαις D. P. f. 14, 24. HINC nomen

Μέγεθος, εος, τό. *magnitudo*. τὸ μέγεθος A. S. μικρὰν 2, 8. vid. μικρός.

Μέθη, ἡ. *ebrietas*. μέθης G. S. ἀποπνέων 18, 9, vid. ἀποπν. μέθη D. S. 3, 2. μέθην A. S. 18, 8. Fit a nomine μέθυ, υος, τό. *vinum* (ſic dictum a μεθίημι, quod vinum reddat μεθήμονας, remiſſos et ſocordes) Neander ad Theognid. p. m. 62. haec adnotat: *Μέθην Ariſtoteles dictam exiſtimat a μετὰ et θύειν, quod poſt ſacrificia ſcilicet, poſtquam diis praeſtitisſent prius debitum obſequium, ſoliti ſint ſe inuitare largius.* HINC verbum

Μεθύω, *ebrius ſum*. μεθύειν praeſ. Inf. act. παραινεῖν τινι *commendare alicui ebrietatem* 17, 17. μεθύων N. S. m. praeſ. partic. act. *ebrius* 3, 3. ET

Μεθύσκω, *ebrium reddo, inebrio*. INDE

Μεθυςικὸς, ε, ὁ. *ebrioſus, vinoſus, vini cupidus*. μεθυςικοί N. P. m. h. e. φίλοινοι 3, 2.

Μειδίας, ε, ὁ. *Midias* [nomen proprium viri Attici, qui Demoſtheni Chorago in Dionyſiis inflixerat alapam, ideoque ab eo oratione, quae nunc etiam inter Demoſtheneas habetur, impietatis accuſatus eſt] 9, 14.

Μείναντες vid. μένω.

Μείραξ (d. q. εἴραξ: Quod loqui poſſit, ab εἰ
ακος, ὁ καὶ ἡ. *adoleſcens.* INDE diminutiua
Μειράκιον, ȣ, τὸ. *adoleſcentulus* 3, 3. μειράκι
14, 35. μειρακίων G. P. 15, 1. et 2. ET
Μειρακίσκος, ȣ, ὁ. idem. μειρακίσκȣς A. P. 16
Μελάνȣρος (ex μέλας, ανος, ὁ. *niger*, et ȣρὰ
cauda) ȣ, ὁ. *nigram habens caudam.* Eſt eti
men *piſcis* [qui ita appellatur quia eſt ὀρρ
ϛυγ]ος ac *nigras in cauda maculas habet*] Μ
ρων G. P. μὴ γεύεσθαι 17, 4. Interpretatur
lum hoc Pythagoricum ipſe Plutarchus.
de eo docet Eraſm. Adag. 1, 1, 2. Adde Io. Piei
Hieroglyph. l. 28. c. 63. et 64.
Μέλας, ανος, ὁ. *niger.* μέλασιν D. P. m. ἀνθ
hominibus ob vitiorum maculas nigris 17, 4.
Μέλει imperſ. *curae eſt.* Conſtr. cum Dat.
Genit. rei 17, 22. HINC
Μελέτη, ης, ἡ. *cura*, it. *exercitatio* 4, 3. et 7.
Μέλη A. P. contr. 5, 11. a μέλος, εος, τὸ. *meml*
Μέλλω. *Hoc verbum in vulgata ſignificatione n*
niſi cum infinitiuo iungitur, licet reddatur per ſ
participii Latini. Vt, μέλλω ποιεῖν, *non* ποι
cturus ſum: *quod moneo, quia tirones pleriqu*
cum participio coniungunt; quod Graecos Φιλ
χȣς *eſſe audierint. Infinitiuus autem aut pr*
aut futuri, aut aoriſti eſſe poteſt. Eſt reg. 4.
ſect. 8. p. 171. libri, qui inſcribitur de pra
Graecae Dictionis Idiotiſmis. Sic Noſter,
λέγειν *dicturus ſum* 18, 1. τὰ παιδία τὰ με
ὑπηρετεῖν *pueros qui inſeruient, pueros miniſt*
6, 1. μέλλοντες διδόναι *daturi* 13, 11. τȣς
τὰς διδάσκειν *docturos, futuros praeceptor*
μέλλοντας ἀποθνήσκειν *morituros, quibus vit*
adeſt 17, 13. ἔμελλον 3. ſing. imperf. ind. ac
dicturus eſſem 9, 14. περὶ τȣ̃ ῥηθήσεσθαι μέλ
de re dicenda 14, 32. περὶ τῶν μελλόντων
futuris 13, 18. Idem verbum ſignificat etiam

vt μελλήσας N. S. m. aor. I. partic. act. διειλέγμαι *cunctabundus* ſeu *cunctanter diſſerui* 14, 32.

Μεμιγμένον vid. μίγνυμι.

Μέμνημαι vid. μνάομαι, ῷμαι.

Μεμπτὸς, ῦ, ὁ. *incuſandus, qui reprehenſionem meretur.* ὑ μεμπτὴν A. S. f. δίκην *poenam dignam* 14, 26. a μέμφομαι *conqueror*, it. *incuſo, vitio verto.*

Μὲν coniunct. *quidem* 18, 3. *nam* 8, 2. *igitur* 4, 1. Alias ſic per ſe ſolum poſita, rarius licet, vacat 1, 5, 10. 6, 1. Solet hanc particulam μὲν *quidem* excipere δὲ *autem, vero, verum*: 4, 4. et 11. 7, 13. et 14. et 17. et 21. 9, 14. et 27. 10, 1. et 2. 13, 3. et 8. 14, 22. et 29. 15, 2. et 4. 17, 21. bis. Eaedem particulae rebus enumerandis etiam inſeruiunt, vbi ridiculum eſſet *quidem, vero* Latinis auribus inculcare 4, 2. et 9. 8, 5. et 9. et 11. 13, 3. Ablatiuus abſolutus in verſione poſitus commode in priore membro vſurpari poteſt 7, 18. 11, 8. Non raro vnicum μὲν plurima δὲ ſubſequuntur, quae ſi Latine omnia reddas, barbarus fies 2, 7. 4, 3. et 4, et 9. 7, 2. et 19. 8, 9. et 15. 10, 8. et 11. 17, 16. Iſtud δὲ ſemel poſitum reperies, quum in ſeqq. repeti potuiſſe videatur 10, 6. Idem δὲ aliquoties repetitur, vbi μὲν tacite ſubintelligi poteſt 17, 17. Earundem particularum vſus in formulis continuandi 3, 3. et 4, 1. Sic 4, 18. et 5, 1. 19, 13. et 14. Copulatiue explicandae ſunt 7, 18. Μὲν aliis particulis additur: e. g. καὶ μὲν *namque* 8, 2. μὲν δὴ, praemiſſa voce aliqua, periodorum ac membrorum initiis aliquando ſignificat *et quidem* 11, 12. μὲν οὖν raro admodum ſignificat, *igitur* 5, 9. 14, 37. Multo minus *quidem igitur*: commode vero reddi poteſt *et quidem*, maxime in periodorum initiis, praemiſſa tamen ſemper voce aliqua 14, 32. 18, 1. Significat etiam *enimuero, ceterum, verumtamen* 11, 11. 21, 1. Quod ſi ea, quae ſequuntur, ad aliquam priorum confirmationem quocunque pertinent explicari poteſt *ſane* 4, 6. Μὲν cum particula γὰρ ornatus cauſa ſolum adhibetur, quia μὲν γὰρ idem quod γὰρ *enim, etenim, namque*

ſignifi-

ſignificat: 2, 7. 4, 8. et 9. 7, 19. 9, 24. et 25. 10, 5. et 8 14, 34. 17, 12. *Itaque* 17, 14. Xylandro vacant: 14, 13 et 16. 16, 2. Καὶ μὲν δὴ καὶ 2, 4. vid. καί. Ἔτ μέν τοι 6, 1. vid. ἔτι. Ἅμα, μὲν, ἅμα δέ 11, 1. vid ἅμα. Τοτὲ μὲν, τοτὲ δέ 18, 3. vid. τοτέ. De particulis μὲν et δὲ cum Artic. coniunctis vide ὁ.

Μένω *maneo*. μείναντες N. P. m. aor. 1. partic. act. 4, 13.

Μέρος, εος, τὸ. *pars* 7, 13. 13, 18. μέρη N. P. contr. 17, 21. a μείρω *diuido*.

Μέσος, ου, ὁ. *medius*. καταθεὶς εἰς μέσον A. S. n. ſubſt. poſ. *quum in medio poſuiſſet* 4, 17. τέμνειν τὴν μέσην A. S. f. ſcil. ὁδὸν, *medium ſeruare*, *media incedere via* 9, 26.

Μετὰ praepoſ. cum Genit. *cum* 10, 6.

Μεταβήσομαι 1. ſing. fut. 1. ind. med. ἐπὶ τὴν τῶν κ. τ. λ. *pergam ad adoleſcentiam* expoſiturus ſcilicet quid de illa praecipiendum 15, 1. TH. μεταβαίνω *transgredior*. Ex μετὰ et βαίνω *eo*.

Μεταμέλονται 3. pl. praeſ. ind. paſſ. τὴν τῶν τέκνων προδεδωκότες παιδείαν. *poenitentia eos ſubit*, *quod liberorum educationem neglexerunt* 7, 18. TH. μεταμέλομαι *poenitentia ducor*. Ex μετὰ *poſt* et μέλομαι *curo*. Quod eſt a μέλει *curae eſt*.

Μετανοέω, ῶ. *poſt intelligo*, *poſt ſapio*, it. *poenitet me*, *doleo*. μετενόησε 3. ſing. aor. 1. ind. act. οὐδεὶς σιωπήσας *tacuiſſe neminem poenituit* 14, 22. Simplex νοέω, ῶ. *intelligo*: a νόος, νοῦς, ὁ. *mens*.

Μεταφέρω *transfero*. μεταφέρωμεν 1. pl. praeſ. ſubi. act. cum praepoſ. ἐπὶ et Acc. rei 14, 21. Eodem modo ponitur praeſ. inf. act. μεταφέρειν 18, 7. Simplex φέρω *fero*.

Μετενόησε vid. μετανοέω, ῶ.

Μέτεστι 3. ſing. praeſ. ind. ὁ πλοῦτος καὶ τοῖς πονηροτάτοις *ſceleſtiſſimi quique diuitiarum ſunt participes* 8, 7. TH. μέτειμι *interſum*, *verſor inter*, it. *particeps ſum*. Ex μετὰ et εἰμί.

Μετέωρος, ου, ὁ καὶ ἡ. *ſublimis*, *editus*. μετέωρον A. S. m. 17, 19. μετεωρότατον A. S. n. ſuperl. grad. 7, 13.

7, 13. Deducitur vel ex *μετὰ* et *ἀείρω attollo, erigo,* a quo fit *ἄοιρος*, et mutato *α* in *ε*, et *οι* in *ω*, *μετέωρος*: vel a 3. ſing. imperf. ind. act. contr. *ἑώρα* verbi *ὁράω*, *ῶ*. *video*, quoniam, quod ſublime eſt, perſpici poteſt: vel ab *αἰώρα*, *ας*, *ἡ*. *exaltatio*, quod eſt ab *αἰωρέω*, *ῶ*. *exalto*, *ſuspendo*, quia *μετέωρα* ſunt ſupra nos in aëre. Et inde etiam *μεταίωρος* legitur.

Μέτριος (a *μέτρον*, *ȣ*, *τὸ*. *menſura*, *modus*) *ȣ*, *ὁ*. *modum non excedens*, *modicus*, *non nimius*. *εἰς ȣ μετρίαν* A. S. f. *ὀργὴν κατέςησε* [*ingentem in iram concitauit*] 14, 28. *ȣδὲ μετρίοις* D. P. m. *δȣλοις*, *auch den geringſten knechten nicht* [Rectius interpretatur S R. Heumannus: *ne illis quidem ſeruis, qui non ſunt infimae conditionis*] 14, 31. *μετρίοις* D. P. n. *ὕδασι modica aquarum adſperſione* opp. *πολλοῖς* 13, 3. HINC

Μετρίως adu. *οἰνωμένος*, *modice potus* 3, 1.

Μέχρι ſequente conſona, et *μέχρις* ſequente vocali, *vsque*, *vsque ad*. Hic 9, 16. Xyl. exponit *ante*.

Μὴ adu. negandi *non* 2, 2. 9, 10 10, 3. et 6 12, 1. 13, 1. 14, 5. et 7. 15, 7. 17, 5. et 8. et 11. 18, 7. Prohibendi ſignificationem habet, et exponitur *ne* ante imperatiuum 13, 18. et ante infinitiuum 2, 1. 5, 14. 17, 4. et 7. et 8. et 9. et 10. et 12. et 13. Interrogatiue ſignificat *num*, *an* 8, 17. *ἵνα μὴ*, *ὡς μὴ*, *ἀλλὰ μὴ*, *εἰ δὲ μήγε* vide *ἵνα*, *ὡς*, *ἀλλὰ*, *εἰ*.

Μηδ' coniunct. copulat. *neque* 12, 1. dicitur per apoſtr. pro Μηδὲ 10, 1. et 14. 12, 8. 17, 5. et 6. 18, 7.

Μηδεὶς (ex *μηδὲ* et *εἷς vnus*) *μηδενὸς*, *ὁ*. *nullus*. Femin. *μηδεμία*, *nulla*. Neutr. *μηδὲν nullum*, it. *nihil* 9, 1. et 8 20, 2 *μηδενὸς* G. S. n. 10, 1. *ἀνθρώπȣς τȣς μηδενὸς τιμίȣς nullius pretii homines* 7, 15 *μηδεμίαν* A. S. f. 7, 17.

Μηκύνειν praeſ. inf. act. *περί τινος de re aliqua diutius diſſerere* 4, 17. TH. *μηκύνω*, *traho*, *produco*, *prolongo*. a *μῆκος*, *εος*, *τὸ*. *longitudo*, *prolixitas*.

Μήτε coniunct. diſiunct. *neque* 9, 8. 10, 1. et 7. 19, 3. Ex *μὴ non* et *τε que*.

V Μήτηρ,

Μήτηρ, ἡ. *mater* 2,7. 20,8. μητέρος et per ſyncop. μητρὸς G. S. 2, 5. μητέρα A. S. 13, 14. μητέρας A. P. 5,2. et 5. et 9. παρὰ τὸ μάω, μῶ *quaero:* quod proli victum quaerat: it. *vehementer cupio:* quod a prole quaeratur. HINC

Μητρόθεν adu. *a matre, ex parte matris* 2, 2.

Μήτοιγε δὴ *nedum* 20, 4. Synonyma ſunt μήτι, μήτιγε, μήτι δὴ, μήτιγε δὴ, ὄτοιγε, ὄτοιγε δὴ, μὴ ὅτι, μηότι, μη ὅτιγε, μὴ ὅτι δὴ, μήτοιγε.

Μὴν coniunctio, cuius vſus varius. τάςγε μὴν 4, 9. ὅ γε μὴν 8, 17. τό γε μὴν 14, 12. vid. γε. εἶτά γε μὴν 14, 3. vid. εἶτα. ὃ μὴν 14, 13. vid. οὐ.

Μίαν vid. εἷς.

Μιαρὸς, ὃ, ὁ. *pollutus, contaminatus*, it. *ſceleſtus, nocens.* a μιαίνω *polluo:* vel a fem. μία nominis εἷς, quod iſtiusmodi homo dignus ſit, qui ab omnibus ſolus relinquatur. μιαρὸν N. S. n. τὸ φῦλον *ſceleſtum genus hominum*, de adulatoribus 17, 21.

Μίγνυμι, ſeu μιγνύω *miſceo, permiſceo.* μιγνύναι praeſ. inf. act. τὴν ἀποτομίαν τῇ πρᾳότητι *ſeueritatem comitate miſcere* 18, 3. Requirit h. l. Plutarchus a parentibus, quod praedicat Corn. Nep. 25, 15, 1. de Attico, *cuius comitas non ſine ſeueritate erat, neque grauitas ſine facilitate.* μίξαι aor. 1. inf. act. τὴν τῇ κ. τ. λ. 10, 9. vid. κεράσαι. μεμιγμένον N. S. n. praet. partic. paſſ. cum Dat. 14, 37. Significat etiam *corpus miſceo* e. g. ἐμίγνυντο 3. pl. imperf. ind. paſſ. ταῖς θεραπαίναις *coibant cum ancillis* 10, 3.

Μικρὸς, ὃ, ὁ. *paruus.* εἴ τις μικρὸν A. S. n. ὑπείληφε *ſi quis exigui et parui momenti putet eſſe* 14, 19. ὃ μικρὸν τεκμήριον *magnum indicium* 9, 37. 18, 6. μικρὰν A. S. f. τὸ μέγεθος γυναῖκα *mulierem exiguam, breuis ſtaturae* 2, 8. μικρὰ N. P. n. ἀγαθὰ *parui pretii bona* 8, 2. πλημμελήματα *delicta parua* 15, 4. εἰπεῖν *non multa verba facere* 15, 1. μικρὰ Neutrum aduerbialiter poſitum φροντίζετε *non multum curatis* 7, 3.

Μικροπρεπὴς (έος, ὃς, ὁ καὶ ἡ. *viles abiectosque homines*

nes decens) βίος *vita ſordida* 10, 11. Ex μικρὸς, ȣ̃, ὁ. *paruus*, it. *vilis:* et πρέπω *decorus ſum.*

Μιμεῖσθαι praeſ. inf. med. contr. cum Acc. 12, 7. 14, 18. TH. μιμέομαι, ȣ̃μαι. *imitor.* INDE

Μιμητέον verbale τὰς ἔρωτας *imitandi ſunt amores* 14, 38.

Μίξαι vid. μίγνυμι.

Μισεῖσθαι praeſ. inf. paſſ. contr. ἄξιον ἀνθρώποις h. e. ἀξιομίσητον *dignum, quod homines odio habeant* 14, 31. TH. μισέω, ῶ. *odi*, *odio proſequor*, a μῖσος, εος, τό. *odium.*

Μισθὸς, ȣ̃, ὁ. *praemium laboris.* μισθȣ̃ G. S. ſcil. ἕνεκα *ob mercedem* 5, 4. ἵνα μὴ πλείονα μισθὸν τελέσειαν *ne maius ſoluendum ſit mineruale* 7, 15. πόσον αἰτοίη μισθὸν *quale docendi pretium poſceret* 7, 16. HINC verbum μισθόω, ῶ. *mercede loco:* INDE

Μισθȣ̃νται 3. pl. praeſ. ind. med. contr. ἑταίρας *ſcorta ad ſe pelliciunt* 7, 19. ET

Μισθωτὸς, ȣ̃, ὁ. *mercede conductus*, *mercenarius.* Hic 13, 10. de eo, *qui literas mercede docet.*

Μισοτεκνία, ας, ἡ. *odium in liberos* 7, 15. 18, 6. a μισότεκνος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *liberorum oſor.* ex μῖσος, εὸς, τὸ. *odium*, et τέκνον.

Μνάομαι, ῶμαι. *memini.* μέμνημαι 1. ſing. perf. ind. paſſ. pro praeſenti vſurpati τῆς παιδείας *de inſtitutione mentionem facio* 9, 27. HINC

Μνήμη, ης, ἡ. *memoria* 13, 14. et 18. τὴν μνήμην A. S. ἀσκεῖν *memoriam excolere* 13, 13. a quo ſubſt.

Μνημεῖον, ȣ, τό. [*monumentum*] *id quod nos alicuius rei recordari facit*, it. *locus ſecretior*, *domus*, *in qua pretioſiſſima quaeque adſeruantur.* μνημεῖα A. P. λόγων Xyl. *theſaurum ſophiae* 20, 8. et adi.

Μνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *memor*, *memoria praeſtans.* μνήμονας A. P. m. ἐκ φύσεως, *quibus natura memoriam felicem dedit*, *memorioſi* 13, 15. INDE

Μνημονικὸς, ȣ̃, ὁ. *memoria valens*, it. *ad memoriam pertinens.* μνημονικὸν N. S. n. τῆς μαθήσεως μέρος *me-*

 moriae

moriae vis et facultas in diſcendo [Heum. *ea pars inſtitutionis, qua memoria excolitur*] 13, 18.

Μνημοσύνη, ης, ἡ. *Mnemoſyne* mater Muſarum 13, 14.

Μνηστὴρ (a μνάομαι, ῶμαι. *ambio, nuptias alicuius affecto*) ῆρος, ὁ. *qui puellae nuptias ambit, procus.* μνηστῆρες N. P. 10, 3.

Μοὶ vid. ἐγώ.

Μοῖρα (a μείρω *diuido*) ας, ἡ. *pars, portio.* ὡς ἐν Φαρμάκε μοίρα D. S. *medicamenti inſtar* 9, 15. μοῖραν A. S. συμβάλλεσθαι ἐκ ἐλαχίστην *multum adiumenti adferre* 13, 18. ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ' 9, 4. Verba haec Steph. omisſa, ex Eurip. exprimi curauimus, quod Xyland. verſio poëtam etiam ſequitur. [Vid. adnot.]

Μοιχεύοντες N. P. m. praeſ. partic. act. 7, 20. TH. μοιχεύω, *moechor.* a μοιχὸς, ȣ̃, ὁ. *adulter.*

Μονόκωλος (ȣ, ὁ καὶ ἡ. *vno artu porrectus, vnimembris.* ex μόνος et κῶλον, ȣ, τὸ. *membrum*) λόγος *oratio vniformis, vniſona* 9, 27.

Μόνος, ȣ, ὁ. *ſolus* 8, 16. Fem. μόνη 10, 6. Neutr. μόνον 8, 13. μόνην A. S. f. 8, 17. μόνα N. P. n. 4, 10. μόνων G. P. n. 13, 7. μόνοις D. P. m. 11, 8. μόνον aduerb. *ſolum, tantummodo* 9, 23. 13, 5. et 18. 14, 6.

Μονῳδία, ας, ἡ. *vnius tenoris cantilena*, μονοτονία, *quum quis eandem cantilenam canit, et chorda ſemper oberrat eadem* 9, 28. Alias μονῳδία dicitur, *quum vnus tantum in ſcena canticum recitat, et non totus ſimul chorus.* a μονῳδὸς, ȣ̃, ὁ. *poëta qui ſub vna tantum perſona argumentum explicat*, μονοπροσώπως ἀφηγȣ́μενος. Ex μόνος et ᾠδὴ, ῆς, ἡ.

Μȣ̃ vid. ἐγώ.

Μȣ̃σα, ης, ἡ. *Muſa.* Etymol. pete ex Lexic. Μȣσῶν G. P. 13, 14. Μȣ́σαις D. P. 20, 8. HINC

Μȣσικὸς, ȣ̃, ὁ. *muſicus, ad muſicam pertinens*, it. *artis canendi peritus.* μȣσικώτεροι N. P. m. compar. grad. λέγειν *doctiores et peritiores in dicendo* 9, 4.

Μόχθος, ȣ, ὁ. *labor, moleſtia.* HINC

Μοχθηρὸς, ȣ̃, ὁ. *laborioſus*, it. *improbus.* μοχθηρῶν G. P. n. ἐθῶν εἰσηγητὰς *prauae conſuetudinis auctores*

res 15, 2. μοχθηροῖς D. P. m. τὸ ἦθος *improbis, male moratis* 6, 1. INDE

Μοχθηρία, ας, ἡ. *improbitas, malitia.* μοχθηρίαν A. S. 7, 10. μοχθηρίας A. P. 17, 23.

Μυθολογέω, ῶ. *fingo, fabuloſe narro.* ἐμυθολόγησαν 3. pl. aor. 1. ind. act. *fabulati ſunt* 13, 14. a μυθολόγος, ου, ὁ. *fabularum narrator.* Ex μῦθος et λόγος.

Μῦθος, ου, ὁ. *verbum.* μύθους A. P. *fabulas* 5, 14.

Μυρίος, ου, ὁ. *infinitus, immenſus.* μυρίους A. P. m. 14, 24. μυρία ἐπὶ μυρίοις numerus infinitus pro finito: Latine *ſexcenta* 4, 10. At μύριοι, μύριαι, μύρια ſignif. *decies mille.*

Μύρον, ου, τὸ. *vnguentum.* μύρων G. P. 18, 9.

Μυσαρὸς, οῦ, ὁ. *abominandus, deteſtandus.* μυσαρὰ A. P. n. 17, 22. a μῦσος, εος, τὸ. *ſcelus, nefas.* παρὰ τὸ μύω *claudo*, quod facinus deteſtandum adſpicere non ſuſtineamus.

Μυστήριον (deriuationem vide in indice Herodian. D N. D. SCHEIDII) ου, τὸ. *myſterium, ſub quo arcani quid latet, quodque non perficitur, niſi occulta aliqua ſacrorum ratione, res arcana, quam nefas eſt vulgo efferri.* μυστηρίων G. P. 14, 21. HINC

Μυστηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. *cui ſubeſt myſterium, myſticus.* μυστηριώδεις A. P. f. contr. τελετὰς 14, 21. v. τελετάς.

N

Ναύκληρος, ου, ὁ. *nauicularius, nauiculator* 7, 11. ναυκλήρους A. P. ἀποδεικνύναι *rei nauticae praeficere ſeruos* 7, 2. Ex ναῦς, ναὸς, ἡ. *nauis* et κλῆρος, ου, ὁ. *ſors.*

Νεανικὸς, οῦ, ὁ. [*iuuenilis*, et translate *audax, animoſus, calidus*, it. *magnus, validus*] νεανικωτέρων G. P. n. compar. grad. κακῶν [*audaciora flagitia*] 7, 20.

Νεανίσκος, ου, ὁ. *iuuenis, adoleſcens* 14, 13. νεανίσκε V. S. 3, 3. HINC verbum

Νεανισκεύω ſ. νεανισκεύομαι *iuuenilem aetatem ago*, it. *iuueneſco, pubeſco.* τῶν ἤδη νεανισκευομένων G. P. m. praeſ. partic. med. *ex ephebis egredientium* 15, 5.

 Νέμεσθαι

Νέμεσθαι praeſ. inf. med. εἴασαν τὴν τῶν κ. τ. λ. \
vagari paſſi ſunt 15, 2. TH. νέμομαι *depaſcor*, it. *ſi*
poſſideo, it. *partior*.

Νέος, ε, ὁ. *iuuenis*, *adoleſcens*. νέοι N. P. 18, 2. 1
G. P. 11, 12. νέοις D. P. 7, 7. 14, 8. νέες A. P. 17, 21. 2
HINC ſubſtant.

Νεότης (ἡ. *iuuentus*) εὔπλαςον καὶ ὑγρὸν *cerea* ;
5, 12. σκιρτῶσα *petulans*, *laſciuiens* 18, 9. νεότ
G. S. 7, 19. 19, 2. ἐν νεότητι D. S. 11, 3. vid. ἐν.
νεότητα A. S. 17, 15. et 16. ET comparat.

Νεώτερος, ε, ὁ. *iunior*. νεωτέρῳ D. S. pro poſi
poſitus, *adoleſcenti* 18, 2.

Νεῦμα, ατος, τὸ. *nutus*, *aſſenſus* 17, 21. vide ζῶ
a νεύω, *nuo*, *adnuo*.

Νεφέλη (a νέφος, εος, τὸ. *nubes*, *nebula*) ης, ἡ.
bes. Νεφέλας A. P. 14, 14. Quo in loco vı
Ariſtoph. comoediis indicatur. *Socrates enim*
audiebat ab Athenienſi populo, *quaſi iuuenum eſſet*
ruptor, *eosque illicite amaret*, *nouos deos introdu*
et modum iniuſtas actiones defendendi doceret.
pterea haec omnia in ſcena ſalſe perſtringit Ariſto
nes, *et quum Socrates Deum non in ſimulacris li*
ſed in ſublimi quaerendum eſſe doceret, *hinc* nubi
eſt habitus, *et* Νεφέλας, *tanquam Socratis deos*,
ſtophanes comoediae huic nomen facit, *qua iſtam S*
tis habitam impietatem et vitia perſtringere con
Ionſius de Script. Hiſt. Philoſ. l. 1. c. 5.

Νεωτέρῳ vid. νέος.

Νὴ aduerb. iurandi, ſicut μὰ, *per*. Conſtr. cum
et plerumque affirmatiue ponitur 9, 6.

Νήφειν praeſ. inf. act. *modeſtum et ſobrium eſſe* 1
opp. μεθύειν. TH. νήφω *ſobrius ſum*.

Νικάω, ῶ. *vinco*. νικᾷν praeſ. inf. act. contr. 1
νικῶσιν D. P. m. praeſ. partic. act. contr. h. e.
νικηταῖς *vincentibus* 11, 7. HINC

Νίκη, ης, ἡ. *victoria* 14, 6.

Νόθος, ε, ὁ καὶ ἡ. *nothus*, *ſpurius*. νόθα A. P. n.
βία *ſpuriae partes vitae* 17, 21.

No

Νομίζω *lege ſancio.* Hic 9, 27. *exiſtimo, ſentio.* εἰ νομίζοι 3. ſing. praeſ. opt. act. *vtrum putet* 8, 18. νομίζουσι 3. pl. praeſ. ind. act. 14, 34. Eſt a νόμος, VNDE

Νόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ. *legitimus* 8, 1. νομίμου G. S. 2, 3. 7, 6. νόμιμοι N. P. m. τῶν διδασκάλων *praeceptores fideles* 7, 7. νομίμων G. P. m. 7, 17.

Νομοθέτης, ου, ὁ. *legislator* 4, 17. Ex νόμος et τίθημι *pono, conſtituo.*

Νόμος, ου, ὁ. *lex.* νόμοις D. P. 10, 6. bis. a νέμω *distribuo.*

Νόσος, ου, ἡ. *morbus.* νόσῳ D. S. 8, 11. et 15.

Νοῦς per contract. in ſoluta oratione pro νόος, ὁ. *mens, animus* 8, 14. et 16. νοῦ G. S. contr. 7, 16. 8, 15.

Νῦν adu. *nunc* 7, 8. 14, 27. 17, 15. *iam modo* 9, 20. νῦνγε *hodie* 7, 2.

Ξ

Ξενοφῶν, ῶντος, ὁ. *Xenophon* Grylli F. philoſophus Athenienſis. Ξενοφῶντα A. S. 14, 35.

O

Ὁ cum ſola adſpirationis nota, eſt articulus praepoſitiuus, ſing. num. gener. maſcul. 3, 3. 4, 4. cet. Fem. ἡ 2, 7. 4, 3. et 4. cet. Neutr. τὸ 4, 16. 5, 12. cet. G. S. m. τοῦ 7, 3. cet. G. S. f. τῆς 1, 1. cet. G. S. n. τοῦ 4, 7. cet. D. S. m. τῷ 2, 7. cet. D. S. f. τῇ 4, 10. cet. D. S. n. τῷ 7, 11. cet. A. S. m. τὸν 2, 2. cet. A. S. f. τὴν 3, 2. cet. A. S. n. τὸ 2, 4. cet. N. P. m. οἱ 3, 2. cet. N. P. f. αἱ 4, 3. cet. N. P. n. τὰ 2, 2. cet. G. P. m. τῶν 1, 1. cet. G. P. f. τῶν 4, 1. cet. G. P. n. τῶν 4, 9. cet. D. P. m. τοῖς 1, 1. cet. D. P. f. ταῖς 2, 1. cet. D. P. n. τοῖς 5, 10. cet. A. P. m. τοὺς 2, 2. cet. A. P. f. τὰς 4, 5. cet. A. P. n. τὰ 4, 4. cet. Nota I. *Articulus praepoſitus cum gignendi caſu nominis proprii, vel inuoluit ſubſtantiuum* υἱὸς *aut* παῖς filius, *vel pro illo ſumitur. Nam* ὁ τοῦ Δημοσθένους *eſt* filius Demoſthenis. *Ita Virgil. Aen.* 6. Deiphobe Glauci. Δηϊφόβη ἡ τοῦ Γλαύκου. *Saepe tamen Articulus etiam ſubintelligitur: Demoſth. pro Coron.* Κτησιφῶν Λεωσθένους. Cteſiphon

phon Leoſthenis filius. *Et paulo poſt* Δημοσθένης Δημοσθένους Demoſthenes Demoſthenis filius. Eſt haec reg. 12. cap. 1. libri, qui inſcribitur de Idiotiſmis linguae Graecae. Sic noſter Διόφαντον τὸν Θεμιστοκλέους ſcil. υἱὸν 2, 7. Quae elliptica locutio etiam Latinis vſitata. Vid. Iuſtin. 17, 3, 6. d. Plura collegit exempla Dan. Vechnerus Hellenolex. l. 1. part. 2. c. 3. r. 3 Sic οἱ γονέων διασήμων ſcil. υἱοί 2, 6. II. Ὁ demonſtratiue ſumtum exponitur *ille* 2, 2. et 5, 4, 15. et 17. 5, 14. et 15, 7, 3. 8, 17. 10, 3. et 12. 14, 11. et 15. et 27. μου τῷ λόγῳ *huic meae asſertioni* 9, 3. Εὐριπίδην τὸν σοφὸν *Euripidem ſapientem illum virum* 14, 7. τὴν ἀγωγὴν *hanc meam de liberis inſtituendis informationem* 11, 9. δύο τὰ *haec duo* 8, 14. ὁ Κράτης ἐκεῖνος ὁ παλαιὸς 7, 13. οὗτός ἐστιν ὁ πορφύρεος θάνατος 14, 27. III. Quod Latini dicunt *alter quidem*, *alter vero*, Graeci reddunt ὁ μὲν, ὁ δὲ et refertur ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius. e. g. 4, 17. et 18. Sic fem. ἡ μὲν, ἡ δὲ 9, 22. 10, 5. 16, 2. Neutr. τὸ μὲν, τὸ δὲ 9, 24. et 25. Sic τὸν μὲν, τὸν δὲ 4, 17. τῷ μὲν, τῷ δὲ 14, 29. οἱ μὲν, οἱ δὲ 7, 19. 12, 4. 13, 16. τῶν μὲν, τῶν δὲ 17, 16. Huc refer οἱ μὲν, εἰσὶ δὲ 7, 10. ὁ μὲν per ſe ſolum poſitum, refertur ad eam perſonam, de qua ſermo 14, 30. Sic eodem modo vſurpatur ὁ δὲ 9, 20. Eandem particulam ὁ μὲν ad remotius relatam leges 14, 16. vbi n. 17, altera perſonarum, de quibus ſermo, expresſe ponitur. IIII. Quod Latini dicunt *hic*, *iſte*, *ille*, Graeci reddunt ὁ μὲν, ὁ δὲ, 10, 11. Sic τοὺς μὲν, τοὺς δὲ, τοὺς δὲ, τοὺς δὲ, τοὺς δὲ Xyl. omnes has particulas exponit voce *alios*. Posſent etiam explicari: *hos*, *iſtos*, *illos*, *alios*, *alios* 7, 2. V. Articulus praepoſitiuus, ſequente praepoſitione cum ſuo caſu, nomen ſaepe ac participium inuoluit, licet neutrum exprimatur. e. g. τὸ παρὰ φύσιν ſcil. ὂν 4, 9. τῶν κατὰ φύσιν ſcil. ὄντων ibid. Sic τῶν ἐν ἡμῖν 8, 13. τοῖς πρὸ ἡμῶν 3, 1. τοὺς ἀμφ' αὐτὸν 14, 13. τῆς πρὸς τοὺς πονηροὺς συνουσίας 17, 1.

τῆς

τῆς πρὸς παῖδας ὁμιλίας 14, 34. τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα 11, 3. τὸν ἀπὸ τῶν θεῶν φόβον 14, 21. τὴν ἐκ τȣ̃ γάλακτος τροφὴν 5, 5. τὴν ἐξ ἀρχῆς εὐθυωρίαν 4, 9. τὴν ἐξ ἀρχῆς τȣ̃ λόγȣ ὑπόθεσιν 9, 21. τὴν ἐξ ἀρχῆς τȣ̃ λόγȣ πρόθεσιν 17, 13. τȣ̃ πολέμȣ τȣ̃ κατὰ τῶν βαρβάρων 14, 27. VI. Emphaticam articuli geminationem obſerua: τῷ δήμῳ τῷ τῶν Ἀθηναίων 2, 7. Quae eadem articuli repetitio diſtinctioni cuidam inſeruit: τὸν παῖδα τὸν ἐλεύθερον 10, 1. τοῖς παισὶ τοῖς πλȣσίοις 17, 17. τῶν δȣ́λων τῶν σπȣδαίων 7, 2. VII. Τὰ μὲν, τὰ δὲ exponitur *partim quidem*, *partim vero* 12, 3. Pro quo etiam dicitur τὸ μὲν, τὸ δὲ, vel τὸ μέν τι, τὸ δέ τι, vel τȣ̃το μὲν, τȣ̃το δὲ, vel τῇ μὲν, τῇ δέ. VIII. Articulus aduerbio praepoſitus vim nominis induit: ἐκ τȣ̃ παραχρῆμα 9, 10. et 18. VIIII. Τῳ D. S. m. infinite pro τινὶ 4, 6. 17, 22. X. Neutrum τὸ cum infinitiuo iungitur 7, 6. 9, 2. et 15. et 19. et 26. 10, 8. 13, 1. 14, 6. et 9. et 19. et 31. 21, 1. Sic in Genit. 4, 17. 7, 17. 13, 1. XI. Idem Neutrum vel τεχνικῶς ponitur, vel ſubintelligitur vox *illud* ſcil. *egregie dictum* 19, 3. Sic 14, 37. Huc refer τὸ Ἡσιόδειον *Heſiodeum illud praeclare dictum* 13, 17. XII. Idem Neutrum adiectiuis ſubſtantiue poſitis praefigitur, e. g. τὸ γινόμενον 7, 2. τὸ τέλειον 10, 1. τὸ ὀρθὸν καὶ ὑγιὲς 9, 6. τὸ ἀόργητον 14, 12. τὸ σιγηθὲν 14, 23. τὸ ῥηθὲν 13, 12. 14, 23. τὸ ἀμβλυῶττον 18, 7. τί τὸ καλὸν κ. τ. λ. 10, 6. κατὰ τὸ γεωργῶδες 10, 14. τὸ ποῖον; 7, 9. τὸ δὲ ὅλον 7, 17. 8, 12. κατὰ τὸ σύνολον 14, 37. τὸ δὴ λεγόμενον 5, 3. καὶ τὸ μέγιστον 8, 7. τὸ δὲ μέγιστον 10, 7. (Et in hisce poſterioribus locis praepoſitiuum τὸ ſumitur pro poſtpoſitiuo ὅ) Sic in plurali: τὰ ἀνέντευκτα τῶν ἠθῶν 14, 4. XIII. ἐν δὲ τῷ ſcil. λόγῳ 9, 14. Quam vocem quidam libri expreſſam habent, ſed male. XIIII. τῶν αὐτῶν 4, 17. τοῖς αὐτοῖς 20, 3. αὐτὰς τὰς μητέρας 5, 2. vide αὐτός.

Ὅ vid. ὅς.

Ὁμιλία, ας, ἡ. *conuerſatio* 14, 33. vid. ἀποσοβεῖν. ὁμιλίαν A. S. 14, 34. Ab ὅμιλος, ȣ, ὁ. *turba.* HINC

Ὁμιλέω, ῶ. *in coetu verſor*, it. *conuerſor*. ὁμιλήσαντε N. P. m. aor. 1. partic. act. φιλοσόφῳ *qui cum philoſopho verſantur* 7, 21.

Ὁμοίως aduerb. qualit. cum Dat. *ſimiliter*, *ſimili mod* 4, 17. Ab ὅμοιος vel ὁμοῖος, ȣ, ὁ. *ſimilis*: quod eſ ab ὁμὸς, ȣ̃, ὁ. idem. HINC

Ὅμως aduerb. *tamen* 7, 10. 20, 7. ἀλλ᾽ ὅμως *attamen* 14, 32

Ὁμονοεῖς 2. ſing. praeſ. ind. act. contr. 11, 8. Xyl. verti *profiteris*. TH. ὁμονοέω, ῶ. *concors ſum, conſentio*. Ab ὁμόνοος, ὁμόνȣς, ὁ καὶ ἡ. *vnanimis*, *concors*. Ex ὁμȣ̃ *ſimul* et νόος, νȣ̃ς, ὁ. *mens.*

Ὀμφακίας A. P. τὸν τρόπον πατέρας *patres ſeueros et auſteros* 14, 34. Nom. ſing. ὀμφακίας, ȣ, ὁ. *ſua acerbitate* ὄμφακας *referens, ex vuis acerbis et immaturis confectus, crudus.* Fit a nomine ὄμφαξ, ακος, ἡ. *vua immatura et acerba.* Dicuntur autem ὄμφακες quaſi ὠμοὶ ἐς τὸ φαγεῖν *crudi ad veſcendum.*

Ὅν vid. ὅς.

Ὄνειδος (q. d. ὄνοσις, εως, ἡ. *reprehenſio*: ab ὀνόω, ῶ. *reprehendo*, *vitupero*) εος, τό. *opprobrium*, *probrum dedecus.* ὀνείδη N. P. contr. 2, 2. HINC

Ὀνειδίζω *conuicior.* ὀνειδίζων N. S. m. praeſ. partic. act. τῷ μὲν, ὅτι πηρὸς ἦν κ. τ. λ. *exprobrans huic quidem caecitatem* cet. 14, 29. ὀνειδιζόντων G. P. m. eiusd. tempor. αὐτὸν, *quum increpabant illum* 14, 13.

Ὄνομα, ατος, τό. *nomen* 20, 3. Deducunt hoc vocabulum (vt νόμος *lex*) παρὰ τὸ νέμειν *distribuere.* Quoniam quo pacto *lex* ſuum cuique tribuit, ita et *nomen* cuique rei ſuam imaginem reddit. Alii formant ab ὄνημι *iuuo*: q. d. ὀνέομα, quod nominis vſu res noſcantur.

Ὄνος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *aſinus*, *aſina* 14, 13. παρὰ τὴν ἐξ αὐτȣ̃ γενομένην ὄνησιν. Adhibentur vocabula *aſinus* et *mulus* in vituperium τῶν ἀναισθήτων.

Ὄντα, ὄντας, ὄντες, ὄντοιν, ὄντων vid. εἰμί.

Ὄνυξ,

Ὄνυξ, ὄνυχος, ὁ. *vnguis, vngula:* παρὰ τὸ νύσσειν *a pungendo.* ἐξ ὀνύχων G. P. ἁπαλῶν *a teneris vnguiculis* 5, 3. Dicitur etiam ἐξ ὀνύχων h. e. *a prima pueritia.* Translatum a catulis, quorum vnguiculi nondum duruerunt. Vide Eraſm. Adag. 1, 7, 52.

Ὀξύθυμος (ex ὀξὺς, έος, ὁ. *acutus, acer, celer,* et θυμὸς, ȣ, ὁ. *ira*) ȣ, ὁ καὶ ἡ. *qui ſubita et acri ira excandeſcit, ad iram praeceps, qui protinus exardet, nec tempora differt irae, qui iram in promtu gerit* 18, 5. vid. βαρύθυμος.

Ὅπερ vid. ὅσπερ.

Ὅποι aduerb. *vbi* 9, 9. a ποῖ *quo.* Quod eſt ab οἷ *quo.* Ab ὅς *qui.*

Ὅπȣ indefinitum, *vbi* 20, 6. Sequente particula γε explicatur *quandoquidem, vtpote, quum* 4, 14. A πȣ̃ *vbi*, quod eſt ab ȣ̃ *vbi.*

Ὅπως, *quomodo, qua ratione:* cum indic. 14, 38. cum ſubiunct. 17, 6. a πῶς. vid. infra.

Ὁράω, ῶ. *video* 9, 5. ὁρῶμεν 1. pl. praeſ. ind. act. contr. 4, 14. ὁρᾷν praeſ. inf. act. contr. 18, 7. ὁρῶν N. S. m. praeſ. partic. act. contr. *animaduertens* 14, 13. ὁρῶντας A. P. m. eiusd. partic. 17, 13. 18, 7.

Ὄργανον, ȣ, τό. *inſtrumentum* 10, 15. Dicitur quaſi ἔργανον, ὅτι τȣ́τῳ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον.

Ὀργὴ, ῆς, ἡ. *ira* 10, 8. 14, 9. et 18. ὀργὴν A. S. 14, 28. 18, 9. ὀργαῖς D. P. 10, 7. παρὰ τὸ ὀρέγω *appeto.* Eſt enim ira affectus vindictae appetens. HINC

Ὀργίζω, *irrito, ira accendo.* εἰ μὴ λίαν ὠργιζόμην 1. ſing. imperf. ind. paſſ. *niſi nimis iratus eſſem* 14, 17. ὀργιζομένοις D. P. m. praeſ. partic. paſſ. *iratis* 17, 9.

Ὀρθὸς, ȣ̃, ὁ. *rectus.* ὀρθῆς G. S. f. μαθήσεως τυχεῖν *rectae* h. e. *debitae et probae inſtitutionis participem fieri* 4, 7. ὀρθῆς παιδαγωγίας 4, 11. τὴν ὀρθὴν A. S. f. ἀγωγὴν 11, 12. ὀρθὸν A. S. n. ſubſt. poſit. *bonoſtatem* 9, 6. ὀρθὰ N. P. n. τȣ̃ σώματος μέλη *gerade leibes glieder* 5, 11. τὰ ἤθη *mores probi* 7, 7. HINC

Ὀρθῶς aduerb. *vt par eſt* 2, 2. μάλα ὀρθῶς *valde bene* 2, 5.

Ὁρμὴ,

Ὁρμὴ, ῆς, ἡ. *impetus.* ὁρμὴν A. S. 15, 2. ὁρμὰς A. P. 15, 6 vſurpatur hic *de impetu, quem iuuenes regere non poſſunt.* Seneca Troad. v. 249. exponit: *Aetatis feruor primae.* HINC verbum

Ὁρμάω, ῶ. *impetu feror, prorumpo.* ὥρμησεν 3. ſing. aor. 1. ind. act. ἐπὶ τὴν λοπάδα *inſiliit in patinam* 4, 17. VNDE nomen

Ὁρμητικὸς, ȣ̃, ὁ. *propenſus ad rem aliquam cum impetu ſuſcipiendam.* ὁρμητικωτέρȣς A. P. m. comparat. πρὸς τὰ κ. τ. λ. *incitatiores* 16, 2.

Ὅρος, ȣ, ὁ. *terminus.* ὅρον A. S. τȣ̃ βίȣ *vitae finem* 17, 13. ὅρȣς A. P. ibid.

Ὁρῶ, ὁρῶμεν, ὁρῶντος, ὁρῶντας vid. ὁράω, ῶ.

Ὃς Articulus poſtpoſitiuus, *qui* 2, 2. 7, 21. *hic* vel *ille* 8, 17. Femin. ἥ. Neutr. ὅ, *quod* 4, 1. et 3. cet. ἧς G. S. f. 2, 3. ὃν A. S. m. ſcil. ἄνθρωπον 7, 17. quo loco conſtructio referenda ad intellectum Praecedit enim ἀνδράποδον. ἣν A. S. f. 8, 18. οἳ N. P. m. 7, 5. et 10. cet. ἃ N. P. n. 14, 8. ὧν G. P. m. 3, 2. 10, 11. cet. G. P. f. 10, 5. 17, 11. G. P. n. 14, 27. ἠμέλȣν ὧν (*ſi*) *negligerem ea, quae* 9, 14. οἷς D. P. m. 7, 13. 13, 1. et 2. D. P. n. 14, 6. ȣ̃ς A. P. m. 11, 9. ἃ A. P. n. 2, 7. 5, 5 cet. OBSERV. Neutrum plurale ἃ cum particula τε ſignificat *vtpote* vel *quippe* 5, 4.

Ὅσος, ȣ, ὁ. *quantus.* ὅσα N. P. n. *quaecunque* 20, 7. ὅσαπέρ ἐςιν ἐν δυνατῷ *quantum fieri poteſt* 14, 18. Sic εἰς ὅσον οἷόν τέ ἐςι 14, 18. vid. εἰς. ὅσοι N. P. m. *quicunque, quotquot* 4, 5. HINC

Ὅσῳ aduerb. cum comparat. *quanto* 4, 10. cui reſpondet τοσȣ́τῳ.

Ὅσιος, ȣ, ὁ. *ſanctus, iuſtus.* ὁσίην A. S. f. Ionicus 14, 26.

Ὅςπερ (ex ὃς et particula περ) *qui.* Neutr. ὅπερ *quod* 3, 1. 17, 15. 20, 8. *id quod* 14, 31. 17, 14. ἅπερ A. P. n. *quae* 10, 7. 17, 3.

Ὅςτις (ex ὃς et τίς) *quis.* Fem. ἥτις, *quae* 20, 7. Neutr. ὅ, τι, *quodcunque, ſi quod* 2, 7. 7, 2. οἵτινες N. P. m. *qui* 2, 8. 7, 8. et 13. 13, 9. 15, 2. 20, 3. αἵτινες N. P. f. *quae* 12, 7.

Ὅταν (h. e. ὅτ' ἂν) *quando, poſtquam, vbi, quum:* conſtr. cum ſubiunct. 2, 2. et 5. 7, 18. 9, 16. 14, 34. et 35. 17, 11.

Ὅτι

Ὅτε cum indicat. *quando, quum, poſtquam* 8, 17. 14, 14. Redditiuum ad τότε *tunc* 7, 18. ἔσθ' ὅτε 7, 8. vid. εἰμί.

Ὅτι cum indicat. *quod, quoniam* 2, 8. Ponitur vbi Latinus ſermo accuſatiuum cum infinitiuo requirit 3, 1. 4, 5. 5, 5. 6, 1. 7, 14. et 21. 8, 1. 9, 20. et 27. 10, 3. et 6. 13, 4. et 18. 14, 27. et 29. 15, 4. 17, 12. et 21. 18, 2. Plane non exprimitur a Latinis 6, 2. 7, 13. 8, 7. Explicationibus inſeruit et ſignificat *hoc eſt* 17, 5. et 8. et 11.

Ὅ, τι vid. ὅστις.

Οὐ aduerb. negandi *non*, vſurpatur ſequente conſonante 2, 8. 4, 12. cet. οὐ δῆτα, *nihil certe* 8, 17. οὐ τοίνυν οὐδέ *ne quidem* 6, 1. 11, 1. οὐ γὰρ *non enim* 14, 6. 17, 9. οὐ μὴν *neque vero, neque tamen* 14, 13.

Οὐδὲ *neque, ne quidem* 3, 1. 6, 1. 11, 1. 13, 5. 14, 18. et 31. et 32. 17, 15. 18, 2. 20, 4. οὐδ' ἂν εἴ τι γένοιτο κ. τ. λ. 4, 9. De hoc Graeciſmo vid. Vigerus de Idiotiſmis Graecae linguae c. 7. ſ. 13. r. 16.

Οὐδεὶς (ex οὐδὲ et εἷς) *nemo, nullus* 14, 22. Neutr. οὐδὲν *nullum* 17, 15. *nihil* 9, 16. 13, 12. et 14. 14, 4. *non* 4, 17. 7, 21. οὐδὲν ὄφελος *nihil prodeſt* 7, 18. οὐδὲν ἧττον *nihilominus* 9, 18. 14, 18. οὐδενὸς G. S. n. ἧττον 14, 8. οὐδενὸς ἀξίοις 10, 3. vid. ἀξίοις.

Οὐδέπω, *nondum* 4, 18. Ex οὐδὲ et πω *quodammodo*: quod eſt ab ὦ *quatenus*. ΤΗ. ὅς *qui*.

Οὐδέτερος (q. d. οὐδὲ ἕτερος) ου, ὁ. *neuter*. οὐδέτερον A. S. n. 14, 32.

Οὐθ' pro οὔτε *neque* 9, 9.

Οὐκ aduerb. negandi, ſequente vocali tenui, *non* 2, 2. 4, 7. et 10. cet.

Οὐκοῦν *quapropter, igitur* 15, 6.

Οὖν coniunct. poſtpoſit. *igitur* 2, 3. 7, 18. 19, 11. cet. οὖν ὅμως *tamen* 14, 32. μὲν οὖν vide μέν.

Οὔπω *nondum* 7, 9. Ex οὐ et dictione enclitica inſeparabili πω.

Οὗς vid. ὅς.

Οὖσα vid. εἰμί.

Οὔτ' *neque* 9, 25. 14, 18. per apoſtroph. pro

Οὔτε *neque* 9, 25. 13, 9. 14, 18.

Οὗτος

Οὗτος pronom. demonſtr. *hic, is* 8, 18. 14, 27. 19,
G. S. m. 9, 13. τȣ̃τον A. S. m. 8, 18. 14, 13. ce
N. P. m. 4, 18. 7, 21. 17, 23. τȣ́των G. P. m. 5, 12.
τȣ́τοις D. P. m. 6, 1. 7, 10. 14, 33. τȣ́τȣς
14, 33. Femin. αὕτη 13, 14. ταύτης G. S.
et 6. cet. ταύτῃ D. S. f. 8, 18. ταύτην A. S.
et 10. cet. ταύταις D. P. f. 14, 21. Neutr. τ
4, 18. cet. τȣ́τȣ G. S. n. 14, 19. τȣ́τῳ D. S
τȣ̃τ᾽ 4, 3. pro τȣ̃το A. S. n. 5, 5. 6, 1. cet. τ
P. n. 4, 5. et 10. cet. τȣ́των G. P. n. 3, 1. 4, 3. c
τοις D. P. n. 5, 2. 7, 14. cet. ταῦτα A. P.
et 17. cet.
Οὕτω aduerb. ſequente conſonante, *ſic* 10,
11, 4. 13, 12. 14, 36. 18, 3. et 9.
Οὕτως ſequente vocali, *ſic* 5, 13. 7, 7. 9, 1. et 2
11, 3. 13, 14. 14, 4. et 38.
Ὄφελος (ab ὀφέλλω, *augeo, adiuuo*) εος, τό.
emolumentum. ὅτε ȣ̓δὲν ὄφελος, *fruſtra, ſer*
es vergebens iſt 7, 18.
Ὀφθαλμός, ȣ̃, ὁ. *oculus* 13, 12. Ab ὄπτομαι,
Οὐχ ſequente vocali adſpirata, *non* 9, 12. 14, 2
Pro eo etiam in vſu eſt
Οὐχὶ 9, 20.
Ὄχλος, ȣ, ὁ. *turba, multitudo hominum.* ὄχλ
9, 4. ὄχλον A. S. 9, 4. ὄχλοις D. P. 9, 5.
Ὀψὲ aduerb. *ſero, longo poſt tempore.* ὀψὲ τῆς
aetate in ſenectam vergente 20, 7.

Π

Παθῶν vid. πάσχω.
Παθῶν G. P. contr. *affectuum* 10, 6. a πάϑ
τό. *quod quis patitur ſeu paſſus eſt, caſus,* it
animi, perturbatio. Eſt a πάσχω.
Παῖδ᾽, παῖδα κ. τ. λ. vid. παῖς.
Παιδαγωγία, ας, ἡ. Propr. *inſtitutio puerorum*
proficiſcitur a paedagogo. Hic 4, 11. pro *cult*
nitur. Deriuatur a
Παιδαγωγός (ex παῖς et ἀγωγός, ȣ̃, ὁ καὶ

viae it. *adducendi vim habens:* quod eſt ab ἄγω *duco*) ȣ, ὁ. *puerorum inſtitutor, magiſter* 7, 3. παιδαγωγὸν A. S. 7,3. παιδαγωγῶν G.P. 15, 4. παιδαγωγοῖς D. P. 7,1. 13, 9. παιδαγωγȣ̀ς A.P. 15,2.

Παιδεία, ας, ἡ. *inſtitutio, diſciplina* 8,1. *eruditio, doctrina* 8, 13. τῆς παιδείας G. S. *educationis, inſtitutionis* 9, 1. et 27. 10, 13. *eruditionis* 10, 15. 13, 14. 20, 7. *ſtudii* 10, 4. παιδείας τυχεῖν νομίμȣ *probae inſtitutionis compotem fieri* 7, 6. πῶς παιδείας ἔχει *qua eruditione praeditus eſſet* 8, 18. παιδείας ἐπιμέλεια *literarum ſtudium* 11, 4. παιδείαν A. S. *educationem* 7, 18. *eruditionem* 8, 17. 13, 18. 14, 35. παιδεία N. P. *educatio* 4, 17. Deriuatur a

Παιδεύω *doceo.* N. S. m. praeſ. partic. act. *inſtitutor, informator* 4, 4. παιδεύσωσι 3. pl. aor. 1. ſubi. act. τȣ̀ς υἱεῖς κακῶς (*poſtquam*) *inſtituerunt liberos male* 7, 18. HINC

Παίδευμα, ατος, τὸ. *quod docetur, diſciplina.* παιδευμάτων G. P. 10, 1. παιδεύμασι D P. 10, 3. ET

Παίδευσις, εως, ἡ. *inſtitutio, informatio* 7, 12. et 16. ET

Παιδευτὴς, ȣ̃, ὁ. *praeceptor, magiſter.* παιδευτῶν G. P. 7, 10. παιδευτὰς A. P. 7, 15. Primitiuum eſt παῖς, vnde diminutiuum

Παιδίον *puerulus.* παιδία A. P. *puerulos* 7, 17. 12, 7. *ſeruulos, quos parentes filiolis, ceu cuſtodes corporis, alunt* 6, 1. παιδίων G. P. 5, 13. παιδίοις D. P. 5, 14.

Παιδοποιΐα, ας, ἡ. *liberorum procreatio* 2, 3. 3, 1. a παιδοποιὸς (ex παῖς et ποιέω, ῶ) ȣ̃, ὁ καὶ ἡ. *liberorum procreator* vel *procreatrix.*

Παιδοτρίβης (ex παῖς et τρίβω *tero*) ȣ, ὁ. *qui pueros exercet, palaeſtrae magiſter, praeceptor puerorum in exercitio corporis* 11, 1.

Παῖς, παιδὸς, ὁ καὶ ἡ. *puer, puella* [it. *filius, filia*] παῖδ' A. S. 5, 15. per apoſtroph. pro παῖδα 10, 1. παῖδες N. P. 13, 15. 14, 5. παίδων G. P. 1, 1. 11, 8 et 11 13, 13. 14, 32. et 33. et 38. 15, 1. et 3. et 4. 18, 3. 20, 8 παισὶ D P. 13, 4. 15, 2. 17, 17. ἐν παισὶν h. e. ἐν νεότητι, *in pueritia, in puerili aetate* 11, 2. παῖδας A. P. 7, 8. et 10. 9, 7. et 19. 11, 1. et 6. 12, 1. 13, 2. 14, 31. 17, 1. et 14. et 16.

Παλαιὸς (a πάλαι *olim*) ȣ̃, ὁ. *vetus* 7, 13. οἱ παλαιοὶ N. P. m. *veteres* 14, 21. παλαιῶν G. P. n. συγγραμμάτων 10, 14. HINC

Παλαιόομαι, ȣ̃μαι. *veteraſco.* παλαιȣ́μενος N. S. m. praeſ. partic. med. νȣ̃ς *mens ſeneſcens* 8, 16.

Παλίμβολος (ex πάλιν et βάλλω) ȣ, ὁ καὶ ἡ h. e. δολερὸς, *veteratorius*, it. *inconſtans* et *mutabilis*, it. παλίμπρατος, *perfidus, qui multiplici et ſaepe commutata ſeruitute aſtutus euaſit et vafer*, πανȣ̃ργος, *veterator.* παλιμβόλοις D. P. *nequam hominibus* 7, 1.

Πάλιν aduerb. *rurſus* 12, 6. 14, 35. vid. αὖ.

Παλλακὴ, ῆς, ἡ. *puella, concubina.* παλλακαῖς D. P. *concubinis* 2, 1. a πάλλαξ, ακος, ὁ. *iuuenis:* a quo Latinorum *pellex* deriuat Gell. N. A. 4, 3. quam vocem alii a *pelliciendo* deducunt. Vide Taubm. Plaut. Aſin. 1, 2, 7.

Παμπληθὴς (ex πᾶς et πλῆθος, εος, τὸ. *multitudo:* quod eſt a πλέος, ȣ, ὁ. *plenus:* et hoc a comparat. πλείων adiectiui πολὺς) έος, ȣ̃ς, ὁ καὶ ἡ, *refertus*, it. *permultus.* παμπληθεῖς N. P. m. contr. *quam plurimi*, πάνυ πολλοὶ 14, 22.

Πᾶν, πάνθ', παντὸς κ. τ. λ. vid. πᾶς.

Πανηγυρικὸς, ȣ̃, ὁ. *panegyricus, panegyri conueniens, celebris:* a πανήγυρις, εως, ἡ. *conuentus publicus:* quod eſt ex πᾶς et ἄγυρις (ab ἀγείρω *congrego*) εως, ἡ. *cuetus.* q. d. πᾶσα ἄγυρις. πανηγυρικῶν G. P. m. λήρων 9, 1. Intell. *ampullas et ſeſquipedalia verba*, vt Horat. loquitur de Art. h. e. explicante Lambino, *verba pompatica, tumidaque et inflata, magnifica, iactantiae et venti plena.*

Παντάπασιν aduerb. *prorſus, omnino* 9, 15. 15, 1. a πᾶς.

Παντελὴς (ex πᾶς et τέλος, εος, τὸ. *finis, effectus*) έος, ȣ̃ς, ὁ καὶ ἡ. *vniuerſus* it. *abſolutus.* παντελῆ A S. f. contr. *perfectam* 4, 2. HINC

Παντελῶς aduerb. *omnino, prorſus, plane* 14, 5. et 13. 15, 4.

Πάντη aduerb. *plane, omnino* 9, 27. a πᾶς, vnde etiam παντοῖος, ȣ, ὁ. *omnigenus, varius:* INDE

Παν-

ώς aduerb. *varie, omnibus modis* 14, 14.
ν vid. πᾶς.
duerb. *omnino* 2, 8. 7, 16. *valde* 14, 17.
raepoſitio per apoſtr. pro
:um Dat. *APVD* 4, 5. 9, 4. cum Acc. *PER* 2, 2.
AETER vel *CONTRA* 4, 9. *CIRCA* 16, 1.
ὶ πάντα ταῦτα explicari poteſt *praeter haec*
a vt Xyl. *über dieſes alles :* vel *prae his omnibus*
iet. *vor allen dingen* 14, 31. παῤ ὀλίγας ἡμέρας
is quibusque diebus interiectis 13, 10.
γέλλω *denuntio*, it. *praecipio*. παρήγγελλε 3. ſing.
erf. ind. act. *monebat, innuebat* 17, 3. HINC
γελμα, ατος, τὸ. *praeceptum* 7, 21. παραγγέλ-
α N. P. 4, 4. παραγγέλμασι D. P. n, 10. Ab
ἰλλω *nuntio*.
ενέσθαι aor. 2. inf. med. πρὸς αὐτὸν ἠξίου αυ-
ad ſe iubebat 14, 29. TH. παραγίνομαι *accedo*,
Simplex γίνομαι vid. ſupra.
ωγή, ῆς, ἡ. Xyl. *inſtitutio :* alias *productio*, it.
ctio, deriuatio [vid. adnot.] 15, 4. a παράγω, *pro-*
adduco in medium. Simplex ἄγω *duco*.
έδοται vid. παραδίδωμι.
ειγμα, ατος, τὸ. *exemplar, documentum, exemplum*
producitur ad probandum 13, 18 20, 2. παρα-
ματι D. S. 4, 17. 13, 1. παραδειγμάτων G. P.
. παραδείγμασι D. P. 14, 18. παραδείγματα
. 11, 8. 16, 1. a παραδείκνυμι *iuxta oſtendo, confero.*
lex δείκνυμι *oſtendo*.
ηλόω, ῶ. *ſignifico, repraeſento.* παραδηλοῦντες N.
. contr. praeſ. partic. act. 13, 14. Simplex δηλόω, ῶ.
ίδωμι *trado*. παραδόντες N. P. m. aor. 2. partic.
λάθωσιν κ. τ. λ. 7, 1. vide λανθάνω. ὡς ἡμῖν
ιν παραδέδοται 3. ſ. praet. ind. paſſ. *quod qui-*
nos audiuerimus 9, 12. HINC
οσις, εως, ἡ. *traditio* 9, 14. a δίδωμι.
ῆν praeſ. inf. act. contr. *ſecus viuere, quam decet,*
abuti 17, 18. Simplex ζάω, ῶ. *viuo*.
έσθαι, παραθεὶς vide παρατίθημι.

Παραινέω, ῶ (ſimplex αἰνέω, *laudo.* ab αἶνος, ȣ, ὁ. *laus*) *adhortor, moneo* 9,1. et 21. παραινεῖ 3. ſing. praeſ. ind. act. contr. 7,21. παραινȣ̃σι 3. pl. eiusd. tempor. 17,17. παραινεῖν praeſ. inf. act. 5,15. 8,1. ταῖς τίτθαις *conſilium dare nutricibus* 5,14. παραινέσαιμεν 1. pl. aor. 1. opt. act. 9,7. HINC

Παραίνεσις, εως, ἡ. *adhortatio, admonitio.* παραινέσεσι D. P. 12,1. παραινέσεις A. P. 7,7. 21,1.

Παραιρέω, ῶ. *aufero.* παρελέσθαι aor. 2. inf. med. cum Acc. 8,17. Simplex αἱρέω, ῶ. *eligo*, it. *teneo.*

Παρακολȣθέω, ῶ. *ſequor, ſubſequor ceu individuus comes.* παρακολȣθεῖ 3. ſing. praeſ. ind. act. contr. cum Dat. 2,2. Ex παρὰ et ἀκολȣθέω, ῶ. *ſequor:* quod eſt ab ἀκόλȣθος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *pediſequus, comes.* et hoc deducunt ex α adiunctionem ſignificante, et κέλευθος, ȣ, ἡ. *via.*

Παραλείπω *omitto.* παραλιπεῖν aor. 2. inf. act. *ſilentio praeterire* 6,1. παραλιπὼν N. S. m. aor. 2. partic. act. *derelinquens, negligens* 7,11. τȣ̀ς ἄλλȣς *aliis omisſis* 14,25. παραλειπτέον verbale, (*non*) *eſt omittendum* 14,37. Simplex λείπω *linquo.*

Παραλύω *ſoluo.* παραλύσας N. S. m. aor. 1. partic. act. τὰ σακκία, *quum ſoluisſet ſacculos.* 14,11. Simplex λύω.

Παραμελέω, ῶ. *negligo:* παραμελῶν N. S. m. praeſ. partic. act. contr. τῆς ἀγωγῆς φαίνῃ *praeterire videris educationem* 11,8. Ab ἀμελέω, ῶ. quod vid. ſupra.

Παραπηγνύω vel παραπήγνυμι *a latere figo, iuxta depango.* παραπηγνύȣσι 3. pl. praeſ. ind. act. τὰς παραινέσεις τοῖς νέοις *admonitiones adfigunt pueris, inculcant* 7,7. Simplex πηγνύω ſeu πήγνυμι, et πήσσω ſeu πήττω *compingo*, it. *infigo.*

Παραπλήσιον eſt neutrum aduerbialiter poſitum pro παραπλησίως 7,14. a παραπλήσιος, ȣ, ὁ. καὶ ἡ. h. e. παρόμοιος, *proxime ad aliquem accedens, ſimilis.* Ex παρὰ et πλήσιος, ȣ, ὁ. *propinquus:* TH. πέλας aduerb. *prope.*

Παράσημος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *perperam ſignatus, adulteri-*

: παρασήμοις D. P. m. (*hominibus*) *malae notae, obſcuris, ignobilibus* 7, 8. Primit. σῆμα.
ſιτος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *qui cibum apud aliquem ſumit, lator, asſentator.* παρασίτȣς A. P. 7, 19. Primit. ος, ȣ, ὁ, *frumentum.*
κευάζω *comparo, praeparo.* παρασκευάζειν praeſ. act. cum Acc. *adornare, praeparare* 11, 3. παρα-υάζοντες N. P. m. praeſ. partic. act. τοῖς ἄλλοις νὰς *inſeruientes aliorum voluptatibus, creantes voluptates* 9, 6. ὅπως παρασκευάσωμεν 1. pl. 1. ſubi. act. τὴν τροφὴν *vt paremus ſeu acquirus victum* 17, 6. παρασκευαςέον (verbale) αὐτȣ̀ς η κ.τ.λ. *curandum eſt, vt ſint* cet. 14, 3. Simplex υάζω *inſtrumentis orno*: quod eſt a σκεῦος, εος, *vas*, it. *inſtrumentum.*
ῆσαι vid. παρίςημι.
χεῖν, παράσχῃ vid. παρέχω.
ίθημι *adpono, iuxta pono.* παρατιθέασιν 3. pl. ſ. ind. act. Attice τὰς χάρακας τοῖς Φυτοῖς, *lciant plantas, applicant plantis pedamenta* 7, 7. αθεὶς N. S. m. aor. 2. partic. act. ἐξηγήσομαι *ucam et explicabo* 17, 3. παραθέσθαι aor. 2. inf. *adponere, auftragen, fürſetzen,* 14, 29. Simplex ημι.
ράγωδος, ȣ, ὁ. καὶ ἡ. *tragicus.* Ex παρὰ et γωδὸς (ex τράγος, ȣ, ὁ. *hircus* et ᾠδὴ, ῆς, ὁ: *us*) ȣ̃, ὁ. *qui cantando hircum meretur* (Inde Horat. arte: *Carmine qui tragico vilem certauit ob hir-.* Vid. Lambin.] Item *actor et poëta tragicus.* 9, 21. θεατρικὴ et παρατράγωδος ſeu ὑπέ-ος λέξις eſt *dictio, quae theatricam pompam de- et tragicum quid redolet.* Eſt enim tragicorum acter ſublimis: Inde Horat. 2. O. 1. *Grande mu-Cecropio repetes cothurno:* et de arte: *Hunc ſocci e pedem, grandesque cothurni:* item: *Et docuit num loqui, nitique cothurno.* Hinc prouerb. τρα-ῖς λαλεῖν *tragice* h. e. *magnifice, ſuperbe loqui.* Eraſm. adag. 2, 5, 39. vbi reperias ſynonyma

 haec:

haec: ἐκτραγῳδίζειν et φορτικῶς λαλεῖν, *arro ganter et inſolenter loqui.* Theognid. v. 158. dici ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα. Horat. de arte v. 97. voca iſtiusmodi orationem praetumidam et inflatam *am pullas et ſeſquipedalia verba.* Terent. Eunuch. 4, 6. *magnifica verba.* Opponitur vero hic orationis tumor, et thraſonica verborum iactantia, characteri dicendi illuſtri.

Παρατρέφω *nutrio iuxta* 17, 21. Simplex τρέφω, *alo.*

Παρατυγχάνω *fortuito occurro*, *ſuperuenio.* ἐκ τῶ παρατυχόντος G. S. n. aor. 2. partic. act. λέγειν 9, 16. vid. λέγω. Simplex τυγχάνω.

Παραυτίκα aduerb. *ſtatim*, *illico*, *extemplo* 4, 10. ab αὐτίκα idem: quod eſt ab αὐτὸς, ῦ, ὁ. *ipſe.*

Παραφέρω, *in medium adfero*, *profero.* παραφέρων N. S. m. praeſ. partic. act. πάντα (*bellum*) *quod omnia aufert et abripit* 8, 17.

Παραφορτίζομαι *de onere aliquid ſubduco*, it. *oneri onus addo.* παρεφορτισάμην 1. ſing. aor. 1. ind. med. τῷ λόγῳ *commentario meo ſubtextui* 11, 12. Simplex φορτίζω *onero.* a φόρτος, ῦ, ὁ. *onus.*

Παραφρονέω, ῶ. *demens ſum*, *deliro.* παραφρονῦντα A. S. n. praeſ. partic. act. contr. (*adoleſcentem*) *mente captum* 3, 3. a παράφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *amens*: ex παρὰ et φρὴν, φρενὸς, ἡ. *mens.*

Παραχρῆμα adu. *ſtatim*, *e veſtigio*, *ex tempore* 9, 10 et 18. Ex παρὰ *in* et χρῆμα, ατος, τὸ. *res negotium*: q. d. *in ipſa re.* Vid. λέγω.

Παρέγγραπτος, ῦ, ὁ καὶ ἡ. *adſcriptitius*, *non germanus*, *qui illegitime obrepſit*, hic 5, 4. *fictitius*, *fucatus*, ὑποβολιμαῖος. a παρεγγράφω *falſo inſcribo*, *ſubdole interſero.* Compoſ. ex παρὰ et ἐν e γράφω.

Παρείκω *cedo*, it. *concedo*, *permitto.* κατὰ τὸ παρεῖκον A. S. n. praeſ. partic. act. τῶν καιρῶν 10, 11. Vid. κατὰ Simplex εἴκω *cedo*, it. *morem gero.*

Πάρειμι *adſum.* παρόντων G. P. m. praeſ. partic. 14, 1. Simplex εἰμί.

Παρ

ιέσϑαι vid. παραιρέω, ῶ.
φορτισάμην vid. παραφορτίζομαι.
ζω h. e. παρὰ ἔχω ſeu ἐγγὺς ἔχω *iuxta ha-*
, it. *praebeo, praeſto.* παρέχειν praeſ. inf. act.
τὸν παράδειγμα τοῖς τέκνοις *filiis exemplo esſe*
2. ἵνα γέλωτα παράσχῃ 3. ſ. a. 2 ſubi. act. τοῖς
οις *vt riſum aliis moueret* 14, 26. παρασχεῖν aor. 2.
act. βασιλίσκȣς *procreare regulos* 2, 8. παρέ-
ιντο 3. pl. aor. 2. ind. med. ἑαυτȣ̀ς καταπει-
; τοῖς ἴσοις πράγμασιν *indulſisſent iſtiusmodi re-*
bus.
ρᾶτο vid. παροράω, ῶ.
γελλε vid. παραγγέλλω.
ορία, ας, ἡ. *adhortatio.* Hic 12, 7. *conſolatio.* a
ηγορέω, ῶ. *hortor*, it. *conſolor:* ex παρὰ et ἀγο-
(quod extra compoſitionem non eſt in vſu) pro
vſurpatur ἀγορεύω *verba facio pro concione, con-*
or, it. generaliter *dico:* ab ἀγορὰ, ᾶς, ἡ. *forum,*
ratio.
ίνος, ȣ, ἡ. *virgo* 15, 5. q. d. ἡ παρ᾽ ȣ̓δενὸς ȣ̓δὲν λα-
α εἰς ἕδνα, *quae nunquam ab ullo accepit munera*
ſalia. Alias deriuationes pete ex Scap.
ημι *ſiſto, pono iuxta,* παρίστησι 3. ſing. praeſ. ind.
cum Acc. ἐναργῶς clarisſime *ob oculus ponit*
. παραστῆσαι aor. 1. inf. act. τὴν γνώμην δι᾽ εἰκό-
ſimilitudine quadam ſuam ſententiam declarare
. Simplex ἵστημι.
ος, ȣ, ἡ. *via ad locum aliquem ducens, aditus.* Hic
). pro *commoditate, qua quis voti ſui compos fieri*
t, ein mittel. Ex παρὰ et ὁδὸς, ȣ̃, ἡ. *via.*
ιέω, ῶ. *habito apud, cohabito.* παροικήσῃς 2. ſing.
1. ſubi. act. cum Dat. 6, 2. a πάροικος, ȣ, ὁ καὶ ἡ.
uxta habitat, accola. Ex παρὰ et οἶκος, ȣ, ὁ. *domus.*
ιία, ας, ἡ. *prouerbium* 9, 8. a πάροιμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ.
iuxta viam eſt. Ex παρὰ et οἶμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. vel
, ἡ. *via, ſemita.* HINC
ιάζομαι, *prouerbialiter loquor:* οἱ παροιμιαζό-
οι N. P. m. praeſ. partic. med. 6, 2.

Παρόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ. h. e. παρ' ὀλίγον ὅμοιος *non valde abſimilis.* παρόμοιον ſubſt. poſ. ποιοῦντες h. e. παραπλήσιον, *idem facientes* 7, 11. Ex παρὰ et ὅμοιος. Vid. ſupra.

Παρόντων vid. πάρειμι.

Παροράω, ῶ. *perperam video*, παραβλέπω, *conniuenter aliquid adſpicio.* παροράν praeſ. inf. act. contr. *praetermittere, negligere* 11, 1. παρεωρᾶτο 3. ſing. imperf. ind. paſſ. cum Attica augmenti geminatione τοῖς πρὸ ἡμῶν *neglectum eſt prioribus* 3, 1. Simplex ὁράω, ῶ, video.

Παρορμάω, ῶ. *incito, ſtimulo, impello.* παρορμῶντες N. P. m. praeſ. partic. act. contr. ἔπαινοι ἐπὶ τὰ καλὰ *laudationes ad honeſta incitantes* 12, 4. Simplex ὁρμάω, ῶ.

Παῤῥησία, ας, ἡ. *libertas fandi:* optimae notae ſcriptoribus *libertas* abſolute dicitur. 2, 3. ἄγευστοι τῆς παῤῥησίας 17, 21. vid. ἄγ. παῤῥησίαν A. S. ἄγουσιν ἐπιτιμᾶν *libertatis in admonendo et obiurgando ius vſurpare posſunt* 20, 4. d. q. πανρησία h. e. παντὸς ῥησία, vel πᾶσα ῥῆσις.

Πᾶς Maſc. *omnis, quiuis, totus* 13, 4. 17, 18. παντὸς G. S. 14, 20. παντὶ D. S. 17, 7. πάντα A. S. 2, 2. 14, 35. πάντες N. P. 2, 7. 7, 12. πάντων G. P. 14, 13. πᾶσι D. P. 11, 9. 14, 31. Femin. πᾶσα. πάσης G. S. 12, 4. πᾶσαν A. S. 7, 2. et 13. 14, 14. πάσας A. P. 21, 1. Neutr. πᾶν *omne, quoduis* 5, 12. τοῦ παντὸς G. S. διαμαρτάνειν *toto coelo errare* 4, 7. παντὶ D. S. 5, 5. πάντα N. P. 4, 5. πάντων G. P. 4, 3. 7, 4. 8, 14. 10, 7. 11, 6. πάντων μάλιστα *in primis* 13, 13. Sic πρὸ πάντων 20, 2. πᾶσι D. P. 13, 2. πάντ' 8, 16. et πάνθ' 20, 7. pro πάντα A. P. 4, 6. 14, 31. 20, 2.

Πάσχω *patior.* πάσχων N. S. m. praeſ. partic. act. cum Acc. 9, 14. ἔπαθε 3. ſing. aor. 2. ind. act. cum Acc. 14, 27. παθὼν N. S. m. aor. 2. partic. act. cum Acc. 9, 14.

Πατὴρ, ὁ. *pater* 3, 3. 7, 12. πατέρος et per ſyncop. πατρὸς G. S. 2, 5. 17, 19. πατέρα A. S. 7, 16. 18, 5. πατέρες N. P. 3, 2. 7, 14. 17, 17. πατέρων G. P. 7, 8. et 15. 13, 9. 17, 15.

17, 15. et 20. et 22. πατράσιν D. P. 2, 1. 7, 18. πατέρας A. P. 13, 1. et 18. 14, 34. 16, 1. 17, 16. 18, 2. et 3. 20, 2. HINC aduerb.

Πατρόθεν *a patre, ex parte patris* 2, 2. ET adiect.

Πατρῷος, ȣ, ὁ. *patrius, paternus.* πατρῴων G P. n. 15, 15.

Παύω *finem impono.* παυόμενοι N. P. m. praeſ. partic. med. *deſinentes* 4, 15. verbale παυςέον *deſinendum* 9, 9. ponitur abſolute, eique opponitur ἀρκτέον.

Πειθαρχέω, ῶ. *principibus obedio.* Generatim accipitur pro *obedio.* πειθαρχεῖν praeſ. inf. act. τοῖς νόμοις *parere legibus* 10, 6. Ex πείθομαι *obedio* et ἄρχων, οντος, ὁ. *princeps:* quod fit ab ἀρχὴ, ῆς, ἡ. *principatus.*

Πείθω *perſuadeo, impello ad rem aliquam ſuſcipiendam.* πέπεικεν 3. ſing. perf. ind. act. ἑαυτὸν *perſuaſit ſibi* 14, 38.

Πειρατέον verbale cum infin. et acc. 5, 9. 19. 1. 20, 7. εἰς δύναμιν *pro viribus enitendum* 10, 11. 11, 11. Sic εἰς ὅσον οἷόν τε ἐςιν 14, 18. vid. εἰς. TH. πειράω, ῶ. *conor, tento:* quod eſt a πεῖρα, ας, ἡ. *conatus, inceptum.*

Πέμπω, *mitto.* πέμποντας A. S. m. praeſ. partic. act. ἐς κ. τ. λ. Xyl. *mittendi ſunt in* cet. 11, 1. πέμψας A. S. m. aor. 1. partic. act. 14, 30.

Πένης, ητος, ὁ. *pauper.* propr. *qui labore victum quaerit:* ἀπὸ τȣ͂ πένεσθαι *laborare:* quia cum πόνῳ vitam tolerat, nec viuere poteſt, niſi laborem capiat. Clar. SALMASIVS de foenore trapezit. p. 635. citante Cl. FREINSHEMIO comment. Curt. 4, 1, 25. edit. ad ſecundam curam imprimenda. πενήτων G. P. 11, 8. 17, 21. πένησιν D. P. 11, 11.

Πέπεικεν vid. πείθω.

Πεπλασμένη vid. πλάσσω.

Πεποιηκότες vid. ποιέω, ῶ.

Περ, particula ἄσημος, quae apud Noſtrum συμπληρωματικῶς vſurpatur: 7, 3. et 13. 14, 18.

Πέρας, ατος, τὸ. *terminus, finis* 17, 11.

Περὶ praepoſ. cum Genit. DE 1, 1. 3, 3. 4, 1. et 17. et 18.

5, 1. 8, 18. 9, 14. et 25. et 27. 10, 13. 11, 8. 13, 18. 14, 19. et 32. et 38. 15, 1. cum Acc. *CIRCA* 10, 5. et 10. At praecedente Genitiuo, ſonat παροξυτόνως, et explicatur per ἕνεκα. e. g. κτήσεως πέρι *poſſeſſionis cauſa* 7, 13.

Περιγίνομαι *obtingo*, *abuenio*. περιγινομένων G. P. n. praeſ. partic. med. ἀγαθῶν ἐκ τῆς κ. τ. λ. *bonorum, quae ex philoſophia fluunt* 10, 7. Simplex γίνομαι.

Περιγράφω *circumſcribo*. περιγράψω 1. ſing. fut. 1. ind. act. τὰς ὑποθήκας *finem imponam meis praeceptis* 20, 1. Simplex γράφω.

Περιδρομή, ῆς, ἡ. *ambitus*, *circuitus*. 10, 1. vid. ἐκ. a περιτρέχω *circumcurro*. Simplex τρέχω.

Περίειμι *ſuperior ſum*, *ſupero*. περιεῖναι praeſ. inf. act. τῶν ἡδονῶν h. e. κατακρατεῖν, *vincere voluptates* 10, 8. Simplex εἰμί.

Περιΐστημι *circumpono*, *circumdo*, it. *redigo*. περιΐσταμαι *redigor*, *euado*, *deuenio*. περιΐσταται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. εἰς ἀναισχυντίαν, *praebet anſam impudentiae* 9, 25. Simplex ἵστημι.

Περιέκοψε vid. περικόπτω.

Περικνίζω *circumſcalpo*, *circumuellico*. περικνίζειν praeſ. inf. act. ταῦτα *haec ſectari* 14, 18. Simplex κνίζω, quod eſt a κνάω *ſcindo*, *ſcalpo*, *leniter frico*.

Περικλῆς, έεος, έους. *Pericles* orator Athenienſis Xanthippi F. περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβὴς 9, 12. quomodo in rep. adminiſtranda fuerit verſatus 10, 12.

Περικόπτω *circumcido*, *reſeco*, *mutilo*. περιέκοψε 3. ſing. perf. ind. act. τὰ τῶν κ. τ. λ. *accîdit* h. e. *imminuit* 17, 26. Simplex κόπτω *ſcindo*.

Περίλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ. *ſupra modum moeſtus*, *ſummopere dolens*. περιλύπους A. P. 10, 7. Ex λύπη, ης, ἡ. *dolor*.

Περιμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ. *de quo pugnatur*, it. *expetendus*. περιμάχητον N. S. n. ſubſt. acceptus, *res optanda* 8, 9. Simplex μαχητὸς, οῦ, ὁ. *expugnabilis*, quod fit a μάχομαι *pugno*.

Περιπίπτω *incido*. περιπίπτουσιν 3. pl. praeſ. ind. act. 20, 3.

20, 3. περιπεσόντων G. P. m. aor. 2. partic. act. 16, 1. περιπεσόντας A. P. m. eiusd. partic. 14, 24. quibus in locis cum Datiuo, vi praepoſitionis, conſtruitur. Simplex πίπτω *cado.*

Περιπλέω *nauigando obeo.* περιπλεῦσαι aor. 1. inf. act. τὰς πόλεις *circa vrbes nauigare* 10, 2. Simplex πλέω *nauigo.*

Περιποιέομαι, ῦμαι, *acquiro.* περιποιησαμένων G. P. m. aor. 1. partic. med. ἔπαινον (*eorum*) *qui ſibi laudem comparauerunt* 16, 1. Simplex ποιέω, ῶ.

Περίτρανα A. P. n. aduerbial. poſ. λαλεῖν *perſpicue loqui* [Sed vid. adnot.] 6, 1. περίτρανος, ου, ὁ καὶ ἡ. *perſpicuus:* a τρανὸς, ῦ, ὁ. idem: quod eſt a τιτράω ſeu τίτρημι *perforo, pertundo.*

Περιϋβρίζειν praeſ. inf. act δούλους *omni iniuriarum genere afficere ſeruos* 10, 6. Simplex ὑβρίζω.

Περιχαρεῖς A. P. m. contr. 10, 7. περιχαρὴς, έος, ὁ. καὶ ἡ. *ſupra modum laetus*, ὁ ἀμέτρως χαίρων, *gaudio perfuſus.* a περιχαίρω *ſummopere laetor.* Simplex χαίρω *gaudeo.*

Πέτρα, ας, ἡ. *ſaxum, lapis* 4, 9.

Πέφυκε, πεφυκότας vid. Φύω.

Πηγὴ, ῆς, ἡ. *fons, ſcaturigo* 7, 6. 10, 10. πηγὰς A. P. metaph. de vberibus 5, 6. Synonymum eſt πίδαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ. vtrumque Scapula deriuat a πηδάω *ſalio*, Boeotice η verſo in ι. Cl. PASOR in indic. Heſiod. docet, deriuari παρὰ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia ſtruxerint homines. Indeque Latinum *pagi* nomen accepiſſe putat.

Πηνελόπη, ης, ἡ. *Penelope* 10, 3. Vlyſſis coniux, laude pudicitiae in diuturna mariti abſentia ſeruatae et cuſtoditae celebris. Ex πήνη, ης, ἡ. *textum* et λόπος, ου, ὁ. *tela ſubtilis.* Ad procos enim deludendos telam retexebat.

Πηρὸς, ῦ, ὁ. *mancus, mutilatus, parte aliqua corporis captus.* Hic 14, 29. eſt ἑτερόφθαλμος, *vnoculus.* Hinc πηρόω, ῶ. *mutilo*, it. *ſum oculis captus:* VNDE

Πήρω-

Πήρωσις, εως, ἡ. *caecitas* 14, 28.

Πιαίνω *pinguefacio, obeſum reddo.* πιαίνει 3. ſing. praeſ. ind. act. τὸν ἵππον *ſaginat equum* 13, 12. a πίων, ονος, ὁ. *pinguis.*

Πικρὸς, ϐ, ὁ. *amarus.* πικρὰ A. P. n. ſubſt. poſit. τῶν φαρμάκων *medicamenta amara* 18, 3.

Πίςις, εως, ἡ. *fides.* πίςιν A. S. 14, 21. d. q. πεῖςις, παρὰ τὸ πεπεῖσθαι *perſuaſum eſſe.*

Πλάςιγξ, ιγγος, ἡ. *lanx, trutina* 17, 32. Alias dicitur Doriee pro πλήςιγξ, et ſignificat *flagellum:* a πλήσσω *percutio.*

Πλάσσω vel πλάττω *fingo.* πλάττειν praeſ. inf. act. τὰ μέλη τϐ σώματος *formare corporis artus* 5, 11. πεπλασμένη N. S. f. perfect. partic. paſſ. 9, 14. Vid. ἀδέσποτος.

Πλάτων, ὁ. *Plato* 5, 14. 14, 15. et 17. Πλάτωνος G. S. 4, 5. 10, 12. 14, 37. Πλάτωνα A. S. 11, 5. 14, 35. Sic dictum aiunt a latitudine humerorum.

Πλείων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *amplior, copioſior*, it. *maior.* πλείονος G. S. f. 5, 3. πλείονα A. S. m. 7, 15. f. 13, 11. contracte πλείω 7, 12. 15, 3. πλείονα A. P. n. *plura* 10, 13. πλείϐς A. P. f. contr. 9, 20. 21, 1. Eſt comparatiuus a πολὺς *multus*, quod in ſuperlatiuo facit

Πλεῖςος, ϐ, ὁ. *plurimus.* πλεῖςον A. S. m. 2, 3. 17, 5. n. 4, 12. πλεῖςον τϐ δέοντος ἁμαρτάνειν 13, 9. 14, 19. vid. δέον.

Πλεονεξία, ας, ἡ. *commoditas quam quis prae aliis habet, melior conditio.* Hic 13, 16. πλεονεξία τῆς φύσεως opponitur τῇ ἐλλείψει τῆς φύσεως, quorum hoc defectum naturae, illud felicitatem ſignificat memoriae. Compon. ex πλέος, ϐ, ὁ καὶ ἡ. et ἕξις, εως, ἡ. *habitus.*

Πληγὴ, ῆς, ἡ. *plaga.* πληγῶν G. P. 12, 3. πληγαῖς D. P. 12, 1. a πλήσσω vel πλήττω *percutio.*

Πλημμελὴς (ex πλὴν *praeter* et μέλος, εος, τὸ. *carmen*) έος, ὁ καὶ ἡ. *qui eſt contra modulationis normam, inconditus.* Hic 10, 11. *facile errans, vitioſus, culpandus.* HINC

Πλημ-

Ιλημμελεῖν *immoderate ſe gerere.* Hic 4, 16. *errare.* VNDE

Ιλημμέλημα, *ατος, τὸ. peccatum.* πλημμελήματα N. P. *errata* 15, 4. πλημμελημάτων G. P. 9, 10. de vitiis, quae in orationis concinnitatem peccant.

Ιλήρης (a πλέος, ϰ, ὁ. *plenus*) εος, ὁ καὶ ἡ. *plenus.* πλήρεις N. P. m. contr. cum Genit. 9, 9. HINC πληρόω, ῶ. *impleo.* VNDE

Ιλήρωσις, εως, ἡ. *impletio.* πληρώσει D. S. *ſaturitate:* opp. ἔνδεια *fames* 13, 8.

Ιλησίον aduerb. *prope* 17, 13. Eſt ab adiect. πλησίος (quod eſt a πλάω per ſyncopen pro πελάω *propinquo*) ϰ, ὁ. *propinquus.* HINC verbum

Ιλησιάζειν (*adpropinquare,* it. *familiariter aliquo vti*) τῇ Πηνελόπῃ h. e. συγγίγνεσθαι *cum Penelope rem habere* 10, 3. πλησιάζοντας A. P. m. praeſ. partic. act. ταῖς γυναιξὶ *cum vxoribus concumbentes* 3, 1. Primitiuum eſt aduerbium πέλας *prope.*

Ιλήσμιος, ϰ, ὁ. *replens.* Hic 9, 28. *ſatietatem adferens,* ἀψίκορος, *faſtidium mouens.* a πλῆσμα, ατος, τὸ. *explementum:* quod eſt a πλήθω *impleo:* cuius thema πλέος, ϰ, ὁ. *plenus.*

Ιλϰσιος, ϰ, ὁ. *diues, locuples.* πλϰσίων G. P. m. 17, 21. bis. πλϰσίοις D. P. m. 11, 8. 17, 17. In comparat.

Ιλϰσιώτερος, ϰ, ὁ. *ditior.* πλϰσιωτέρας A. P. f. γυναῖκας *vxores longe ditiores* 19, 3. Deriuatur a ſubſtant.

Ιλϰτος, ϰ, ὁ. *diuitiae* 8, 6. quod dicitur quaſi πολύετος ἢ πολλόετος, ὅτι ἐκ πολλῶν ἐτῶν ἐςὶ συνηγμένος. Diuitiae enim multorum annorum vel decurſu vel prouentu parari dicuntur: quo differt ab ἄφενος, ὁ vel τὸ. quod dicitur quaſi ἀφ' ἑνὸς, diuitiae ex vno anno collectae, cenſus ſeu reditus vnius anni. Clauis Homer. Iliad. A. v. 170. deducit παρὰ τὸ πολὺς et τάω, τῶ *accipio:* q. d. πολύϰτος *opes a multis acceptae.*

[λϰταρχος, ϰ, ὁ. *Plutarchus* 1, 1. q. d. πλϰτϰ ἀρχός.

[νίγω *ſuffoco.* πνίγεται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. φυτὰ

τοῖς

τοῖς κ. τ. λ. *plantae ob nimiam irrigationem ſuffi-cantur* 13, 3.

Ποδὸς vid. πȣ̃ς.

Πόθος, ȣ, ὁ. *deſiderium* 20, 8. a πείθω *perſuadeo.* Cl Paſor in Indice Heſiod. deducit ab inuſit. πέτω, a quo Latinorum *peto* docet eſſe. HINC verbum

Ποθέω, ῶ. *deſidero.* ποθȣ̃ντα A. P. n. praeſ. partic. act pro infin. poſit. cum acc. 5, 9.

Ποῖ aduerb. interrogandi *quo? quonam?* 7, 13. Ab in-definito οἷ *quo*, quod eſt ab ὅς *qui*.

Ποιέω, ῶ. *facio.* ποιεῖ 3. ſing. praeſ. ind. act. *reddit* 17, 12. ποιεῖν praeſ. inf. act. contr. τὴν φιλοσοφ. κ. τ. λ. *philoſophiam pro capite* h. e. maxima et praecipua parte *habere* 10, 4. ποιȣ̃σι 3. pl. praeſ. ind. act. παραπλήσιον, οἷον εἴ τις κ. τ. λ. *eodem fere modo ſe gerunt* cet. 7, 14. Sic ποιȣ̃ντες N. P. m. contr. praeſ. partic. act. παρόμοιον, ὥσπερ ἂν εἴ τις κ. τ. λ. *idem facientes, ac ſi quis* cet. 7, 11. τὸ γῆρας ἐπίλυπον *contriſtantes ſenectutem* 17, 16. ποιήσω 1. ſing. fut. 1. ind. act. ὑμῖν φανερὰ *demonſtrabo* 4, 17. ποιῆσαι aor. 1. inf. act. ἀπόκρισιν *reſponſionem dediſſe* (*videtur*) 8, 17. Ποιȣ̃μαι (in media voce) τεκμήριον *pro ſigno habeo* 9, 27. ποιεῖται 3. ſing. praeſ. ind. med. contr. πλείω λόγον τῆς κ. τ. λ. *plus ſollicitus eſt de* cet. 7, 12. ποιεῖσθε 2. pl. praeſ. ind. med. πᾶσαν σπȣδὴν *omnem impenditis curam* 7, 13. ποιεῖσθαι praeſ. inf. med. συνȣσιασμὸν h. e. πλησιάζειν ταῖς γυναιξὶ 3, 1. πρόνοιαν τȣ̃ ἀκȣ́ειν *curam adhibere, vt audiant* 7, 17. μηδὲν πρȣ̓ργιαίτερον τῆς παιδείας τῶν παίδων *nihil antiquius liberorum educatione iudicare* 9, 1. συλλογὴν τῶν συγγραμμάτων *comparare et colligere volumina* 10, 14. πλεῖστον λόγον τῆς δικαιοσύνης *ſummam iuſtitiae rationem habere* 17, 5. πλείω εὐλάβειαν καὶ φυλακὴν τῶν παίδων *ſollicitiorem eſſe pro pueris* 15, 3. τὴν κρατίστην ἀγωγὴν τῶν παίδων *quam optime liberos educare* 11, 11. τȣ̀ς παῖδας ἐν αἰσχύνῃ 12, 6. Xyl.

vertit: *ad pudorem redigere, beſchaemen, rubore ſuffundere:* ſeu, ſi Plautina phraſi vti licet, ex Capt. 5, 2. *in ruborem dare.* ποιήσονται 3. pl. fut. 1. ind. med. πλείονα ἐπιμέλειαν τῶν παίδων *maiorem habebunt rationem liberorum* 13, 11. ποιήσαιντο 3. pl. aor. 1. opt. med. 9, 6. Vid. ὑπερἀνω. ποιησάμενοι N. P. m. aor. 1. partic. med. 3, 2. Vid. τυγχάνω. HINC

Ποιητέον (verbale) ἐςὶ τῦτο ὡς ἐν Φαρμάκῳ μοίρᾳ Xyl. *inſtar medicamenti vſurpandum* 9, 15. πλεῖςον λόγον τῆς εὐγενείας *ſumma boneſtae originis habenda eſt ratio* 2, 3. ET

Ποιητὴς, ῦ, ὁ. *poëta, factor.* Synecdochice ponitur pro *Euripide* 2, 2. et 5. Et κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur de *Phocylide* 5, 15.

Ποικίλος, ῦ, ὁ. *varius.* HINC

Ποικίλως aduerb. *varie* 12, 5. ET

Ποικιλία, ας, ἡ. *varietas.* Hic 9, 28. opponitur τῇ μονῳδίᾳ.

Ποῖος, ῦ, ὁ, eſt ἐρωτηματικὸν, *qualis? quisnam?* ποία N. S. f. 4, 12. ποῖον N. S. n. 3, 1. τὸ ποῖον; *quodnam?* 7, 9. ποῖα N. P. n. 4, 11. Fit ab οἷος citra interrogat. *qualis.*

Πόλεμος, ῦ, ὁ. *bellum* 8, 17 bis. 11, 7. πολέμῳ G. S. 14, 16. et 27. Dicitur quaſi πολύαιμος, ex πολὺ et αἷμα, quod multum ſanguinis tempore belli effunditur: vel quaſi πολόλεμος, ex πολὺ et ὄλλυμι, quòd multorum damnorum eſt cauſa. Alii deducunt a πολεμίζω *commoueo*, quod ſtrepitus armorum totas regiones concutiat. Alii παρὰ τὸ τὰς πόλεις μειῦν, quod ciuitates minuat. Alii ſimpliciter ab ὀλέω ſeu ὄλλυμι *perdo* deriuant, quaſi dicatur ὄλεμος. Alii ab ὀλέω *euerto:* ſicut εἰρήνη dicitur παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν. Quae enim pax ſtruit bellum deſtruit. HINC nomen

Πολεμικὸς, ῦ, ὁ. *bellicus, militaris.* πολεμικῶν G. P. m. ἀγώνων ἐθὰς 11, 7. Vid. ἐθάς. ET

Πολέ-

Πολέμιος, ε, ὁ. *infeſtus, hoſtilis.* πολέμιοι N. P. m. μαθήμασι 11, 5. πολεμίων G. P. m. *hoſtium* 11, 7. ET verbum

Πολεμεῖν *bellum gerere, militare* 4, 15.

Πόλις, ἡ. *vrbs, ciuitas.* πόλεως G. S. 7, 13. πόλιν A. S. 8, 17. πόλεις A. P. contr. 10, 2. Sumitur interdum pro ipſa vrbe muris cincta, interdum pro ciuibus. Deducitur vel a πολέω, ῶ. *verſor*, quod in ea verſentur homines: vel a πολὺς *multus*, quod ex multis conſtet. HINC πολίτης, ε, ὁ. *ciuis*, a quo eſt

Πολιτεία, ας, ἡ. *reip. adminiſtratio, forma regiminis* 9, 13. ET

Πολιτικὸς, ε, ὁ. *ciuilis, ad ciues ſeu ciuitatem pertinens.* πολιτικὴν A. S. f. δύναμιν 10, 9. Vid. δύναμιν. ET

Πολιτεύω *remp. adminiſtro, fungor magiſtratu in rep.* πολιτεύεσθαι praeſ. inf. med. *rempub. adminiſtrandam capesſere* 17, 11. πολιτευομένες A. P. m. praeſ. partic. med. *verſantes in rep. remp. gubernantes* 10, 10. ἐπολιτεύσατο 3. ſing. aor. 1. ind. med. *in rep. verſatus eſt, remp. adminiſtrauit* 10, 12.

Πολὺς N. S. m. *multus:* πλῆτος *magnae diuitiae* 8, 6. ὄκνος 14, 32. vid. ἔχω. πολλῷ D. S. m. 9, 18. πολὺν A. S. m. 9, 17. 14, 26. πολλοὶ N. P. m. τῶν πατέρων *multi parentes* 7, 15. πολλοῖς D. P. m. 7, 2. 9, 2. πολλὲς A. P. m. 2, 7. 14, 26. τῶν πατέρων 17, 15. πολλῆς G. S. f. 9, 9. 21, 1. πολλὴν A. S. f. 7, 1. πολλὰς A. P. f. 10, 2. πολλε G. S. n. ſubſt. poſit. 4, 7. vid. διαμαρτάνω. τὸ πολὺ A. S. n. τῆς ὀργῆς 14, 18. πολλὰ A. P. n. 4, 16. τῶν θηρίων *multas beſtias* 4, 14. τῶν γιγνομένων 4, 9. vid. γίγνομαι. πολλοῖς D. P. n. 13, 3. Aduerbialiter vſurpatur πολλῷ D. S. n. 19, 3. et πολὺ A. S. n. 14, 27. et exponitur *multo:* vtrobique autem comparatiuis adduntur. ὡς τὰ πολλὰ vid. ὡς. HINC aduerbia

Πολλάκις, *ſaepe, frequenter, multoties* 2, 7. 7, 13. 8, 5. 9, 12. 14, 29. 15, 2. et 5. 17, 15. 18, 8. ET

Πολλαχε *ſaepius* 18, 2.

Πολυλογία, ας, ἡ. *verboſitas, multiloquium* 9, 10. a πολυλόγος,

ος, ϰ, ὁ ϰαὶ ἡ. *qui multa facit verba, multiloquus.* πολύλογος eſt ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος. Ex ὺς et λόγος.

ελὴς, έος, ὁ ϰαὶ ἡ. *magnos ſumtus poſtulans, ſumtuoſus*: πολυτελεῖς A. P. f. contr. 7, 19. Ex πολὺς

έλος, εος, τὸ. *impenſa, ſumtus.*

χρόνιος, ϰ, ὁ ϰαὶ ἡ. *longo tempore durans, diuturnus*, 16. πολυχρονίᾳ G. S. f. 9, 17. Ex πολὺς et

νος, ϰ, ὁ. *tempus.*

ός, ϰ, ὁ. *improbus, ſceleſtus.* πονηρὰν A. S. f. 17, 12. ηρῶν G. P. m. 17, 14. πονηρὲς A. P. m. 17, 1. Superlat. ότατος, ϰ, ὁ. *peſſimus.* πονηροτάτοις D. P. m. 8, 7.

ία, ας, ἡ. *malitia* 17, 12.

, ϰ, ὁ. *labor* 4, 9. πόνον D. S. 4, 9. bis 13, 8. πόνου 1. 11, 4. πόνων G. P. 13, 4. et 6. πόνοις D. P. 4, 14. 13, 3. ϰς A. P. 12, 3. 13, 2. Eſt a πένομαι, *laboro, efficio.*

ιον, ϰ, τὸ. *locus in quo ſcorta ſe proſtituunt, lupa-* 7, 21. a πόρνος, ϰ, ὁ. *qui corpus ſuum proſtituit, veluti vendit, cinaedus*: πόρνη, ης, ἡ. *femina, quae ore ſuo quaeſtum facit, meretrix*: quod eſt a πέρ-, ῶ. *vendo*, et hoc per pleonaſm. [illegible] eſt a άω, ῶ. *transeo, it. vendo.*

τάτω aduerb. ſuperl. gradus, *longiſſime* 9, 1. a it πόῤῥω *vltro, procul*: quod eſt a πρὸ *ante.*

ρεος, ϰ, ὁ. *purpureus* 14, 27. πορφυρᾶς A. P. f. ἐσθῆτας *veſtes purpureas* 14, 27. a πορφύρα, ἡ. *purpura.*

, ϰ, ὁ. *quantus.* πόσον A. S. m. 7, 16. HINC

, ϰ, ὁ. propr. *quotus* [μέρον N. S. n. intell. μέρος *quota pars*] 8, 12. Alii impreſſi legunt: πόσον ἐστιν ἰσχὺς ἀνθρωπίνη ἥτ]ων ϰ. τ. λ. Primitin eſt ὅσος, ϰ, ὁ. *quantus.*

(dictio enclitica) *aliquando* 4, 17. 9, 18. 12, 6. 8, 9. bitur ſine accentu, pro

aliquando 18, 9. τί ποτε 4, 18. vid. τί. Sed πότε ſ. *quando?* Ab ὅτε *quando.*

ος, ϰ, ὁ. *vter*: πότερα aduerb. *vtrum* 14, 33.

Πότος, ε, ὁ. *ſympoſium.* πότοι N. P. *compotationes* 15,
Πὴ encliticum, eſt particula παραπληρωματικὴ h.
ornatus tantum cauſa adhibita 12, 2. Exponitur etia
aliquando 7, 11. At πῆ *ubi* ? ἐρωτηματικόν.
Πῦς, ποδὸς, ὁ. *pes* 7, 14. Clau. Homer. Il. A. v. 57. ſc
bit πῦς. Vocativus eſt ὦ πῦς, non πῦ. D. P. ποσ
non ποσί.
Πράσσω vel πράττω *ago, facio.* πράττεσιν 3. pl. prae
ind. act. τῦτο *committunt hoc* 7, 9. πράττειν prae
inf. act. cum acc. *agere* 9, 8. 20, 2. *tractare* 10, 11. vi
κοινὰ. πράττοντες N. S. m. praeſ. partic. act. ἐνδε
τοῖς ἰδίοις 11, 10. vid. ἐνδεῶς. τῶν πραττομένων
G. P. n. praeſ. partic. paſſ. *rerum earum, quae agu*
tur 18, 7. HINC
Πρᾶγμα, ατος, τὸ. *res, negotium* 4, 9. 14, 32. πράγμ
σιν D. P. 7, 21. A quo
Πραγματεία, ας, ἡ. *ſtudium, quod adhibetur ad r*
efficiendam 7, 2. ET
Πρᾶξις, εως, ἡ. *actio.* πράξεις N. P. contr. ἐνερ
negotia feriis opp. ταῖς ἑορταῖς 13, 5. πράξεων G.
13, 18. vid. πεπραγμένων. πράξεις A. P. τῦ βίυ *act*
nes civiles 13, 48. ET
Πρακτὸς, ῦ, ὁ. *qui agi poteſt*, a quo eſt
Πρακτικὸς, ῦ, ὁ. *aptus ad agendum.* βίος *vitae gen*
quod in agendo eſt occupatum 10, 11.
Πρᾳότης, ητος, ἡ. *lenitas, manſuetudo.* πρᾳότητι D.
[illegible], 3. a πρᾶος vel πρᾷος, ῦ, ὁ. *lenis, mitis, manſuetu*
Πρέπειν praeſ. inf. act. *decere.* πρέπει τῦτο τοῖς δῦλ
h. e. δῦλοπρεπές ἐςί, *convenit ſervis* 12, 1.
Πρεσβεύω *ſenior ſum*, it. *legationem ago*, it. *honore a*
ficio. πρεσβεύειν praeſ. inf. act. τὴν φιλοσοφί
h. e. προτιμᾶν, *nihil antiquius habere philoſoph*
primas ei partes dare, primo eam loco ponere et col
10, 1. a πρέσβυς (quod dicitur παρὰ τὸ προβεβ
κέναι τὴν ἥβην, quod iam dudum adoleſcenti
exceſſerit) υος et Attice εως, ὁ. *ſenex.* Compara
Πρεσβύτερος, ῦ, ὁ. *ſenior.* πρεσβυτέροις D. P. m. 10
πρεσβυτέρυς A. P. 10, 6. Superlat.

Πρεσβύτατος, ε, ὁ. *maximus natu.* πρεσβύτατα A. P. n. τῶν ἀγαθῶν *antiquisſima* h. e. *praeſtantisſima bona* 10, 7.

Πρίαμαι *emo.* πρίῃ 3. ſing. praeſ. ſubi. med. cum acc. 7, 16. πρίαϑαι praeſ. inf. med. cum Acc. rei et Genit. pretii 7, 16.

Πρὶν aduerb. cum infin. *priusquam* 7, 8.

Πρὸ praepoſ. cum ſolo genit. *ante* 20, 2. οἱ πρὸ ἡμῶν 3, 1. vid. ὁ. n. V.

Προάγω, *perduco, promoueo.* προήγαγον 3. pl. aor. 2. ind. act. ἐπὶ τὴν παιδείαν *perduxerunt ad eruditionem* 14, 35. Simplex ἄγω *duco.*

Προαγωγεύω *lenocinor, perduco, proſtituo.* προηγώγευσε 3. ſing. aor. 1. ind. act. cum Acc. 17, 20 (Alii hic legunt προηγόρευσε a προαγορεύω, *interpello*) Deriuatur a προαγωγεὺς, (έως, ὁ. *leno*, μαςρεπός) quod eſt a προάγω.

Προαιρέομαι, ᾶμαι. *eligo, pluris facio, deligo.* προέλοιτο 3. ſing. aor. 2. opt. med. cum Acc. 7, 11. Signif. etiam *praeopto, eligo, conſulte aliquid facio, certa deliberatione aliquid volo.* HINC

Προαίρεσις, εως, ἡ. *propoſitum, libera voluntas, delectus, liberae voluntatis decretum.* προαιρέσει D. S. contr. 17, 21. Xyl. *inſtituto.* Simplex αἱρέω *eligo.*

Προβαίνω *praegredior, antecedo.* προβαίνεσι 3. pl. praeſ. ind. act. εἰς τοσᾶτον φιλαργυρίας *ea auaritia animum occupari patiuntur* 7, 15. Simplex βαίνω *eo.*

Προβεβιωμένων G. P. n. perf. partic. paſſ. *rerum* (vt Nepos 8, 3, 2. exponit) *ante actarum* 14, 10. TH. προβιόω, ῶ. quod non in vſu. Ex πρὸ et βίος, ε, ὁ. *vita.*

Πρόγονοι, ων, οἱ. *maiores* 8, 3. Ex πρὸ et γόνος, ε, ὁ. *generatio*: quod eſt a γίγνομαι.

Προδεδωκότες N. P. m. praet. partic. act. 7, 18. vid. μεταμέλομαι. TH. προδίδωμι *prodo, amitto, deſero.* Simplex δίδωμι *do.*

Προειρημένος, ε, ὁ. perf. partic. paſſ. *ſupra dictu*
προειρημένας A. P. f. eius partic. 21, 1 τη. προερέ-
ω. *praedicam, praenuntiabo*. Simplex εἴρω *dico*.

Προέλοιτο vid. προαιρέομαι, ἕμαι.

Προήγαγον vid. προάγω.

Προηγώγευσε vid. προαγωγεύω.

Πρόθεσις, εως, ἡ. *propoſitum*. πρόθεσιν A. S. 17, 13.
προτίθημι *propono*. Simplex τίθημι *pono*.

Προΐξ et per ſynaereſin προίξ, ικος, ἡ. *donum: ſpe*
dos. προικῶν G. P. δῶλοι *qui argentum accipiunt,*
dote imperium vendunt 19, 4. Deriuatur a προΐσσ
protenſa manu do: vel ἀπὸ τε προϊκνεῖσθαι e
ἑτέρε χεῖρα, quod dos in alterius manus peruenia
Vide ſupra καταπροΐκομαι.

Πρόκειται 3. ſing. verbi anomali πρόκειμαι, quod e
plicatur vel in praeſenti *proponor*: vel in praeterit
propoſitus ſum 11, 7. Simplex κεῖμαι *iaceo*.

Προκοπή, ῆς, ἡ. *progreſſus, ſucceſſus, profectus*. πρ
κοπαὶ N. P. 4, 3 a προκόπτω *procedo, proficio*. Sin
plex κόπτω *ſcindo*. Quidam 4, 3. inter vocabu
ἀρχαὶ et τῆς μαθήσεως poſuit haec parenthe
incluſa: τῆς φύσεως· αἱ δὲ προκοπαί.

Πρόνοια, ας, ἡ. *ea ipſa actio, qua quis mente aliquid pr*
uidet, prouiſio, prouidentia 5, 6. πρόνοιαν A. S. ποιεῖ
σθαι *rationem alicuius rei habere, curare rem aliqua*
7, 17. a πρόνοος, ε, ὁ. *prudens*. HINC

Προνοεῖν praeſ. inf. act. contr. *proſpicere* 17, 6. Primi
νόος, νε, ὁ. *mens*.

Πρόῤῥιζος, ε, ὁ καὶ ἡ. *vna cum radice*. προῤῥίζες A
P. m. ἐκτρίβεσι τὲς παῖδας *radicitus perdunt* 17, 1[?]
Homer. Il. Λ. v. 157. hac voce in propria ſignificatio
ne vſus eſt: Θάμνοι πρόῤῥιζοι πίπτεσι, *arbuſta ra*
dicitus cadunt. a ῥίζα, ης, ἡ. *radix*. vid. infra.

Πρὸς praepoſ. cum Dat. *AD* 9, 7. *PRAETER* 10, 1[?]
cum Acc. *AD* 2, 7. 4, 7. et 17. 5, 1. 7, 2. 8, 1. 9, 21. et 2[?]
11, 4. et 12. 13, 18. 14, 32. et 35. 16, 2. 17, 3. et 15. et 2[?]
ADVERSVS 11, 3. πρὸς ῥώμην h. e. τῆς ῥώμη
ἕνεκα, *roboris acquirendi cauſa* 11, 1. τῆς πρὸς πα

δα

δας ὁμιλίας 14, 33. τῆς πρὸς τὰς πονηρὰς συνουσίας 17, 1. vide ὁ. n. V. πρὸς οὓς ἀπαντῆσαι κ. τ. λ. 11, 9. σωφρονεῖν πρὸς γυναῖκας 10, 6. πρὸς τὰς ἐπιτιμήσεις δυσηκόους 19, 1. πρὸς τοὺς πόνους φέρειν 12, 3. ὅταν ἀποβλέψω πρὸς πατέρας 14, 34. παραγενέσθαι πρὸς αὐτὸν ἥξει 14, 29. ἀπαγγέλλοντος ταῦτα πρὸς αὐτὸν 14, 29. ἀσκητέον πρὸς τοὺς κ. τ. λ. 11, 16. Vide ſingula ſuo loco.

Προσαγαγὼν N. S. m. aor. 2. partic. act. τοὺς σκύλακας *quum produxiſſet catulos* 4, 17. TH. προσάγω *adduco*. Simplex ἄγω.

Προσάντης, εος, ὁ καὶ ἡ: *arduus*, *contrarius*; *difficilis*; *acclinis* πρόσαντες N. S. n. 9, 28. De μονῳδία ingrata. Ex πρὸς et ἀντάω, ῶ. *occurro*, quod eſt ab ἀντὶ *contra*.

Προσάπτω *applico*, *adiungo*, *appono*. προσάπτειν praeſ. inf. act. τὸν βίον δεσμῷ *adſtringere vitam vinculis* 17, 8. Simplex ἅπτω.

Πρόσειμι *adeo*, *accedo*. προσιόντος G. S. m aor. 2. partic. act. πρὸς αὐτὸν *quum conueniret eum* 14, 29. Simplex εἶμι *eo*.

Προσήκει (imperſ.) *decet*, *conuenit* 3, 1. 5, 11. 17, 1. et 18. Pro eo etiam dicitur προσῆκε 11, 3. 14, 37 Et προσῆκεν 9, 25. 14, 33. 15, 6. 17, 12. οὐ προσῆκεν *es ſchickt ſich nicht* 17, 9. ὅσα προσῆκεν *quidquid expedit*, *quidquid conducit* 20, 7. προσῆκον *licitum eſt* 9, 16. TH. προσήκω, *pertineo*, *attineo*. Simplex ἥκω *venio*.

Προσήνεγκε vid. προσφέρω.

Προσθείην vid. προστίθημι.

Προσιόντος vid. πρόσειμι.

Προσοργίζομαι Scapula vertit: *inſuper iraſcor*. Longolius: *vltro indignor*. προσοργισθέντας N. P. m. aor. 1. partic. paſſ. *ad iram commotos* 18, 4. Simplex ὀργίζομαι, *irrito*: ab ὀργή.

Προστίθημι *adpono*, *addo*. προστίθησι 3. ſing. praeſ. ind. act. cum Dat. perſon. et Acc. rei 8, 16. προσθείην 1. ſing. aor. 2. optat. act. cum Dat. 7, 14. Simplex τίθημι.

Προσφέρω *adfero*. προσήνεγκε 3. ſing. aor. 1. vel 2. indic act. cum Dat. perſ. 8, 5. Simplex φέρω.

Προτείνω *praetendo*. προτείνειε 3. ſing. aor. 1. optat. act Attice. cum Acc. 7, 17. προτείνοντες N. P. m. praeſ partic. act. τῶν συμβ. κ. τ. λ. *praetexentes conſilii ſuis voluptatem* 17, 16. Simplex τείνω *tendo*.

Πρότερον aduerb. *prius, ante, vor dieſem* 14, 27. quod eſt a πρὸ *ante*.

Προὐργιαίτερον aduerb. *potius, optatius, praeſtantius antiquius* 9, 1. Vid. ποιεῖσθαι. A προὔργου q. d. πρὸ ἔργου *quod operae pretium eſt, et conducit*.

Προφέρω, *profero, in medium adfero*, it. *obiicio*. προφέρων N. S. m. praeſ. partic. act. τὴν πήρωσιν. *expro brans illi caecitatem* 14, 28. Simplex φέρω, *fero*.

Πρόχειρος (ex πρὸ et χείρ) ου, ὁ καὶ ἡ. *qui eſt ad manum, obuius, paratus*. πρόχειρα N. P. n. ὀνείδη opprobria, *quae in aperto ſunt, atque ad manum velut poſita, vt facile promi posſint* 2, 2. HINC

Προχείρως aduerb. *promte, expedito*, it. *temere* 17, 7.

Πρωτεύω *primas partes teneo, principatum obtineo*. πρωτεῦσαι aor. 1. inf. act. 13, 2. Deriuatur ab adiect.

Πρῶτος (eſt ſuperlat. factus a πρότατος, eliſo τ, factaque craſi) ου, ὁ. *primus*. κεφάλαιον πρῶτον, *pars primaria* 8, 1. πρῶτον aduerb. *primum* 2, 1. 4, 4. 9, 27. 14, 10. *ante omnia* 5, 10. Ab eodem ſuperlatiuo fit ſuperlat.

Πρώτιστος, ου, ὁ. *primus*. Hinc πρώτιστα aduerb. *in primis* 6, 1.

Πυθαγόρας, ου, ὁ. *Pythagoras* 4, 5. 17, 3. De Pythagorae ſymbolis quinam ſcripſerint, indicat Cl. Ionſiu l. 2. cap. 16. p. 199. de Scriptor. Hiſt. Philoſ.

Πῦρ, πυρὸς, τὸ. *ignis* 17, 9. Quod eſt ab inuſitat πράω, *vro*: vel a πρήθω *incendo*.

Πωλοδαμνέω, ῶ. *pullos domo*. πωλοδαμνεῖται 3. ſing praeſ. ind. paſſ. ἡ νεότης *adoleſcentia domatur* 18, 5 ἵπποι καλῶς πωλοδαμνηθέντες N. P. m. aor. 1. participle paſſ. *equi in pullina aetate recte domiti* 4, 13. E πῶλος, ου, ὁ. *pullus* et δαμάω, ῶ. *domo*.

Πω

Πῶς aduerb. interrogandi, *quomodo?* 10, 6: *admirabunde* *profertur* 9, 20. πῶς ᾿ὐκ; *nonne? quis neget?* 7, 17. (Quae formula in periodi clauſula exponenda eſt: *quidni enim?* Vel *quis enim hoc neget?* πῶς γὰρ ᾿ὐκ;) πῶς ἀρετῆς καὶ παιδείας ἔχει *quibus virtutibus, quaque eruditione ſit praeditus* 8, 18.

P

Ῥᾴδιος, ᾿ου, ὁ. *facilis.* ῥᾴδιαν N. S. n. 14, 23. ῥᾴδια N. P. n. 4, 8. Factum eſt per ſyncopen et metalepſin a ῥηΐδιος, ᾿ου, ὁ. *facilis*, quod deducitur a ῥέω *fluo.* quoniam quae factu facilia, quaſi fluere videantur.

Ῥᾳδιουργία, ας, ἡ. *propenſio ad facinus perpetrandum.* Hic 9, 9. fere idem eſt quod εὐχέρεια, et dicitur de eo, *quod facile et ſine labore fit.* [Recte εὐχέρειαν *vanitatem* et ῥᾳδιουργίαν interpreteris *temeritatem.* Εὐχερὴς eſt *facilis.* Iam vero ὅτι, κατὰ τὴν παροιμίαν, Χαλεπὰ τὰ καλὰ, poſſis ita conuertere: ὅτι μὴ καλὰ τὰ εὐχερῆ. Hinc εὐχερὴς opponitur τῷ καλῷ et adhibetur pro *inepto*, εὐχέρεια vero ſignificat *ineptias* et *vanitatem.* Ῥᾳδιουργεῖν proprie eſt *facile agere. Facile agere* dici poteſt, qui facili negotio quaelibet peragit. Hinc ῥᾳδιουργεῖν vſurpatur pro *verſute agere, in fraude verſari,* et ſpeciatim de teſtamentariis. *Facile* etiam *agit*, qui facile ad quaeuis agenda accedit. Hic vero, antequam agat, non ſatis deliberat, an, et quomodo agere debeat, ergo *temere* agit. Saepe ea agit, quae agere nefas, inde *audacter* et *ſcelerate* agit. Nec in agendo debitam curam adhibet, eoque *negligenter* agit. Ῥᾳδιουργία igitur *verſutiam*, et *temeritatem*, et *ſcelus*, et *negligentiam* ſignificare poteſt] ῥᾳδιουργὸς, ᾿ου, ὁ. *maleficus, qui ad ſcelus perpetrandum facile allicitur*: quod compon. ex ῥᾴδιος et ἔργον.

Ῥαθυμία, ας, ἡ. *pigritia, ſocordia* 4, 8. a ῥάθυμος (e ῥᾳ, facto ex ῥᾴδιος, et θυμὸς) ȣ, ὁ καὶ ἡ. propr *cuius mens occupatur in rebus inuentu facillimis*, it *piger, deſes*. HINC

Ῥαθυμεῖν *deſidem eſſe*: opp. φιλεργεῖν 17, 17.

Ῥέπω *vergo, propendeo, inclino*, propr. *de lance*: ῥέψαι aor. 1. inf. act. πρὸς ȣδέτερον δύναμαι, *ſuſpenſus de tineor* 14, 32 de animo ſubdubitante.

Ῥέω *dico*: τὸ ῥηθὲν A. S. n. aor. 1. partic. paſſ. *quod dictum eſt* 14, 23. ὑπὸ τȣ ἱπποκόμȣ *equiſonis dictum* 13, 12. ῥηθήσεσθαι fut. 1. inf. paſſ. 14, 32. vid. μέλλω HINC

Ῥῆμα, ατος, τὸ. *verbum*: ῥήμασι D. P. 7, 21.

Ῥίζα, ης, ἡ. *radix* 7, 6. d. q. ῥεῖζα a ῥέω *fluo*: qui radices vndique diffunduntur: vel quod vita pe radices influat plantis. HINC

Ῥιζόω, ῶ: *radico, radicibus firmo*, it. *ſtabilio, confirmo* ῥιζώσῃ 3. ſing. aor. 1. ſubi. act. cum Acc. 9, 16.

Ῥοπή, ῆς, ἡ. *inclinatio* propr. *lancis*. 4, 17. de eo, *quo momentum ad aliquam rem adfert*. ῥοπὴν A. S. συμβάλλεται πρὸς κ. τ. λ. *non paruum ad virtutis ſtu dium momentum adferant* 17, 3. a ῥέπω.

Ῥυθμίζω *numerorum aptam concinnitatem tribuo, ac commodo, apto, fingo*: ῥυθμίζειν praeſ. inf. act. τὰ ἤθη *componere mores* 5, 11. a ῥυθμὸς, ȣ, ὁ. *concinni tas, conſonantia, modulatio*.

Ῥώμη, ης, ἡ. *robur, vires, vis*. Hic 8, 12. *de corporis ro bore* dicitur, addito Genit. σώματος. ῥώμην A. S. 11, Eſt a verbo

Ῥώννυω ſeu ῥώννυμι *confirmo, corroboro*. Hinc per partic. paſſ. ἐῤῥωμένος, ȣ, ὁ. *corroboratus, confirma tus*, it. *confirmatus animo, qui animo eſt forti*: vnd ἐῤῥωμένως aduerb. *robuſte, firmiter, vehementer*, i *forti animo* 15, 7. vid. ἀντιλαμβανόμενοι.

Σ

Σαίρω *ſcopis purgo, verro*: σεσηρότες N. P. m. prae partic. med. 17, 21. Indicatiuus σέσηρα, quo praeter

praeteritum praeſentis ſignificationem habet; et exponitur: ſum ore hiante ſeu diducto: propr. de canibus. Hic de adulatoribus, qui, ſi rides, maiore cachinno concutiuntur: Vid. Iuuen Sat. 3.

Σακκίον, ȣ, τὸ. *ſacculus:* σακκίσια A. P. τῶν χρημάτων *geldſaecke* 14, 11. a σάκκος, ȣ, ὁ. *ſaccus*: quod eſt a σάττω, *onero:* vel ab Hebraeo שק *ein ſack*.

Σαυτȣ͂, ῆς, ȣ͂. *tui ipſius:* σαυτὸν A. S. m. 19, 3. Eſt pronomen compoſitum, et dicitur contracte pro σεαυτȣ͂, ῆς, ȣ͂. ex Genit. Ionico σέο pro σȣ͂, a σὺ *tu* et αὐτȣ͂ ab αὐτὸς *ipſe*.

Σαφῶς aduerb. *manifeſto, liquido* 14, 27. a σαφής, έος, ὁ καὶ ἡ. *manifeſtus, clarus, perſpicuus.*

Σȣ͂ vid σύ.

Σέβεσθαι praeſ. inf. med. θεȣ̀ς *venerari deos* 10, 6. A. H. σέβομαι *veneror, adoro:* a σέβω idem. HINC

Σεμνὸς, ȣ͂, ὁ. *venerabilis, reuerendus, auguſtus:* σεμνὸν N. S. n. ſubſt. poſit. *res honeſta* 8, 8.

Σεσηρότες vid. σαίρω.

Σεσύληκε vid. συλάω.

Σημαίνω *ſignum do, ſignifico:* σημαίνει 3. ſing. praeſ. ind. act. cum Acc. *indicat, oſtendit* 20, 8. a σῆμα, ατος, τὸ. *ſignum, nota.*

Σιγάω, ῶ. *taceo, ſileo:* σίγησον 2. ſing. aor. 1. imper. act. *taceas* 18, 9. τὸ σιγηθὲν A. S. n. aor. 1. partic. paſſ. *quod ſilentio inuolutum eſt, tacitum.* oppoſ. τὸ ῥηθέν 14, 23. HINC

Σιγὴ, ῆς, ἡ. *ſilentium, taciturnitas* 14, 20.

Σίδηρος, ȣ, ὁ. *ferrum* 4, 9. σιδήρῳ D. S. 17, 9. vbi metaphorice ponitur pro *enſe.* Significat enim vox haec quamlibet rem ex ferro confectam, ſicut Latinorum *telum* pro variis armis accipitur: *ein gewehr.* Graecis alias χαλκός. Deducitur a σίζω *ſtrideo,* quod dicitur de ferro candente, quum in aqua reſtinguitur.

Σινάμωρος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *cui in fatis eſt aliis nocere, ein vnglücksſtifter,* it. *ſcortationi deditus.* Longol. exponit: *luxuria ſolutas.* Hic 4, 17. de *cane guloſo et obſceno.* Ex

σῖνος, εος, τό. *nocumentum* (quod eſt a σίνω *noceo*) et μόρος, ȣ, ὁ. *portio, portio fatalis*, quod eſt a μείρω *diuido*.

Σιτίον, ȣ, τό. *cibus* 17, 12. a σῖτος, ȣ, ὁ. *frumentum*.

Σιωπάω, ῶ. *taceo, ſileo*. σιωπᾷν praeſ. inf. act. contr. 14, 21. σιωπήσας N. S. m. aor. 1. partic. act. *qui tacuit* 14, 22.

Σκαλεύω, *fodio*: σκαλεύειν praeſ. inf. act. πῦρ σιδήρῳ *ignem gladio fodere* 17, 9. Vid. Eraſm. Prou. 1, 1, 2. Eſt a σκάλλω *fodio*.

Σκέπτομαι *circumſpicio, diſpicio*: σκεψώμεθα 1. pl. aor. 1. ſubi. med. *conſideremus* 1, 1. ἐσκέφθαι perfect. inf. paſſ. *me meditatum eſſe profiteor* 9, 14. HINC

Σκέψις, εως, ἡ. *meditatio, conſideratio* 9, 11. et 14. ET

Σκεπτέον, verbale *conſiderandum eſt* 14, 9.

Σκιή, ῆς, ἡ. Ionice pro σκιά, ᾶς, ἡ. *vmbra* 14, 2. d. q. κια a κίω *vado*, quod nos comitatur.

Σκιατραφέομαι, pro quo etiam dicitur σκιατροφέομαι, ȣ̃μαι. *nutrior in vmbra, in vmbraculis dego*, quod dicitur de plantis vmbratilibus. ἐσκιατραφημένην A. S. f. perfect. partic. paſſ. σωμάτων ἕξιν 11, 7. de hominibus ἡδυπαθȣ̃σι, *qui domeſtica educatione vſi mollem et delicatam degunt vitam*. Iuuen. 7. Sat. 105. vocat *genus ignauum, quod tecto gaudet et vmbra*. Plaut. iſtiusmodi hominem, non ſub dio, ſed vmbra educatum nominat *vmbraticum* Curcul. 4, 3, 24. et *vmbraticolam* Trucul. 2, 7, 49. Vid. Cl. Taubm. Deriuatur a σκιατραφής, έος, ὁ καὶ ἡ. *qui in vmbra, ſeu vita vmbratili, eſt educatus*: ex σκιά, ᾶς, ἡ. *vmbra* et τρέφω *nutrio*.

Σκιρτάω, ῶ. *ſalio, ſalto, ſaltu laſciuio*: σκιρτῶσα N. S. f. praeſ. partic. act. νεότης *laſciua adoleſcentia* 18, 9. HINC

Σκιρτητικός ȣ̃, ὁ. *ſaltator, qui exſultare ſeu laſciuire ſolet*: ἡ ἀκμὴ σκιρτητικὸν *de iuuentute laſciua, quae facile mouetur modo in luſum, modo in libidinem, modo in petulantiam, vnde ſibi voluptatem promittit* 15, 7. Primitiu. eſt σκαίρω. *ſalio, tripudio*.

Σκληραύχην, ενος, ὁ καὶ ἡ. *qui dura eſt ceruice*, σκληρὸς τράχηλος, *ferox:* σκληραύχενες N. P. m. *equi indomiti* 4, 13. ex σκληρὸς et αὐχὴν, ένος, ὁ. *ceruix.*

Σκληρὸς, ὰ, ὸν. *durus* 5, 12. σκληρὰς A. P. m. πατέρας *parentes duros* h. e. *immites et immiſericordes* 18, 2. Fit a σκλήω, quod fit per ſyncop. ex σκελέω, et hoc a σκέλλω *ſicco, areſacio.*

Σκοπὸς, ȣ, ὁ. *meta, ſcopus* 8, 6. a σκέπτομαι *circumſpicio.*

Σκύλαξ, ακος, ὁ. *catulus:* σκυλάκων G. P. 4, 17. σκύλακας A. P. 4, 17 bis, et 18. Ab ὑλάω, ῶ. *latro.*

Σκώπτω *cauillor, ſalibus et dicteriis vtor, irrideo:* σκώπτομαι praeſ. ind. paſſ. *publice in comoedia perſtringor*, κωμωδȣ̃μαι. 14, 14.

Σμικρολογία vel μικρολογία (ex σμικρὸς vel μικρὸς et λόγος) *oratio tenuis:* σμικρολογίαν A. S. τῆς λέξεως καὶ ταπείνωσιν 9, 21. *orationem, quae nullam habet verborum aut ſententiarum dignitatem: orationem ieiunam, nimis aridam atque exilem: welche weder kraft noch ſaft hat.*

Σμικρὸς vel μικρὸς, ȣ̃, ὁ. *paruus:* σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖναι *parum paruo addere* 13, 17.

Σοβαρὸς, ȣ̃, ὁ. *arrogans, ſuperbus*, αὐθάδης, *ſibi ſoli placens*, μέγα Φρονῶν, dicitur de eo, *qui vultu et inceſſu tumorem animi prae ſe fert et arrogantiam:* σοβαρὰς A. P. f. χαμαιτύπας *ſtolze huren* 7, 19. a σοβέω, ῶ. *abigo*, quod alios repellat ac faſtidiat.

Σοροδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *capularis daemon, ſepulchralis larua.* Hic 17, 19. vt conuicium de ſilicernio dicitur, ſicut etiam vox κρονόληρος, de qua ſupra. Ex σορὸς, ȣ̃, ὁ. *ſepulcrum, capulus* et δαίμων.

Σοφὸς, ὁ. *ſapiens, prudens* 2, 2. σοφȣ̃ G. S. m. 14, 12. σοφὸν A. S. m. 14, 7. σοφῶν G. P. m. 10, 8. σοφοῖς D. P. m. 9, 2. τὸ σοφὸν Neutr. ſubſt. poſit. *ſapiens dictum* 19, 3. σοφὸν σὺνκαιρος σιγὴ *in tempore poſſe tacere, ſapientia eſt* 14, 20. σοφὸν aduerbial. poſit. *ſapienter* 5, 6. Comparatiuus

Σοφώτερος, ȣ, ὁ. *prudentior* 14, 7. *peritior* 9, 4. HINC ſubſtant.

Σοφία,

Σοφία, ας, ἡ. *ſapientia* 14, 18. ET verbum σοφίζω *ſapientem reddo.* VNDE

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ. *doctus et peritus artifex, artifex callidus et ingenioſus.* Hic 14, 27. epitheton eſt Theocriti.

Σπάρτη, ης, ἡ. *Sparta* 14, 11.

Σπείρω *ſemino:* ἔσπειρε 3. ſing. aor. 1. ind. act. πατήρ σε μεθύων *pater te ebrius ſeminauit* 3, 3. HINC

Σπέρμα, ατος, τὸ. *ſemen:* σπέρματι D. S. 4, 4. σπέρματα A. P 4, 4.

Σπεύδω *feſtino, propero* 11, 6. σπεύδοντες N. P. praeſ. partic. act. 13, 2. σπεύδουσαι N. P. f. eiusd. partic. πρὸς γένεσιν τῶν κ. τ. λ. *matres, quae ad aliam ſobolem progenerandam intendunt animum* 5, 10.

Σπεύσιππος, ου, ὁ. *Speuſippus* 14, 17. ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ Πλάτωνος.

Σπορὰ, ᾶς, ἡ. *ſatio.* Hic 3, 2. metaph. *procreatio ſobolis.* a σπείρω.

Σπουδὴ (a σπεύδω *feſtino*) ῆς, ἡ. *ſtudium.* σπουδῇ D. S. 14, 37. vid. μίγνυμι. σπουδὴν A S *ſerium ſtudium, laborem ſerium:* opp. τῇ ἀνέσει 13, 4. πᾶσαν ποιεῖσθαι τῆς κ. τ. λ. 7, 13. vid. παιδεύω, ῶ. HINC

Σπουδαῖος, ου, ὁ. *diligens, ſtudioſus:* σπουδαῖον A. S. m. παιδαγωγὸν *fidelem paedagogum* 7, 3. σπουδαῖοι N. P. m. τοῖς τρόποις παῖδες *pueri bonis moribus praediti* 1, 1. σπουδαίων G. P. m. δούλων h. e. χρησίμων 7, 2. σπουδαία N. S. f. ἀγωγὴ *honeſta et proba educatio* 8, 1. σπουδαίας A. P. f. τροφοὺς *nutrices probas:* oppon. ταῖς τυχούσαις 5, 10. σπουδαῖα A. P. n. σπέρματα *ſemina frugi* 4, 4. παιδία τοὺς τρόπους *pueros bonis moribus praeditos* 6, 1.

Σταγὼν, όνος, ἡ. *ſtilla, gutta:* σταγόνες N. P. ὕδατος *waſſertroepſlein* 4, 9. a στάζω *ſtillo.*

Στενὸς, οῦ, ὁ. *anguſtus, arctus* 17, 8.

Στερκτικὸς, οῦ, ὁ. *vi amandi praeditus:* στερκτικοὺς A. P. m. εἶναι τῶν τέκνων *liberos inſito amoris affectu proſequi* 10, 6. a στέργω *naturali quadam charitate complector*, qualis eſt amor liberorum erga parentes, et parentum erga liberos et ſanguine iunctos.

Στιγμὴ

Στιγμὴ (ῆς, ἡ. *punctum*) χρόνȣ *temporis momentum* 17, 18. a ςίζω *pungo.*

Στίλπων, ωνος, ὁ. *Stilpon* 8, 17. philoſophus Socraticus.

Στοιχεῖον, ȣ, τὸ. *elementum.* ςοιχεῖα N. P. τῆς ἀρετῆς *initia virtutis* 16, 2. a ςοῖχος, ȣ, ὁ. *ordo, verſus:* quod eſt a ςείχω *eo, vado, ordine incedo.*

Στρατηγέω, ῶ. *exercitum duco, ſum dux:* ςρατηγῶν N. S. m. contr. praeſ. partic. act. ἐτύγχανε *praetor erat* 14, 16. a ςρατηγὸς, ȣ, ὁ. *dux exercitus,* τὸν ςρατὸν ἄγων, *imperator.*

Στρατιώτης (ȣ, ὁ. *miles*) ἰσχνὸς *miles gracilis, qui ſtricto eſt corpore* 11, 7. Hunc Lipſ. Pol. 5, 12, 22. ſeqq. praeponit craſſulo et ſuperflua carne diſtento. HINC

Στρατιωτικὸς, ȣ, ὁ. *militaris, ad milites pertinens:* ςρατιωτικȣς A. P. m. ἀγῶνας *militaria exercitia* 11, 6. THEMA eſt ςρατὸς, ȣ, ὁ. *exercitus.*

Στρεβλὸς, ȣ, ὁ. *tortus, flexuoſus:* ςρεβλὰ N. P. m. 4, 11. a ςρέφω *verto, flecto.*

Στρυφνὸς, ȣ, ὁ. *adſtringens, acerbus, auſterus:* propr. *de fructibus immaturis:* metaph. *de homine moroſo:* ςρυφνȣς A. P. m. τὸν τρόπον πατέρας 14, 34. vid. ὀμφακίας. Fit per pleonaſm. τȣ̃ ρ a ςυφὸς, ȣ, ὁ. *adſtrictorius, adſtringendi vim habens.* TH. ςύφω *adſtringo:* de iis, quae, dum guſtantur, linguam adſtringunt.

Σὺ pronom. primit. 2. perſ. *tu* 11, 8. σὲ A. S. 3, 3. ὑμῖν D. P. 4, 17. 17, 19.

Συγγινώσκω (ex σὺν *cum* et γινώσκω *noſco*) q. d. *ſimul ſentio, eiusdem ſum ſententiae, conſentio;* it. *ignoſco:* σύγγνωθι 2. ſing. aor. 2. imper. act. *da veniam* 18, 9. HINC

Συγγνωςὸς, ȣ, ὁ. *dignus cui ignoſcatur, venia dignus, ignoſcendus.* Hic 14, 31. cum Datiuo ponitur.

Σύγγραμμα, ατος, τὸ. *opus conſcriptum, commentarius, volumen:* συγγραμμάτων G. P. 10, 14. a συγγράφω *conſcribo.* Simplex γράφω *ſcribo.*

Συγχωρέω, ῶ. *concedo, aſſentior, non reclamo:* συγχωρῆσαι aor. 1. inf. act. τῷ νεωτέρῳ τὰ ἁμαρτήματα

μα τα condonare peccata adoleſcentibus 18, 2. Simpl *χωρέω*, ῶ. *eo, accedo, proficiſcor.*

Σύζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ. *coniunctus, copulatus:* σύζυγ A. P. n. *ſimilia* 14, 15. et 27. vid. ἀδελφά. a συζευγνύ vel συζεύγνυμι *coniungo, copulo.* Simplex Ζευγνύ vel ζεύγνυμι *iungo.*

Συκοφάντης, ου, ὁ. *ſycophanta, calumniator, delato* συκοφάνταις D. P. 8, 6. Ex σῦκον, ου, τό. *ficus* φαίνω *in lucem profero, indico.* De origine huiu vocabuli vid. Eraſm. Prou. 2, 3, 81. Addas Athen. 3, Ex quo Farnab. ad Terent. Andr. 5, 4. haec adnotat Vetitum caricas in Attica naſcentes exportare. Quur vero multi furtim auehere reprehenderentur, dela tores, qui illos apud iudices accuſarent, vocato principio ſycophantas. II. Quum e ficuum mer catura, vini, olei, tributa colligerentur ac porto ria, et mulctarentur, qui ea non ſoluiſſent, coacto res appellatos fuiſſe ſycophantas. Alia originis no mina habes apud Plutarch. in Solone, et Interpret Ariſtophanis in Pluto. Haec Farnab. HINC

Συκοφαντία, ας, ἡ. *calumnia* 8, 15.

Συλάω, ῶ. *ſpolio, depraedor, expilo,* it. *exuo, detraho* σεσύληκε 3. ſing. perf. ind. act. (pro quo alii legunt ἐσύληκε) τὰ τῶν κ. τ. λ. *ademit parentibus viatica ſenectutis: expilauit parentes* 17, 20. a σύλη, ης, ἡ. *praeda.*

Συλλέγω *colligo:* συνειλεγμένων G. S. m. perf. partic. paſſ. εἰς ταυτὸ *quum conuenisſent* 4, 17. Simplex Λέγω.

Συλλήβδην aduerb. congregandi, *ſummatim, collectim* 10, 6. a συλλαμβάνω *comprehendo.* Simplex λαμβάνω *accipio.*

Συλλογή, ῆς, ἡ. *collectio:* συλλογὴν A. S. ποιεῖσθαι τῶν κ. τ. λ. 10, 14. vid. ποιέω, ῶ. a συλλέγομαι *comparo, quaero, colligo.* Simplex λέγω *lego.*

Συμβαίνω *congredior,* it. *contingo, euenio:* συμβαίνει 3. ſing. praeſ. ind. act. *contingit.* 7, 18. συμβαίνῃ

3. ſing.

3. ſing. praeſ. ſubi. *accidat* 5, 14. συμβέβηκεν 3. ſing. perfect. ind. act. 10, 15. Simplex βαίνω *incedo*.

Συμβάλλομαι *coniicio*, *coniectura conſequor*: συμβαλεῖν aor. 2. inf. act. ἐχόντων 4, 18. vid. ἔχω. συμβάλλεται 3. ſing. praeſ. indic. med. μοῖραν πρὸς τὴν παιδείαν *adiuuat inſtitutionem* 13, 18. ῥοπὴν πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν 17, 3. vid. ῥοπή.

Συμβέβηκεν vid. συμβαίνω.

Συμβουλή (ex σὺν et βουλή, ῆς, ἡ. *conſilium*) ῆς, ἡ. *conſilium quod datur, admonitio*. HINC

Σύμβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ. *qui conſilium dat, conſiliarius, auctor, ſuaſor* 14, 34. σύμβουλον A. S. 9, 13. σύμβουλοι N. P. 20, 5. VNDE verbum

Συμβουλεύω *conſilium do, conſulo, ſuadeo*: τὸν συμβουλεύοντα A. S. m. praeſ. partic. act. ταῦτα *eum qui haec praecepit* 11, τοὺς συμβουλεύοντας A. P. m. eiusd. partic. *conſulentes*: elegantius vero per gerund. in DO iſta participia exponuntur 16, 1. A quo nomen deſcendit

Συμβούλευμα, ατος, τό. *conſilium quod datum eſt*: συμβουλευμάτων G. P. 17, 16.

Σύμμετρος (ex σὺν et μέτρον, ου, τό. *menſura*) ου, ὁ καὶ ἡ. q. d. *commenſus, commenſuratus, moderatus*: συμμέτροις D. P. m. πόνοις *modicis laboribus* 13, 3. HINC

Συμμετρία, ας, ἡ. *proportio* 9, 11. vid. ἀνθρώπων.

Συμπαθέστερον N. S. n. comparat. grad. aduerb. poſit. *wohlgeneigter* 5, 3 a συμπαθής, έος, ὁ καὶ ἡ. *affectibus cum alio conſentiens, eiusdem affectus*. Simplex πάθος.

Συμπεριλαβεῖν aor. 2. infin. act. cum Acc. 21, 1. Xyl. vertit: *in vnum concurrere, atque ſimul coniungi*. TH. συμπεριλαμβάνω, quod componitur ex σὺν et περὶ et λαμβάνω.

Συμπνέω *conſpiro*: συνέπνευσεν 3. ſing. aor. 1. ind. act. εἰς τὰς κ. τ. λ. *omni conatu adiuuerunt* cet. 4, 5. Simplex πνέω *flo, ſpiro*.

Συμπόσιον, ου τό. *compotatio, conuiuium*: συμποσίῳ D. S. 14, 14. a συμπίνω *compoto*. Simplex πίνω *bibo*.

Συμφέ-

Συμφέρω *ſimul fero, adiuuo in ferendo:* τὸ συμφέρον A. S. n. praeſ. partic. act. nominis loco poſit. *vtilitatem* 18, 3. Sic συμφέροντα N. P. n. eiusd. partic. h. e. ὠφέλιμα 18, 1. HINC

Συμφορὰ, ᾶς, ἡ. *congeſtio, collatio,* it. *caſus*: συμφοραῖς D. P. *calamitatibus* 10, 7. 14, 24. 16, 1.

Συμφοιτητὴς, ᾶ, ὁ. *condiſcipulus, commilito*: συμφοιτητῶν G. P. 17, 23. à συμφοιτάω, ῶ. *vna ventito* Peculiariter de iis, qui eandem ſcholam frequentant Simplex φοιτάω, ῶ. *ito, ventito.*

Σύμφωνος (ε, ὁ καὶ ἡ. *ſono cum alio conueniens, conſentiens, congruus*) ἀπόκρισις *reſponſio quae ab aliis reſponſione non abhorret* 8, 18 Simplex φωνὴ, ῆς, ἡ. *vox*

Σὺν (Praepoſ. cum Dat.) ἐπιςήμῃ *ex arte* 7, 11.

Συναιρέω, ῶ. *contraho in vnum, paucis multa complector*: συνελὼν N. S. m. aor. 2. partic. act. ἐγὼ φημι *paucis ego dicam* 8, 1. Sic συνελόντι D. S. eiusd. partic. δὲ εἰπεῖν *vt paucis dicam, vt vno verbo abſoluam* 13, 6. Dicitur etiam συνελόντι φάναι, et ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, et ἑνὶ λόγῳ. Sic συνελὼν δὲ φαίην ἄν. Dicitur et per Accuſ. καὶ συνελόντα φάναι. Et συντομώτερον ſine verbo, συνελόντι δέ. Sic ἐν κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, et κεφαλαίῳ.

Συναλλάσσειν praeſ inf. act. *contrahere, contractum inire* 17, 7. Simplex ἀλλάσσω *immuto.* Ab ἄλλος, ε, ὁ.

Συναναχρώννυμαι, q. d. *concoloror*: *ex coniunctione cum alio colorem accipio*: συναναχρωννύμενοι N. P. m. praeſ. partic. paſſ. τὸ ἦθος μοχθηροῖς κ. τ. λ. *ſi familiariter cum improbis verſantes ab eorum malitia inficiuntur* 6, 1. Compoſ. ex σὺν et ἀνὰ et χρώννυμι, *coloro,* quod eſt à χρόα, ας, ἡ. *color.*

Συνάπτω *coaleſcere facio, ferrumino, conglutino*: συνάψω 1. ſing. aor 1. ſubi. act. τἆλλα (vt) *cetera adiungam ſeu adnectam* 11, 12. Simplex ἅπτω *necto.*

Συνδιατρίβειν praeſ infin. act. cum Dat. *conuerſari, cum aliquo verſari ſeu viuere* 14, 33. 17, 4. Simplex τρίβω *tero, contero.*

Συνδοκεῖ 3. ſing. praeſ. ind. act. τῷ δήμῳ *probatur populo*

pulo 2, 7. Dicitur enim συνδοκεῖν, *quod inter multos conuenit, et communiter placet.* Simplex δοκέω, ῶ.

Συνδραμεῖν vid. συντρέχω.

Συνεθίζειν praeſ. inf. act. τὰ παιδία *asſuefacere pueros* 7, 17. τὴν μνήμην *excolere memoriam* 13, 13. HINC

Συνεθιςέον verbale τὰς παῖδας *asſuefaciendi ſunt pueri* 14, 31. Simplex ἐθίζω *asſuefacio*, quod eſt ab ἔθος, εος, τό. *mos*.

Συνειδῇ 3. ſing. praeſ. ſubi. act. cum Acc. 2, 5. Ab inuſitato συνείδω *perſpicio*: Pro quo vſurpatur praet. med. σύνοιδα *mibi conſcius ſum.* Simplex εἴδω *ſcio*.

Συνειλεγμένων vid. συλλέγω.

Σύνειμι *vna ſum*: συνεῖναι praeſ. infin. τοῖς παισὶ *verſari et conſuetudinem habere cum pueris*, συνδιατρίβειν 14, 33. Simplex εἰμὶ *ſum*. Vide infra συνὲσι.

Συνελὼν, συνελόντι vid. συναιρέω.

Συνέπνευσεν vid. συμπνέω.

Συνεργὸς, ὁ, ὁ. *adiutor, adminiſter, collega*: συνεργὰ A. S. n. πρὸς ἀρετὴν *quae adiumenta ad virtutem conſequendam adferunt* 8, 1. Compoſ. ex σὺν et ἔργον *opus*.

Συνέρχομαι *concurro*. συνῆλθεν 3. ſing. aor. 2. ind. act. εἰς τὰς κ. τ. λ. *concurriſſe in* cet. 4, 5. Simplex ἔρχομαι *venio*.

Συνεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *continuus, cohaerens, perpetuus*: συνεχῶν G. P. m. πόνων; *concatenatorum laborum* 13, 4. a συνέχω *cohibeo, conſtringo, comprimo*.

Συνήθεια, ας, ἡ. *conſuetudo* 9, 17. a συνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ. *conſuetus*. Ab ἦθος, εος, τό. *mos*.

Συνῆλθε vid. συνέρχομαι.

Σύνολον, ȣ, τό. *totum, quod conſtat ex materia et forma*, it. *vniuerſum, ſumma* 14, 37. vid. κατά. Simplex ὅλος, ȣ, ὁ. *totus*.

Συνοικεῖν praeſ. inf. act. contr. ταῖς γυναιξὶ 2, 1. Vocem hanc συνοικέω, ῶ, ſolam, ex more Graecorum, matrimonii vſum ſignificare, docet exemplis Dan. Chamier Panſtratiae Cathol. tom. 3. l. 16. c. 13. §. 38. Simplex οἰκέω, ῶ. *habito*, quod eſt ab οἶκος, ȣ, ὁ. *domus*.

Συνῶσι D. P. m. praeſ. partic. 14, 5. Nom. Sing. συνὼν (a σύνειμι, quod vid. ſupra) ὄντος, ὁ. *qui cum aliquo eſt et verſatur, familiaris.* HINC nomen
Συνȣσία, ας, ἡ. *conuerſatio familiaris* 17, 1. ET verbum συνȣσιάζω *in eundem coetum conuenio, coëo.* A QVO
Συνȣσιασμὸς, ȣ̃, ὁ. *coitus* 3, 1. Vid. ποιέω, ῶ. ET
Συνȣσιαςὴς, ȣ̃, ὁ. *famliaris* 10, 12.
Συντέταγμαι 1. ſing. perf. ind. paſſ. 9, 13. TH. συντάσσω. Vid. ἀσύντακτος.
Συντρέφω *ſimul nutrio:* συντρεφομένων G. P. m. praeſ. partic. paſſ. *eorum, qui educantur* 5, 9. HINC
Σύντροφος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *qui ſimul educatus eſt:* vt σύντροφα παιδία *contubernales* 6, 1. A QVO
Συντροφία, ας, ἡ. *communis educatio, conuictus* 5, 8. Ex τρέφω.
Συντρέχω *concurro:* συνδραμεῖν aor. 2. inf. act. 4, 2. Simplex τρέχω *curro.*
Συνῳδὸς (ȣ̃, ὁ καὶ ἡ. *concinens, non abſonus*) ἀπόκρισις h. e. σύμφωνος 8, 18. Ex ᾠδὴ, ῆς, ἡ. *cantus*, quod eſt ab ἀείδω *cano.*
Συρακȣ́σιος, ȣ, ὁ. *Syracuſanus, Syracuſius* 10, 12. Eſt gentile a nomine proprio Συρακȣ̃σαι *Syracuſae*, ciuitas Siciliae.
Συρφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. *vilis, abiectus:* συρφετώδεσιν D. P. m. ὄχλοις *vili plebeculae, perditiſſimae et infimae populi feci* 9, 5. Deriuatur a συρφετὸς, ȣ̃, ὁ. *purgamenta, quae raſtris aut ſcopis corraſa ſunt quiſquiliae,* περιψήματα. Dicitur etiam de hominibus abiectis et nihili. THEMA eſt
Σύρω *raſtris in vnum acervum aliquid contraho, ſcopis detraho ſordes e pariete.* σύρων N. S. m. praeſ. partic. act. πάντα (*bellum*) *quod omnia magna importunitate abripit* 8, 17.
Σφαδάζω *pedes agito, pedes iacto.* σφαδάζοντες A. P. m. praeſ. partic. act. abſolute poſit. *aegre ferentes, ſuccenſentes* 14, 13.
Σφάλλω *ſupplanto, labefacto:* σφάλλεσθαι praeſ. inf. paſſ. (*ſolent*) *animum deiicere, frangi* 2, 4.

Σφίγ-

Σφίγγω *ſtringo, conſtringo :* σφίγξαντες N. P. m. aor. 1. partic. act. τὸν λόγον *ad praecepta oratoria, longo vſu obſeruata, orationem ſuam componentes* 9, 18.

Σφραγὶς, ἴδος, ἡ. *ſignum, ſigillum :* σφραγῖδες N. P. 5, 13. παρὰ τὸ φράσσω *munio :* vt propr. ſit ſignum, quo aliquid ſtabilimus

Σχέτλιος, ου, ὁ. *miſer, infelix,* it. *nefarius, ſceleſtus, ſchaedlich.* σχέτλια N. P. n. ἀδικήματα *ſcelera, peccata atrocia* 15, 5. Ex σχέω *habeo* et τλάω *ſuffero.*

Σχολὴ, ῆς, ἡ. *otium :* σχολῇ D. S. aduerb. poſit. *otioſe, ſegniter :* Hic 9, 6. *vix, nequaquam,* vel *multo minus.*

Σώζω *ſeruo :* σῶσαι aor. 1. inf. act. 7, 11. σώζεται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. 13, 8. Deducitur a σώω deriuato a σόω *ſeruo, ſaluum et incolumem praeſto,* quod eſt a σόος, ου, ὁ. *ſaluus, incolumis, ſoſpes.*

Σωκράτης, εος, ὁ. *Socrates* 14, 13. Σωκράτους G. S. contr. 4, 5. 8. 18. Σωκράτην A. S. 14, 35. Σώκρατες V. S. 14, 14.

Σῶμα, τὸ. *corpus* 9, 23. 13, 8. σώματος G. S. 5, 10. et 11, 10, 5. 11, 4. ἰσχὺς 4, 12. ῥώμη 8, 12. *corporis robur.* σώματι D. S. 7, 11. σωμάτων G. P. 11, 1. et 2. 11, 7. Dicitur quaſi δῶμα τῆς ψυχῆς *domus animae :* vel quaſi σώαιμα h. e. σῶον αἷμα *ſeruans ſanguinem.*

Σῶσαι vid. σώζω.

Σωτάδης, εος, ὁ. *Sotades.* Poëta Cretenſis, luit poenas ἀθυροστομίας 14, 26.

Σώφρων (ſeu σαόφρον h. e. ὁ σῶς vel σάος τὴν φρένα) ονος, ὁ καὶ ἡ. *cui mens ſalua eſt et incolumis, mentis compos,* it. *prudens.* σῶφρον A. S. n ſubſt. poſit. *honeſtatem* 9, 6. σώφρονος G. S. f. ψυχῆς *animae caſtae* 14, 36. HINC

Σωφροσύνη, ης, ἡ. *modeſtia* 14, 32. σωφροσύνην A. S. *temperantiam* 11, 3. ET

Σωφρονέω, ῶ. *ſanae mentis ſum, mentis ſum compos :* σωφρονεῖν praeſ. infin. act. contr. *temperanter et mo-*

Ieſtè viuere: oppon. ἀσελγαίνειν 17, 17. πρὸς γυναῖκας, *vxores caſte amare, et humane tractare* 10, 6 Apoſtolus dicit 1. Petr. 3, 7. συνοικεῖν κατὰ γνῶσιν et Col. 3, 19. ἀγαπᾶν γυναῖκας, καὶ μὴ πικραίνεσθαι πρὸς αὐτάς. ET

Σωφρονίζω, *ad ſanam mentem redigo:* σωφρονίζειν praef. infin. act. Xyl. *intra modeſtiae fines continere* 16, 1. VNDE

Σωφρονισμὸς, ȣ, ὁ. *caſtigatio, emendatio.* Xyl. *decora educatio* 20, 7.

T

Τὰ, ταῖς vid. ὁ.

Τἀληθῆ A. P. n. contr. per Synaloephen pro τὰ ἀληθῆ 14, 31. Ab ἀληθὴς, εος, ὁ καὶ ἡ. *verus.* Sic

Τἄλλα prò τὰ ἄλλα *cetera, reliqua* 4, 14. 8, 16. 11, 12. 14, 18

Ταμεῖον, ȣ, τὸ. *cella promtuaria ſeu penuaria, promtuarium* 13, 14. Dicitur pro ταμιεῖον, a quo eſt

Ταμιεύομαι *in conditorio repono*, ἀποτίθεμαι. ταμιεύεσθαι praef. infin. med. τὸν τȣ̃ σώματος πόνον *labori modum conſtituere, labori moderari* 11, 4 Primitiuum eſt ταμίας, ȣ, ὁ. *promus condus, quaeſtor, qui praeeſt penui, cellae frumentariae vel vinariae* Sic dicitur παρὰ τὸ τέμνειν a rerum ipſi commiſſarum ſectione et distributione.

Τάξις, εως, ἡ. *ordo*, it. *munus, officium.* e. g. ἐν τάξει D S. γεγενημένον 14, 29. Vid. γίνομαι. Eſt a τάσσω

Ταπεινόω, ῶ. *humilem reddo, demitto, ſubmitto:* ταπεινȣ̃σθαι praef. inf. paſſ. contr. *deprimi* 2, 4. HINC

Ταπείνωσις, εως, ἡ. *animi abiectio et demiſſio:* ταπείνωσιν A. S. τῆς λέξεως 9, 21. Vid. σμικρολογία.
Primitiuum eſt ταπεινὸς, ȣ̃, ὁ. *humilis, non multum a terra aſſurgens.*

Ταραντῖνος, ȣ, ὁ. *Tarentinus* 10, 12. 14, 15. *Tarentum* vrbs Calabriae.

Τὰς vid ὁ.

Τάσσω vel τάττω *ordino, colloco.* τεταγμένȣ G. S. m. perf. partic. paſſ. βίȣ *vitae compoſitae, non diſſolutae* 7, 18. τετάχθαι perfect. infin. paſſ. ὑπὸ παιδαγωγοῖς *committi paedagogis* 7, 1.

Ταῦ

ῦρος, ȣ, ὁ. *taurus.* ταύρων G. P. 8, 12. παρὰ τὸ τείνειν τὴν ȣ̓ρὰν, *ab extendendo caudam.* Alias deriuationes pete ex Paſore.

ῦτα, ταύτης κ. τ. λ. vid. ȣ̂τος.

ὐτὸν, ταυτὸ vid. αὐτός.

χὺς, έος, ὁ. *pernix, celer, velox:* HINC Aduerbia, τάχα *celeriter* 13, 17. ταχὺ *properanter* 9, 20. ταχέως, *mox* 18, 4. τάχιον comparat. aduerbial. poſit. *celerius* 13, 2. τὴν ταχίςην A. S. f. ſuperl. aduerb. poſit. *quam celerrime, primo quoque tempore* [Lamb. Bos elliptice dictum putat, pro κατὰ τὴν ταχίςην βάδισιν ἢ ὁδόν] 17, 19.

coniunctio copulandi poſtpoſitiua ſignificans *que.* Ponitur ſequente καὶ 9, 28: 14, 27. et 35. et 36. 16, 2. Bis repetita, explicatur *et, et* 10, 10. παρέλκει 5, 3. 14, 18.

κμήριον, ȣ, τὸ. propr. *ſignum demonſtrandae rei indubitatum et neceſſarium.* Hic 9, 27. et 18, 6. *indicium, nota.* Eſt a τέκμαρ, ατος, τὸ. *finis, exitus,* it. *ſignum,*

κνον, ȣ, τὸ. *proles, tam paruula quam adulta: tam animalium quam hominum.* Hic 7, 16. *filius.* τὰ τέκνα *liberi* 5, 2. et 3. et 9. 7, 1. τῶν τέκνων G. P. 2, 1. 5, 10. et 11. 7, 12. et 18. 9, 1. 10, 6. 14, 34. 17, 22. 18, 8. 20, 7. τοῖς τέκνοις D. P. 5, 7. 7, 5. et 15. 10, 6. 20, 2. Eſt a τίκτω *pario.*

κοιεν, τεκόντι vid. τίκτω.

λεσιȣργὸς, ȣ̂, ὁ. q. d. *perfector operis, effector.* Hic 1, 9. *efficax.* Ex τέλος et ἔργον.

λεσφόρος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *ad finem perducens,* et paſſiue *ad finem perductus,* it. *ferens tributum.* τελεσφόρα N. P. n. δένδρα *arbores quae fructus maturos et tempeſtiuos ferunt* 4, 11. Ex τέλος et φέρω.

λος, εος, τὸ. *finis, exitus,* it. *vectigal,* it. *impenſa.* HINC

λειος, ȣ, ὁ. *perfectus:* τελείȣς A. P. m. 10, 9. τὸ τέλειον Subſtant. *eximium, excellens* 10, 1. Pro quo etiam dicitur τέλεος, VNDE

λέως aduerb. *nimis* 18, 2. ET

Τελέω, ῶ. *impendo, ſoluo.* τελέσειαν 3. pl. aor. 1. optat. act. Attice et Aeol. μισθὸν *ne ſoluere cogantur* 7, 15. ET τελευτὴ, ῆς, ἡ. *finis*, VNDE

Τελευταῖος, ȣ, ὁ. *poſtremus, vltimus* 8, 1. 14, 10.

Τελετὴ, ῆς, ἡ. *myſterium*, θυσία, *ſacrum*, *celebritas* etc. Vid. Longol. τελετὰς A. P. μυςηριώδεις Xyl. *ſacra myſtica* 14, 21. Eſt a τέλη, τὰ. *myſteria.*

Τέμνω *ſeco, ſcindo.* τέμνειν praeſ. inf. act. τὴν μέσην *medium tenere, media incedere via* 9, 26.

Τερπνὸς, ὁ. *delectationem et voluptatem adferens, iucundus:* ἡ ποικιλία τερπνὸν N. S. n. ſubſt. poſit. *varietas delectat* 9, 28. τȣ͂ τερπνȣ͂ G. S. n. ſubſt. poſit. 9, 6. opp. τὸ σῶφρον. HINC τέρπω *delecto, exhilaro* (quod deriuari dicitur παρὰ τȣ͂ τρέπειν τὴν ψυχὴν εἰς ἡδονήν) VNDE

Τέρψις, εως, ἡ. *delectatio:* τέρψιν A. S. *oblectationem* 18, 3.

Τεταγμένȣ, τετάχθαι vid. τάσσω.

Τετυχήκασιν vid. τυγχάνω.

Τέχνη, ης, ἡ. *ars* 17, 21. τῶν τεχνῶν G. P. 4, 1. d. q. ἡ τȣ͂ τεύχειν ἐπιςήμη.

Τῆ, τῆς, τὴν vid. ὁ.

Τῆδε, τῆνδε vid. ὅδε.

Τηρέω, ῶ. *ſeruo, conſeruo, tueor:* τηρεῖν praeſ. infin. act. τὴν ἐπιςήμην Xyl. *conſeruare ſcientiam* 10, 15.

Τιθασσὸς vel τιθασὸς, ȣ͂, ὁ καὶ ἡ. *cicur, mitis, manſuetus:* HINC τιθασσεύω *manſuefacio.* τιθασσευόμενα A. P. n. praeſ. partic. paſſ. θηρία *beſtias cicuratas* 4, 14. Synonymum eſt χειροήθη γιγνόμενα.

Τίκτω *pario.* τέκοιεν 3. pl. aor. 2. optat. act. δίδυμα *ſi prolem enixae gemellam* 5, 6. τεκόντι D. S. n. aor. 2. partic. act. ζώῳ *animali partum edenti* 5, 5.

Τιμὴ (a τίω *honoro*) ῆς, ἡ. *honor*, it. *pretium* 16, 2. HINC adiect.

Τίμιος, ȣ, ὁ. *pretioſus, honorandus, honore dignus:* τιμίȣς A. P. m. 7, 15. vid. μηδενός. τίμιον N. S. n. ſubſt. poſit. *res pretioſa* 8, 4. et 10. τὰ τίμια N. P. n. ſubſt. poſit. *honeſta* [imo *quae magni emuntur.* vid. adnot.] 7, 21. ET verbum

Τιμάω,

Τιμάω, ῶ. *honoro*: τιμᾷν praeſ. infin. act. contr. γονέας *honorare parentes* 10, 6. Significat etiam verbum τιμάω, ῶ. et in media voce τιμάομαι, ῶμαι. *aeſtimo, dignum duco*, INDE

Τιμώμενοι N. P. m. contr. praeſ. partic. med. ἡδονὴν θανάτου, *ementes voluptatem morte, voluptatem tanti aeſtimantes, vt et morte ſit paranda* 7, 20.

Τιμωρία, ας, ἡ: *poena, ſupplicium*, it. *vindicta* 16, 2. A contracto τιμωρὸς, pro τιμήορος, ου, ὁ καὶ ἡ. *vltor.* q. d. ὁ τῆς τιμῆς καιροὺς ὁρῶν *vindictae ſeu poenae ſumendae tempora obſeruans.* Ex τιμὴ, ῆς, ἡ. *vltio*, et ὁράω, ῶ. *video, obſeruo.*

Τίς; oxytonum ἐρωτηματικῶς ſumitur, et explicatur *quis? quisnam?* 15, 4. In Femin. etiam τίς; *quae?* 4, 12. Neutr. τί; *quid? quidnam?* 9, 7. 10, 6. 17, 19. 18, 8. Obliquos format τίνος; τίνι; τίνα; e. g. τίνι D. S. n. 1, 1. τίνες N. P. m. 4, 13. et 15. τίσι D. P. n. 9, 7. τί ποτε κ. τ. λ. *quid tandem* 4, 18. τί οὖν κ. τ. λ. 7, 18. 11, 8. 13, 1. 14, 32. καὶ τί ταῦτα; *ſed quorſum haec? quem in finem proferuntur?* 11, 16. καὶ τί δεῖ κ. τ. λ. *quid attinet? quid opus eſt?* 4, 14. et 16. τί βουλόμενος ἐπεδείκνυεν τοὺς σκύλακας; *quid ſpectaret catulorum illa monſtratio?* 4, 18. Vid. Idiot. Graec. c. 6. ſect. 1. reg. 7. p. m. 241. Τί interrogat. et τις infinitum ſimul Attice ponuntur 1, 1.

Τις barytonum ἀορίστως ſumitur, et explicatur *aliquis, quispiam.* Obliquos format τινὸς, τινὶ, τινὰ κ. τ. λ. τις N. S. m. 1, 1. 2, 5. 4, 6. et 16. 7, 8. et 11. et 12. et 14. 8, 12. 9, 16. 11, 8. 13, 7. 14, 18. et 19. et 36. 17, 20. τις N. S. f. 4, 10. τι N. S. n. 4, 3. et 9. τι A. S. n. ſubſt. poſit. 4, 16. 6, 1. 8, 17. 17, 12. τι τοιοῦτον *etwas dergleichen* 5, 10. τινος G. S. m. 7, 16. 14, 14. τινὲς N. P. m. 14, 10. τινες 11, 10. οἱ δέ τινες 7, 19. τινας A. P. m. 13. 1. τινα A. P. n. 18, 2.

Τίτθη, ης, ἡ. *mamma*, it. *nutrix*, quam ſignificationem habent ſeqq. caſus: τίτθαι N. P. 5, 4. τίτθαις D. P. 5, 14. τίτθας A. P. 5, 10. 12, 7. HINC verbum

Τιτθεύειν praeſ. infin. act. cum Acc. *nutrire, lactare* 5, 5. Deriuatur a τιτθὸς, οῦ, ὁ. *mamma, mammilla.*

Τὸ vid. ὁ. Τόγε vid. ὅγε. Τόδ' vid. ὅδε.

Τοι particula enclitica, quae aduerbiis et coniunctionibus potiſſimum ornatus gratia ſubiungitur. Hic 4, 17. vim habet intendendi, et explicari poteſt *certe, ſane.* ἔτι μέν τοι 6, 1. vid. ἔτι. καὶ μέν τοι καὶ 14, 1. vid. καί.

Τοιγαροῦν aduerb. *ergo, proinde* 7, 16. 14, 30. Ex τοι et γάρ et οὖν.

Τοίνυν coniunct. concluſiua, ſignificat *igitur* 2, 1. 7, 1. 8, 1. 9, 21. 10, 1. 13, 15. et 18. 14, 8. et 19. 16, 1. οὐ τοίνυν 6, 1. 11, 1. vid. οὐ. ἔτι τοίνυν 14, 5. vid. ἔτι. Ex τοι et particula expletiua νυν, quod Attice dicitur pro νυ.

Τοιοῦτος (ex τοῖος, *talis*, quod ab οἷος *qualis:* et οὗτος, *hic*) ου, ὁ. *talis.* Femin. τοιαύτη. Neutr. [τοιοῦτο, et frequenter apud Atticos] τοιοῦτον 5, 10. τοιοῦτον A. S. m. εἶναι τὴν φύσιν *ea eſſe natura* 7, 3. οἱ τοιοῦτοι N. P. m. *iſtiusmodi* 7, 14. τοιαύτας A. P. f. 9, 20. τοιαῦτα A. P. n. 9, 14. τὰ τοιαῦτα 14, 14.

Τοῖς, τὸν vid. ὁ. Τόνδ' vid. ὅδε.

Τόξον, ου, τὸ. *arcus*, it. *ſagitta:* τόξα A. P. 13, 7. HINC nomen

Τοξεία, ας, ἡ. *ars ſagittandi:* τοξείαις D. P. 11, 6. ET verbum

Τοξεύω *iaculor, ſagittis peto:* τοξεύειν praeſ. infin. act. τὰ βαλάντια h. e. ἀποτέμνειν, βαλαντιοτομεῖν, *crumenas incidere, manticulari* 8, 6. Inde talis fur dicitur βαλαντιοτόμος (Plaut. Trin. 4, 2. vertit *ſector zonarius*) *crumeniſeca*, *ſaccularius.* Olim enim milites et viatores pecuniam in zonis geſtabant, vel crumenas e zonis propendentes.

Τοπαράπαν aduerb. *in vniuerſum, omnino* 3, 1. 13, 9. a παράπαν *prorſus*, quod eſt a παρὰ et ἅπας. Eleganter praeponitur articulus τό. Sic τοπρωΐ *mane*, τοπρῶτον *primum.*

Τοσοῦτος (ex τόσος *tantus*, quod ab ὅσος *quantus:* et οὗτος *hic*) ου, ὁ. Femin. τοσαύτη. Neutr. [τοσοῦτο et Attice] τοσοῦτον. εἰς τοσοῦτον A. S. n. ſubſt. poſit. 7, 15. vid. προβαίνω. τοσαῦτα N. P. n. *haec* 3, 3. τοσούτῳ D. S. aduerbial. poſit. *tanto:* reſpondet ὅσῳ *quanto* 4, 10.

Τούτου

Τότε aduerb. *tunc* 9, 16. 17, 21. reſpondet τῷ ὅταν. τότε δὴ *tum demum* 7, 18. ET ὀξυτόνως

Τοτὲ μὲν, τοτὲ δὲ *interdum, interdum vero* 18, 3. Ab ὅτε *quando*.

Τοῦ vid. ὁ.

Τοὐναντίον aduerb. *e contrario* 2, 6. 13, 15. 14, 33. αὖ τοὐναντίον 15, 3. vid. αὖ. Dicitur contracte pro τὸ ἐναντίον, ab ἐναντίος, ου, ὁ, *aduerſus* ſeu *qui eſt e regione*, it. *aduerſarius, contrarius*. Compon. ex ἐν et ἀντίος, ου, ὁ, *ex aduerſo poſitus:* quod eſt ab ἀντὶ *pro*, it. *contra*.

Τοὐνδεχόμενον dicitur per craſin pro τὸ ἐνδεχόμενον, quod participium inter alia perficiendae etiam rei facultem qualemcunque notat. Sic εἰς τοὐνδεχόμενον *in tantum* 7, 4. vbi praepoſitio demetiendi vim habet. Eſt a verbo ἐνδέχομαι *recipio*: quod imperſonaliter ἐνδέχεται ſignificat *fieri poteſt, facultatis eſt noſtrae*. Simplex δέχομαι *capio, ſuſcipio*.

Τοὐπίγραμμα dicitur per craſin pro τὸ ἐπίγραμμα *inſcriptio cuiuslibet rei in re qualibet:* Hic 20, 8. peculiariter *epigramma* h. e. *carmen arguta breuitate ſcriptum*. Ab ἐπιγράφω *inſcribo*, it. *epigramma ſcribo*. Simplex γράφω *ſcribo*.

Τοὺς vid. ὁ. Τοῦτ', τοῦτο, τούτου κ. τ. λ. vid. οὗτος.

Τουτέςι pro τοῦτ' ἔςι *hoc eſt* 17, 4. et 13. Synonyma ſunt: ἀντὶ τοῦ, σημαίνει.

Τραχὺς, έος, ὁ. *aſper, ſcaber*, it. *ſalebroſus*. τραχεῖς A. P. m. contr. πατέρας h. e. σκληροὺς 18, 2. τραχυτέρα N. S. f. comparat. grad. γῆ τοῦ δέοντος 4, 10. vid. δέον.

Τρέφω *alo, nutrio, educo*: τρέφειν praeſ. infin. act. cum Acc. 5, 2. et 5. et 9. 13, 14. τρέφοντες N. P. m. praeſ. partic. act. 17, 21. τρέφεται 3. ſing. praeſ. ind. paſſ. τὰ φυτὰ τοῖς ὕδασι *vegetantur et augentur* 13, 3. θρέψουσι 3. pl. fut. 1. ind. act. 5, 3. θρέψωσι 3. pl. aor. 1. ſubi. act. 7, 18.

Τρία A. P. n. *tria* 4, 2. τριῶν G. P. m. 10, 11. Maſc. et Fem. οἱ καὶ αἱ τρεῖς *tres*.

Τριβάρβαρος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *ter barbarus, valde barbaru* Longol. interpretatur *barbariſſimus. Barbarus inte barbaros* (vid. Curt. Comm. 7, 3, 6.) 20, 7. Ex τρὶς te et βάρβαρος, vid. ſupra.

Τρόπος, ȣ, ὁ. *modus*: ȣ̓κ ἄπο τρόπȣ G. S. *baud in conuenienter* 6, 2. τὸν αὐτὸν τρόπον A. S. *eodem mo do* 4, 4. 5, 11. 9, 18. 10, 15. 13, 3. τὸν τρόπον ὀμφακία 14, 34. vid. ὀμφ. τῶν τρόπων G. P. ἀρετὴ *morum honeſtas* 14, 35. τοῖς τρόποις D. P. ἀνεπίληπτοι 7, vid. ἀνεπ. σπȣδαῖοι παῖδες 1, 1. τȣ̀ς τρόπȣς A. P σπȣδαῖα. παιδία 6, 1. vid. σπȣδαῖος. Deriuatur τρέπω *verto*.

Τροφὴ, ῆς, ἡ. *nutrimentum, victus* 5, 1. et 6, 17, 12. τρο φὴν A. S. 5, 5. 17, 6. τὰς τροφὰς A. P. *cibos* 7, 17. Es a verbo τρέφω, a quo etiam deriuatur

Τροφὸς, ȣ̃, ὁ καὶ ἡ. *altor, altrix*: αἱ τροφοὶ N. P. *nu trices* 5, 4. τὰς τροφȣ̀ς A. P. 5, 10. HINC

Τρόφιμος, ȣ, ὁ. *alimentum praebens, alens*: τοῖς τρο φίμοις D. P. *alumnis* [*berilibus filiis* vid. adnot. 6, 1.

Τροχὸς, ȣ̃, ὁ. *rota*: τροχοὶ N. P. 4, 9. a τρέχω *curro*.

Τρυμαλιὰ, ᾶς, ἡ. *foramen*: τρυμαλιὴν A. S. Ionicu 14, 26. a τρῦμα, ατος, τὸ. idem: quod eſt a τρύω *tero, attero*.

Τρυφὴ, ῆς, ἡ. *deliciae, luxus* 9, 6. τρυφὴν A. S. 4, 12 a praet. τέτρυφα verbi θρύπτω *frango*. volupta enim maxime frangit vires et animi et corporis.

Τυγχάνω *ſum*. I. Cum Genit. ſignif. *ſortior*: τετυχή κασιν 3. pl. perfect. ind. act. δόξης *conſequuti ſun gloriam* 4, 5. τυχεῖν aor. 2. infin. act. παιδείας νομί μȣ *educationis probae compotem fieri* 7, 6. τὰ δένδρα τυχόντα N. P. n. aor. 2. partic. act. παιδαγωγίας ὀρθῆς *arbores cum cura cultae* 4, 11. τυχόντες N. P m. eiusd. partic. ἀγωγῆς διαφόρȣ *diuerſimode edu cati* 4, 18. τυχόντας A. P. m. eiusd. partic. μαθήσεως ὀρθῆς 4, 7. II. Participio iunctum exponitur pe verbum participii: τήνδε τυγχάνω γνώμην ἔχω

περ

περὶ κ. τ. λ. *haec eſt mea ſententia de* cet. 9, 25. ϛρατηγῶν ἐτύγχανε 3. ſing. imperf. ind. act. *praetor erat* 14, 16. ὧν ἂν τὴν ἀρχὴν τῆς σπορᾶς οἱ πατέρες ἐν μέθῃ ποιησάμενοι τύχωσιν 3. pl. aor. 2. ſubi. act. *qui in ebrietate ſeminati ſunt* 3, 2. III. Participium aoriſti ſecundi temporis ὁ τυχὼν, ſi abſolute ponitur, explicatur ὁ εὐτελὴς καὶ Φαῦλος, *quiuis, vulgaris, obuius, tritus, vnus e plebe, vilis, contemtus:* ἀνδρὸς ȣ̓ τȣ̃ τυχόντος ἐϛὶν *non eſt cuiusuis viri* 10, 8. τȣ̀ς τυχόντας μύθȣς *quasuis fabulas* 5, 14. τὰς τυχȣ́σας τροφȣ̀ς *quaslibet nutrices* 5, 10. ταῖς τυχȣ́σαις γυναιξὶ *quibusuis mulieribus* 2, 1.

Τύπος, ὁ. *ſignum pulſando ſeu ſculpendo impreſſum:* τύπȣ G. S. ἕνεκεν *exempli gratia* 14, 25. a τύπτω *verbero, percutio.*

ΤυΦλὸς, ȣ̃, ὁ. *caecus:* τυΦλὸν N. S. n. ſubſt. poſit. 4, 3. Deriuationem vide in Claue Homer. Iliad. ζ. v. 139.

Τυχεῖν vid. τυγχάνω.

Τύχη, ης, ἡ. *fortuna* 8, 4. τύχῃ D. S. 8, 15. 17, 21. τύχην A. S. 11, 10. HINC

Τυχηρὸς, ȣ̃, ὁ. *fortuitus:* τυχηροῖς D. P. n. ἀγαθοῖς 8, 18.

Τυχόντος, τυχȣ́σαις, τύχωσιν κ. τ. λ. vid. τυγχάνω.

Τῳ, τῷ, τῶν vid. ὁ.

Υ.

Ὕβρις, εως, ἡ. *iniuria, contumelia:* ὕβριν A. S. 14, 14. et 34. ὕβρεις A. P. m. contr. 12, 3. HINC verbum

Ὑβρίζω *iniurius ſum, proteruus et inſolens ſum:* ὑβρίζωνται 3. pl. praeſ. ſubi. paſſ. (*ſi*) *contumelioſe tractentur* 17, 21. ὑβρίζεσθαι praeſ. infin. paſſ. *contumelia affici* 17, 21.

Ὑγιὴς, έος, ὁ καὶ ἡ. *ſanus:* ὑγιὲς A. S. n. ſubſt. poſit. *ſanum* h. e. *honeſtas* 9, 6. HINC ſubſtant.

Ὑγίεια, ας, ἡ. *ſanitas* 8, 10. pro quo etiam dicitur ὑγεία 10, 5. ET adi.

Ὑγιεινὸς, ȣ͂, ὁ. *ſanus*: ὑγιεινὸν A. S. n. σῶμα *corpus integrae valetudinis* 9, 23. ET verbum
Ὑγιαίνω *ſum ſanus*, it. *mentis compos ſum.* ὑγιαίνοντος G. S. m. praeſ. partic. act. βίȣ *vitae inculpatae et ſcelerum purae* 7, 18. ὑγιαινȣ́σης G. S. f. eiusd. partic. παιδείας *ſanae inſtitutionis* 9, 1.
Ὑγρὸς, ȣ͂, ὁ. *humidus*, it. *mollis*. ὑγρὸν N. S. n. ſubſt. poſit. ἡ νεότης 5, 12. vid. νεότης. Ab ὕω *pluo*.
Ὕδωρ, τὸ. *aqua*: ὕδατος G. S. ςαγόνες *guttae* 4, 9. ὕδασι D. P. μετρίοις *aquis modicis* h. e. *modica aquae aſperſione* 13, 3. Mutuatur caſus ab inuſitato ὕδας.
Υἱὸς, ȣ͂, ὁ. *filius*: τὸν υἱὸν A. S. 7, 16. τῆς ἀδελφῆς 14, 17. vid. ἀδ. τοῖς υἱοῖς D. P. 19, 3. 10, 3. et 4. τȣ̀ς υἱȣ̀ς A. P. 7, 2. Atticus Nominatiuus eſt υἱεὺς, vnde υἱέων G P. 7, 13. υἱεῖς A. P. contr. 7, 18. 9, 1. 15, 9. 14, 1.
Ὑμῖν vid. σύ.
Ὑπακȣ́ω *obtempero*: ὑπήκȣσε 3. ſing. aor. 1. ind. act. *paruit* 9, 12. Simplex ἀκȣ́ω *audio*.
Ὑπάρχω *ſum*: ὑπάρχειν praeſ. infin. act. *eſſe* 10, 7. et 10. ὑπάρξαι aor. 1. infin. act. *eſſe* 4, 4. Simplex ἄρχω *incipio*, quod eſt ab ἀρχὴ, ῆς, ἡ. *principium*.
Ὑπεθέμην vid. ὑποτίθημι.
Ὑπείκω *cedo*: ὑπείκειν praeſ. infin. act. ἄρχȣσιν *obtemperare magiſtratui* 10, 6. τοῖς ὀργιζομένοις *cedere iratis* 17, 9. Simplex εἴκω *ſimilis ſum*, it. *cedo*.
Ὑπείληφε vid. ὑπολαμβάνω.
Ὑπειπεῖν *cauſſari*: ὑπειπόντες N. P. m. aor. 2. partic. act. *cauſſam interſerentes ſeu interponentes* 2, 8.
Ὑπέμεινεν vid. ὑπομένω.
Ὑπὲρ praepoſit. conſtr. hic 7, 16. cum Genit. et ſignif. *PRO*.
Ὑπεράνω aduerb. conſtr. cum Genit. *ſuper*, *ſupra*: τὸ ὀρθὸν καὶ ὑγιὲς ὑπεράνω τῆς ἡδυπαθείας καὶ τρυφῆς ποιεῖσθαι *honeſtatem voluptati anteponere* 9, 6. τῆς ὀργῆς ὑπεράνω γίγνεσθαι *iram vincere* 14, 9. Ex ὑπὲρ *ſuper*, et ἄνω *ſupra*.
Ὑπερβαίνειν praeſ. infin. act. ζυγὸν *transgredi ſtateram* 17, 5. Simplex βαίνω *eo*.

Ὑπερβάλλω q. d. *ſuperiicio*, *exſupero*, it. *excedo*: ὑπερβάλλουσι D. P. m. praeſ. partic. act. πόνοις h. e. ὑπερμέτροις, *immenſis* ſeu *infinitis laboribus*. oppon. συμμέτροις 13, 5. Simplex βάλλω *iacio*: HINC

Ὑπερβολή, ῆς, ἡ. *exſuperantia*, *exceſſus*: ὑπερβολαῖς D. P. τῶν ἐπαίνων h. e. ὑπερβολιμαίοις ἐπαίνοις, *nimiis laudibus* 12, 8.

Ὑπερκαταγέλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ. *valde ridiculus* 7, 2. Comp. ex ὑπὲρ et κατὰ et γελαστὸς, οῦ, ὁ. *riſu dignus*: quod eſt a γελάω, ῶ. *rideo*.

Ὑπέρμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ. *qui eſt vltra menſuram*, *excedens menſuram*: ὑπερμέτρους A. P. m. πόνους h. e. ὑπερβάλλοντας *immodicos labores* 13, 2. Ex μέτρον, ου, τό. *menſura*, *modus*.

Ὑπέρογκος, ου, ὁ καὶ ἡ. *ſupra modum turgidus et tumidus*, it. *faſtuoſus* 9, 22. Simplex ὄγκος, ου, ὁ. *tumor*, it. *faſtus*, *animus inflatus*. vid. ſupra παρατραγῳδος.

Ὑπερόπτης, ου, ὁ. *contemtor*, *qui alios tanquam e ſolio deſpicit*: ὑπερόπται N. P. 17, 21. Ab ὑπερόπτομαι *deſpicio*, *deſpectui habeo*. Simplex ὄπτομαι *video*.

Ὑπέρπολυς, ὁ. *permultus*, *permagnus*: ὑπέρπολυ N. S. n. αἴτημα *eine gar zu groſſe forderung* 7, 16.

Ὑπερφυής, έος, ὁ καὶ ἡ. *naturae modum excedens*; *excedens*, *excellens*, *admirandus*, it. *atrox*: ὑπερφυῆ N. P. contr. ἀδικήματα *peccata immodica* 15, 5. ex φυή, ῆς, ἡ. *natura*, quod eſt a φύω *naſcor*.

Ὑπέχω *ſuppono*, it. *praebeo*, *porrigo*, it. *adhibeo*, *admoueo*. ὑπέχουσι 3. pl. praeſ. ind. act. τὸν μαστὸν *dant mammam* 12, 7. ὑπέχειν praeſ. infin. act. τοῖς τέκνοις μαστοὺς *infantes lactare* 5, 2. ὑποσχόντες N. P. m. aor. 2. partic. act. τὰς χεῖρας τοῖς κ. τ. λ. Xyl. *iniuſtis pecuniae capturis manus adferentes* 14, 10. Simplex ἔχω.

Ὑπήκουσε vid. ὑπακούω.

Ὑπηρετέω, ῶ. *miniſtro*: ὑπηρετεῖν praeſ. infin. act. contr. τοῖς τροφίμοις *inſeruire liberis* 6, 1. Ab ὑπηρέτης (ex ὑπὸ et ἐρέτης, ου, ὁ. *remex*, quod eſt ab ἐρέσσω vel ἐρέττω *remigo*) ου, ὁ. *miniſter*, *famulus*: HINC

Ὑπηρε-

Ὑπηρετικὸς, οῦ, ὁ. h. e. ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑπηρεσίας, ſeruilis, famularis 8, 15. oppon. ἀρχικός.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, pro quo in verſu dicitur ὑπίσχομαι, polliceor, promitto: ὑπισχνουμένους A. P. m. praeſ. partic. med. 16, 1. ὑποσχόμενος N. S. m. aor. 2. partic. med. 11, 8. Ex ὑπὸ et σχέω pro ἔχω, vnde ἴσχω habeo.

Ὕπνος, ου, ὁ. ſomnus 13, 5. ὕπνοι N. P. 13, 5.

Ὑπὸ praepoſit. cum Genit. *A* 9, 12. 13, 12. *OB* 9, 17. cum Dat. *SVB* 7, 1. vid. τάσσω.

Ὑποβάλλω ſubiicio 1. ὑποβάλλουσι 3. pl. praeſ. ind. act. τοὺς υἱοὺς ἀνδραπόδῳ committunt liberos mancipio 3, 2. Simplex βάλλω iacio. HINC ὑποβολὴ, ῆς, ἡ. ſubiectio, it. ſubiectio rei falſae pro vera. INDE

Ὑποβολιμαῖος, ου, ὁ. ſuppoſititius, ſubdititius, ſubditiuus: ὑποβολιμαῖα N. P. n. μέρη de adulatoribus 17, 21. ὑποβολιμαίαν A. S. f. εὔνοιαν de fucata nutricum amore 5, 4. vide κίβδηλος.

Ὑπόδημα, ατος, τὸ. calceamentum, ſolea 7, 14. Ab ὑποδέω ſubligo: ſimplex δέω ligo.

Ὑποθείμην vid. ὑποτίθημι.

Ὑπόθεσις, εως, ἡ. definitum genus quaeſtionis. Hic 9, 21. propoſitum, inſtitutum. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποθήκη, ης, ἡ. ſuppoſitio: ὑποθῆκαι N. P. τῶν λόγων praecepta et admonitiones ad vitam inſtituendam facientes 4, 4. ὑποθήκας A. P. praecepta 7, 7. 11, 8. 20, 1. Ab ὑποτίθημι.

Ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ. ſimulator, hypocrita: ὑποκριταὶ N. P. τῆς φιλίας qui amicitias ſimulant 17, 21. Item hiſtrio, qua ſignificatione vſurpatur ὑποκριτῶν G. P. 4, 9. Ab ὑποκρίνομαι ſimulo, fingo, it. perſonam ago.

Ὑπολαμβάνω puto, praeſumo 10, 10. ὑπολαμβανέτω 3. ſing. praeſ. imper. act. putet, ſentiat 14, 38. ὑπείληφε 3. ſing. perf. indic. act. Attic. μικρὸν (ſi quis) parui momenti exiſtimet eſſe 14, 19. Simplex λαμβάνω. HINC

Ὑπόληψις, εως, ἡ. opinio, exiſtimatio 8, 18.

Ὑπομένω q. d. ſubtus maneo. ὑπέμεινεν 3. ſing. aor. 1.

ind.

d. act. h. e. ἐτόλμησε, *quod ſustinuerit* ſeu *auſus* *ierit* 2, 8. Simplex μένω *maneo*.
ποσκάζω *leuiter claudico* 6, 2. Simplex σκάζω *claudico*.
ποσκελίζω *ſubiecto crure deiicio*, *ſupplanto*: ὑποσκελίζονται (pro quo alii legunt ὑποσκάζονται 3. pl. praeſ. indic. med. *pedibus vacillant*, *titubant* 9, 17. Ex σκέλος, εος, τό. *crus*.
ποσχόμενος vid. ὑπισχνέομαι, ἔμαι.
ποσχόντες vid. ὑπέχω.
ποτίθημι *ſuppono*: ὑπεθέμην 1. ſing. aor. 2. ind. med. (*vt*) *propoſui* 14, 19. ὑποθείμην 1. ſing. aor. 2. opt. med. τοῖς κ.τ.λ. *ſuaderem* 2, 1. Simplex τίθημι.
πόχαλκος, ε, ὁ καὶ ἡ. *ſubaeratus*, *aes ſub ſe habens*, *it. fictitius*. Inde illud prouerbiale in homines ſub praetextu virtutum vitia occultantes: ὑπόχαλκον χρυσίον. Hic 2, 4. ὑπόχαλκον γένος eſt, *genus adulterinum*, cui oppon. γένος χρυσῦν. Ex χαλκός, ῦ, ὁ. *aes*.
ςερον aduerb. *poſt*, *nouiſſime*, *tandem* 9, 17. Ab ὕςερος, ε, ὁ. *poſterior*, it. *ſecundus*.
φαιρέω, ῶ. *ſubtraho*, *ſubduco*, *ableo*. ὑφαιρεῖν praeſ. infin. act. contr. τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς *reprimere iracundiam* 14, 18. Simplex αἱρέω, ῶ. *capio*, *prehendo*.

Φ

Φαίην, Φαίη vid. Φημί.
Φαίνω *in lucem edo*: Φαίνομαι *in lucem prodeo*: Φαίνεται 3. ſing. praeſ. indic. paſſ. *videtur* 8, 18. ποθῦντα ταῦτα h. e. δῆλόν ἐςιν, *liquet*, ſeu *conſtat*, ſeu *manifeſte comperimur*, *has deſiderio earum teneri* 8, 9. Φαίνῃ 2. ſing. praeſ. ſubi. med. παραμελῶν *videris negligere* 11, 8. Φανήσονται 3. pl. fut. 2. ind. paſſ. πεποιηκότες ἀδελΦὰ *eadem videntur feciſſe* 14, 15.
Φάλαγξ, αγγός, ἡ. *phalanx*. d. q. πάλαγξ (adnotante Claue Homer. Il. β. v. 558.) a πέλας *prope*: quod in hoc aciei genere vir viro, armis arma conſerta ſunt. Ceterum proprie *phalanx* fuit acies quadrata, con-

conſtans ex ſedecim hominum millibus, quae tamen ſuas iterum partes habebat, in quas diuidi, et ex quibus iterum componi pro re nata poterat. Ex hoc deinceps Macedonum inuento *phalanx* appellata fuit omnis grauis armaturae militum, ſcutis connexis conſertorum acies. Et hoc ſenſu etiam 11, 7. φάλαγγας A. P. accipitur. Videantur plura quae de hac re docet Cl. FREINSHEMIVS Comment. Curt. 3, 2. 12. et 3, 4, 9. Veteres etiam pro *phalanx* dixiſſe in nominandi caſu *phalanga* obſeruat Taubm. Plaut. Truc. 2, 7, 18.

Φάναι vid. Φημί.

Φανερὸς, ὃ, ὁ. *apparens*, it. *manifeſtus*, *apertus*: Φανερὰ A. P. n. ποιήσω ὑμῖν *demonſtrabo vobis* 4, 17. a Φανὸς, ὃ, ὁ. *lucidus*, ſplendidus; quod eſt a Φαίνω.

Φανήσονται vid. Φαίνω.

Φάρμακον, ȣ, τό. *medicamentum*, *remedium* 10, 6. ὡς ἐν Φαρμάκȣ μοίρᾳ *medicamenti inſtar* 9, 15. τὰ πικρὰ τῶν Φαρμάκων G. P. *medicamenta amara* 18, 3. quibus locis haec vox in bonam partem accipitur, et componitur ex Φέρω et ἄκος q. d. ferens medelam. Si vero ſignificat *venenum* deducitur ex Φέρω et ἄχος q. d. *ferens triſtitiam*.

Φασὶν, Φατέον, vid. Φημί.

Φαῦλος, ȣ, ὁ. *vilis*, *nullius pretii*, *abiectus*, *humilis*, *contemtus*, it. *paruus*: Φαῦλοι N. P. m. λέγειν ἐν σοφοῖς *qui apud doctos nil apte et concinne in medium proferre posſunt* 9, 4. Φαῦλον A. S. n. ſubſt. poſit. ὑπολαμβάνειν *nihili facere* 14, 19. Φαῦλα A. P. n. τῶν ἔργων *vitia* 16, 2. HINC

Φαύλως aduerb. *male*, *turpiter* 20, 4. ET ſubſtant.

Φαυλότης, ητος, ἡ. *malitia*, *vitium* 6, 1. Φαυλότητα A. S. τῆς Φύσεως *vitium* ſeu *defectum naturae*: oppon. τῆς Φύσεως ἀρετῇ 4, 8.

Φείδομαι *parco*, *do veniam*: ἐΦείσω 2. ſing. aor. 1. ind. med. *parcus fuiſti* 18, 9.

Φέρω *fero*: Φέρομεν 1. pl. praeſ. ind. act. *toleramus* 18, 8. Φέρειν praeſ. infin. act. εὐκόλως 17, 13. 18, 1.

Φέροντα

Φέροντα A. P. n. praeſ. partic. act. πρὸς τὴν ἀγωγὴν *quae faciunt ad inſtitutionem* 11, 12. ποῖ Φέρεσθε; 2. pl. praeſ. indic. paſſ. *quo ruitis? qua inſania agitamini?* 7, 13. Φέρε imperat. actiuus aduerbial. poſitus, *age, agedum* 1, 1. Obſerua: verbi huius participium praeſentis temporis interdum plus ornatui quam ſignificationi inſeruit: e. g. τȣτῳ Φέροντες ὑποβάλλȣσιν υἱȣς *huic (mancipio) adducunt et committunt filios* 7, 2. Sic 8, 5. ἡ τύχη τοῖς ȣκ ἐλπίσασι Φέρȣσα προσήνεγκε τὸν πλȣτον h. e. *multa praeter ſpem multis eueniunt bona* Plaut. Rud. 2, 3, 69. Seu *aurum in fortuna inuenitur* Idem Poen. 1, 2, 91.

Φεύγω *fugio:* Φεύγει 3. ſing. praeſ. ind. act. τὰ ῥᾴδια τȣς ἀμελȣντας *res faciliores fugiunt* h. e. *latent ignauos* 4, 8. Φεύγειν praeſ. inf. act. *fugere* 9, 21. 17, 6. HINC

Φευκτέον (verbale) τȣς ἔρωτας *amores ſunt fugiendi* 14, 38. ET nomen

Φευκτὸς, ȣ, ὁ. *qui effugi poteſt, vitabilis:* τὸ Φευκτὸν *vitandum:* oppon. τὸ αἱρετὸν *eligendum* 10, 6.

Φημὶ *dico* 8, 1 bis. 9, 1. et 14. 12, 1. In 3. ſing. Φησὶ 9, 14. et enclitice Φησι 2, 5. 14, 37. et per παραγωγήν· Φησιν 2, 2. 7, 21. In 3. pl. Φασὶν, per παραγωγὴν pro Φασὶ, *aiunt* 9, 20. In 3. ſing. imperfecti: ἔφη *reſpondebat* 7, 16 *dicebat* 9, 20. In 3. ſing. aor. 1. ἔφησε *dixit* 4, 17. 8, 18. 14, 13. et per παραγωγήν· ἔφησεν 3, 3. 14, 14. et 17 bis. et 27. et 29. Aor. 2. ἔΦην *dixi* 5, 9. 17, 14. In 3. ſing. ἔφη *reſpondit* 4, 15. *inquit* 4, 18. In aor. 2. optat. Φαίην· ὡς ἐγὼ ἂν Φαίην *vt mea fert opinio* 5, 2. ȣ Φαίην ἂν ἔγωγε *nequicquam adfirmarem* 9, 15. Φαίη 3. ſing. eiusd. temp. τὶς ἂν *diceres, es moechte aber iemand ſagen* 14, 18. In aor. 2. infin. Φάναι *dixiſſe* 2, 7. Φατέον (verbale) κατὰ τῆς ἀρετῆς ταυτὸν *idem de virtute adfirmandum eſt* 4, 1.

Φιλάδελφος, ȣ, ὁ. *Philadelphus* 14, 26. Intelligitur ille Ptolemaeus, qui ob ſororis Ariſinoës inceſtum,

quem Sotades hic traducit, dictus eſt φίλος ἀδελφῆς. Vid. CL. BOECLERVS ad Herodian. 1, 3, 7.

Φιλαργυρία, ας, ἡ. *amor argenti, auaritia* 7, 15. a φιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ. *argenti cupidus, auarus.* Ex φίλος et ἄργυρος, ου, ὁ. *argentum.*

Φιλεῖν vid. φίλος.

Φιλεργέω, ῶ. *ſedulus ſum* 17, 17. oppoſ. ῥαθυμέω, ῶ. a φιλεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ. *operis amans, ſedulus.* Ex φίλος et ἔργον.

Φιλήδονος (ex φίλος et ἡδονὴ) ου, ὁ καὶ ἡ. *voluptati deditus.* φιληδόνους A. P. m. *voluptarios* 9, 5. HINC

Φιληδονία, ας, ἡ. *voluptatis ſtudium* 16, 1.

Φιλῆσαι vid. in φιλέω poſt φίλος.

Φιλητικώτεραι, φιλία vid. poſt φίλος.

Φίλοινος, ου, ὁ καὶ ἡ. *vini cupidus:* φίλοινοι N. P. m. *bibaces* 3, 2. Ex φίλος et οἶνος, ου, ὁ. *vinum.*

Φιλοπροσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ. *ſalutandi ſtudioſus, affabilis:* φιλοπροσηγόρους A. P. m. 14, 3. Ex φίλος et προσήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ. *compellator, ſalutator:* quod eſt ex πρὸς et inuſitato ἀγορέω, ῶ. *loquor, concionor,* cuius primit. eſt ἀγορὰ, ᾶς, ἡ. *forum,* it. *concio.*

Φίλος, ου, ὁ. *amicus, qui amat vel, charus* 7, 11. φίλῳ D. S. 7, 11. φίλων G. P. 18, 8. φίλοις D. P. 7, 10. 10, 6. φίλους A. P. 10, 6. HINC ſubſt.

Φιλία, ας, ἡ. *amicitia* 17, 21. ET verbum

Φιλέω, ῶ. *amo:* φιλοῦσι 3. pl. praeſ. ind. act. γίνεσθαι *amant* h. e. *ſolent fieri* 3, 2. Vid. Lambin. Horat. 2. Od. 3. et 3. Od. 16. φιλεῖν praeſ. infin. act. contr. cum Artic. praepoſ. pro nomine poſitum 13, 1. φιλοῦσαι N. P. f. praeſ. partic. act. *amantes* 5, 4. φιλῆσαι aor. 1. infin. act. 14, 37. Xyl. vertit *oſculari.* Ab hoc verbo eſt φιλητὸς, οῦ, ὁ. *amore dignus:* VNDE

Φιλητικὸς, οῦ, ὁ. *amabilis,* it. *ad amandum propenſus:* φιλητικώτεραι N. P. f. comparat. grad. γίγνονται τοῖς τέκνοις *maiore liberorum amore inflammantur* 5, 7.

Φιλόσοφος (ex φίλος et σοφὸς) ου, ὁ καὶ ἡ. *amans ſapientiam, ſapientiae ſtudioſus.* Hic 8, 17. κατ᾽ ἐξοχὴν

de

de Stilpone Megarenſi : et 10, 3. de Bionte : φιλο-σόφῳ D. S. 7, 21. HINC

Φιλοσοφία, ας, ἡ. *amor ſeu ſtudium ſapientiae* 10, 3. et 6. et 7. et 11 bis. φιλοσοφία D. S. 10, 9. φιλοσο-φίαν A. S. 10, 1. et 4. et 10. Quibus locis intelligitur *cognitio diſciplinarum*, et potiſſimum *perceptio moralium praeceptorum*, quae opponitur τῇ δυνάμει πολιτικῇ.

Φιλοτεκνία, ας, ἡ. *amor erga liberos* 20, 8. a φιλό-τεκνος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *amans liberorum*. Ex φίλος et τέκνον.

Φιλȣ̃σι, φιλȣ̃σαι vid. φιλέω, ῶ. in φίλος.

Φόβος, ȣ, ὁ. *fuga*. Hic 16, 2. *timor, metus*. φόβον A. S. 14, 21. a praet. med. πέφοβα verbi φέβομαι *fugio*.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. *Phoenix*. Hic 7, 3. eſt nomen proprium τȣ̃ Ἀχιλλέως παιδαγωγȣ̃, de quo Homer. Iliad. ι. v. 168. et in primis v. 427. et multis ſeqq. Alias huius vocis ſignificationes, vt et deriuationem pete ex Scapula. Adde Clauem Homer. Iliad. δ. v. 141. et ζ. v. 220. Παροξυτόνως exprimi curauimus, ſequuti ſcripturam, quam Henr. Stephani editio habet, approbatam etiam D. Welleri Gramm. Graecae, e qua p. 69. ad regulam generalem haec: *Male excipiunt* φοίνιξ, κήρυξ, ϑώραξ. *In his enim vltima natura eſt longa, quod e Genit. patet.*

Φορός (a φέρω) ȣ̃, ὁ. *ferens, perducens ad finem propoſitum :* φορὰ A. P. n. πρὸς ἀρετὴν *quae faciant ad conſequendam virtutem* 8, 1. HINC

Φορέω, ῶ. *fero :* φορεῖν praeſ. inf. act. contr. δακτύλιον *geſtare annulum* 17, 8.

Φορτικῶς Aduerb. Qualit. *odioſe, inepte, moleſte*. Hic 7, 21. *inſolenter, importune*. Ab adiect. φορτικός, ȣ̃, ὁ. *oneratus* it. metaph. *grauis, moleſtus, ineptus, inſolens :* quod eſt a φόρτος, ȣ, ὁ. *onus*, ſic dictum quaſi φέρτος a φέρω.

Φράζω *loquor :* φράσω 1. ſing. fut. 1. ind. act. *dicam* 7, 18. ἔρχομαι φράσων N. S. fut. 1. partic. act. 7, 4. vid. ἐρχ.

Φρὴν, φρενὸς, ἡ. *mens:* φρενῶν G. P. κενὸς *mente captus* 7, 16.

Φρίτλω vel φρίσσω *borreo, horreſco* propr. *de mari*, it. *cum horrore reformido:* φρίτλȣσι 3. pl. praeſ. ind. act. πρὸς τȣ̀ς πόνȣς *abhorrent a laboribus* 12, 3. a φρὶξ, φρικὸς, ἡ. *horror, motus incipiens, vnda maris.*

Φρονέω, ῶ (d. q. φρενέω, ῶ. a φρὴν) *ſum mente et ratione praeditus, mentis ſum compos, ſapio:* φρονεῖ 3. ſing. praeſ. ind. act. contr. ἐπὶ τῇ τȣ̃ σώματος ῥώμῃ *gloriatur de corporis viribus* 8, 12. HINC

Φρόνημα, τος, τὸ. *cogitatio*, it. *ſenſus:* φρονήματα N. P. *animi ſpiritus, fiducia animi* 2, 4. ET

Φροντὶς, ίδος, ἡ. *cogitatio, cura, ſolicitudo:* φροντίσιν D. P. 17, 10. VNDE

Φροντίζω, *cogito*, it. *curo:* φροντίζετε 2. pl. praeſ. ind. act. τῶν υἱέων μικρὰ, *paruam geritis liberorum curam* 7, 13 εἴ τις φροντίζοι 3. ſing. praeſ. optat. act. τȣ̃ ὑποδήματος *ſi quis calcei curam gerat* 7, 14. φροντιςέον verbale, quod conſtruitur cum Dat. perſonae et Genit. rei 17, 19.

Φρύαγμα, ατος, τὸ. *fremitus, et anhelitus equi currentis.* Hic 2, 6. *ferocia, faſtus, elatio, iactantia.* a φρυάτλομαι *fremo*, it. *inſoleſco.*

Φυγὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ. *profugus, exſul* 14, 11. φεύγω *fugio.*

Φύεται, φύηται vid. φύω.

Φυλάσσω vel φυλάτλω, *cuſtodio, ſeruo:* φυλάσσȣσι 3. pl. praeſ. ind. act. cum Acc. *obſeruant*, παρατηρȣ̃σι 9, 18. φυλάτλειν praeſ. infin. act. *de parentibus, qui liberorum cuſtodiam agunt et curam* 16, 1. Significat etiam *rem familiarem non negligere, parſimoniae ſtudere:* oppoſ. δαπανᾶν 17, 17. HINC

Φυλακὴ, ῆς, ἡ. *cuſtodia:* φυλακὴν A. S. 15, 3.

Φῦλον, ȣ, τὸ. *genus hominum* 17, 21. a φύω, *gigno:* vel a φύλλον, ȣ, τὸ. *folium:* Metaph. petita a foliis. *Ea enim hominum naſcendi eſt ratio, quae foliorum.* Clau. Homer. Iliad. β. v. 362.

Φυσάω, ῶ. *ſufflo, inflo, flatu diſtendo:* φυσᾶν

praeſ.

praeſ. infin. act. contr. *inſolentem et inflatum reddere* 12, 8.

Φύσις κ. τ. λ. φυτὸν vid. φύω.

Φυτȣργὸς vel φυτοεργὸς, ȣ̃, ὁ. *qui laborem impendit plantarum culturae, plantator* 4, 4. Ex φυτὸν et ἔργον.

Φύω *gigno, produco*, it. *naſcor*. In 3. ſing. perf. act. πέφυκε *ſolet* 2, 4. 13, 14. Et per παραγωγὴν, πέφυκεν (*ſi qua terra fertilis*) *a natura eſt* 4, 10. τȣ̀ς ἐκ εὖ πεφυκότας A. P. m. perfect. partic. act. *eos, qui ingenii docilitate a natura praediti non ſunt*, τȣ̀ς ἀφυεῖς 4, 7. Paſſ. φύομαι *naſcor:* φύεται 3. ſing. praeſ. indic. ςρεβλὰ (*arbores*) *fiunt tortuoſae* 4, 11. φύηται 3. ſing. praeſ. ſubi. ὀρθὰ Xyl. (*vt membra*) *recta adoleſcant* 5, 11. HINC

Φύσις, ἡ. *natura* 4, 3. et 4. et 12. 5, 5. φύσεως G. S. 4, 3 bis et 7. et 8. 13, 15. et 16. φύσει D. S. 4, 10. 8, 14. 21, 1. φύσιν A. S. 4, 2. et 9. 7, 3. 18, 2. φύσεις A. P. *ingenia* 17, 23. ET

Φυτὸν, ȣ̃, τὸ. *planta ſtirps:* φυτὰ N. P. 13, 3. φυτοῖς D. P. 7, 7.

Φωκυλίδης, ȣ, ὁ. *Phocylides* 5, 15. Poëta ethicus.

Φωτεινὸς, ȣ̃, ὁ. *lucidus:* φωτεινότερον A. S. m. comparat. grad. λόγον *orationem rem clarius indicantem* 13, 1. a φῶς, φωτὸς, τὸ. *lux:* quod eſt a poëtico φάω, *luceo, ſplendeo.*

X

Χαιρωνεὺς, έως, ὁ. *Chaeronenſis* 1, 1. Χαιρώνεια, ας, ἡ. *Chaeronea*. Vrbs Boeotiae, Plutarchi patria.

Χαλάω, ῶ. *laxo, remitto:* χαλάσαι aor. 1. infin. act. 18, 3. Vid. ἀφιέναι.

Χαλεπὸς, ȣ̃, ὁ. *pernicioſus, noxius*, it. *difficilis:* χαλεπὸν N. S. ſubſt. poſit. *difficile* 11, 9. τὰ χαλεπὰ N. P. n. ſubſt. poſit. *res quae multo labore comparandae* 4, 8. 9, 8. 14, 18. HINC

Χαλεπῶς Aduerb. *difficulter* 5, 12. Eſt a χαλέπτω, *noceo, damno afficio, labefacto.*

Χαλινὸς, ȣ̃, ὁ. *frenum.* Hic 15, 7. metaph. transfer-

tur ad *diſciplinam iuuenum.* a χαλάω, ῶ. *laxo* : διὰ τὴν δύναμιν χαλαςικήν. Sicut Latinorum *frenum* a *frenando* h. e. *domando.*

Χαλκὸς, ȣ̃, ὁ. *aes*, it. *quicquid ex aere eſt conſlatum* 4, 9.

Χαμαιτύπη, ης, ἡ. *ſcortum triuiale, quod humi ſe cuiuis proſtituit* 17, 20. χαμαιτύπας A. P. 7, 19. Ex χαμαὶ *humi, in terra*, et τύπτω.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ. *nota impreſſa* : χαρακτῆρα A. S. *de forma orationis et ſtilo* 9, 18. a χαράσσω *ſculpo*, it. *excauo* : A QVO verbo etiam eſt

Χάραξ, ακος, ἡ. *adminiculum vitis, vallus* : χάρακας A. P. *pedamenta* 7, 7. Sed ὁ χάραξ, *vallum, quod terrae erigitur mole, vt cuſtodia praetendatur.* Vid. CL. FREINSHEMII Ind. Curt. voce *Vallum.* Add. eiusdem Comment. Curt. 8, 11, 8.

Χάρις, τος, ἡ. *gratia* 7, 12. HINC I. Adiect.

Χαρίεις, εντος, ὁ. *venuſtus, pulcher*, it. *gratus, iucundus* : χάριεν N. S. n. *feſtiuum* 13, 12. A QVO eſt χαριεντίζομαι *iocor, facete aliquid dico* : VNDE

Χαριεντισμὸς, ȣ̃, ὁ. *lepos et venuſtas ſermonis, dictum ſalſum et venuſtum* : χαριεντισμῷ D. S. *vrbanitate* : oppon. σπȣδῇ *rei ſeriae* 14, 37. ET II. verbum

Χαρίζομαι *gratificor, rem gratam facio* : χαριζόμενος N. S. m. praeſ. partic. med. φίλῳ *gratificans amico* 7, 11. χαριζόμενοι N. P. m. eiusd. participii τοῖς δεομένοις *obſequium praeſtantes rogantibus* 7, 10. Perf. partic. paſſ. κεχαρισμένος· inde κεχαρισμένως Aduerb. Qualit. 9, 5. Vid. λέγω.

Χάριτος vid. χάρις.

Χαυνόω, ῶ. *mollio, laxo* : χαυνόομαι, ȣ̃μαι, *laxor* : it. *magnifice de me ſentio*, μέγα φρονῶ, *inſoleſco.* χαυνȣ̃νται 3. pl. praeſ. ind. paſſ. *ſtulta ſuperbia inflantur* 12, 8. a χαῦνος, *laxus, fungoſus*, it. *inanis, tumidus, ſuperbus.*

Χείμαῤῥος, ȣ, ὁ. *torrens*, ἐξ ὑετῶν συνιςαμένων ποταμὸς 8, 17. Ex χειμὼν, ῶνος, ὁ. *imber*, et ῥέω *fluo* : q. d. χείματι ῥέων.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ. *hiems, tempeſtas, procella maris* 13, 5.

τὰν

τὸν χειμῶνα A. S. 11, 3. oppon. τῇ εὐδίᾳ. a χεῖμα, ατος, τό. *hiems*: παρὰ τὸ χέειν, quod multas fundit pluuias.

Χεὶρ, χειρὸς, ἡ. *manus*: χειρῶν G. P. 4, 9. 14, 9. χεῖρας A. P. 14, 10. HINC formatur comparatiuus irregularis nominis adiectiui κακός

Χείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ. *deterior*, *peior*: Nam propr. haec vox ſignificat τὸν ταῖς χερσὶν ἥττονα, *qui manuum robore ſuperatur*: vel τὸν διὰ τῶν χειρῶν πορίζοντα τὸ ζῆν, *qui victum quaeritat manuum opera*. VNDE ſuperlat.

Χείριστος, ου, ὁ. *deterrimus*: χείριστον A. S. m. 7, 11.

Χειροήθης, εος, ὁ καὶ ἡ. *tractabilis*, *manſuetus*: χειροήθη A. P. n. contr. 4, 14. Ex χεὶρ et ἦθος, εος, τό. *ingenium*.

Χέῤῥος vel χέρσος, ου, ὁ καὶ ἡ. *deſertus*, *incultus*. HINC

Χερσεύω vel χερσεύομαι *incultus iaceo*, *ſterileſco*: χερσεύεται 3. ſing. praeſ. indic. paſſ. *ſterileſcit* 4, 10. ET

Χερσόω, ῶ. *deſolo*, *efficio vt incultum quid et deſertum fiat*: κεχερσωμένην A. S. f. perf. partic. paſſ. γῆν *terram male cultam* 14, 16.

Χθιζὸς, οῦ, ὁ. *heſternus*: χθιζῆς G. S. f. 18, 9. a χθὲς *heri*.

Χίλιοι, χίλιαι, χίλια *mille*: χιλίων G. P. f. 7, 16. χιλίας A. P. f. 7, 16.

Χοῖνιξ, ικος, ἡ. *demenſum diurnum*, *quod ſeruis apud Graecos distribuebatur*: χοίνικα A. S. 17, 6. Vid. καθίζω.

Χορηγέω, ῶ. *dux ſum chori*, it. *ſubminiſtro*: ἐχορήγησεν 3. ſing. aor. 1. ind. act. τὴν τροφὴν, *praebuit* ſeu *ſuppeditauit alimentum* 5, 5. χορήγησον 2. ſing. aor. 1. imperat. act. Xyl. *fac etiam impenſas* 18, 9. oppon. τῷ φείδεσθαι. a χορηγὸς, οῦ, ὁ. *magiſter chori*, *choragus*, it. *ſuppeditator*: quod compon. ex χορὸς et ἄγω.

Χορὸς, οῦ, ὁ. *chorus*, it. *coetus*, it. *tripudium*, *ſaltatio*: vſurpatur tam de actione ſaltandi, quam de ſaltantium multitudine. Et in tragoediis comoediisque et ſatyris peculiariter vocabatur χορὸς multitudo, quae ſaltabat et canebat inter actus. χορὸν A. S. τῶν

ἀνδρῶν *de magnorum virorum numero* 14, 35. d. ς
ρὸς a χαρὰ, ᾶς, ἡ. *gaudium.*

Χράομαι, ῶμαι. *commodato accipio, mutuor,* it.
(in qua ſignif. cum Dat. conſtr. E.G.) χρῆσθαι
infin. med. contr. ταῖς ἐπιπλήξεσι *adhibere
henſiones, vituperare* 12, 5. χρώμενοι N. P. m.
partic. med. cum Dat. 1, 1. χρωμένες A. P. m.
temp. cnm Dat. 14, 18. χρήσασθαι aor. 1. infin
τοῖς παραγγέλμασι *vti praeceptis* 11, 10. Χρη
νος N. S. m. aor. 1. partic. med. παραδείγμα
ſi vnum propoſuero exemplum 4, 17. HINC a :
perf. paſſ. eſt

Χρῆσις, εως, ἡ. *vſus* 10, 15. χρήσεις A. P. contra
VNDE

Χρήσιμος, ε, ὁ καὶ ἡ. *vtilis, commodus:* χρήσι
S. f. πᾶσι *omnibus vtilem* 11, 9. Neutr. ſubſt
ponitur 10, 2. et 14. ET a 3. ſing. perf. paſſ. eſt

Χρηςὸς, ε, ὁ, *vtilis, commodus :* ET

Χρηςέον verbale τῇ δυνατῇ ἀγωγῇ *ea liberorum
catio amplectenda, quam conſequi poſſumus* 11, 1

Χρὴ Imperſonale, *opus eſt, oportet* 5, 15. 9, 23. I
ſic per Syncopen pro χρήζει, a χρήζω *egeo
geo:* quod eſt a χρεία, ας, ἡ. *vſus, commodum
digentia, neceſſitas.*

Χρῆμα, ατος, τὸ. *res, negotium :* τὰ χρήματι
niae, opes, facultates. E. G. 7, 13. 14, 11. 15, 5. χρ
D. P. 2, 8. παρὰ τὸ χρῆσθαι *ab vtendo.* Inde
Quid tibi diuitiae, ſi non conceditur vſus?

Χρησάμενος, χρήσασθαι, χρῆσθαι, χρῆσις, χ
χρηςέον Vide χράομαι, ῶμαι.

Χρησμολογεῖν praeſ. infin. act. contr. *vaticinari
τεύεσθαι.* 8, 1. a χρησμολόγος, ε, ὁ καὶ ἡ. *o
rum interpres, vates, fatidicus.* Ex χρησμὸς
oraculum, reſponſum (quod eſt a χράομαι,
oraculum edo) et λόγος.

Χρόνος, ὁ. *tempus* 8, 16. χρόνε G. S. ςιγμὴ *mo
temporis* 17, 18. χρόνῳ D. S. πολλῷ *per multu*

pus 9, 18. Sic χρόνον A. S. πολὺν 9, 17. 14, 26. χρόνυς A. P. πολλὺς 14, 26.

Χρώμενοι, χρωμένυς vid. χράομαι.

Χυμὸς, ῦ, ὁ. *humor*, *ſapor*, *ſuccus*: χυμοῖς D. P. 18, 3. a χύω *fundo*.

Χωλὸς, ῦ, ὁ. *claudus*: χωλῷ D. S. 6, 2. Metaphor. *imperfectus*: vt χωλὴν A. S. f. ἀρετὴν 4, 3. a κῶλον, ῦ, τὸ. *pes*: vt ſit πεπονθὼς τὸ κῶλον.

Χωρὶς Aduerb. cum Genit. *ſine*, *absque* 4, 3. *praeter* 5, 7. 9, 10. 20, 5.

Ψ

Ψεύδω *fallo*: ψεύδομαι *decipior*: ψεύδεσθαι praeſ. infin. med. neutral. poſiti: *mentiri* 14, 31.

Ψηφοφορία, ας, ἡ. *ſententiae* aut *ſuffragii latio*, *ſuffragium*: ψηφοφορίαι N. P. 17, 11. a ψηφοφόρος, ῦ, ὁ καὶ ἡ. *qui fert ſuffragium*, *ſuffragator*. Ex ψῆφος, ῦ, ὁ. *calculus*, *teſſera*, *decretum*, *ſuffragium*: et φέρω.

Ψόγος, ῦ, ὁ. *vituperium*, *reprehenſio*: ψόγοι N. P. 12, 4. a ψέγω *reprehendo*, *vitupero*.

Ψυχὴ, ἡ. *animus* 13, 3. et 8. ψυχῆς G. S. *animi* 10, 6. 14, 36. et 37. 17, 21. ψυχῇ D. S. *animo* 9, 25. 20, 8. ψυχὴν A. S. *animum* 17, 12. *vitam* 17, 10. ψυχαῖς D. P. *animis* 5, 13. ἀπαλαῖς *den zarten gemuthern* 5, 12. ψυχὰς A. P. *animos* 4, 5. 5, 14. Intelligitur hisce in locis ea animae pars, quae ratione praedita, quaque a ceteris animantibus diſtinguimur.

Ω

Ὦ Exclamandi partic. cum Vocat. 7, 13. 9, 14. 14, 14.

Ὠθέω, ῶ. *trudo*, *pello*, it. *impello*, *imprimo*: ὠθεῖς 2. ſing. praeſ. ind. act. contr. τὸ κέντρον εἰς τρυμαλιὴν 14, 26.

Ὠμὸς, ῦ, ὁ. *crudus* 14, 29. At ὦμος, ῦ, ὁ. *humerus*.

Ὤιμωξας vid. οἰμώζω.

Ὧν vid. ὅς.

Ὥρα, ας, ἡ. *tempus*, *hora*, *tempus aetatis florentis*, *flos aetatis et vigor*. Hic 14, 37. *pulchritudo formae*.

Ὀργιζόμην vid. ὀργίζω.

Ὡς particula varios habens vſus. Sumitur pro ὅτι *quod*: cum Indic. 2, 8. Reddenda eſt per Accuſ. cum infinit. Latinorum 2, 7. 4, 2. 13, 12. Participio praemiſſa ſignificat *vtpote* 5, 3. 8, 18. Intendendi vim habet, et explicatur *quam* 4, 9. 7, 16. 9, 1. ὡς ἔνι μάλιςα 5, 10. ὡς ἐνῆν μάλιςα ἐμοὶ 9, 14. vid. ἔνειμι. In comparationibus ei adiungitur οὕτως, et exponitur *vt* 13, 12. et 14. 14, 4. Poſt comparatiuum ſignificat *quam* 17, 15. Significat etiam *quemadmodum* 14, 11. *tamquam*, *veluti* 14, 14. et 32. 17, 21. ὡς ἐθέλειν *vt vellent* 14, 13. ὡς ὁρῶντας μὴ ὁρᾷν *vt videntes non videant* 18, 7. ὡς τὰ πολλὰ *vt plurimum* 9, 5. ὡς μὴ *ne*: cum ſubiunct. 7, 1. cum infin. 11, 4. Ab initio periodi cauſam indicat, et explicatur: *etenim*, *quandoquidem*, *nam* 18, 6. 19, 4. 20, 3. ὡς ἀληθῶς (vbi ὡς παρέλκει) *vere* 14, 6. ὡς ἡμῖν ἀκούειν παραδέδοται 9, 12. Vid. παραδίδωμι. ὡς ἐγὼ ἂν φαίην 5, 2. Vid. φημί. ὡς ἔχω δόξης 9, 27. Vid. ἔχω. ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ 9, 15. Vid. μοῖρα. De reliquo huius particulae vſu vide cap. 8. ſect. 10. libri de praecipuis Graecae dictionis idiotiſmis p. 423. ſeqq.

Ὡσαύτως Aduerb. *ſimiliter*, *eodem modo* 9, 13. et 23. Ex ὡς et αὐτός.

Ὥσθ' pro ὥστε cum Indic. *ita vt* 7, 15. *igitur* 15, 7.

Ὥσπερ (ex ὡς et περ) *ſicut*, *quemadmodum* 2, 6. 5, 9. 14, 19. Huic ſimilitudinis aduerbio reſpondet οὕτως 9, 1. et 21. 10, 3. Item τὸν αὐτον τρόπον 4, 4. 5, 11. 9, 17. 13, 3. Apodoſis ex praecedentibus ſupplenda 10, 2. Exponitur etiam *quaſi*, *tamquam* 5, 8. 10, 4. 13, 14. 14, 18. 20, 2.

Ὥσπερ ἂν εἰ 7, 11. ὡσπερεὶ 10, 1. 16, 2. De his particulis eſt in lib. de praecipuis Graecae dictionis idiotiſmis cap. 8. ſect. 10. reg. 5. p. m. 426. Ὡς *et* ὥσπερ, *vel ſolae*, *vel cum particula* εἰ, *ſola; vel etiam praecedente* ἂν, *ita vt vnicam aliquando tres illae vocem* ὀξύτονον *efficiant*: *ſumuntur pro* quaſi *vel* tamquam:

quam: *tumque aduerbia potius eſſe, quam coniunctiones videntur. Dicunt igitur* ὡςεὶ, ὡςπερεὶ, ὡςανεὶ, ὡςπερανεί. *Saepius tamen* ὡς ἂν εἰ et ὥςπερ ἂν εἰ, *tribus diſtinctis vocibus: quod etiam* οἱονεὶ *dici poſſet. Male autem diceretur* ἱναεὶ vel ὡςτεεί. *Dicunt etiam* ὡς ἂν et ὥςπερ ἂν ſine εἰ, *non autem* ὥςτε ἄν.

Ὥςτε Coniunct. *quare* 17, 22. Ex ὡς et τε.

Ὠφέλεια, ας, ἡ. *vtilitas, emolumentum, adiumentum* 19, 14. Ab ὠφελέω, ῶ. *iuuo, proſum:* VNDE etiam

Ὠφέλιμος, ȣ, ὁ καὶ ἡ. *vtilis, adiumentum adferens:* ὠφελιμώτεροι N. P. m. comparat. grad. τῆς αἰκίας *plus valent quam verbera* 12, 4.

INDEX

INDEX ADNOTATIONVM.

Abſtracta pro concretis
Adiectiua cum infinit.
Aeliani interpres notat.
Αἱρεῖν πόθον
Ἄγειν *educare* de canibus
Ἄγειν παῤῥησίαν
Ἄγνοια quid?
Ἄγνοια et ἄνοια confund.
Alciphronis ſcriptura defenſa
Ἀλλὰ *ſaltem*
Ἄλλως *fruſtra*
Ἁμάρτημα
Amor puerorum Venereus
Ἂν in eadem ſententia bis
Ἀναδραμεῖν πρὸς
Ἀνάγκη, πᾶσ' ἀνάγκη, μηδεμία ἀνάγκη
Ἀναλαβεῖν et ἂν λαβεῖν conf.
Ἀναπόδοτα
Ἀνείργειν et ἀπείργειν
Ἀνεπίμονος
Ἄνεσις oppon. τῷ πόνῳ
Ἀνόσιοι γάμοι
Anthologia epigr. Graec. emend.
Ἀπαγορεύειν et ἀπαυδᾶν *deficere* 96
Ἀφελεῖν et ὑφελεῖν confund.
Ἀφελέσθαι τί τινος
Ἄπο τρόπου
Ἀποτομία
Ἀρχαὶ pro ἄρχουσι

ae et Pythagorae ἀοργησία 122
ευόμενοι et ἀρεσκόμενοι 45
habitus bonus 14
hanes emend. et explic. 22. 27. 74. 106. 111. 153. 165
hanis ſchol. emend. 96. defend. 12.
eles explic. 56
lus poſtpoſ. caſum refert nominis antecedentis, per ellipſin omiſſi 75
ς infamis 52
colere 117
ei interpres notat. 52
ica exercitia et militaria ſibi opponuntur 98
ς vecors 74
rogare 133
ρια et βαλλάντια 60
ὺς μέγας 66
σκος paruus rex 10
M. emend. 88
eius interpres notat. 66
us (Steph.) notat. 131
ambert.) repreh. 108
nus Ariſtophanis comment. notat. 62
a victoria 116
ρύπαι 52
femin. gen. 42
quid? 148
δὲ τέτων 32
λογεῖν 57
tis Alex. vetus ſcriptura def. 32
des emend. 75
antus Themiſtoclis F. 8
ratiuus pro poſitiuo 3
are aliquem 43
um iactantia 134
lis raptus 140
hili interpres repreh. 17
thenes emend. 73

Δέον *quum oporteret*.
Διὰ cum Acc. ſignif. *per*
Δικαιοπραγία
Δημαγωγία
Diodorus Siculus emend.
Διώκειν *in ius vocare*
Διόφαντος et Κλεόφαντος confund.
Δοκεῖν abundat
Δοκιμάζειν
Donaria militum, paſtorum
Δȣλȣν *deprimere*
Drachma Attica
Δυεῖν in omni genere
τί Δύναται; *quo ſpectat?*
Ἔχω cum infinit. tam de eo, quod *debet*, quam *poteſt* fieri accipitur
Ἔχω ἀδυνάτως
Ἔχοντες *diuites*
Ἐχόμενον
Ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας
Ἐγκρίνειν
Ἐγκύκλια παιδεύματα
Ἔγωγε et ȣ̓κ ἔγωγε in reſponſ.
Ἐγὼ φράσω
Εἰκῆ *temere*
Εἶτα indignantis particula
Εἴ τι pro ὅ, τι
Ἐκ et ἐν confund.
Ἐκεῖνοι reſpicit ad proxime praecedens
Ἐκπαθής
Ἐκφέρειν *ſepelire*
κωμῳδίαν
Ἐκπίπτειν
Ἐκτραχηλίζειν
Ἐλᾶν γυναῖκα
δρόμον, ὁδὸν
Elei amores
Ellipſis alterius genitiuorum conſequentiae

luerbi μόνον 108
ι inſcriptionibus donariorum 191
raepoſitionis ἀντί 31
διά 18
ubſtantiui ἐξεσίαν 2
γυμνάσιον 94
ἱερά 131
λόγος 72
μέρη 159
ὁδός 79. 166
ποιηταί 112
erbi δεῖ 111
ὀφείλω 111
numeri 101
45
44
35
-αι 158
ειν 78
; et ἐπ' ἀξίοις confund. 75
95
ρῦ et ἐκ καιρῦ 77
ίς et ἐμμελεῖς confund. 42
ι φράσων 42
ε eloquutio 76
: 44
γεγονέναι 138
: ἠθῶν confund. 142
192
t φιλία differunt 33
ω 103
s emend. 69
θαι 108
e variae 184. ſeqq.
s Amyntae vxoris crimina ſuſpecta 189
ων 30. Conf. Addend.
: (Franc.) laudat. 2
ſuffragia 151
Ferire

Ferire medium
Fiſchartus (Io.) Plutarchi interpres
Γὲ μείωσιν ἐπαγγέλλεται
Genus femin. praeponitur maſculino
Γεωργός
Γέρας *munus, honor*
Geſnerus (Io. Matth.)
Guarinus Plutarchi interpres
Gylippi furtum
Γυναῖκες γαμεταί
Herodotus explic.
Heuſinger (Io. Mich.) 3. 59. et in Addend.
Hierapolis Illyriae
Infinitiui Graecorum varios caſus adſciſcunt
pro imperatiuis poſiti etiam nomin
adſumunt
Infinitiuus in altero membro periodi, in alte
tum tempus
Iulianus (Imp.) tentat.
Iunckerus (Chriſtian.) repreh.
Καχεξία
Καὶ et κατὰ confund.
Καὶ ταῦτα μέν τοι ταῦτα
Κἂν *ſique*
Κἂν et κἀν confund.
Καταμελετᾶν verbum nihili
Καταπροΐκομαι
Καταπτύειν τινός
Κατασκεδαννύναι ὀνείδη τινός
Κατεπράξατο et κατεπροΐξατο confund.
Κεφαλὴν οὐχ ἕξεις
Κίβδηλος
Κινδυνεύω *videor*
Κιττοφορεῖν
Krebſius (Ioh. Tob.) 68. et in Addend.
Κρείττων *fortunatior*
Κρονόληρος
Κροτεῖν *verberare*

aemoniorum cura, ne reges ſui indignos regni
redes relinquerent . . . 8. ſeq.
in explicationibus . 4
ν Φησί . . . 6
ιενον, ἀντὶ τȣ λεγομένȣ ὄντος 143
Λεγόμενον 30
ιs (Iuſtus) calamum Mariae conſecrat 186
; explic. 75
; et νȣ̃ς 63
ι δȣ̃ναι καὶ λαβεῖν 133
ιs Paſtoral. ſcriptor explic. 18
emend. 74
ἡ τέχνη 158
.egat in iureiurando 33
moɑio conſtringebant iuuenum luxuriam 166
λαυχία 6
λοφροσύνη 8
τη *exercitatio* 15
ιria mater Muſarum 112
.gius (Aeg.) notat. 123. 150. 166
βίȣ, ψυχῆς 159
τεκνία 48
εriis propria vocabula ad ſapientiae et artium ſtu-
. transferuntur 124
ελκυςικὸν neglectum 84
ſequente conſona poſit. 31
ι *laedere* 113
ικός 53
et λόγος 63
ἀκȣ́σας 128
Φθόρος 145
ίζειν *poenas dare* 129
λεῖν Φιλοσόφῳ et Φιλοσοφίᾳ 55
νοεῖν *ſibi conſtare* 106
ȣγε *quum* 84
ανα ἄψυχα καὶ ἔμψυχα 92
pro δι' ὅ, τι 90
lius repreh. 58. 130. explic. 125

Bb Oὐκ ἂν

Οὔκουν in reſponſ. negat
Οὕτως ſeq. conſonante
Paedagogi
Παιδαγωγία de rebus inanimatis
Παιδαγωγοὶ et διδάσκαλοι
Paedotribae
Palladius de febribus emend.
Πανηγυρικοὶ λῆροι
Παρὰ τὸ εἰκὸς Φρονεῖν
Παραγωγή
Παραγράφειν et περιγράφειν conſ.
ΠαραΦρονεῖν
Παραζῆν
Παρέγγραπτος
Παῤῥησία
Participium pro infinitiuo
Participium in indicatiuum mutatur, et contra
Πένητες καὶ δημοτικοί
ΠέΦυκε γεννᾶν
Πέρας et γέρας conf.
Περὶ ante genitiuum πλεονάζει
Πέρι
Περιγράφειν
Περικνίζειν
Περιμάχητος
Φάλαγξ
Φέρειν πρὸς
Φέροντες ὑποβάλλουσι
Φιλεῖν ſolere
Φοίνιξ, παροξύτονον
Φορτικῶς
Φρονεῖν pro μέγα Φρονεῖν
Φρύαγμα
Φύσεις ἐπιεικεῖς
Pleonaſmus participii
ſubſtantiui μέγεθος
particulae ὅτι
praepoſit. περί

onaſmus pronomin. *μοί* 110
verbi δοκεῖν 26
iius iunior emend. 28
ησιάζειν 83
tarchus Platonem ſequitur 5. 34
a ſe ipſe diſſentit 132
res easdem varie tradit 8
in Quaeſt. Rom. emend. 106
in Coniug. praec. emend. 164
in Erotico emend. 157
de Diſcrim. Amici et Adul. emend. 113
ιτεία 72
φύρεος θάνατος 132
ος et πόσος conf. 63
pro ποῖ Addend. ad pag. 47
τ]ειν ἐνδεῶς 101
ἄγειν et προσάγειν 136
ιγωγεύειν et προαγορεύειν conf. 157
φέρειν *exprobrare* 133
σῆκεν et προσῆκον 76. 150
agoras otium ſuadet. 149
qua dialecto vſus? 150
agorae ſymbola 148
ilus *rex puer* 10
λῇ *nequaquam* 70
ρέναι 159
ia elliptice proferuntur 92
μορος 27
ticus amor 136
ιςής 131
ocles emend. 75
oclis ſcholia inedita 12. 59. 85
vita emend. 164
ρονεῖν πρὸς γυναῖκας 85
is poena 129
icum genus carminum 129
ρειν *generare* 13
δάζειν cum iota ſubſcr. 119

Σπȣδαῖοι τοῖς τρόποις et τȣ̀ς τρ. 8
Suidas explic. 7
Συκοφάνται 6
Συμπεριλαβεῖν 172
Συνελόντι δὲ εἰπεῖν 108
Συνȣσιαςής 90
Ταυτὸ et ταυτόν 14
Τάξις munus 133
Τέμνειν τὴν μέσην 79
Teſſeris ludere infame 53
Thebani amores 139
Theocritus Chius 130
Θεοφιλής 16
Theophraſtus explic. 49
Theſſalus 25
Thucydidis locus explic. 143
ſcholiaſtes explic. 61
Θύειν ἐπινίκια 131
Τῷ et τω conf. 104
Τὸ παράπαν 12
Τὸ ποῖον 11
Τοσȣ̃το et τοσȣ̃τον 47
Τρέφοντες reges paraſitorum 159
Τρόφιμος herilis filius 37
Οὐχ ὁ τυχών 87
Verba actum ſignificantia de voluntate tantum intelliguntur 152
Wolfius (Io. Chriſtoph.) 3. et ſaepe
Xenophontis locus denfend. 21
Ὕβρις de corruptione venerea 136
Ὑγρός 35
Ὑπέχειν et ἐπέχειν 29
Ὑπερφυᾶ et ὑπερφυῆ 145
Ὑφελεῖν 164
Ὑπόχαλκον νόμισμα 5
Ζεῦ καὶ θεοί 46
Ζῆν genio indulgere. 155

* * *

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 4. v. 5. *leg.* τῆς

P. 5. v. 6. *poſt* comitantur, *adde:* quae elui nullo modo posſunt,

P. 11. v. 21. *adnot.* Non debuisſe a celeberrimo Heumanno *Iunckeri* appellari longe vetuſtiorem interpretationem, quae centum annis ante Iunckerum natum edita ſit, indicauit mihi venerabilis Patruus meus IO. MICH. HEVSINGER, ſeque vidisſe teſtatur exemplar, vnde Iunckerus eam deſcripſerit, ſaeculo XVI. vulgatum.

P. 14. v. 6. *adnot. Omisſa eſt haec adnotatio:* Καθόλȣ μὲν ȣ̃ν] Ita edidit Ol. Heſychius, et fauent huic ſcripturae codd. Vulcob. et Vosſ. In Francof. eſt καθόλȣ μὲν, om. ȣ̃ν.

P. 15. v. 7. *adnot. adde:* Deſunt etiam haec verba in Francof. nec dum codicum auctoritate, quod ſciam, probata ſunt. Cum Rappio tamen, Vietore, Weſthuſio, Ol. Heſychio, Heumanno et aliis retinui, quia ad ſenſum videbantur necesſaria.

P. 21. v. *extr. adnot. leg.* Euripidis

P. 23. *poſt* v. 12. *inſere* V. C. IO. MICH. HEVSINGERI *hanc adnotationem:* ἔγκαρπα γίνονται] Mirum, ſi omnia exemplaria habent γίνονται, non γίνεται: cum praecedat φύεται καὶ καθίσαται.

P. 24. v. 12. *leg.* τὸ ἦθός ἐστι *ſine accentu in vltimo verbo.*

P. 31. v. 8. *adnot. adde:* Et fortasſe Plutarcho ἐξ ὀνύχων aliud ſignificat, quam ἐξ ὀνύχων ἁπαλῶν. Neſcio enim, an ſatis accommodate dici posſit, *adhuc infantem amari a teneris vnguiculis*, pro vehe-

menter amari. Quia amor longioris temporis vſu creſcit, ideo diuturnus et a teneris vnguiculis coeptus amor maior eſſe ſolet, quam nuper demum iuncta amicitia. Eleganter itaque *adultos* diceres *ab vnguiculis teneris tibi amatos* i. e. amore coniunctos eſſe arctiſſimo. *Infantem* non item dixerim *ab vnguiculis teneris amatum*. An igitur Noſter ἐξ ὀνύχων vſurpauit pro *ab vnguibus ad verticem* i. e. *valde*, *omnino*, *vehementer?* Hoc ſenſu adhibent Latini. Plautus Stich. Act. V. ſc. V. v. 20. *Vbi perpruriſcamus vsque ex vnguiculis.* Id. Epidic. Act. V. ſc. I. v. 17. *Vsque ab vnguiculo ad capillum ſummum eſt feſtiuiſſima.* Tullius pro Q. Roſcio Comoedo c. VII. *Nonne ab imis vnguibus vsque ad verticem ſummum - - - ex fraudibus, fallaciis, mendaciis conſtare totus videtur?*

P. 32. v. 1. *poſt* εὐνᾶςεραι *dele* καί.

P. 41. v. 20. *adnot. poſt* Ilias *pone comma.*

P. 42. v. 2. *adnot. adde:* Phoenicis autem, verba ſunt celeberrimi viri IO. MICH. HEVSINGERI, ſimiles eo eſſe vult Plutarchus paedagogos, quod ille alumnum ſuum docuit

Μύθων τε ῥητῆρ᾽ ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων,

vt ait Homerus Iliad. ι, verſ. 443. Id etiam vel Quintilianus ſignificat, vel eius interpretes ad lib. II. c. 3. extr. Scilicet non ſatis eſt, doctiores reddere pueros, niſi et meliores effeceris.

P. 45. v. 9. *adnot. adde:* Veriſſime tamen ὁ πάνυ Patruus meus legendum cenſet: αἰσθομένων ἄλλων αὐτοῖς τοῦτο λεγόντων, *cum alii id ſentiant, idque* his patribus *dicant*, *indicent*.

P. 47. v. 11. *adnot. Inſere hanc obſeruationem:* ποῖ φέρεσθε] E codd. Turn. Vulc. et Bong. praefero: ποῦ φέρεσθε. Ita Sophocles Aiac. Flagrif. v. 1254. Ποῦ βάντος. Cebes Tab. p. 13. ποῦ δὲ ἀπάγουσιν αὐτούς; Conf. Iac. Gronouii adnot. ad hunc Cebetis locum p. 114.

P. 53. v. 6. *adnot. leg.* κύβȣς.
P. 55. v. 17. poſt *periculum* dele comma.
P. 60. v. 21. *adnot.* adde: Perſuaſit mihi tamen amiciſsimus KREBSIVS meus, ob antecedens vocabulum σκοπὸς, eleganter adhibitum verbum τοξεύειν, et βαλαντιοτομεῖν a gloſſatore profectum eſſe.
P. 61. v. 22. *adnot. leg.* Halic. lib. I.
P. 62. v. 20. *adde:* Nunc tamen, quia video, iſtud μὲν nullorum codicum, quod quidem conſtet, teſtimonio iuuari, non auſim cauſſam eius defendere, et per me proſcribi poteſt.
P. 63. v. 8. *adnot. leg.* ἀπομεμέριςαι
P. 66. v. 4. *leg.* μοὶ δοκεῖ, *cum accentu in* μοί.
P. 68. v. 8. *leg.* Ὁρῶ
P. 70. v. *extr. leg.* ȣ̓χ ὑπήκȣσε
P. 72. v. 15. *adnot. leg.* καθήμενον
P. 83. v. 1. *adnot. dele:* et Exc. re. p. 836.
P. 93. v. 6. *a fin. adnot. adde:* Probatur coniectura noſtra viro elegantiſsimi ingenii IO. TOB. KREBSIO, qui ſimul indicauit, ſibi pro verbo τηρεῖν, reponendum videri ἀρύειν.
P. 102. v. 1. *leg.* ὀρθὴν
P. 111. v. 14. *adnot. dele comma poſt* imperatiuis
P. 118. v. 12. *adnot. leg.* Pythagoreorum
P. 124. v. 8. *adnot. leg.* coërceri.
Ibid. v. 23. *leg.* deſumta
P. 128. v. 13. *adnot. dele* a
P. 138. v. 10. *adnot. leg.* homine
P. 151. v. 1. *adnot. leg.* Bibl.
P. 157. v. 4. *adnot. dele comma poſt* ſuam
Ibid. v. 2. *a fin. leg.* Παῤῥησία
P. 159. v. 7. ſeq. *dele verba:* contumelia ſe adfici putantes, ſi non tractentur
P. 192. v. 10. *adnot. leg.* ἥδιςον
In indice voc. Βίος v. 5. *leg.* κοινωφελȣ̃ς.

* * * * * *
* * *

[illegible]

* * * * *
*

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

form 410

BD. JAN [illegible]